

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NETHERWORLD FAE

A
NEST
OF
LIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LEXI C. FOSS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

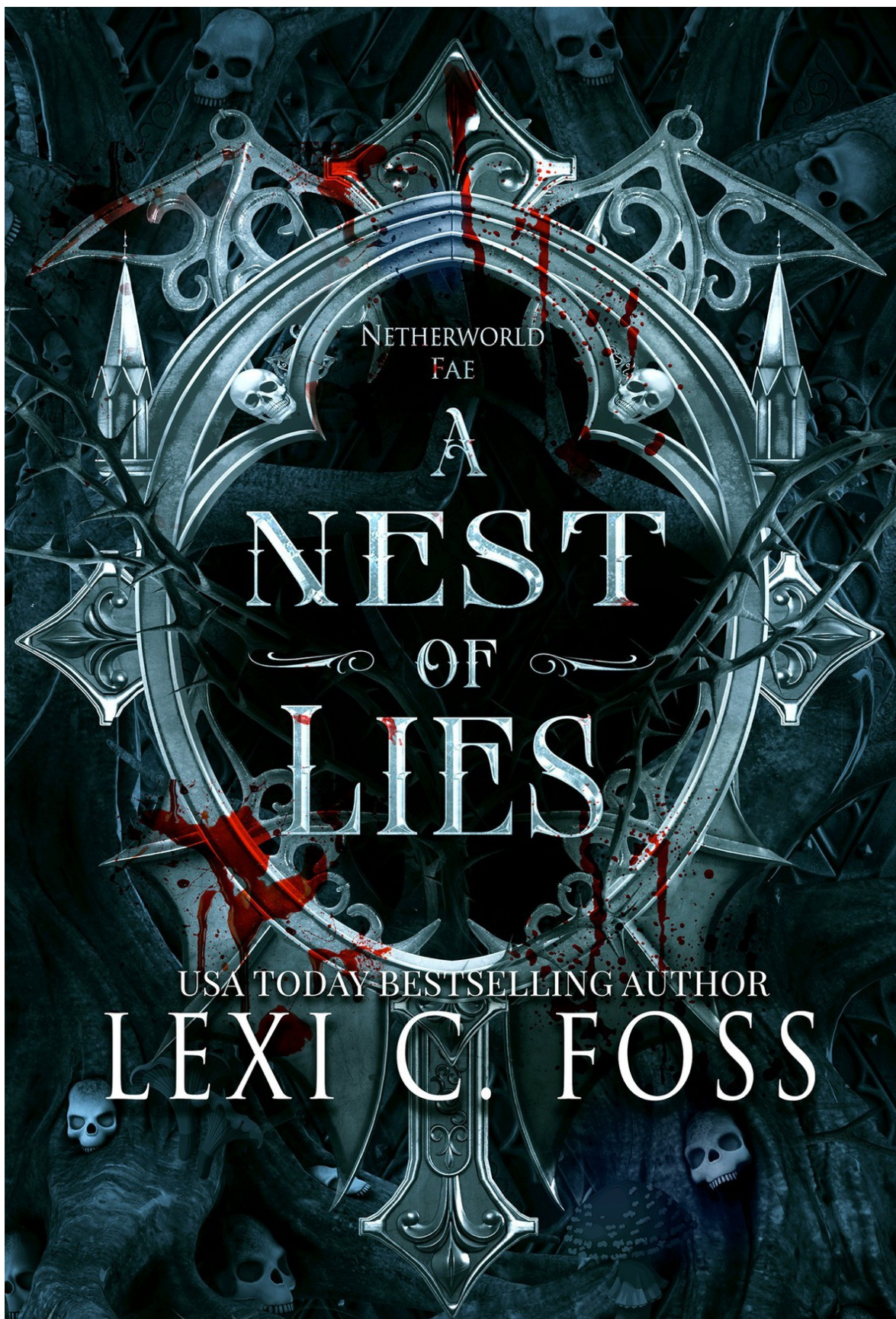
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

İçindekiler

Netherworld Krallığı'na Hos Geldiniz Önsöz

1. Sera
2. Maliki
3. Hades
4. Sera
5. Hades
6. Sera
7. Morpheus
8. Maliki
9. Hades
10. Sera
11. Morpheus
12. Sera
13. Morpheus
14. Hades
15. Maliki
16. Sera
17. Hades
18. Maliki
19. Sera
20. Hades
21. Hades
22. Morpheus
23. Sera
24. Maliki
25. Hades
26. Sera
27. Morpheus
28. Maliki

29. [Hades](#)

30. [Sera](#)

31. [Hades](#)

32. [Maliki](#)

33. [Sera](#)

34. [Morpheus](#)

35. [Sera](#)

[Düğümlü Mitler](#)

[Onların Ölümcül](#)

[Evcil Hayvanı](#)

[Lexi C. Foss Hakkında](#)

[Lexi C. Foss'un Diğer](#)

[Eserleri](#)

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

yaşayan ya da ölü, işyerleri, etkinlikler veya mekanlar tamamen tesadüfidir.

Yalanlar Yuvası

Telif hakkı © 2026 Lexi C. Foss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz

Bu kitap, ticari veya ticari olmayan amaçlarla başkalarına yeniden dağıtılamaz.

Düzenleme: Outthink Editing, LLC

Düzeltilme: Katie Schmahl & Jean Bachen Kapak

Tasarımı: Jay Villalobos, Kapaklar: Juan Başlık

Sayfası: Anna Spries

Resimli Harita: Ricky Gunawan

Yayınlayan: Ninja Newt Publishing, LLC Dijital

Baskı

ISBN: 978-1-68530-408-9

Basılı Baskı

ISBN: 978-1-68530-409-6

AI Feragatname: Bu kitapta AI içeriği bulunmamaktadır. Tüm resimler gerçek sanatçılar tarafından tasarlanmış ve tüm metinler yazar tarafından yazılmıştır.

*Şu anda zorluklar yaşayan herkes, lütfen yalnız olmadığınızı bilin.
Yazmak benim zihinsel kaçışımdır ve Netherworld Kingdom bana
saklanabileceğim güvenli bir yer sağladı. Umarım siz de benim
fantezi dünyamda teselli, anlayış ve güvenlik bulabilirsiniz.
Keyifli okumalar.*

Netherworld Kingdom'a Hoş Geldiniz

A Nest of Lies, Bride of Death'in kaldığı yerden devam ediyor ve bu kitap üçlemenin ikinci kitabı oluyor.

İşler kızışmak üzere.

Ve olaylar... karmaşık bir hal alacak.

Umarım kovalamacaya hazırsındır. Çünkü eşsiz Omega kahramanımız, ilkel bir çiftleşme avının ödülü haline geldi.

Hızlı koşsan iyi olur, tatlı gizem.

Alfalar geliyor.

Ve hepsi de seninle çiftleşmek istiyor.

Aşağıda *A Nest of Lies*'da bulabileceğiniz bazı temalar var:

Bu, "neden seçmek" temalı bir Hades ve Persephone yeniden anlatımıdır (işkence gören kahramanımız "eşini" doğru şekilde paylaşmayı öğrenecek mi?)

MM yok, ancak grup sahneleri/oyunları var

Kahraman ve eşleri arasında rıza Psikotik Kahraman

(Maliki)

Bekâr kahraman (Hades) — Ama izlemeyi seviyor...

CNC ve uyku oyunlarını seven kahraman (Morpheus)

Başka Kadın veya Erkek Yok (Aldatma Yok) Hamilelik/Üreme

İlkel Enerji

Aşırı Sahiplenici Alfa Erkekler Ona

Dokunursan Ölürsün Havası

Alfa/Omega Dinamikleri

Düğümlenme,
(çünkü

Yuva Kurma, Mırıldanma &
evet,

Hırlama

lütfen...)

Keyfini çıkarın! <3

Önsöz

MORPHEUS

MORPHEUS KRALLIĞINDA BİR YERDE...

AYNAYA BAKIYORUM, Serapina'nın bu gece ne hayal edeceğini merak ediyorum. İçimdeki çarpık bir yan, onun beni düşüneceğini umuyor. Ama bu onurun Hades'e gideceğini sanıyorum.

Yine.

Her zaman o oluyor, onun ruhuyla olan geçmişini benim daha yumuşak iddiamın önüne geçiyor.

İç çekerek, süslü duvarın önünden uzaklaşıp balkonuma çıkarak gökyüzünde parıldayan kanlı ayı seyrediyorum.

Bu gece hava özellikle karanlık, bu da yaklaşan kötü bir olayın habercisi gibi. Bunun benim için mi yoksa krallığımdaki varlıklar için mi bir alamet olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Son birkaç yüz yılda burada çok şey değişti. Bu topraklara ev sahipliği yapan Ghouls ve Strigoi hala beni tanrıları olarak görüyorlar, ama durumları artık... kontrol edilemez hale geldi.

Çok fazla kaotik rüya. Yeterli ölü besin yok. Azalan kan kaynağı. Ölü krallar. Ya da daha doğrusu, tek bir ölü kral.

Kesinlikle kaderini hak eden yozlaşmış bir pislikti. Ama bu, krallığı uygun bir hükümdardan mahrum bıraktı.

Ne yazık ki, bunu düzeltmek benim sorumluluğum değil.

Hayır, benim dikkatim güzel, sarışın bir insan ve onun sorunlu Omega ruhuna odaklanmış durumda.

Hades ile randevusu var.

Kendi isteğiyle değil, zorla.

"Aptal," diye mırıldanıyorum, kuzenimin sahiplenici davranışları yüzünden onun boynunu sıkmak istiyorum. Serapina'nın masum olduğuna inanmayı reddediyor,

ve muhtemelen asla da inanmayacak.

Reenkarnasyon böyle işlemiyor. Ya da en azından böyle işlememesi gerekiyor.

Tabii ki, bizim türümüz yakın zamana kadar hiç gerçek anlamda reenkarne olmamıştı. Bu yüzden kurallar... belirsiz.

Umarım Serapina, Persephone'nin anıları tarafından silinmez. Ruh eşim olan onu ne kadar sevip özlesem de, onun bu yeni hali... büyüleyici.

Serapina güçlü. Bağımsız. Akıllı. Sorular soruyor ve zor cevaplardan kaçınmıyor, her ne kadar öğrendiği her şeyi saklamak ve unutmak istediğinden emin olsam da.

O kadar güzel ki, ona bakmak bana acı veriyor. Çünkü tek istediğim, parmaklarımı ipeksi saçlarına geçirmek ve onu kendime çekip öpmek.

Gözlerimi kapatıp, tam da bunu yaptığımı hayal ediyorum.

Bu, yaratması kolay bir fantezi, çünkü onun varlığını fark ettiğim günden beri bu muhteşem küçük insanı hayal ediyorum. "Yakında bir gün," diye fısıldayarak yemin ediyorum. "Seni hak ettiğin gibi seveceğim

hak ettiğin şekilde seveceğim, tatlım. Ellerimle, dilimle, *düğümümle*. Ve sonra beni hayal edeceksin. Her zaman." Belki Hades ve Maliki ile birlikte.

Sorun değil.

Sadece istiyorum...

Elektrik, yıldırım ateşi gibi damarlarımdan akıyor ve gözlerimi bir anda açıyor.

Bu bir *ihtiyaç* patlaması. Saf, katıksız bir *şehvet* patlaması.

"Siktir," diye nefes alıyorum, dizlerim neredeyse çöküyor. "*Siktir*."

Bu duygu geldi geldi bir Omega'dan bir bir yeni ve ihtiyaçlarını karşılamak için bir Alfa'ya ihtiyacı olan biri.

Çünkü o henüz sahiplenilmemiş.

Bu içgüdüsel çağırışı, içimdeki canavarı arzu ve *avlanma* ihtiyacıyla kükreten bu çağırışı, ezelden beri hissetmemiştim.

"Serapina," diye nefes alıyorum, bu hissin kaynağının benim küçük hayalperestim olduğunu fark ederek. Nişanlım. *Ruh ikizim*.

O kızgınlık dönemine girmek üzere. Belki şu anda değil, ama yakında.

Ve onun bu şehvetli çağrısı, tüm Alfa türünü onun varlığına uyardı. Sadece bu da değil, güçlü çağrısı onun tam yerini de belli etti.

Öteki Dünya Krallığı'nda.

"Koş," diye fısıldıyorum,

"Koş!"

Ancak, bu emri tamamlayamadan, ruh ikizim çoktan gitmişti.

Hades onu kaçırdı, Serapina'yı ruhuyla olan bağım sayesinde kolayca hissederek anlıyorum.

Ama sonra onu nereye götürdüğünü anladığımda kaşlarımı çatıyorum.

Orası, bizim türümüzün artık gitmemesi gereken bir yer. Binlerce yıl önce olanlardan sonra.

Yine de Hades'in orada bir yeri olduğunu biliyorum. Daha önce ziyaret etmiştim. Ama çok uzun zamandır gitmemiştim.

Hmm, mırıldanıyorum, bir kez daha sisleme yeteneğimi kullanarak onların birleşik özlerine tutunuyorum. Öyleyse *İnsan Diyarına gidiyoruz...*

Bölüm 1

Sera

BİRKAÇ SANİYE ÖNCE

Demek mutluluk böyle bir şey, diye hayretle düşünüyorum, muhteşem bir tatmin duygusuyla kendimden geçiyorum. *Bunu bir daha ne zaman yaşayabilirim?*

Maliki bacaklarımın arasında, ama ağzı artık zevk vermiyor. Hades'e bakıyor. Nişanlım. Kocam. *Ruh eşim.*

Neler olduğunu anlamaya çalışırken kirpiklerim titriyor. Hades, Maliki'ye beni memnun etmesini söyledi. Ama şimdi şiddet dolu bir niyet yayıyor.

Bana dokunduğu için Maliki'yi öldürecek mi?

Umarım yapmaz.

Ona yapmamasını söyledim. Bunun *benim* seçimim olduğunu söyledim. Bunların hepsi bir test miydi?

Ruhumun ihanetini cezalandırmak için bir yol mu?

Maliki'nin beni tatmin etmesine izin vererek onu aldattığımı mı düşünüyor?

"Hades..."

Yataktan Maliki'nin paltosunu kapar ve üzerime örter, sonra beni kollarına alır.

Ben kaskatı kesildim. "Ne yapıyorsun..."

Dünya bulanıklaşır, karanlıkta gözlerim fal taşı gibi açılır. Omuzlarına yapışıyorum, coşkum dehşete dönüşür.

Onun mırıldanması buna karşılık olarak alevlenir, gürültü varlığımın her santimetresinde yankılanır gibi gelir. "Güvendesin, Serapina," kulağıma fısıldar.

Güvende mi? Vücudumdaki hızla değişen hislerden başım dönerek tekrar ediyorum. *Neyden güvende? Senden mi?* Ne yaptığını anlamıyorum.

Aurasındaki şiddeti *hissedebiliyorum*. Bu, göğsünden gelen yatıştırıcı titreşimlerle çelişiyor.

Tanrım... Aklım bana çığlık atmamı söylüyor, ama bedenim bunu reddediyor, içimdeki bir parça bu Alfa'nın mırıldanmasıyla sakinleşmiş.

Sanki tepkilerimi kontrol edemiyormuşum gibi, ölüm tanrısının emirlerine köle olmuşum gibi.

Bu doğru değil, diye karar veriyorum. *Ben kendimim. Ben...*

Zihinsel haykırışım, etrafımızda renkli bir dünya belirirken kesiliyor. Daha önce hiç görmediğim bu geniş su yüzeyini izlerken gözlerim yuvarlanıyor.

Ancak gördüğüm şeyi tanıyorum. *Bir okyanus.*

Dudaklarım aralanıyor.

Sonra zihnim, üzerime parıldayan sıcaklık tarafından hemen dikkatim dağıldı.

Güneş. Hemen güneşe bakarım, ki bu kesinlikle yanlış bir harekettir, çünkü son bir yılımı Netherworld Krallığı'nın karanlığında geçirdim. Mythos Fae Krallığı'ndaki Morpheus'un sarayına yaptığım kısa ziyaret, bu kadar yoğun güneş enerjisine yeniden alışmam için yeterli değildi.

Güneşe asla doğrudan bakmamak gerekir.

Ama şu anda kendimi pek kendimde hissetmiyorum.

Hades varlığını bana hatırlatıyor, "Burada kal ve kıpırdama. Geri dönüp Maliki'ye yardım etmem gerek" derken mırlaması yoğunlaşıyor.

Ne?

Topuklarım — evet, çıplak olmama rağmen hala 10 cm topuklu ayakkabılar giyiyorum — kuma değişiyor.

Ve Hades ortadan kaybolur.

"Oh!" Dizlerim titriyor ve saçma sapan ayakkabılarım beni yanıma yatırıyor.

Bir an için öylece yatarken, az önce olanları anlamaya çalışıyorum.

Ben...

Bir uğultu sesi beni dik oturtur. Yukarıya baktığım için gözümün önünde hala siyah noktalar var, ama gözlerimi kısarak o gürleyen sesin kaynağına bakıyorum.

Dalgalar.

Okyanus.

Derin mavi sular.

Gördüğüm tek şey bu.

Ve şu anda oturduğum kum.

Yıldızlar. Aşağıya bakarak, parmaklarımı bu eşsiz dokuya gezdiriyorum ve Netherworld Courtyard'daki toprağa benzediğini fark ediyorum. Tek farkı, renginin soluk olması.

Çünkü bu kum.

Ya da en azından öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü bir plajda olduğumu düşünüyorum. *Yanında.*

Okyanus.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarımın altında kayıyorum, topuklarım toprağa saplanıyor ve neredeyse eriyip gidiyor.

Hades'in bana sardığı ceket yanımda uzanıyor, kumaş düşüşlerimden birinde kaymış. Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Ama önemli değil, çünkü şimdi kumla kaplıyım. "Siktiğimin pislikleri," diye mırıldanıyorum. "Her seferinde tek bir sorunla uğraşmak zorundayım."

"Aptallar," diye mırıldanıyorum. "Her seferinde tek bir sorun."

Önce topuklara odaklanıyorum, kayışlar inanılmaz derecede zor.

"Neden kimse bunları giyiyor ki?" diye kimseye özel olarak sormuyorum. "Pratik değil. İşlevsel değil. Ve *neden kayışları var ki?!*" Kanca beni rahatsız ettiği için onu çekiyorum.

Ben beceriksiz biri değilim.

"Bu ayakkabıyı giymeyi öğreneceğim," diyorum kendime.

"Peki, istediğin kadar zaman alabilirsin," diye cevap veren ipeksi bir ses beni donduracak kadar şaşırttı. "Bu gösteriyi oldukça beğeniyorum."

Bir gölge güneşi engelliyor, bu sayede yukarı bakabiliyorum.

Çarpıcı mavi-yeşil irislerin içine. "Morpheus," diye fısıldıyorum.

"Rüyaların Tanrısı," diye cevaplar, bakışları üzerimde dolaşır. "Ve sen gerçekten bir rüyasın, kalbim."

Nefes almayı kestiğime eminim.

Sadece çıplak değilim, aynı zamanda bir çift ayakkabıya moral verirken yakalandım.

Ve bana "kalbim" dedi.

Bu yeni bir şey.

Ben... Başka bir durumda daha çok keyif alırdım sanırım. Ne yazık ki şu anda yanıyorum. Ve bunun sıcak güneşle hiçbir ilgisi yok.

"Yardım ister misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle, önümde çömelerek. "O günahkar derecede seksi topuklu ayakkabılarla kumda yürümek zor olmalı."

Yutkunuyorum, omuzlarım düşüyor.

"Bu durum daha fazla utanç verici olamaz, değil mi?" diye mırıldanıyorum, daha çok kendime değil, ona.

"*Utanç verici*, benim kullanacağım kelime değil," diye mırıldanıyor, çıplak kolları uyluklarına dayanmış.

Maliki'nin yatak odamda giydiği gibi giyinmiş: düğmeli gömlek, kolları dirseklere kadar kıvrılmış ve koyu renkli pantolon.

Tek fark, Morpheus'un gömleğinin beyaz olması. Maliki'ninki siyahtı. *Hâlâ giyiyor mu acaba? Ve nerede bu adam?*

Hades, Maliki'ye yardım etmek için geri döneceğini söyledi.

Ne konuda yardım edecek?

"Belki de *tahrik etmek*," diye devam etti Morpheus, dikkatimi tekrar önümde çömeldiği yere çekerek. "*Sevimli* de olur." Gülümsedi. "Bana ayağını uzatır mısın, küçük hayalperest?"

Ona bakıyorum ve karar veriyorum, *Neden olmasın?* Daha önce de söylediğim gibi, bunun daha utanç verici olamayacağından oldukça eminim.

O bunu *tahrik edici* ve *sevimli* bulabilir, ama ben bulmuyorum. Yine kendimi uysal hissediyorum.

Gülünç. *Küçük.*

Hayatımın en büyük zevkini yaşarken, nasıl oldu da kayalıklarla ve uçsuz bucaksız okyanusla çevrili kumlu bir plaja düştüm?

"Ben neredeyim?" diye merak ediyorum, avuç içlerime yaslanıp Morpheus'a ayağımı uzatırken etrafa bakıyorum.

"Mikonos," diyor, bu kelime bana yabancı geliyor. Soruma cevap mı veriyor, yoksa rastgele bir şey mi söylüyor, bilmiyorum.

Morpheus'u anlamak zor. Ama bilgi vermeyi çok seviyor. Bu özelliğini takdir ediyorum.

Ancak, topuğumu ne kadar ustaca çözdüğünü takdir etmiyorum.

Bana neredeyse dokunmadı ve puf, kayış çözüldü.

O, sanki bu dünyanın en kolay işiymiş gibi ayakkabıyı çıkarırken ben ona öfkeyle bakıyorum.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir," diyor ve ayağımı nazikçe yere indiriyor. Diğer ayağımı istemek yerine, diğer bacağımı tutuyor ve aynı hareketi tekrarlıyor.

Ancak geçen seferki gibi beni hemen bırakmıyor. Bunun yerine, eğilip ayak bileğime bir öpücük konduruyor, sonra beni serbest bırakıyor ve

Maliki'nin ceketini uzanıp alır ve bana vermesi için uzatır.

Ben paltoyu giydikten sonra, "Duş almaya ne dersin?" diye soruyor. "Kumda oynadıktan sonra her zaman duş almam gerekir."

Ona göz kırpıyorum. "Nerede duş alacağım? Okyanusta mı?"

Omzunun üzerinden geriye doğru bakar, çömelmiş hali görüşümü engeller. "Okyanuslar eğlencelidir ama kumdan kurtulmaya pek yardımcı olmazlar. Aslında, bence daha da kötüdür çünkü ıslanırsın ve kum sana yapışır."

Onun *ıslaklık* hakkındaki yorumu, bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hatırlatınca, ben de kıvranıyorum. *Kum çoktan yapışmaya başlamış*, diye düşünüyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Duş iyi fikir... Evet, isterim. Ama, şey, okyanus dışında nerede olabilir ki?"

Çenesiyle arkamı işaret ediyor. "Hades'in evinde. Tabii ona ev denebilirse. Daha çok lanet bir mağara gibi. Ama en son baktığımda, akan suyu vardı."

"En son ne zaman *kontrol* ettin?" diye kültürlü bir ses araya girer, sözleri kesin ve sessiz bir öfkeyle vurgulanmıştır.

Yutkunarak, Maliki'nin ceketini üzerime yeniden düzelttim, birdenbire bana battaniye gibi uymasına rahatladım.

Bu adamların hepsi bana göre çok iri. Ben her zaman daha kısa ve daha küçük oldum, ama onlar bir şekilde kendimi daha da aşağılık hissettiriyorlar.

Uysal, zihnimde alaycı bir şekilde burun kıvrıyorum, kasıtlı olarak bu kelimeyi tekrar kullanıyorum.

Tanrım, bu kelimedenden gerçekten nefret ediyorum.

"Mikonos mu?" Maliki'nin sesi beni kumda dönüp onu aramaya itti. "Gerçekten mi?"

Yüzündeki büyük yaraya bakakaldım ve oturur pozisyonumdan kalkıp ona doğru koşmaya çalıştım.

Ve hemen takılıp düşüyorum.

Hades beni kalçamdan yakaladı, kaşları çatıldı. "Ona şarap mı verdin?" diye sordu.

"O daha önce hiç kumda yürümemişti, Hades," diye cevapladı Morpheus. "Omega'mıza biraz hoşgörü göster."

"O *bizim* Omega'mız değil. O *benim* Omega'm," diye düzeltir Hades. "Peki sen neden buradasın, Morpheus?"

Hades'ten uzaklaşıp dikkatlice Maliki'ye doğru ilerlemeye çalışıyorum. "Eşimin" sahiplenici tavırları bekleyebilir. "İyi misin?" diye soruyorum Maliki'ye, ona uzanarak.

Bana sırtıarak bakar. "İyiym, sorunlu. Sadece Ossa'nın yoluna çıktım, hepsi bu."

Elimi yanağındaki pürüzlü izin üzerine koyarım. Taze kesikten hala kan sızmaktadır.

"Bunu Ossa mı yaptı?" diye soruyorum, Hades'in evcil bekçisini düşünerek titreyerek - üç başlı, üç ismi olan bir kurt canavarı. Anladığım kadarıyla Ossa bir dişi. Mort ve Howl onun... kardeşleri, sanırım?

Maliki başını sallar. "Ossa sinirlendiğinde gerçekten vahşileşir. Kaçmaya çalıştım ama yeterince hızlı olamadım." Düşünceli bir ifadeyle ekler. "Ama bu kasıtlı da olabilir. Onun için bunu söylemek zor."

"Neden vahşi davranıyordu?" diye sorarım yavaşça. Sonra kaşlarımı çatırım. "Bunun bizim burada olmamızla bir ilgisi var mı? Myko-ah-nos'ta?"

Adını doğru telaffuz edemediğimden eminim. Ama denedim.

"Neden buradayız, tekrar?" diye soruyorum, Hades'in Morpheus'a da benzer bir soru sorduğunu fark ederek. Ama bence sorularımızın aslında farklı anlamları var. "Ne oldu..."

"Tanrılar, İnsan Diyarını seviyorum." Reaper'ın sesi kulaklarıma ulaşıyor ve kız kardeşimin eşini aramaya başlıyorum.

Az önce *İnsan Alemi* mi dedi?

"Ama New York'a gitseydik daha iyi olmaz mıydı?" diye devam ediyor, bir duman bulutu içinde belirirken, su kenarında tamamen maddeleşirken, Ölüm Perisi mirası cildine yapışmış gibi görünüyor. "Pizza yemek isterim."

"Sen her zaman pizza yiyebilirsin," diye mırıldanıyor Flame, onunla birlikte ortaya çıkarken, Corpse Fae tuhaf bir şekilde deforme olmuş gibi görünüyor, sanki ölümcül özelliklerini devreye sokmuş gibi.

Orcus ve kız kardeşim de hemen ardından gelirler. Orcus tam bir canavar gibidir, siyah kanatlarını genişçe açmıştır. Kollarındaki bebek demetini gördüğümde, bunun nedenini hemen anlarım. Koruma içgüdüğü harekete geçmiştir.

Neden? Ne oldu? Ve neden İnsan Diyarında bulunuyoruz?

"Sera!" Kız kardeşim beni görür görmez bağılıyor ve az önce benim yaptığım gibi kumların üzerinde koşmaya başlıyor.

Reaper onu yakalamak için atılır, kollarında onu kucaklar ve küçük alanı geçerek onu benim ve Maliki'nin önüne nazikçe bırakır.

"Seni sevdiğimi hep biliyordum," diye mırıldanır Morpheus.

"Herkes beni sever," diyor Reaper. "Ben harikayım lan."

Alina onu görmezden gelir ve bana sarılır. Duyguların fırtınası beni sararken ben de ona sarılıyorum.

Son bir hafta içinde çok şey oldu. Birkaç gün mü? Birkaç yıl mı?

Tanrım, ben bile bilmiyorum.

"Lina," diye fısıldarım, çocukluğumuzdan beri ona taktığım takma adla.

Beni daha sıkı sarar. "Her şey yoluna girecek. Alfalar seni burada bulamayacak. Ve rızan olmadan *kimseyle* evlenmeyecek ya da çiftleşmeyeceksin."

Son cümle açıkça Hades'e yönelik gibi görünüyor, ama ben evlilikle ilgili yorumdan önceki cümleye takılıyorum. "Alfalar beni mi arıyor?"

"*Avcılık* daha doğru bir terim, tatlım," Reaper, tanıştığımız ilk günlerde bana taktığı takma adla, ağır ağır konuşur. Ölüm Perisi'nin birçok tuhaflığı vardır. Ama kız kardeşime kraliçe gibi davranır, bu yüzden onun tuhaf eğilimlerini kabul eder ve az önce bana verdiği terime odaklanırım.

"Avcılık mı?" diye tekrarlıyorum, bu kelimenin sesini hiç sevmedim.

Reaper sırtıyor. "Evet. Sen sahipsiz bir Omega'sın ve ilk kızgınlık dönemine girmek üzeresin. Anladığım kadarıyla, sen Alfa kaosunun yürüyen bir işaret fenerisin. Ve ben bunun için buradayım."

Alina beni yavaşça bırakırken, elinde bir bıçak belirir. Reaper'ın söylediklerini anlamaya çalışırken, Alina yüzüme bakıyor.

"Beni tanıyorsun," diye devam eder, çekici bir gülümsemeyle. "İyi bir kan banyosunu severim. Hadi yağıdırmaya başlayalım."

Bölüm 2

Maliki

ŞOK ve KARIŞIKLIK, Sera'nın güzel yüz hatlarında belirir, mavi gözleri Reaper'a kilitlenir.

"Kız kardeşimi korkutma," diye azarladı Alina.

Reaper ona kaşlarını çatarak bakar. "Ona bir partiden bahsediyorum. Bu onu neden korkutsun ki?"

"Sen bir *katliamdan* bahsediyorsun," diye düzeltir Alina.

"Evet. Ruhların ziyafeti olarak da bilinir, yani bir *parti*. İstersen sana biraz Alfa kalbi getirebilirim?" Ona umut dolu bir ifadeyle bakar. "Bu seni memnun eder mi?"

Sera'nın ifadesinden, bu tür bir hediyeğin onu hiç memnun *etmeyeceğini* anlıyorum.

Sorun değil.

Onu başka şekillerde *memnun etmeyi* tercih ederim. Mesela bacaklarının arasında dilimle.

Styx, hala tadını alabiliyorum. Bir saatten az bir süre önce, şimdiye kadar tattığım en muhteşem amcığı yiyordum ve şimdi tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Hades'in izni olsun ya da olmasın.

Çünkü izin istemeyeceğim. Onun yerine alacağım.

Beni karısıyla oynamama izin vermenin sonuçları olacağını bilmeliydi.

O artık benim.

Onu kollarıma alıp Hades'in mağarasına doğru yönelirken, kelimelerle ifade etmeden beyan ettiğim bir ifade. Güzelliğimin düş alması ve uygun şekilde bakılması gerekiyor.

Ayrıca neler olduğunu anlaması gerekiyor.

"Hades," diyorum, ona bakarak. "Bizimle gel."

Emrimi duyunca kaşlarını kaldırıyor. Bir tanrı olarak kuralları o koyar. Ama ben itaatkar bir ruh halinde değilim.

Sera'nın bacaklarının arasında mutluydum, onun zevkinden keyif alıyordum. Ve şimdi hepimiz İnsan Diyarında, bir grup çılgın Mythos Fae Alfa'sından saklanıyoruz.

Neden?

Hiçbir fikrim yok. Hades bana sadece misafirlerin geleceğini söyledi, sonra Sera'yı tutup tek kelime etmeden ortadan kayboldu ve beni gelen Alfalarla baş başa bıraktı.

Neyse ki, çok fazla kişi gelmeden geri döndü ve beni hızla buraya getirdi.

Tek bir kelimeyle bu zahmetten kurtulabilirdi. Ama hayır. Bana hiçbir yer bilgisi vermedi. Sadece ortadan kayboldu.

Belki düşünmeden tepki vermiştir. Henüz bir açıklama yapmadığı için bilmiyorum.

Ama yakında ayrıntılı olarak anlatacak. Tercihen mağaranın içinde.

Belki Sera banyo yaparken.

Hades, ifademden bir şey anlamış olmalı ki bana soru sormuyor. Bunun yerine, Morpheus'a bakıyor, sinirli bir nefes alıyor — muhtemelen Rüya Tanrısı'nın burada olmasından rahatsız olduğu için — ve bana doğru adım atıyor.

Bunu yol gösterme onayı olarak alıyorum. "İçeri girince konuşuruz," diye Sera'ya söz veriyorum.

Etrafına bakarken kaşlarını çatıyor. "Nereye gireceğiz?" diye soruyor. "Hayır, boş ver. Reaper neden ilk kızgınlığımı yaşayacağımı düşünüyor?"

"Çünkü öylesin," der Hades yanıma gelerek.

"Bu, kız kardeşimi öylece bağlayabileceğin anlamına gelmez," diyor Alina, o da bizi takip ederek. "Onun senin olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama değil. O benim kız kardeşim..."

"Değil," diye araya girer Hades. "Aranızda hiçbir kan bağı yok. Ayrıca, Alfaların sahiplenici olduğunu bilmelisin. Omegalarımızın başka bir Alfa'nın *düğümünden* bahsetmesinden hoşlanmayız." Orcus'a anlamlı bir şekilde bakar. "Ona öğret."

Sonra kararlı bir şekilde ön kapısına doğru ilerler ve kaya anında ona giriş izni veren şeffaf bir malzemeye dönüşür.

Sera bu manzarayı görünce dudaklarını aralarken, kardeşi arkamızda geveliyor.

"O Alfa'nın kalbini istiyor musun?" Reaper ona yumuşak bir sesle teklifte bulunur. "Çünkü senin için onu seve seve öldürürüm, evcil hayvanım."

Alina'nın cevabını dinlemek için orada kalmam ve bunun yerine Hades'in peşinden içeri girerim, bu da Sera'nın kollarımda nefesini kesmesine neden olur. Anında kendini kaldırıp omzumun üzerinden bakmaya çalışır.

O anda onun büyüünün ötesini göremediğini anlıyorum.

Doğru.

Çünkü mağara benzeri giriş, Hades'in mağarasını geçilmez bir manzara olarak maskeleyen büyüyle doludur. Sera'nın görebileceği tek şey, devasa beyaz kayalıklarla çevrili bir plajdı.

Ve biz o kayalıklardan birinin içinden geçtik.

"Bu, Hades'in bu alemdeki saklanma yerini koruyan bir büyü," diye açıklıyorum, onu kayalık bir koridorda takip ederken. "İnsanlar girişi göremezler. Ayrıca Azrail'in Sarayı'ndaki gibi bir örtüden geçtik, yani Hades'in özel kanadına gidiyoruz."

Bu da Morpheus ve diğerlerinin bizi takip edemeyeceği anlamına geliyor. Ama bu kısmı eklemiyorum, çünkü zaten anlaşılmış olmalı.

Hades, kendi alanına kimi kabul edeceğine çok titizdir.

Sera'nın bunu zaten anladığından eminim.

Bizi koyu mermer tezgahları ve büyüülü bir buzdolabı olan modern bir mutfığa götürüyor.

"Bu sıradan bir buzdolabı değil," diyorum Sera'ya çenemle buzdolabını işaret ederek. "Sadece kulplarına dokun, içinde istediğin her şeyi yaratır. Sonra kapıyı aç ve istediğin yemeği çıkar."

Bu cihaz, tüm mağara ve onu çevreleyen tüm büyüülü koruma kalkanları, Hades ve onun güçlü tezahür yeteneği tarafından yaratılmıştır.

Ama Serapina'ya bu kısmı anlatmıyorum. Hades'in yeteneklerini ona açıklamak bana düşmez.

Söz konusu tanrı, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Tur mu yapıyoruz?"

"Burada uzun süre kalacak mıyız?" diye karşılık verdim.

Çenesi gerilir ve benim soruma cevap vermeden yürümeye devam eder.

Hades'in beni karanlıkta bırakması pek ona göre bir şey değil. En azından benim görevlerimden biri söz konusu olduğunda.

Ama burada kendimi garip bir şekilde yabancı hissediyorum.

Orcus'un arkadaşlarıyla birlikte gelmesi, benim bilmediğim bir planın devreye girdiğini gösteriyor.

Bu da bu bu ben dikkate etkilenmediğimi
dikkate ne olup bittiği şeyin

Morpheus'a gelince, ya kulak misafiri olma eğilimi karşılığını verdi ya da Sera'nın ruhuyla bağlantılı olduğu için buraya geldi.

Daha çok ilgilendiğim şey, *neden* burada olduğumuz. Sera'nın ateşiyle ilgili yorumlar da öyle.

Sera'nın da benzer şekilde hissettiğini varsayıyorum. Belki de daha da fazla.

Hades'in yatak odasına açılan çatı katına girerken

—Sera'nın cevaplara ihtiyacı var, Hades. Benim de öyle.

O benim talebimi kabul etmiyor, sadece odasına doğru yürümeye devam ediyor.

Ve bitişik banyoya giriyor.

Büyülü bir dolabı açıp iki temiz havlu çıkardığında gözlerimi kısıyorum. Havluları çift lavabonun üzerine koyduğunda bana dönüp, "Serapina'yı yıka. Döndüğümde konuşuruz" diyor.

Hades, ona soru sormadan ortadan kaybolur. "Gizemli pislik," diye mırıldanırım.

"Olan biten hiçbir şeyi anlamıyorum," diye fısıldadı Sera. "Isınmaya mı başladım? İnsanlar Diyarında mıyız? Alfalar beni mi *avlıyor*?" Her şeyi soru olarak ifade ediyor, her soruda gözleri giderek daha da büyülüyor.

"Kafası karışan tek kişi sen değilsin," diye itiraf ettim, sinirlenerek. Tabii ki ona değil. Hades'e.

"Belki ben yardımcı olabilirim," diyor Morpheus arkamdaki kapıdan.

Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor. "Koruma kalkanlarını nasıl geçtin?"

O sadece gülümser. "Ben bir tanrıyım, Maliki. Yapabileceklerime hayran kalırsın."

Bu sözlerin içindeki imalar benim için anlamsız değil.

Ama bu, şehvetli bir cevap vermek için uygun bir zaman ve yer değil.
"Eğer sen bu engelleri bu kadar kolay aşabiliyorsan, diğer Alfalar da aşabilir, değil mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki, evet. Ama neden uğraşsınlar ki?" "Çünkü Sera'yı avlıyorlar mı?" diye soruyorum.

"Ah, doğru. Yani Sera'yı dilinle yıkamayı planlıyorsan, bunu tavsiye etmem. Bu, gökyüzüne işaret fişeği atmaya benzer. Ama şu anda olduğu gibi onun libidosunu kontrol altında tuttuğun sürece, sorun olmaz."

Ona bakıyorum.

O da bana bakıyor, kaşları çatılmaya başlıyor. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum?" diye soruyorum.

Morpheus iç çeker ve uzun gümüş beyazı saçlarını parmaklarıyla tarar, sonra ellerini pantolonunun ceplerine sokarak kapı çerçevesine yaslanır. "Birinin eşini kaybetmesinin bir tür etki bırakacağını düşünürsün - bir ders, diyebiliriz. Ama Hades'in kibri gerçekten olağanüstü, değil mi?"

Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum, bu yüzden soruyu yanıtlamıyorum ve onun yerine ona dönerek tekrar ediyorum, "Neyi bilmiyorum?"

Sera da Morpheus'a dikkatini verir, vücudu kollarımda gerilir. "Lütfen ona cevap ver," der yumuşak bir sesle. "Ben de bilmek istiyorum."

Morpheus'un Sera'ya bakarken yüzündeki ifadenin yumuşaması, Sera'nın Rüyalar Tanrısı üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu gösteriyor. Sera'nın ilgisine karşılık olarak adeta eriyip gidiyor.

Bu çok ilginç bir gözlem. Hades böyle tepki vermez.

Yine de ruh ikizine karşı derin hisler beslediğini biliyorum.

Peki Sera'ya karşı ne hissediyor? Merak ediyorum. Sonunda onun Persephone değil, içinde Omega'nın ruhu olan bir insan olduğunu fark etti mi?

Daha önce bu ayrımın sonuçlarını hiç düşünmemiştim. Ancak şimdi, ruh eşini insanın sınırlarından kurtarmak için ne yapabileceğini merak ediyorum.

Persephone'yi kurtarmak için Sera'ya zarar verecek mi?

Onlar iki ayrı varlık mı? Yoksa birleşecekler mi?

Morpheus'un onları aynı kişi olarak gördüğünden hiç şüphem yok. O *Sera'yı* görüyor. Ve bu, onu daha önce düşündüğümünden daha fazla bir müttefik haline getirebilir.

Bir noktada, Sera benim için fark ettiğimden daha fazla anlam ifade etmeye başladı. Onu korumak istiyorum, korumak zorunda olduğum için değil. Bu yüzden, Hades dahil, herhangi biri ona zarar vermeye kalkışırsa, tereddüt etmeden karşılık vereceğim.

Ve Morpheus da benzer şekilde tepki verme eğiliminde gibi görünüyor.

"Akşam yemeğinde veya sonrasında ne olduğunu bilmiyorum, küçük hayalperest, ama seni o kumsalda bulduğum halini görünce, orgazm yaşadığına inanmaya meyilliyim."

Yanakları kızarır, kızarıklık boynuna doğru yayılır ve ceketimin altında kaybolur. "Muhteşem bir şey," diye mırıldanırım, onu utandırmak için değil, onu övmek için.

"Hmm, tahmin edebiliyorum," diye düşünür Morpheus. "Ve senden yayılan gururla, Maliki, bu fanteziyi zihnimde biraz daha detaylandırabilirim. Aferin."

Ona bakarken çenem gerilir. "Sadede gel, Morpheus." Sera'ya iltifat ederek bu konuyu açmış olabilirim, ama onun bizi daha fazla saptırmasına izin vermeyeceğim.

"Demek istediğim, o *muhteşem* orgazm onun içindeki Omega'yı uyandırdı," diyor. "Ve o içsel Omega, var olan her Mythos Fae Alpha'ya onun varlığını duyurdu."

Sera yutkunur, dudakları sanki bir şey söylemek istermiş gibi açılır ama kelimeleri bulamaz.

"Bunu bir çiftleşme çağrısı gibi düşün," Morpheus, ben yorum yapamadan devam eder, bakışları bana kilitlenir. "Serapina'nın içsel Omega'sı, benim türümün sadece kızgınlık dönemine girmek üzere olduğunu değil, aynı zamanda henüz sahiplenilmediğini de söyledi. Bu yüzden Alfa talipleri şu anda Netherworld Krallığı'na akın ediyor."

Söylediklerinin ima ettiği şey karşısında burun deliklerim genişler. Hades beni Alfa güçleri ve olası komplikasyonlar konusunda uyarmıştı. Ama bunu tek seferlik bir senaryo gibi göstermiş ve esas olarak Morpheus'a odaklanmıştı.

Neden bunun olası bir sonuç olduğunu söylemedi?

"Onun gittiğini fark ettiklerinde, gerçek avı başlatacaklar." Morpheus'un bakışları Sera'ya yöneldi. "Ne yazık ki bu, senin için artık orgazm olmayacağı anlamına geliyor, küçük hayalperest. Zevkin onları doğrudan sana çekecek. Ve bunu riske atamayız. Eşin olmadığı sürece olmaz."

Dudakları tekrar açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz. Ancak gözleri, Morpheus'un az önce söylediklerini fazlasıyla anladığını söylüyor.

"İstersen bu sorunu çözebilirim," diye mırıldanır, mavi-yeşil gözleri ona bakarken adeta parıldamaktadır. "Ama bunu duş aldıktan sonra daha ayrıntılı konuşabiliriz." Bana hızlıca bir bakış atar. "Ona yardım etmek ister misin, yoksa ben mi yardım edeyim?"

Sera aramızda ağzı açık kalır, sonunda ağzını sıkıca kapatır. "Duş almayı biliyorum."

Morpheus ona kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Gözleri kısılır. "Şu anda biraz... bunalmış olabilirim, ama kendimi yıkayabilecek kadar yetenekliyim."

Morpheus başını eğdi. "Emin misin?" Kollarımı ve sonra tekrar Sera'yı süzdü. "Çünkü şu anda ayakta durmakta pek de becerikli görünmüyorsun. Ve sahilde zar zor yürüyebiliyordun."

Kızın kaşları çatılır, bu da benim dudaklarımın kenarlarını titretir.

Çünkü aniden Morpheus'un ne yaptığını anladım: onu kışkırtıyordu. Birkaç dakika önce, dışarıda, Hades'e Sera'nın kumda nasıl yürüyeceğini bilmediği için ona hoşgörü göstermesini söylemişti.

Şimdi ise tüm bu olayı onu kızdırmak için kullanıyor, belki de az önce ortaya çıkardığı durumdan dikkatini dağıtmak için.

Sera, orgazmı Mythos Fae Realm'e bir işaret görevi gördüğü için avlanıyor.

Onların onu burada takip edip edemeyeceğini bilmiyorum, ama bu soruyu Morpheus'a sormak için bekleyeceğim.

Sera'nın rahatı her şeyden önce gelir. Ve bu rahatlığın bir kısmı da güçten gelir. Bu da, çevresine ve kendini koruma yeteneğine daha fazla güvenmesi gerektiği anlamına gelir.

Sera'yı gözlemlediğim kadarıyla, durumları kendi başına halledebilmek onun için önemli.

Neyse ki, bu konuda yardımcı olabilirim.

Ancak, denemeden önce Morpheus, "Duşun nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye sorar.

Onun sözleri, benim zaten karar verdiğim şeyi doğruluyor: O, onunla oynuyor. Morpheus dışarıda, daha önce buraya geldiğini iddia etti ve bu odaya gelmemiş olsa bile, bu duvarları kaplayan tezahür büyüsunü şüphesiz hissedebiliyor.

Çünkü o da Hades'e benzer bir yeteneğe sahip. Tüm Alfalar öyledir. Aralarındaki fark, yönettikleri dünyalardır.

Ancak Morpheus, duşun mutfak aletleri gibi çalıştığını çok iyi biliyordu; hepsi, kullanıcının istediği her şeyi sağlamak için sihirle büyölüydü. Yani duş için Sera'nın tek yapması gereken, duş başlığının altına durmaktır; duş, onun sesli olarak belirtmediği tercihlerine göre ısınacak ya da soğuyacaktı.

"Suyu nasıl açacağımı biliyorum," diye tersler Sera. "Ben çaresiz değilim, Morpheus."

"Maliki'ye güvenlik battaniyesi gibi sarılan kadın böyle diyor," diye gevezelik eder Rüyalar Tanrısı.

Tırnakları pençeler gibi omuzlarıma batıyor.

"Tamam, sorunlu," Morpheus'un kafasını koparmadan önce araya girdim. Bunun gerçekleşmesini izlemek hoşuma giderdi, ama şu an bunun için doğru zaman olduğunu sanmıyorum. "Morpheus ve ben yemek hazırlarken sen duş alsana, olur mu?"

Hades ile akşam yemeği yemediği için aç olmalı.

Onun yerine, doğrudan tatlıya geçtik ve *ben onu* yedim. Ayrıca

Morpheus'a bazı sorular sormak istiyorum. Hades'in nereye gittiğini bilseydim ona soracağım sorular.

Ancak şu anda, bana ihtiyacım olan cevapları vereceğinden emin değilim. Mesela neden herkes burada buluşacağını biliyor gibi görünüyordu... *ben hariç*.

Boğazımı temizleyerek, sinirimi bir kenara bırakıp Sera'yı yere indirmek için odaklanıyorum.

"Bana gayet iyi duruyor gibi görünüyor," diyorum Morpheus'a, ellerim Sera'nın belinde, dengesini bulmasını beklerken. Bu biraz zaman alıyor — Rüyalar Tanrısı'nın bunu fark ettiğini biliyorum, çünkü gözleri Sera'nın vücudunda dolaşıyor — ama neyse ki bu konuda yorum yapmıyorum.

Bunun yerine, "Duşu kullanmayı beceremezsen bize haber ver" dedi.
"Ben hallederim," diye cevaplar Sera, sesinde kararlılık vardır.

Eğlenerek başımı eğip boynuna bir öpücük konduruyorum, sonra dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "O zaman arkadaşlık istersen bana haber ver," diye fısıldıyorum. "Ne zaman istersen duşa seninle birlikte girerim, sorun değil."

O nefesini tutar, ben de kalçalarını sıkarım, sonra onu bırakıp Morpheus'a dönerim.

"Hadi mutfakı dağıtalım," diyorum ona. Bu Hades'i kızdıracak.

Tıpkı Sera'ya yaptığım imalı yorumların da sinirlendireceği gibi. Çünkü her kelimesinde ciddiye dim.

Artık benimle oynamak zorunda. Bu onun suçu, benim değil. Ve onu kendime saklamaya karar verebilirim.

Sonsuza kadar.

Bölüm 3

Hades

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

Yumruk gelmeden bir saniye önce onu bekliyorum, yumruk beni yana doğru savururken kardeşim tam bir Alfa öfkesi dalgasıyla önümde beliriyor.

İç çekerek sırt üstü yuvarlanıp Orcus'un öfkeli halini izliyorum. "Bu yumruğu hak ettiğin için kabul ediyorum," diyorum ona. "Bir sonraki..."

Ayağı karnıma çarpar ve beni kumlu zeminde savurur.

Avuç içlerimi yere vurarak hareketimi durdurup kendimi yukarı iterek ayağa kalktım.

Orcus bir anda yanımda belirir, siyah kanatları sırtında çırpınırken karanlık gözleri kırmızı renkte parlar. "İlki, eşimi üzdüğün için," der bana. "İkincisi, Thea'yı tehlikeye attığın için. Ve bu..." Yumruğu yine yüzüme doğru uçar, ama ben onu yakalarım.

Ancak arkamda bir Ölüm Perisi belirip belime bir hançer sapladığında omurgamdan bir acı yayılır. "Evcil hayvanımızı üzdüğün için," der Reaper, Orcus'un sözünü tamamlayarak.

Hırıldayarak iki deli erkeğin arasından sis gibi kayboluyorum.

"İletişim kurmayarak eşlerimizi tehlikeye attığın için," diyor Orcus, Reaper'a sohbet eder gibi, öfkesi ile birlikte kanatları da kayboluyor. "Alina'ya o kanlı hançeri hediye olarak mı vereceksin?"

"Sence hoşuna gider mi?" diye sorar Reaper, yüzünde hayranlık ve umut dolu bir ifadeyle. "Yoksa onu tekrar bıçaklamam mı gerekiyor?"

Death Fae'nin beklenmedik saldırısı yüzünden çenem sıkışır, gövdem acı sarsar.

Bir tanrıya saldırmaya cesaret edecek kadar intihara meyilli çok az varlık vardır. Maliki'yi ilk kez bu yönüyle ilgi çekici bulmuştum, bu yüzden Orcus'un eşler grubu için Reaper'ı seçmesinin nedenini anlayabiliyorum.

Orcus'un neden Reaper'ı eş çemberine seçtiğini anlayabiliyorum.

Elimi sırtıma bastırarak zaten iyileşmekte olan yarayı dürtüyorum, kardeşim ve arkadaşına sert bir bakış atıp konuşmalarını keserek, "Koruma kalkanlarını güçlendirmeliyiz," diyorum. Bu sözler Orcus için. "Artık daha fazla iş yapacaksın."

Kalın kollarını kavuşturur. "Alfalar buraya gelmez."

"Serapina'nın varlığını hissederlerse gelirler."

Koyu renkli kaşları yukarı doğru kıvrılır. "Serapina mı?" diye tekrarlar.

"Persephone değil mi?"

Persephone?"

"Şu anda senin derslerine ayıracak vaktim yok kardeşim. Sana ve Reaper'a güç konusunda ders verecek vaktim de yok. Bize koruma lazım. *Hemen.*" Çünkü bu saçmalık yüzünden Omega'mın hayatını tehlikeye atmayacağım.

Orcus, bizim türümüzün bu alemi kaçındığı konusunda haklı olabilir, ama tek gereken tek bir zevkli an ve Alfalar bu dünyaya inip Serapina'yı avlamak için onu mahvedecekler.

O eşsiz bir Omega.

Kızılsamak üzere olan bir Omega.

Maliki'nin yetenekli dili sayesinde.

Siktir, onu kadının bacaklarının arasında hayal edebiliyorum. Şu anda ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı, ama yine de kayalık uçurumlar boyunca sahile doğru ilerlerken hareketlerime güç katmasına izin veriyorum.

"Deniz koruyucularını hallet," diye omzumun üzerinden kardeşime sesleniyorum. Bu bir rica değil, bir emir. O Alfa moduna geçti ve kanatlarını çağırdı. Bu sayede benim de aynısını yapmam gerekmiyor.

Beni görmezden geliyor, Death Fae "Pepperoni ve sosis mi?" diye sorarken yine Reaper'a odaklanıyor.

"Ciddi olamazsın," diye mırıldanıyor kardeşim.

"Yani evet mi?"

Orcus'un iç çekişi, şu anda onlardan yirmi fitten fazla uzakta olmama rağmen bana kadar ulaşıyor. "Fazla uzun sürmesin."

"Tamam, deneyeceğim. Ama ziyaretimiz için evcil hayvanımıza birkaç farklı seçenek sunmak istiyorum."

"Bu bir tatil değil, Reaper. Ve onun pizzada sebzeyi tercih ettiğini biliyorsun."

"Eşimizin neleri sevdiğini çok iyi biliyorum," diyor Reaper, sesinde bir parça kırgınlık varken, ben parmak uçlarıma büyü çağırmaya başlıyorum.

Ölümcül büyüü yönlendirip onu kışından vurmak ve onu benim ölümcül oyun alanıma çekmek çok kolay olurdu. Ama şu anda ona ihtiyacım var, savaşmamız gerekirse diye.

"Ona denemesi için birkaç çeşit getireceğim demek istedim," diye devam eder. "Gerçek İtalyan, New York tarzı, Chicago deep dish, bilirsin. Yani... yakında döneceğim."

"Bekle, Reaper. Yapamazsın..."

Arkamı dönüp Death Fae'nin ortadan kayboluşunu izliyorum.

Orcus, Reaper'ın az önce bulunduğu yere bakıp gözlerini kırıştırdı, sonra homurdandı. "Lanet olası deli."

"Aynen öyle," diye onayladım. "Şimdi su koruyucularına odaklanacak mısınız?"

Bana attığı bakış, bunun yerine beni tekrar yumruklamayı tercih edeceğini söylüyor.

"Sana iki kez vurma hakkı verdim," diye hatırlatırım. "Reaper'ın beni sırtımdan bıçaklamasını da sayarsan üç kez. Benden daha anlayışlı ve hoşgörülü olmamı bekleme, *kardeşim*."

Eşini ve çocuğunu tehlikeye attığım için bana kızgın olması haklıydı, ama orgazmın Serapina'nın çiftleşme çağrısını tetikleyeceğini fark etmemiştim.

Geriye dönüp bakınca, zevkin onun içindeki Omega'yı uyandırmanın anahtarı olması mantıklı geliyor. Ancak, eşimin kendini tüm Mythos Fae türlerine sahip *çıkılmamış* olarak ilan edeceğini tahmin etmemiştim.

Böyle bir sinyal yayabilmesi, onun benim Persephone'm olmadığını doğruluyor.

Oh, o benim eşimin ruhuna sahip... Ama Serapina tamamen kendine ait bir kişi.

Bu da beni, kızgınlık döneminde ne olacağını merak etmeye itiyor.

Persephone'ye katılacak mı? Yoksa sadece eşimin reenkarnasyonu mu?

Bu durumun her yönü benzeri görülmemiş, bu yüzden nasıl devam edeceğime karar veremiyorum.

Onu talep edebilirim; teknik olarak o zaten benim. Ancak, ben... Serapina'nın beni kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum.

Ve devam etmek için onun rızasına ihtiyacım var.

Isırmam onu zorla evcilleştirecekti, ama ruhunu kıracaktı.

Onu incitirdi. Muhtemelen zaten benden nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesine neden olurdu.

Yani hayır, bu hiç de bir seçenek değil.

Siktir.

Kafamı sallıyorum, görevime konsantre olmak için zihnimi boşaltmam gerekiyor.

Tezahür büyüsü ruhtan gelir, bu da şu anda eşimi düşünemeyeceğim anlamına gelir. Aksi takdirde, cevaplayabileceğim ya da cevaplayamayacağım bir dizi soruya kendimi kaptırırım.

Yutkunarak, elimi havada gezdirip bir bariyer büyüsü hayal ediyorum, beklenmedik bir varlık geldiğinde mağaramın içinde alarm çaldırması için.

Özellikle, davetsiz bir *Alfa* varlığı.

Morpheus zaten burada olduğu için, onun özünü yaratığım çerçeveye dahil etmek zorundayım. Bunu yapmazsam, onu fiziksel olarak ortadan kaldırıncaya kadar sirenler çalacak.

O yüzden kalabilir.

Şimdilik, diye düşünüyorum, kendi kendime homurdanarak.

Bizi buraya kadar takip etmesini nefret ediyorum, sadece gitmeyi reddeden sinir bozucu biri olduğu için değil, aynı zamanda eşimin ruhuyla olan bağlantısını daha da kanıtladığı için.

Ancak, daha önce de buraya geldiğini söyledi. Sera'ya akan su hakkında yorum yaparken kulak misafiri olana kadar bunun farkında değildim.

Ama benim onu buraya getireceğimi bilmesinin imkanı yoktu. Benim tüm alemlerde evlerim var. Yine de, bizi bu kadar çabuk bulduğuna göre, önce başka yerleri kontrol etmediğini biliyorum.

Ve bu acil buluşma yerini bilen tek kişi kardeşimdi, ki onun bu bilgiyi başka bir Alfa ile paylaşmayacağından eminim. Özellikle de kuzenimizle.

Bu yüzden, kuzenimin nereye gideceğini bilmesinin tek bir yolu var: Persephone'imle olan ruhsal bağı. Ve onun Omega'mla olan bağının kanıtını görmekten nefret ediyorum.

Binlerce yıldır onu eş olarak gördüğünü biliyordum, ama bu iddiasını görmezden geldim.

Ancak bunu görmezden gelemem. Ve bunu asla unutamayacağım.

Bariyer büyüsunü bitirirken çenem sıkılıyor, büyü görünmez olmasına rağmen somut. Bu, büyüün başarılı olmasının bir parçası.

Bir mil uzakta sis oluşturarak, birisi bize yürüyerek gizlice yaklaştırmaya çalışırsa diye benzer bir koruma büyüsu yapıyorum. Yeteneklerimizi düşünürsek nadir bir seçim, ama avlanan bir Alfa oldukça zeki olabilir.

Bir sonraki güç katmanı, adadaki varlığımızı gizlemesi gereken bir maskeleye büyüsu içerir. Tasarımımı kolayca görebilen veya tezahür büyüsunün kendisini hissedebilen bazı varlıklar vardır, ancak pek çok Alfa benim ölümcül labirentlerimden geçemez.

Çünkü benim enerjim ölümle destekleniyor. Bu teoride biraz çelişkili, ama ölümcül bir etki kombinasyonu yaratıyor.

Bu nedenle, büyülerimle oynamak veya onları bozmaya çalışmak...

ölümcül

sonuçlar Ya da en azından benim yaratıklarına eklediğim koruma katmanı *doğrudur*.bu. Orcus da muhtemelen aynı şeyi yapıyordur, çünkü kardeşim olan

Orcus'un büyüsu benimkine benzer.

kardeşim olduğu için. Sadece, onun güç kaynağı benimkinden farklı. Daha az güçlü ve neredeyse hiç ölümcül değil.

O benim ölüm dünyama erişebilir, ama oradaki ruhlar bana Tanrıları olarak boyun eğiyorlar ve Orcus'u daha çok bir prens olarak görüyorlar. O kontrolü elinde tutabilir ve emirler verebilir, ama onlar bana dua ediyor ve bir kral gibi saygı duyuyorlar.

Bu yüzden Netherworld Krallığı'ndaki rolüm budur.

Orcus ile olan dinamik ilişkim karmaşık ve benzersizdir. Ancak işe yarıyor.

Bu, mağaranın dışındaki kumsalda bir kez daha buluştuğumuzda açıkça ortaya çıkıyor. O, uzun zaman önce bunun yarısını ortaya çıkardı, ben de diğer yarısını aldım ve ikimiz, bu alemde keyifle yaşayabileceğimiz güvenli bir sığınak yaratmak için ortak güçlerimizle kayalıkları oyduk.

Ona teşekkür etmek üzereyken Reaper ortaya çıkar ve Orcus'a bir yığın pizza kutusu uzatır. "Elim doldu," der Death Fae

der ve bir kez daha ortadan kaybolur.

Orcus derin bir nefes aldı. "Reaper'ın güçlü yanlarından biri kısıtlama değildir." "Açıkça," dedim, sırtımın alt kısmında kuruyan kanı düşünerek

Yara çoktan iyileşmişti, ama kalan kan izleri rahatsız ediciydi.

Döndüğümde duş almam gerekecek.

Serapina banyosunu bitirmiş mi acaba, diye düşünüyorum, duşumda onun çekici vücudunu hayal ederek. Islak. Çıplak. *Kıvranan.*

Büyüleyici bir görüntü, düğümümün niyetle atmasına neden olan bir görüntü.

Ne yazık ki, burada Omega'mla oynayamam. Burası yeterince korunaklı değil. Tek bir orgazm, tüm Mythos Fae Alpha türünü uyandıracak ve intikam için bu dünyayı mahvedecekler.

Omega'nın muhtemelen benimle oynamak istemediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Sadece Maliki ile.

Hmm.

Fantezim, onun tatlı küçük amını yaladığı, orgazm olduğunda çıkardığı inlemeler, dudaklarının onun ıslaklığıyla parladığı görüntülere kayıyor.

Siktir, bunu tekrar görmem lazım. Hem de en kısa zamanda.

Omega'mız güvende olduğunda. Onun rızasını aldığımda. Onu tekrar benim yaptığımda...

Eğer beni kabul ederse.

Boğazımı temizleyerek, o yaramaz düşüncüyü kafamdan atıp kardeşim üzerine odaklanıyorum. "Reaper'a bana bir takım elbise borçlu olduğunu söyle." Sonra üstten bir pizza kutusu alıyorum. "Ve lütfen Alina'ya özürlerimi ilet. Ancak, söylediklerimde ciddiydim, Orcus. Ona Alfa görgü kurallarını öğretmelisin."

Bizim türümüz sahiplenici. Başka bir erkeğin düğümünden bahsetmek, özellikle de bir Alfa eşinin önünde, kavga çıkarmak için iyi bir yoldur.

"Ayrıca, Mykonos ele geçirilirse, ayrılmamız gerekecek," diye ekliyorum, ona yorum yapma şansı vermeden. "Her ihtimale karşı, Thea ve Alina'yı nereye götüreceğini bilmek istemiyorum." Serapina'yı nereye götüreceğimi de söylemeyeceğim.

Bu, Omega'larımızın güvenliğini sağlayanın en iyi yolu.

Alina sahiplenilmiş olabilir ve bu nedenle kızgınlık döneminde çiftleşme çağrısı yaymayabilir, ancak dünyamızdaki Alfalar son birkaç bin yılda vahşileşti. *Ele geçirmek* için hiçbir şeyden vazgeçmezler.

Bu da Alina'yı, kızgınlık döneminin sonlarında olan, işaretlenmemiş bir Omega'nın yakınında bulunarak tehlikeye atıyor.

Orcus başını sallayarak anladığını belirtir. O da olması gerektiği gibi eş çemberini öncelikli tutacaktır. Ben de Serapina için aynısını yapacağım.

Ve Maliki için de, en iyi arkadaşımı düşünerek. Evet, Maliki için de.

Çünkü eşimin onu önemseydiği açıkça görülüyor. Bu da onu benim için eskisinden daha da önemli hale getiriyor.

"Akşam yemeği için teşekkürler," diyerek veda ediyorum.

"Nazik ol, Hades," der Orcus yumuşak bir sesle. "Ve köklerimizi unutma."

Kardeşime bakıyorum. "Sana ders vermek için havamda olmadığımı söyledim."

"Ben de öyleydim, ama yine de Omega'ma ders vermem gerektiğini *iki kez* söylemeyi seçtin. Bu yüzden sana seninkine nasıl davranman gerektiği konusunda tavsiye veriyorum. O seni tanımıyor. Bir zamanlar Persephone de tanımıyordu. Nişanlıyla ilgilenirken bunu hatırlamaya çalış." Bu derin sözlerle ortadan kaybolur.

Elimde tuttuğum pizza kutusu da öyle.

Onun sözleri ve davranışları beni sinirlendirir ve kaşlarımı çatarım.

Görünüşe göre, normal bir Alfa gibi mutfakta pizza ortaya çıkarmam gerekecek.

Sorun değil. Duştan sonra zaten soğumuş olacaktı.

Ya da belki Morpheus'u İtalya'ya gönderirim, diye karar veriyorum. *Burada kalacaksa, en azından işe yarayabilir.*

Sisleme yeteneğimi kullanırken etrafımı enerji sarıyor, kuzenimi bir iş için göndermeye karar vermişken, mavi bir parıltı beni durduruyor.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük ve görüş alanımın köşesinde, ama yavaşça ona doğru döndüğümde renk daha canlı hale geliyor.

Kaşlarım yükseliyor, nadir bir duygu içimi kaplıyor: *sürpriz.*

Bu küçük ruhu ve onun eşimle olan bağlantısını ilk duyduğumda da hissetmiştim.

Ve şimdi, Serapina'nın ona verdiği isim olan Pip, arada bir sallanırken, ateşli gözleri küçük, gergin titremelerle bana bakarken, yine aynı duyguyu hissediyorum.

"Koruyucunu korumaya mı geldin?" diye tahmin ediyorum.

Bu terimi duyunca kafasını eğdi, sanki anlamadığından emin değilmiş gibi.

"Serapina," diyorum yavaşça.

Onun adı, parlayan gözlerini gülümsemeye benzeyen bir ifadeye dönüştürdü ve hemen ardından tuhaf bir şekilde küçük bir dönüş yaptı.

"Sanırım bu bir evet demek," diye mırıldanıyorum.

O başını sallar ve mağarama doğru ilerlemeye başlar.

Onun yoluna çıkıyorum, bu da onun geri adım atmasına neden oluyor. Akıllıca bir hareket. Ben fiziksel formda olsam da, ara alemini kontrol ediyorum. Bu da, hangi formu seçersem seçeyim, her iki gerçeklikte de geçilmez olmamı sağlıyor.

"Burası tehlikeli," diyorum kayıp ruha. "Bizden başka kimsenin seni görmesine izin veremezsin. Anladın mı?"

Pip boş sahile bakıyor.

"İnsan ziyaretçilerden bahsediyorum," diye açıklıyorum. "Şu anda hiçbirisi olmayabilir, ama yatlarıyla bu koya sık sık gelirler."

İkiz alevler bana göz kırpmıyor.

"Seni görürlerse nazik davranmayacaklar," diye devam ettim. "Senin ne olduğunu anlamayacaklar ve senden korkacaklar. Bu yüzden onlarla etkileşime girme."

Bu konuşmayı daha önce Ossa, Howl ve Mort ile yapmıştım. Tabii ki beni dinlemediler. Böylece, Cerberus adında üç başlı bir yaratık hakkındaki efsane doğdu. Sevgili dostuma bu adı hangi ölümlü verdiğini bilmiyorum, ama o kişi çoktan öldü.

"Gizli kalmalısın," diye tekrar ediyorum, sonra onu baştan aşağı süzdüm. "Aslında, bir iş istiyorsan, burada oldukça yararlı olabilirsin."

Pip biraz daha yaklaşır, gözleri genişler, sanırım bu ilgilendiğinin bir göstergesidir.

Ona ne yapmasını istediğimi söyledim.

V e kıyı şeridini korumakla görevlendirildiğinde göğsünün gururla kabardığını izleyin.

Ben açıklamamı bitirene kadar, o hevesle başını sallıyor.

Gülümsüyorum. "Serapina sana sahip olduğu için şanslı."

Bir kez daha dönüyor.

Sonra selam verir ve koruduğu yeri korumak için aceleyle uzaklaşır.

Onun varlığı başka başka katman
başka kanıt Serapina Serapina Persephone
olmadığına dair

Çünkü benim Omega'm asla bir ruhu familiar olarak almazdı. Bunun için hayatı çok fazla seviyordu.

Bu da beni mağarama doğru yola çıkarken birkaç düşünceyle baş başa bırakıyor.

Bu Omega, eşimin ruhuna sahip olabilir, ama benim Persephone'ime hiç benzemiyor.

Peki...

Serapina ne tür bir Omega? Kişilik olarak kimdir?

Ona yaptıklarımın sonra beni tanımama izin verecek mi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var sanırım.

Ama önce duş alıp yeni kıyafetler giymem lazım. Sonra Omega'mı bulacağım.

Ve başından beri yapmamız gerekeni yapacağız: konuşacağız.

Bölüm 4

Sera

'da mermer d u vara bakarak, duşu açmak için bir düğme, kol veya duşu açacak *bir şey* arıyorum.

Ama yok.

Sadece *kaya*.

Hırlayarak duş başlığına bakıyorum. "Aç." Tabii ki dinlemiyor.

Neden benim istediğimi yapsın ki?

"Ugh." Bu odadan çıkıp yardım istemeyeceğim. Bu, bunu kendim yapabileceğimi söylemenin amacını boşa çıkarır. "Beni rezil etmeyeceksin." Bu sözler başımın üzerindeki musluğa yönelik. "Aynı şey senin için de geçerli," diyorum bu devasa alanın diğer ucundaki bir başkasına. "Yani, kim bu kadar büyük bir duşa ihtiyaç duyar ki?"

En az benim boyumda yedi kişi buraya sığabilir.

Bu saçmalık.

Tıpkı musluğun olmaması gibi!

"Belki de Maliki'nin teklifini kabul etmeliydim," diye içimden homurdanıyorum. Sonra titriyorum çünkü tek düşünebildiğim şey o *teklif*.

Tabii, arızalı duş hariç.

"Ne zaman istersen duşa seninle seve seve girerim, sorunlu."

Onun sözleri zihnimde yankılanırken bacaklarım kasılır, derin bariton sesi bana Death's Palace'da söylediği diğer günahkar sözleri hatırlatır.

Yatakta.

Bacaklarımın arasında.

"Siktir, Sera. Hiç bu kadar aç bir am görmemiştim."

"Çok ıslaksın, tatlı kız."

Kıpırdanıyorum, onun uyandırdığı hisler şimdi eskisinden daha yoğun gibi.

Bu delilik. Neden bu kadar muhtaç hissettiğimi bilmiyorum. Bu kadar bastırılmış. *Daha fazlasına bu kadar hazır.*

Hades beni *İnsanlar Diyarı'nda* telaffuz edemediğim bir yere götürdü. Buna odaklanmam gerekirdi. Odaklanmışım da.

Ta ki Morpheus bu duşla ilgili benimle alay edene kadar.

Ve Maliki, aklımdan çıkaramadığım bir fikir fısıldadı.

Çıplakken nasıl görünürdü acaba? Merak ediyorum. *Su onun için açılır mıydı?*

Tanrım, onun benimle burada olması fikri hoşuma gidiyor. Sadece gömleksiz olmayı seçse bile. Çünkü o zaman onun nemli tenine dokunabilir, duş ikimize yağarken onun sıcaklığının tadını çıkarabilirim.

Bu, neredeyse buradaki amacımı unutturacak kadar çılgın bir fantezi.

O da duş almak.

Su olmadan yapamayacağım bir şey.

Tavana öfkeyle bakıp, duştan çıkıp etrafıma bakıyorum... *yine.*

Bu banyoda ne kadar zaman harcadım acaba?

Yine hiçbir şey bulamayınca, "Neden bu kadar zor?" diye bağıryorum.

"Neden ne bu kadar zor?" diye soran kültürlü bir ses, beni şaşkın bir çığlık atarak dönmeme neden oluyor.

Hades ayakta banyoda banyoda banyoda emir varlığı varlığı beni mermer duvarlara doğru geri çekilmek istememe neden oluyor.

"Serapina?" diye sordu, ben hemen cevap vermediğim için.

"Neden duş almadın?"

Dişlerimi sıkıyorum. Ona cevap veremem. Cevap verirsem, onun lüks duşunun nasıl çalıştığını bilmediğim için benimle alay edeceğinden eminim.

Ya da daha kötüsü, beni oyun oynamakla suçlayacak.

Belki adil davranmıyorum. Ya da belki yorgunluk ve kafa karışıklığı yüzünden saldırganlaşıyorum. Her ne olursa olsun, onun sorusuna cevap vermeyeceğim.

"Neden umursuyorsun?" diye soruyorum, savunmacı bir tavırla. "Yapacak işlerin olduğunu sanıyordum." Bu yüzden ortadan kaybolmadı mı? Turneye çıkmak için çok mu meşguldü?

Tur için mi? Soruları cevaplamak için mi? Neden İnsan Aleminde olduğumuzu açıklamak için mi?

O kibirli kaşları yukarı kalkıyor, o kendini beğenmiş ifadeyi onun çok yakışıklı yüzünden silmek istiyorum.

Duş düzgün çalışsaydı, onu tam da...

Hades'in yönüne doğru bir gayzer fışkırarak onu baştan aşağı sırlıslık ederken, su başımızın üstünde patlar.

Şoktan dudaklarım açıldı.

Hades, akan suyun sesinden duyamadığım bir şey bağılıyor, kollarını kaldırarak sert akışı durdurmaya çalışıyor.

Şimdi mi açmaya karar verdin? Duş kabinine bakarak düşünüyorum. *Suyu olması gereken yere bile dökmüyorsun!*

Camın içinde kalmak yerine, banyonun her yerine sığıyor.

Aslında, öncelikle *Hades'in* her yerine.

Ama yine de... duşun amacı bu değil.

Yine de, Ölüm Tanrısı'nın takım elbisesini ıslatmasını izlemek biraz eğlenceli.

Ancak, onun ifadesi çok öfkeli ve duşun ona saldırmayı bir an önce bırakmasını umuyorum, böylece o...

Her şey bir anda sessizliğe bürünür ve geriye sadece damlama sesi kalır.

Damlama sesi Hades'in giysilerinden geliyor. O homurdanır.

Ve ben bir adım geri atarım.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Maliki kapının yanında belirirken sorar.

"Gerçekten de mükemmel bir soru," diye mırıldanır Hades, ceketinin düğmelerini açarken. "Omega'mızı yıkamanı söylemiştim. Ama nedense giyinik halde ani bir duş alan ben oldum."

Omuzlarından kumaşı çeker ve yüksek *bir sesle* yere düşmesine izin verir.

Maliki ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, gözleri beni yavaşça okşar gibi tarar. "Henüz duş almadın mı?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

"Arıza var," diyorum, camı ve sonra Hades'i işaret ederek. "Belli ki."

"Duş arızalanamaz," diyor Maliki yavaşça. "Arzuna göre çalışır."

Ona göz kırpıyorum. "Neye?"

"Arzuya bağlı," diye tekrarlar Hades, sanki işitme sorunum varmış gibi.

Şimdi siyah yeleğinin düğmelerini açıyor, ıslak giysiler kaslı vücuduna yapışıyor ve onu bir şekilde daha da korkutucu hale getiriyor.

Yine de kendimi tutamayıp, "Maliki'yi gayet iyi duydum, teşekkürler. *Arzu temelli* ne demek olduğunu anlamaya çalışıyorum" diye patladım.

O kibirli kaşı yine yukarı doğru kalkıyor ve ben suyun akmasını diliyorum...

Duş tekrar çalışmaya başlayarak onu tekrar ıslatıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Çünkü oh.

Ohhh.

Sanırım... Sanırım şimdi anladım. Belki.

Su kesildiğini düşününce dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı.

Kesildi.

Ve Hades tekrar homurdanır.

Oops, sanırım. Ama neden daha önce söylediğimde açılmadı?

Merak ediyorum, kaşlarımı çatarak muhafazaya bakıyorum. "Beş dakika önce çalışmıyordu, yemin ederim."

"Belki o zaman duş almak istemiyordun?" Morpheus'un sesi beni kapıya doğru döndürdü ve onu kapı çerçevesine yaslanmış, uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış ve ellerini ceplerine sokmuş halde buldum. "Sanırım Maliki, ayrılmadan hemen önce sana eşlik etmeyi teklif etmişti. Belki yanılıyorum, ama bu tür bir söz, hayallere dalmaya teşvik eder, değil mi?"

Ona göz kırpıyorum, yanaklarım kızarıyor.

Çünkü haklı.

Maliki'nin benimle duşta olduğunu hayal ediyordum.

Tanrım, bu çok utanç verici.

Bakışlarım yere düşmeye başlar ama aynada takılır... orada kendi yansımamı görürüm. *Tamamen çıplak* yansımamı.

"Oh!" Havlu kapmak için tezgaha doğru atlıyorum.

Üçü de giyinik olan adamlar benimle konuşurken, ben hiçbir şey giymeden burada duruyordum.

giyinik adamın benimle konuştuğunun farkında bile değildim.

"Bunun için biraz geç kaldın, küçük hayalperest," diye mırıldanıyor Morpheus. "Muhteşem silüetin sonsuza kadar zihnime kazındı." Bana çekici bir gülümseme atıyor. "Daha sonra seni düşünmekten keyif alacağım."

"Yeter," diye araya girer Hades, sahiplenici öfkesi duyularımı sarsar. "Git, Morpheus, yoksa seni dışarı çıkarırım."

"Hades..."

"Sen de, Maliki," der Hades, sesinde düşük bir gürültü vardır. "Serapina ile baş başa kalmak istiyorum."

Havluyu kendime daha sıkı sararım, keşke bu bir kumaş parçası değil de bir kalkan olsaydı diye düşünürüm.

Maliki ve Morpheus hemen hareket etmezler, bu da Ölüm Tanrısı'nın "Bu bir rica değil" diye homurdanmasına neden olur.

Rüyalar Tanrısı ellerini ceplerinden çıkarır ve teslim olarak kaldırır. "Peki. Ama mağaradan ayrılmayacağım." Geriye doğru adım atarak yatak odasına girer. "Bana ihtiyacın olursa, küçük rüyacı, sadece adımı söyle. Bir sis bulutu içinde geri döneceğim."

Bununla birlikte ortadan kaybolur.

Ama Maliki kalır. "Ona düşün nasıl çalıştığını söylemedik."

"A açıkça," der Hades sertçe.

"O zaman bilmediği bir şey için onu cezalandırma," diye ekler Maliki. "O masum, Hades. Bunu unutma."

Hades cevap veremeden duman içinde kaybolur ve beni Ölüm Tanrısı ile baş başa bırakır.

Yutkunuyorum. "Ben... Özür dilerim?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum çünkü onun duymak istediği şeyin bu olup olmadığından ya da özür dilemem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

Homurdanması, sözlerimi kabul etmediğini ya da duymak istemediğini gösteriyor.

Ben de... konuşmayı

kestim. Ve donakaldım.

Çünkü kravatını yere düşürdü ve şimdi gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyor.

Santim santim, altın rengi tenini ortaya çıkarıyor. Soluk tenli, ama hafif bir bronzlukla kaslı gövdesinin hatlarını belirginleştiriyor ve bana onun mükemmel fiziğinin her kıvrımını ve çizgisini görmemi sağlıyor.

Gömleği ıslak *bir sesle* yere düştüğünde titriyorum. Göğsü ve karnı artık tamamen görünür durumda.

Dövmeleri var.

Ama Maliki'ninkiler gibi değil.

Hayır, Hades'in dövmeleri daha belirgin. Kalıcı. Ve duman gibi *kıvrılmıyorlar*.

Bunun yerine, daha koyu, neredeyse tamamen siyah.

Ve göğsünün sağ tarafında bir taç tasvir ediyorlar.

Yapraklarla süslenmiş bir taç.

Kolunda daha fazla çiçek ve kafatasları var, bu da hayat ve ölümün büyüleyici bir sahnesini yaratıyor.

Parmaklarım, bu karmaşık desenleri izlemek için kaşınıyor.

Ama Hades hala hareket ediyor, elleri kemerini çözüyor ve fermuarını indiriyor.

Islak ayakkabılarını çıkarırken ve pantolonunu aşağı indirirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor, geriye sadece dar siyah boxer şortu ve çorapları kalıyor.

Sonra eğilip çoraplarını da çıkarır.

"Buraya gel, Serapina," diyor ve sadece iç çamaşırıyla duşa giriyor.

"Ben... Sanmıyorum..." Boğazımı temizliyorum, ağzım hala kuru. "Hades..."

"Lütfen?" diye yumuşak bir sesle diyor, bana bakarak. "Seni cezalandırmayacağım, küçük ruh eşim. Sadece sana bakmak istiyorum."

Ona göz kırpiyorum, ses tonu ve ifadesi gerçek Hades'ten beklediğim gibi değil. Bunun yerine, rüyalarımındaki versiyonu gibi benimle konuşuyor. Geceleri gözlerimi her kapattığımda görmek istediğim Hades.

Su akmaya başlar, bu sefer olması gerektiği gibi — dışarıya sıçramadan, kapalı alana akarak — ve Hades elini uzatır. "Seni rahatsız etmek istemiyorum, Serapina. Sadece yardım etmek istiyorum."

Ona bakıyorum, sonra da onun sabit duran avucuna.

Ona güvenebilir miyim?

Muhtemelen hayır.

Ama çok yorgunum. Ve ben... Gerçekten duş almak istiyorum.

Ayrıca o beni zaten çıplak gördü. *Tanrım, Maliki'nin bacaklarımın arasında beni öpmesini izledi.*

İzlenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak titriyorum.

Hoşuma gitmişti. Belki biraz fazla. Ve şimdi, ben sadece... Oh, sadece rahatlamak istiyorum. Belki yemek yemek ve uyumak. Ancak önce tüm kumu yıkamam lazım. Bacaklarıma yapışmış durumda. *Çünkü hala ıslakım... aşığı.*

Bu düşünceyle yanaklarım kızarıyor, boğazım yine yutkunmaya çalışıyor.

Bu çok saçma, diyorum kendime. *Beni zaten çıplak görmüş. Ve o benim arkadaşım sayılır. Öyleyse ne önemi var ki?*

Havluyu bırakıp bir adım öne çıkıyorum.

Hades gözlerime bakıyor, eli hala önünde sabit duruyor.

Nefesimi bırakıp ona doğru yürümeye başlıyorum ve ıslak karo zeminde neredeyse kayıyorum. Hades bir anda yanımda beliriyor, düşmemem için avuçlarıyla kalçalarımı tutuyor.

Bu da beni onun çıplak göğsüne doğru iter.

Soğuk bir kış gecesinin kokusu gibi, sıcaklık hemen beni sarar. *Kar yağmadan hemen önce*, diye düşünüyorum, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. *Tanrım, bu kokuyu özlemişim.*

Eskiden seradan taze kesilmiş bir gül ile dışarı çıkıp tam da bu kokunun tadını çıkarırdım.

Nasıl olur da bu kadar güzel kokabilir? Merak ediyorum, başım dönüyor. *Neden bu kadar rahatlatıcı?*

Mırıldanması hayat buluyor ve huzurumu artırıyor. Onun dokunuşuna kapılıp iç çekiyorum. Onun büyüklüğü. Onun erkeksi varlığı.

Endişelerim ve korkularım yok oldu.

Geriye kalan tek şey, daha önce hiç tatmadığım bir huzur duygusu.

Beni duşa çektiğini, ellerinin yanlarımdan sırtıma ve saçlarıma doğru gezindiğini sadece belli belirsiz fark ediyorum. Çok iyi, çok özgürleştirici bir his.

Bir an için, sadece... var oluyorum. Huzur içinde. Şefkat içinde. Sıcak bir güvenlik hissi içinde.

Çünkü kendimi güvende hissediyorum.

Ben yapmamalıyım. Derin içimde biliyorum biliyorum biliyorum. Hades benim benim Persephone olduğumu, onu hayal edilebilecek en kötü şekilde aldattığımı düşünüyor.

Ama...

"Benim adımları kullanıyorsun," diyorum, sesim fısıltı gibi. "Gerçek adımları kullanıyorsun."

Serapina.

Daha önce de bana böyle seslenmişti. Ama bunu yorumlama fırsatım olmamıştı. Ve şimdi bunu yapacak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Neden?" diye soruyorum.

Parmakları yine saçlarımı tarıyor, ancak bu sefer saçlarımın uçlarını düğümleyerek başımı geriye doğru eğiyor. Onun yoğun bakışlarıyla karşılaşınca irkiliyorum, koyu renkli gözleri aynı anda bir düzine duygu yayıyor gibi görünüyor ve onu okumayı imkansız hale getiriyor.

Sıcak suya rağmen titriyorum ve ona dokunma isteğiyle mücadele ediyorum. Mırıldanması yumuşak ve yatıştırıcı, sesi göğsünden yayılıyor ve içimde birbiriyle yarışan pek çok arzu uyandırıyor.

Avuç içimi onun dövmesinin üzerine koymak.

Ona sarılıp gücünü içime çekmek. Basitçe

teslim olmak.

Bu baş döndürücü bir ihtiyaç, baş dönmemi daha da kötüleştiren bir ihtiyaç. Zihnim hala bana dokunan Alfa hakkında uyarılar yayarken, bedenimin isteklerine boyun eğmek istemiyorum.

"Sen benim eşimin ruhuna sahipsin," diyor Hades, bir eliyle saçımı sıkıca tutarken, diğer elini belimin altına koyuyor.

Beni kendine doğru çeker, o anda sallandığımı fark ederim ve onun tutuşu beni yerinde tutan tek şeydir.

"Öğrendiğin gibi, o beni aldattı," diye devam ediyor. "Ve bu ihaneti göz önüne alarak, onun tehlikeli bir oyun oynadığını, beni zaten yeterince incitmişken daha da incitmek için bir oyun oynadığını düşündüm." Başını yana eğiyor. "Tahminlerimde yanıltmış olabileceğime inanmak benim için zor. Neredeyse onun bana yaptıklarını kabul etmek kadar zor."

Yutkunuyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Onun mırıldanması olduğunu fark ettim. Ya da belki de kendisi.

"Ama senin parçalanışını izlemek, senin benim Persephone'im olmadığını kanıtladı," diye ekliyor, alçak sesi ipeksi bir okşama gibi etrafımı sarıyor.

Sözlerinin ardındaki anlamı kavrayınca, bu okşama boynumda bir ilmek gibi sıkışıyor.

"Senin parçalanışını izlemek, senin benim Persephone'm olmadığını kanıtladı..."

Maliki'nin bana zevk verdiği anı kastediyor. *Orgazmımı.*

Kirpiklerim titriyor. "Bu yüzden mi...?" Sormak istediğim soruyu tam olarak ifade edemiyorum. Cevabı bilmek istemediğimden değil, neyi bilmek istediğimden tam olarak emin olmadığımından.

"Morpheus sana öpüşmemi önerdi," diyor. "Bana, eşimi test etmenin en iyi yolunun bu olduğunu söyledi, çünkü bir Omega, Alfa'sının dokunuşuna köle gibidir. Ve senin türün zevki taklit edemez."

Onun sözlerini sindirmeye devam ederken, kafamdaki sis biraz dağılmaya başladı.

Ama henüz bitirmemişti.

"Bu, ihtiyaçlarına karşı içgüdüsel bir tepki. Omegalar, Alfa'nın düğümünü almak için yaratılmıştır. Bağ kurma şeklimiz budur. Bu yüzden seni test etmenin en iyi yolu, başka bir erkeğin dokunuşuna nasıl tepki vereceğini görmektir," diyor, burnunu benimkine sürtmek için eğilirken beni daha sıkı tutuyor. "Ve Maliki'ye verdiği tepki, bilmem gereken her şeyi bana anlattı, *Serapina.*"

Bölüm 5

Hades

SERAPINA'nın kollarımda kaskatı kesilmesi, bir şeyleri yanlış yaptığımı gösteriyor.

Rahattı. *Mutluydu*. Hatta geçici olarak kendini *güvende* hissettiğine bile inanmaya cesaret ediyorum.

Ama ben bunu bir şekilde mahvettim.

Bunu, avucunu göğsüme bastırarak beni iterek kanıtlamaya çalışıyor. "Mırıldanmayı kes," diyor ve beni kaşlarımı çatmaya zorluyor. "Sadece. Kes."

Onun emrini yerine getiriyorum, ama "Neden?" diye sormadan edemiyorum. Çünkü bu, bir Omega'nın yapacağı garip bir istek. Bir Alfa'nın mırılaması yatıştırıcıdır ve onun da buna ihtiyacı var gibi görünüyor. Üzgün ve yorgun, ve haklı olarak bunalmış durumda. Ben sadece yardım etmek istiyorum.

"Çünkü beni başımı döndürüyorsun," diyor, ellerini başına götürerek. "Kafam bulanık ve düşünmem gerek."

Kaşlarımı çatıyorum. "Mırıldanmam seni baş döndürüyor mu?" Bu doğru gelmiyor.

Ama Omega'mla ilgili hiçbir şey olması gerektiği gibi değil.

Garip kızgınlık döngüsünden, Alfa eşine karşı tepkilerine kadar her şey farklı. O farklı.

Başka bir düşünce aklımı kurcalayınca kaşlarım daha da çatılır. *Orcus haklıydı*. Serapina'nın Persephone olmadığını söylemişti ve bunu onun yanında sadece birkaç dakika geçirdikten sonra anlamıştı. Bana da aynısını yapmamı tavsiye etmişti ama ben reddetmiştim.

Ve şimdi onun tavsiyesinin gerçek bir amaçla verildiğini anlıyorum.

Serapina'nın her şeyi benzersiz, şu anda bana bakarken gözlerindeki ateş de dahil, gözlerimin içine doğrudan bakıyor.

"Maliki'ye, hayatının benim zevk almama bağlı olduğunu söyledin." Sözleri yavaşça söylüyor, sanki anlamak için emin olmak istercesine. "Sen... sen onu beni memnun etmeye zorladın, sırf yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için. Çünkü benim sözüm yeterli gelmedi."

"Bu tam olarak..."

"Beni savunmasız bir duruma soktun," diye devam ediyor. "Onu bana ilk..." Boğazını temizliyor, yüzünde hoşuma gitmeyen bir duygu beliriyor.

Acı.

Öfke.

Üzüntü.

"Ben Persephone değilim," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Sana hiç yalan söylemedim. Yine de Persephone'nin ruhunu barındırdığım için *beni* ihanet etmek, *incitmek* senin hakkınmış gibi hissediyorsun. Onun günahları için beni cezalandırıyorsun. Ve sanırım, hayır, *biliyorum*, bunu kabul edebilirim. Ama Maliki'yi de cezalandırmak?" Bir adım geri atıyor ve başını sallıyor. "Bu adil değil."

Ona doğru ilerlerim, onu başının üstündeki su sıçramalarından korumak için sırtımı suya çeviririm. O korkar, *lanet olsun*, *korkar* ve duvara yaslanır.

Sinirden neredeyse kükreyecektim. Her şey korkunç bir şekilde ters gitmişti. Morpheus'un önceki yorumları kafamda yankılanmaya başladı,

Omega'lara bu şekilde davranmamamız gerektiğini hatırlatıyor. Serapina ile konuşmamam konusunda beni azarlıyor. Bu durumu *düzeltemi* istiyor.

Ama tek yaptığım durumu daha da kötüleştirmek oldu.

Serapina'nın bakışları düşün mermer zeminine düştüğünde, içim sızladı.

"Serapina, ben gitmeyeceğim..."

"Tanrım, bu *kan mı*?" diye sorar, gözleri büyür.

"Ne?" Aşağıya bakıyorum, kaşlarım tekrar çatılıyor. "Oh. Evet. Kurumuş kan." Omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum, ki bu aptalca bir hareket çünkü belimin altını göremiyorum. Ama şu anda kendimi çok rahatsız hissediyorum. Alfa'ya hiç yakışmayan bir şekilde.

Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum ve durumu kontrol altına almaya çalışıyorum.

Bu benim ruh ikizim. Ben... Ben bunu düzeltebilirim, hayır, düzelteceğim.

"Reaper beni bıçakladı," diye açıklıyorum, açık sözlü olmak ve ona karşı dürüst olmak için bunu seçiyorum. Onunla *konuşmaya* çalışmak için. "Yarayı unuttum, çünkü çoktan iyileşti, ama aslında duş almaya gelmemin sebebi buydu, kanı yıkamak için."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Oh, fae, Reaper iyi mi?"

Ve yine kaşlarımı çatıyorum. "Reaper iyi mi?" diye ona tekrar soruyorum. Söylediklerimi anlamadı mı? "*Beni* bıçakladı." İşte. Bu daha açık olmalı.

"Evet, o kısmı duydum. O iyi mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Reaper için mi endişeleniyorsun? Yaralanan benken mi?" Bu hiç mantıklı değil.

"Onu cezalandırdın mı?" diye soruyor, yumuşak ses tonunda bir ihtiyat var, bu da onun endişesinin benim hakkımdaki algısına dayandığını fark etmemi sağlıyor. Ona yaptıklarımın. Maliki'ye yaptıklarımı düşündüğünden.

Siktir. "Hayır," diye ters bir cevap verip ondan uzaklaşarak parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum.

Aramızdaki ilişkinin çarpık ve yanlış olduğunu biliyordum. Ama bu? Düşündüğümünden çok daha kötü.

Ve hepsi benim hatam.

Bir küfür fısıldayıp düşün altına giriyorum, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşünürken suyun beni yıkamasına izin veriyorum.

Hareketim, Serapina'nın etrafımda parmak uçlarında dolaşmaya başlamasıyla dikkatimi ona geri getirir.

"Lütfen gitme," diyorum, uzun zamandır hissetmediğim kadar yorgun hissederek. "Reaper'ı cezalandırmadım, Maliki'yi de cezalandırmadım. Aslında, Maliki'ye sana dokunmasına izin vererek onu *ödüllendiriyordum.*"

Çünkü onun bunu istediğini biliyordum. Ve onun arzularını gerçekleştirebilmek için benim bunu talep etmeme ihtiyacı vardı.

"Maliki'yi istemediği bir şeyi yapmaya asla zorlamam. Aslında, onu hiçbir şeye zorlayamayacağımdan oldukça eminim. Beni arkadaşı olarak saygı duyuyor olabilir, ama sınırimi aştığımda bana siktirip gitmemi söylemekten çekinmez."

Aslında, Serapina konusunda geçen yıl boyunca bunu sık sık yaptığından eminim.

"O senden hoşlanıyor," diye devam ediyorum. "Ve aylardır senin rol yapmadığını veya yalan söylemediğini söylüyor. Ben ise, eşimin bana yaptığı gibi onu da aldattığına inatla inanıyordum. Bu yüzden onu, yani *seni*, bir oyuna dahil etmeye karar verdim. Şimdi farkına vardığım kadarıyla, bu oyun ciddi zararlar verdi."

Serapina yavaşça bana dönüyor, bakışları temkinli. Bu bakış beni fiziksel olarak mahvediyor.

Çünkü bu ifadeyi hak ettim. Ve yaptığım şeyden nefret ediyorum.

O bir Omega. Sevgiyi hak ediyor. Ama ben onu korkuttum ve benim hakkımda en kötüsünü düşünmesine neden oldum.

"Bu bir mazeret değil, ama senin Persephone olduğuna ve beni hatırlamıyormuş gibi davrandığına gerçekten inanmıştım." Bu sözler acı bir şekilde çıkıyor ağzımdan, çünkü hâlâ hatalı olduğumu, ruh ikizimin şu anda bana bakmadığını kabul etmekte zorlanıyorum.

Ama kanıtlar reddedilemez.

O Persephone değil.

Ancak, o benim ruh eşim.

Bu da, benim niyetimi ve başlangıçta ne yapmak istediğimi anlamayı hak ettiği anlamına geliyor.

"Persephone'yi kendi yöntemimle cezalandırmaya çalışıyordum," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden nişan duyurumuzu yeniden canlandırdım ve hatta ilk düşünümüzün bir kopyasını planladım. Bu, ona bir zamanlar kim olduğumuzu hatırlatmak içindi, çünkü çevremizdeki ortam ona, onun aldatmacasının sonucu olarak kim olduğumuzu gösteriyordu."

Onun dönüşüne hazırlanmak için binlerce yılım vardı. Onun bir zamanlar tanıdığım kişi olmayacağını hiç düşünmemiştim.

"İki bin yıldan fazla bir süredir onun ruhunu avlıyorum," diye fısıldıyorum. "Onun gerçekten gitmediğini biliyordum. Onu hissediyordum. Her nefesimde onu hissediyordum. Onun benim ulaşamayacağım bir yerde olduğunu biliyordum. Ve sonunda onu, yani *seni*, Demeter'in yanında bulduğumda, senin benim eşimin reenkarne olmuş hali olduğunu, tüm anılarının sağlam kaldığını düşündüm."

Akıllıca bir varsayımdı. Ama yanlıştı.

"Bu hiç görülmemiş bir şey, Serapina." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Sen benimsin. Kalbimde ve ruhumda senin benim eşim olduğunu hissediyorum. Ama az önce bıraktığın çiftleşme çağrısı başka bir şey söylüyor." Bu imkansız olmalıydı. Ancak, tam da bu oldu.

Bu da Serapina'nın eşimin ruhuna sahip olabileceğini, ama Persephone olmadığını kanıtladı. *Ve o da benim değil,*

Kabul etmeyi reddettiğim bir gerçek. Çünkü bu hiç mantıklı değil.

Aramızdaki bağın güçlendiğini hissediyorum. Ama onun hiçbir şey hissetmediğini düşünüyorum.

Korku dışında. Ve belki de tiksinti.

Maliki'yi onu memnun etmeye zorlayarak cezalandırmak istediğimi sandı. Sonra Reaper için endişelendiğini gösterdi...

Kahretsin, bu kadın beni hiç anlamıyor.

Çenem titriyor. "Ben..."

"Morpheus dedi ki," diye söze girerek, söylemek üzere olduğum şeyi keser. "Oh, pardon. Ben, şey, bitirdiğini sandım. Boş ver."

"Burada özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim, Serapina. İyi bir iletişimci olmadığımı ve birçok yönden seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, ama gördüklerine rağmen, nasıl iyi bir Alfa olunacağını biliyorum." Tabii ki, bunu ona kanıtlamak biraz zaman alacak.

Ama bir yerden başlamam gerekiyor. Bununla başlasam iyi olur.

"Morpheus ne dedi?" Bu, şimdiye kadar kimseye sorduğum en zor sorulardan biri olmalı. Çünkü kuzenimin arkadaşına ne dediğini gerçekten bilmek istemiyorum. Ancak bu Serapina için önemli ve bu yüzden benim için de önemli.

"Alfalara benim sahipsiz olduğumu bildirdiğimi söyledi, ama bunu nasıl yaptığımı anlamıyorum. Acaba... inlememden mi oldu?" Yanakları kızardı, ama benden gözlerini ayırmadan ekledi: "Yani, orgazm olduğumda mı?"

Sözleri, söz konusu orgazmı hatırlatarak, düğümümün tepki olarak zonklamasına neden oluyor.

Çünkü *lanet olsun*. O muhteşemdi. Eşsizdi. *Yeniydi*.

Ona bu şekilde tepki vermek neredeyse yanlış geliyordu. O benim... ama yine de... *değil*.

İki bin yıldan fazla bir süredir kimseye dokunmadım. Persephone benim her şeyimdi, *hayatımdı*. Şimdi ruhu, tanımadığım biri olarak karşımda duruyor.

Serapina'yı arzulamak yanlış mı? Onun benim Persephone'm olmadığını bilirken, onun yine dağılmasını izlemek yanlış mı?

Bu büyüyen muammaya nasıl tepki vereceğimi bilemeden yutkunuyorum. Bunun yerine, bana sorduğu soruya odaklanıyorum.

Ve onun Alfa'sı olarak görevimi yaparım.

"Auran, bu boyuttaki tüm Alfa türlerine bir çağrı yaydı," diye açıklıyorum. "Bu bir ses ya da senin aktif olarak yaptığın bir şey değildi. Bu, bir eş için haykıran Omega ruhundu. Çünkü yakında kızgınlık dönemine gireceksin ve bir düğüme ihtiyacın olacak."

Biraz dengesiz görünüyor. "Tamam. Peki... bu aslında ne anlama geliyor? Morpheus, Alfaların beni avladığını söyledi. Alina'yı da avladılar mı?"

O sallanırken ona doğru bir adım atıyorum. "Şuna ne dersin," diyorum yavaşça. "Saçını yıkarken sana her şeyi açıklayacağım, tüm sorularını cevaplayacağım, tamam mı?" Aslında sadece ona dokunmak, onu *sakinleştirmek* için bir neden arıyorum. Bu içimdeki canavarın dürtüsüyle gelen içsel bir ihtiyaç.

O, sıkıntı içindeki bir Omega.

Tek istediğim ona mırıldanmak, ama o bana yapmamamı söyledi.

"Lütfen," diye ekliyorum, biraz çaresiz hissederek. "Sana dokunma hakkını kazanmadığımı biliyorum, ama bu biraz yardımcı olur."

"Neye yardımcı olacak?" diye sorar, sesi sessizdir. "Neler olduğunu bile anlamıyorum."

"İçindeki Omega uyanıyor," diyorum ona. "Bu, bir Omega eş bulmaya ve üremeye hazır olduğunda olur. Ama senin durumun öngörülemez ve nadirdir. Ve dürüst olmak gerekirse, *bilinmeyen* bir durumdur."

Çünkü cevapları bilen tek iki varlık Demeter ve Persephone. İlki konuşmuyor. İkincisi ise, hatırlamıyor.

Bunu bilmek kalbime bir tekme gibi geliyor. Eşimi bulduğumu sanmıştım, oysa o aylardır bir tür aldatıcı oyun oynuyormuş, ama sonunda bunun Persephone olmadığını anladım.

O Serapina.

Eskiden baktığım koyu renkli gözlerden çok farklı olan büyük mavi gözleriyle bana bakıyor ve yanağını okşadığımda uzun sarı kirpiklerini kırıştırıyor.

"Seni koruyacağız," diye söz veriyorum ona. "Maliki ve ben, yani. Belki kuzenim de. Her ne olursa olsun, güvende olduğunu bilmeni istiyorum. O Alfalar burada sana dokunamazlar."

Burnunu kırıştırıyor. "Kardeşini kastediyorsun, değil mi? Orcus'u?"

"O da var tabii. Ama hayır. Ben Morpheus'tan bahsediyordum. O benim kuzenim."

Gözlerinin büyümesi, bu ayrıntıyı bilmediğini gösteriyor. Bu da beni daha da kötü hissettiriyor.

Çünkü bilmediği çok şey var. Serapina konusunda çok fazla varsayımda bulundum.

"Baştan başlamamız gerekecek," diyorum iç çekerek. "Tabii bu mümkünse." Başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Merhaba. Benim adım Hades. Ve ben senin kaderindeki eşinim."

Bölüm 6

Sera

HADES'E BAKIYORUM, nasıl cevap vereceğimi hiç bilemiyorum.

Onun dediği gibi, yeniden başlamak mümkün görünmüyor.

"Eğer ben senin eşimim, o zaman neden 'içimdeki Omega' aksini söyleyen bir sinyal gönderdi?" diye soruyorum ona, yeniden tanışma kısmı yerine konuşmamızın o kısmına odaklanarak.

Aslında, bu onun bana kendini ilk kez tanıttığı andı.

Tanıştığımız ilk gece, ben sorduktan sonra bana adını söylediği zaman hariç. Ve on üç ay boyunca bunun bir rüya olduğunu, gerçek olmadığını düşündüm.

Çenesi biraz sıkılır, bu da benim sorumdan pek hoşnut olmadığını gösteren tek işarettir. "Ruhun benimkiyle eşleşmiş," der. "Ama sen, *Serapina*, fiziksel varlık, işaretsizsin."

Buna kaşlarımı çattım. "Tamam, o zaman beni işaretle. Senin olacağım, değil mi?" Bu her şeyi çözmez mi? Artık avlanmak yok mu?

Koyu renkli gözleri kısılr. "Seni işaretlediğimde, Omega, bu senin yanlış yönlendirilmiş bir yükümlülüğün altında olmayacak," diye cevaplar, sesi kalınlaşırken aksanı da belirginleşir. "Seni, bana ihtiyacın olduğu için değil, beni istediğin için talep edeceğim."

Kaşlarım çatıldı. "Yani bunun için benim rızam mı gerekiyor? Ama evlilik niyetimizi açıklamak için gerekmiyor muydu?" Sözlerimin altını çizen alaycı tonu engelleyemiyorum. Çünkü bu gerçekten hiç mantıklı değil. "Aradaki fark nedir?"

"Omega'mın benimle oyun oynadığını düşündüm, bu yüzden ilk çiftleşme törenimizi yeniden canlandırdım. Ve benim zihnimde, sana aslında hiçbir şey yapmaya zorlamıyordum. Eşimle oynuyordum. Dediğim gibi, şimdi hatamı anlıyorum."

Ses tonunda sabır hissediliyor, her ne kadar daha önce söylediği şeyleri tekrar etse de. Dokunuşu bile nazik.

Rüyalarımındaki Hades gibi.

Gözlerimi kırıp başımı sallıyorum, zihnimi tekrar boşaltmam gerekiyor. Beni başımı döndüren sadece onun mırılması değil, *kendisi*. Varlığı. Kokusu. *Karın kasları*.

O anda avuçlarımda onun gövdesinde olduğunu fark ettim.

Ne zaman oraya koyduğumu bilmiyorum. Belki de yanağımı okşadığında? Belki bir saniye önce?

Ben... Bilmiyorum.

Ama bu fazla mükemmel erkek örneği beni delirtiyor.

Bu benim tutkumun bir parçası mı? Onu okşamak ve ona yakın olmak için duyduğum bu karşı konulmaz dürtü?

Bana dokunmanın yardımcı olacağını söyledi. Bunun *yardımcı* olup olmadığından emin değilim.

"Kız kardeşimle konuşmam lazım," diye patladım. Alina da bunu yaşadı. Bana yol gösterebilir. Belki. Ya da... Ya da hayır. Ona bu konuyu sormak istemiyorum.

Ben...

Derin bir nefes alıyorum. "Boş ver. Avlanmaktan endişelenmemem için beni işaretlemeni tercih ederim," diye mırıldanıyorum. "Alina avlandı mı?" diye soruyorum bir saniye sonra. "Soruma cevap vermedin."

Onun yerine saçımı yıkamaktan bahsetti. Bu da dikkatimi dağıttı.

"Morpheus'un Alfa'ların beni avladığını söylediğinde ne demek istediğini bana açıklamayı istiyorum," diyorum Hades'e doğrudan. "Ve lütfen Alina hakkındaki sorumu da cevapla. O hala burada mı?" Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Reaper iyi mi?" Çünkü Hades bu soruya da hiç cevap vermemişti. Reaper'ı cezalandırıp cezalandırmadığını sorduğumda sadece kesin bir *hayır cevabı* vermişti.

Bu pek bir şey ifade etmiyor.

Bildiğim kadarıyla onu öldürmüş olabilir.

Reaper, Hades'i bıçakladı.

Yanına yaklaşıp Hades'in arkasını görmek için etrafından dolaşmaya çalışıyorum, ama o da benimle birlikte hareket ediyor.

"Alina başka bir boyutta kızıştığı için avlanmadı. Ve sanırım Orcus da onu çabucak ele geçirdi."

Ben Reaper'ın onu nerede bıçakladığını anlamaya çalışırken, o dairesel bir hareketle dönüyor.

Belki aklımı kaçırmışımdır, ama bu önemli gibi görünüyor. Ya da belki de sadece gerekli bir dikkat dağıtıcıdır.

"Alfalar seni avlıyorlar çünkü bir düğüme ihtiyacın olduğunu belirten bir sinyal gönderdin," diye devam ediyor, aslında benim zaten bildiğim şeyi tekrarlıyor.

Evet, tamam. Gereksiz bir soru sordum. Ama bu çok şey.

"Evet, kız kardeşin hala burada. Orcus'un kanadında, onun "Yeniden etrafından dolaşamadan yoluma çıkıyor ve aniden avucunu boynuma koyuyor. "Reaper kendi başının çaresine bakabilecekken neden onun iyiliğine bu kadar takıntılısın bilmiyorum, ama o iyi."

"Seni bıçakladı."

"Evet, bıçakladı. Belki de benim iyi olup olmadığımı sormalısın?" diye önerdi, kaşını kaldırarak.

"Senin iyi olduğun belli," diye cevap verdim.

"Öyle miyim?" diye soruyor, hala o kibirli kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Az önce eşimin ruhunun bir yabancıнын içinde olduğunu öğrendim. İntikam ihtiyacım yüzünden ona çok kötü davrandığım bir yabancı. Ve şimdi Omega kızgınlık dönemine girmek üzere, ama ona zarar verme riski olmadan ona düzgün bir şekilde yardım edemiyorum. Bu yüzden, onu korumak için her şeyi riske atacağım. Çünkü iyi bir Alfa böyle yapar."

Beni o kadar ani bir şekilde bırakıyor ki neredeyse düşüyordum.

Tabii ki, sonunda beni dengelemek için kalçamı tuttu. "Şimdi saçını yıkayacağım," dedi. "Sonra kendimi yıkayacağım. Sonra da yemek yiyeceğiz, eminim açlıktan ölüyorsundur."

Midem guruldarken dudaklarımdan bir inkar dökülüyor.

Oh, sanırım. Sanırım açım.

Ve yorgun da.

En son ne zaman uyudum ya da yemek yedim? Bugün günlerden ne?

Bunu anlamak için enerjim yok. Birdenbire yorgun düştüm.

Tükenmiş. *Bitti.*

Hades sessizliğimi rıza olarak algılamış olmalı ki parmaklarını saçlarımin arasında gezdirmeye başladı.

Tanıdık gül kokusu burnuma ulaştığında, gözlerimi kapatıyorum ve kokunun onun kışlık kolonyasıyla karışmasına izin veriyorum.

Soğuk bir sabah seranın dışında durduğum anılarım aklımı dolduruyor.

Ancak görüntü, Hades'in beni ateşli turuncu çiçeklerle çevrili bir bahçede tuttuğu rüyalarımından birine dönüşüyor.

Bu, daha önceki rüyalarımından birinden bir görüntü ve bana neden ilk kez bir gülü dışarı çıkardığımı hatırlatıyor. Hayalimdeki kokuyu yeniden yaratmaya çalışıyordum.

Uyurken bu kadar güzel bir koku almak normal mi? Merak ediyorum. Yoksa rüyam aslında tamamen başka bir şey mi?

Hades, topladığım güllerin en azından koku açısından ateş zambaklarına benzediğini söyledi.

Rüyalarımnda etrafımızda açan çiçekler bunlar mıydı?

Hiç canlı ateş zambağı koklamadım, sadece Pip'in sık sık yastığıma bıraktığı çürümüş olanları kokladım.

Siyah yaprakları ve çiçekleri nedeniyle türünden emin bile değildim, ama bir gün benim için yazmıştı.

Sonra Hades, bunun Persephone'nin en sevdiği çiçek olduğunu söyledi.

Bu bir tesadüf mü?

"Serapina?" Hades mırıldanır, diye soru onun ses sesindeki soru, benim adımlı ilk kez söylemediğini gösteriyor.

Gözlerimi açtığımnda onu önümde dururken buldum, saçları kaslı omuzlarına damlıyordu.

O korkutucu. İri. Saçma sapan yakışıklı. Yine de beni temkinli bir bakışla izliyor, sanki bir şekilde ona zarar vereceğimden korkuyormuş gibi.

Bu garip. Tamamen imkansız. Yine de gerginliği neredeyse elle tutulur.

"Sabun mu istiyorsun, yoksa sana dokunabilir miyim?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. Muhtemelen sabunu alıp beni rahat bırakmasını söylemeliyim. Bana alan açmasını. Sadece... *gitmesini*.

Ama ben bunların hiçbirini istemiyorum.

Aylardır kendime dikkat etmeye çalışıyorum. Başarılı olup olmadığımı bile bilmiyorum. Ama bir molaya ihtiyacım var. Sadece

başkasının kontrolü ele almasını istiyorum, sadece birkaç dakika için olsa bile.

Avuç içimi kaldırıp göğsündeki taç dövmesine bastırıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Şimdilik sen kazandın, Hades. Başka bir şey için enerjim kalmadı."

O, mırıldanmaktan çok hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı. "Biz oyun oynamıyoruz, Omega."

"Ruhumu nefret ettiği için benimle evlenmemi isteyen Alfa diyor," diye mırıldanıyorum.

Elini bir anda yine enseme koyar ve birdenbire kendimi duvara yapışmış bulurum.

Hayır. İki duvar *arasında*. Biri mermerden, diğeri ise sıcak, sert *bir erkekten*. "Ruhunu *nefret* etmiyorum Serapina. Ruhunu *seviyorum*. Persephone bana en kötü şekilde ihanet etmiş olabilir, ama o hala benim. Ve Omega'mı asla *nefret* edemem."

Titriyorum, o bana bakarken gözlerim onun gözlerine kilitleniyor.

"Persephone ve benim oynadığımız oyunlar karmaşıktı," diye devam ediyor. "Ama seninle benim aramda olanlar bir savaş, oyun ya da geçici bir eğlence değil."

Avuç içi boğazıma doğru hareket eder ve hafifçe sıkar.

"Bu çok ciddi bir durum, Serapina. Ben her şeyi mahvettim ve bunu düzelteceğim. Eğer başaramazsam, o zaman seni kimlerin göreceğine sen karar vereceksin. Ben ise izlemek ve korumak zorunda kalacağım. Çünkü kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Omega. Seni sevmek ve korumak benim görevim. Ama seninle bağlanmak benim görevim değil. Senin güvenini kazanana kadar değil."

Bununla birlikte, geri adım atıp sabunu uzattı.

"Al ve ben sana giyecek bir şey bulurken yıkamayı bitir."

Uzuvlarım otomatik pilotta itaat eder, elim onun eliyle çok kısa bir temas kurar.

Benden uzaklaşır, kendini durular ve bana bakmadan gider.

Her hareketini izlerim, belirgin hatlarını gözlerimle okurum, sonra onun bir kez bile boxerını çıkarmadığını fark ederim.

Yine de ben de orada silueti gördüm. Onun devasa boyutu. Tanrım, diğer her şeyi kadar korkutucuydu.

Ben ise burada tamamen çıplak duruyordum.

Gözlerimi kırpıyorum. Çıplaklık benim için yeni bir şey değil. Nightingale Köyü'nde bu kavramla oldukça aşına olmamı sağlayan bazı şartlar vardı.

Ama Hades, çıplak olduğum için beni bir kez bile rahatsız hissettirmedi.

Elimdeki sabuna bakarak, *diğer her şey hakkında*, diye düşünüyorum.

Onun söylediklerini düşünmeye enerjim yok, bu yüzden sadece duşumu bitirmeye odaklanıyorum. Saçımı iyice yıkadığına eminim, çünkü saçım ferah ve yumuşak hissediyor. Bu yüzden vücudumu temizlemekten başka bir şeyle uğraşmıyorum. Sonra duştan çıkıyorum ve duş sihirli bir şekilde kapanınca irkiliyorum.

"Yıldızlar," diye fısıldıyorum. İnsanlar Alemindeyim ve hala sihirle çevriliyim.

Önümdeki tezgahta düzgünce katlanmış sıcak havlu bunun kanıtı. Daha önce yere düşürdüğüm havlu da ortadan kaybolmuş.

"Tamam." Bunu sorgulamayacağım bile. Sadece bu yumuşacık cenneti kabul edip, kendimi kurulaııp...

Ve Hades ile yüzleşeceğim, diye düşünüyorum, iç çekerek.

Bana kıyafet getireceğini söylemişti.

Belki onun dolabı da sihirli bir şekilde eşyaları ortaya çıkarıyordur.

Havluyu kendime sararak, nemli saçlarımı parmaklarımla taradım ve yatak odasına doğru yöneldim, tam da Hades'in "Neden buradasın?" diye sorduğunu duyduğum anda.

Bir an bana seslendiğini düşünerek donup kaldım.

Ancak Morpheus şöyle cevap verir: "Geçen sefer sana liderlik etmene izin verdim. Ve hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Bu yüzden bunu bir daha yapmayacağım çünkü senin aksine, iki bin yıl önce yaptığım hataları tekrarlamayı reddediyorum."

"Hatalarımı tekrarlamayacağım," diyor Hades, duşta bana karşı kullandığı sakin ses tonu artık yok. "Maliki'nin burada olması bunun kanıtı."

"Komik," der Maliki. "Görünüşe göre benim dışımda herkes burada buluşacağını biliyordu. Peki ben neden buradayım?"

Banyodan çıkıyorum ve Hades'in çenesini sıktığını, dikkatini Maliki'ye verdiğini görüyorum. "Acil bir durumda burada buluşulacağını bilen tek kişi Orcus'tu."

"Peki, tuttuğun bakıcının acil bir durumda çocukları buraya getirmesi gerektiğini ona söylemenin önemli olduğunu düşünmedin mi?" diye sorar Maliki.

Kendisini *bakıcı*, beni de *sorumluluk olarak adlandırmasına kaşlarımı çattım*.

Hades ona sert bir bakış attı. "Böyle bir ihtiyaç olacağını tahmin etmemiştim. Orcus ve ben bu yeri aylar önce kararlaştırmıştık."

"Serapina'dan önce," diye mırıldanır Morpheus. Hades daralmış bakışlarını Rüya Tanrısı'na çevirdiğinde, Morpheus ellerini kaldırır ve ekler, "Bazen affedilmek için açıklama yapmak yardımcı olur."

"Bu konuşmayla hiçbir ilgin yok ve kesinlikle burada olmanın bir anlamı yok. Öyleyse neden kibarca siktirip gitmiyorsun?" Hades önerir.

Morpheus sadece gülümser.

"Hayır." "O senin Omega'n değil."

Morpheus başını eğdi. "Öyle mi? O senin mi?"

Hades ona doğru adım atar ve odayı ürpertici bir enerji sarar. "Dikkatli ol, *kuzen*."

"*Dikkatli* olmaktan bıktım," diye cevaplar Morpheus, etrafında güç dalgaları yayılırken gülümsemesi kaybolur.

Gözlerim büyür. "Tamam, bu kadar yeter," derim, tüm bu olanlara. "Yorgunum. Açım. Ve en önemlisi, *ben kendime* aitim. Sera. İnsan. Benim. Her neyse. Ben başkasının bir parçası değilim. Ben sadece... *benim*. Şimdi, lütfen bir gömlek falan alabilir miyim? Çünkü ben... yemek istiyorum. Uyumak istiyorum. Ve..." Ne istediğimden emin olamadığım için sözlerim kesilir. Bu noktada sadece kendimi tekrar ettiğime eminim.

Ama bugünlük bu kadar yeter.

Sahiplenici saçmalıklarla işim bitti. Hades'in ağır sözleriyle işim bitti.

Avlanma kavramlarından bıktım. Ve kızgınlık döneminden. Ve...

"Bekle," diyorum, saçmaladığımı ve pek umursamadığımı fark ederek. "*Ne zaman* kızgınlık dönemine gireceğim?" Çünkü henüz kimse bunu açıklamadı. "Ve soruları sorarken, bir düğümün Alfa ile Omega'yı birbirine bağladığını biliyorum. Ama, şey, bunu *nasıl* yapıyor?"

Çünkü Morpheus bu kısmı açıklamadı. Bana sadece düğümün amacını söyledi.

Ayrıca kızgınlık kavramını ve amacını da anlıyorum, biraz da Alina sayesinde. Ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yine de, sonucun ne olacağı... oldukça açık.

Tabii ki, *bu* kısmı düşününce dudaklarım açılıyor. "Oh, fae, beni hamile bırakacaksın..." Gözlerim büyür ve geri adım atarım. "Ohhhh, hayır. Hayır, hayır, hayır." Havluyu kalkan gibi sıkıca tutarım. "Buna hazır *değilim*."

Ya da aslında hiçbir şeye.

Sadece atıştırmalık
bir şeyler ve biraz
uyku istiyorum.

Elimi başıma bastırıyorum ve aniden Maliki önümde beliriyor. Nasıl ve ne zaman geldiğini bilmiyorum, ama elleri kollarımda ve beni çok ihtiyacım olan bir kucaklamaya çekiyor.

"Ben buradayım, sorunlu kız," kulağıma fısıldıyor. "Alfaları kovup, yemek yiyip, sarılmaya ne dersin?"

Başımı sallıyorum. Çünkü bu gerçekten güzel bir plan gibi geliyor. "Evet, lütfen." "Beni kendi odamdan mı kovuyorsun?" diye soruyor Hades, sesi

"Sen bir tanrısın. Diğer odada bir yatak, kanepeler ya da başka bir şey yarat," diyor Maliki. "Ve sen... yakında konuşmaya devam edeceğiz. Ama şu anda, Sera benim önceliğim."

"Öyle olmalı," diye cevaplar Morpheus.

"Ne hakkında konuşmaya devam edeceğiz?" diye sorar Hades.

"Morpheus'a sor," diyor Maliki. "Ama tercihen diğer odada. Ya da Styx, başka bir alem de olur. Git lanet olasıca." Kollarını bana daha sıkı sarıyor ve ben onun korumasına sığınıyorum, onun sıcaklığı ve tanıdık deri kokusu beni baş döndürücü bir şekilde memnun ediyor.

Neredeyse burnumu göğsüne gömüyorum ve kokluyorum.

Tişört giyiyor. Nasıl ve ne zaman değiştiğini bilmiyorum.

Ama umurumda değil. Onun kokusu var ve ben bunu seviyorum.

Etrafımıza sessizlik çöker, sonra Maliki kıkırdar. "Morpheus az önce Hades'i yakaladı ve onu bir yere götürdü. Keşke ben de popcorn alıp peşinden gidebilseydim." Başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Ama bunun yerine, Hades'in yatağında seninle pizza yemeye razı olacağım."

Kaşlarım çatılır. "Pizza mı?" Burnum seğirir. "Yani... insan pizzası mı? Pepperoni gibi mi?"

Beni tutan elini gevşetir ve geri çekilerek bana bakar. "Demek sen pizzayı seviyorsun?"

Hafifçe başımı sallarım. "Reaper geçen yıl denememi sağladı. Çok... çok lezzetli."

"Harika," diye düzeltiyor beni. "Ve denememiz için en iyilerini getirdi. Sonuç olarak mutfakta yaptığım her şeyi çöpe attım. Ama çok lezzetli." Kollarından birini indirip beni yatağa doğru yürümeye başlıyor. "Sen üstünü değiştir, ben de yemeği getireyim. Sonra Hades'in çarşaflarını kirletiriz."

Sözleri yüzümü kızartır. "Karıştırmak mı?"

Dudakları kıvrılır. "Kırıntılarla, sorun çıkar. Ama başka tür bir dağınıklığa açıksan..." Bu yorumu havada bırakır, sonra eğilip dudaklarını kulağıma bastırır. "Morpheus orgazm yok diyor. Ama bazen ertelenmiş tatmin eğlencelidir." Kulak mememi ısırır. "Bunu daha fazla tartışırız... sen yemek yedikten sonra."

Bölüm 7

Morpheus

BİR DAKİKA ÖNCE

MALIKI Odanın diğer ucundaki Omega'ya doğru gölgesini uzatır ve onu kollarına alır, içgüdüleri bu eş çemberinin bir üyesi olarak değerini kanıtlar.

Ne yazık ki, aynı şey kuzenim için söylenemez. Hades'in sahiplenici tavırları Serapina'yı tehlikeye atacaktır.

Ve ben buna izin veremem.

Kolunu tutarak, bizi mağaradan dışarıya, تنها bir kumsala çıkardım. Bu alemde güneş batmaya başlıyor, bu da gerektiğinde yakında uçabileceğimiz anlamına geliyor.

Deri ayakkabılarım kuma değiştiği anda Hades'i bıraktım ve onun yumruğundan kaçmak için on metre uzağa saptım. "Omega'mızın yemek yemesi ve uyuması gerekiyor," dedim sert bir sesle.

"O..."

"Hayır, Hades. Şimdi konuşma sırası bende. Serapina'yı buraya kadar takip edebilmemin tek nedeninin onun ruhuna bağlı olmam olduğunu ikimiz de biliyoruz. Daha önce bunu kabul etmek istemedin, ama şimdi kabul etmek zorundasın."

Çenesinin gerginliğinden, bunun farkında olmakla kalmayıp, bunu zaten düşünmüş olduğunu da anlıyorum.

"Başlangıçta Persephone için savaşmamamın tek nedeni, onu bir seçim yapmaya zorlamak istemememdi. Ama sen asla paylaşmaya razı olmayacağın için, o bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Bu yüzden uzak durarak onun akıl sağlığını korudum. Ve bu, hayatımdaki en büyük pişmanlığım. Çünkü orada olsaydım, onu Demeter'in etkisinden kurtarabilirdim."

Kanıtlanmamış olsa da, Persephone'nin annesine yardım etmesi için manipüle edildiğinden şüpheleniyorum.

Eşler çemberine dahil olsaydım, neler olup bittiğine dair bir ipucu yakalayabilirdim.

Ya da belki de tamamen gözden kaçırdım.

Ama en azından tüm bu olaylarda benim rolümün *ne olduğunu bilirdim*. Bunun yerine, kendi işlerimde bir yabancı oldum ve yardım edip edemeyeceğimi asla bilemeyeceğim.

Ancak, bu hatayı bir daha yapmayacağım.

"Bu sefer ondan uzak duramam," diyorum Hades'e. "Onun aramızda seçim yapmasını istemiyorum. Ama bir karar verilmesini talep edersen, onun için savaşacağım. Sert bir şekilde. Ve sevgili kuzenim, eşimize yaptıklarından sonra... Sanırım kazanacağım."

Yüksek sesle itiraf etmediğim şey, bunun yüzeysel bir zafer olacağını bildiğimdir. Serapina'yı seçim yapmaya zorlamak başlı başına bir kayıptır. Bu seçimi talep eden ben olmayacağım. Hades olacak.

Ve bu onun kaçınılmaz çöküşü olacak.

Omegalar tek bir Alfa ile çiftleşmek için yaratılmamıştır. Onlar bir eş çemberi oluşturmak için yaratılmıştır. Korunmak için. Tapınılmak için. Uygun şekilde bakılmak için.

Persephone'yi hayal kırıklığına uğrattım.

Serapina'yı hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum. Onu da kaybetmeyeceğim.

Hades hiçbir şey söylemiyor, sadece hem hayran olduğum hem de nefret ettiğim bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Benim müttefikin olduğumu biliyorsun," diyorum ona, sesimde bir parça sinirlilik var. "Ben güçlüyüm. Güvenilirim. Ben senin ailenim, Hades. Bu durumda düşman olduğunu kanıtlayan *sensin*. Ben değil. Ama yine de seninle çalışmaya hazırım. Çünkü Omega'mızın ihtiyaçlarını ve isteklerini ön planda tutuyorum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

"Seni henüz zorla plajımdan çıkarmadım," diye cevaplar düz bir sesle. "Bu benim tarafımdan çaba gerektirir."

Sadece ona bakıyorum. Tamamen yanlış sayılmaz, ama eğer bu onun yapabileceği en fazla tavizse, o zaman kesinlikle birbirimizle savaşacağız.

Gözleri kısılır, çenesi tekrar gerilir ve dikkatini kumların üzerinde yuvarlanan dalgalara verir. "Bizi buraya kadar takip etmene sinir oldum."

Kaşlarım yükselir. "Bunu yaptığım için şaşırmış olamazsın." "Şaşırmadım," diye itiraf eder. "Ama yine de bundan nefret ediyorum."

"Çünkü bu, onun benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlıyor." Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söylüyorum.

O da yanıt olarak homurdanır, sözlerimi ne onaylar ne de yalanlar. Ancak ikimiz de onun benim ruh ikizim olduğunu biliyoruz. O sadece bu gerçeği kabul etmek istemiyor.

Ve şimdi kaderle yüzleşmek zorunda kalıyor.

"Gitmeyeceğim," diye tekrarlıyorum. "O *bizim*, Hades. Benim, senin ve Maliki'nin."

Son cümle Ölüm Tanrısı'nın dikkatini çeker, gözleri yanarken bana ters ters bakar. "Çok dikkatli ol, Morpheus."

Gülümsüyorum. "Yoksa ne olur?"

"Ya da senin sadece Omega'mdan daha fazlasıyla ilgilendiğini düşünmeye başlayabilirim."

"Belki de ilgileniyordumdur." Bu bir alay. Aslında bir meydan okuma. Kuzenimin sinirine dokunmak ve onu her şeyi ve *herkesi* düşünmeye zorlamak için bir yol düşünmeye zorlamak için bir yol.

Çünkü bu kavgada beni seçen tek kişinin o olmayacağını düşünüyorum.

Maliki de seçebilir.

Benim için değil, *onun* için.

Tüm bunların özü bu: dünyamız Serapina Everheart'ın etrafında dönüyor. Ama Hades, dünyanın kendisi ve Omega'sı etrafında dönmesini istiyor.

Ama işler böyle yürümüyor. En azından artık öyle değil.

"Serapina Maliki istiyorsa, ben de istiyorum," diye ekliyorum. "Çünkü işaretlenmiş olsun ya da olmasın, ikimiz de bir Omega'nın başka bir Alfa'nın hakkını geçersiz kılabileceğini biliyoruz."

Hades dişlerini o kadar sıkıyor ki çenesi granit gibi görünüyor.

Ama henüz bitirmedim.

Onu zorlamak gerekiyor. Ve bu görev için en uygun kişi benim. İronik olarak, bu da beni onun eş çemberi için ideal bir aday yapıyor.

"Maliki, onu talep ettiğinin farkında mı?" diye ısrar ediyorum, uygulayıcının Hades'in ona ne yaptığından haberi olmadığını bilerek. "Ona söylemeyi düşünüyor musun?"

"Maliki ile olan ilişkilerim seni ilgilendirmez."

"Yakında olacak," diye mırıldandım, sesimde belirgin bir tehdit vardı. "Dediğim gibi, bir Omega bir Alfa'nın talebini geri alabilir. Ve bana öyle geliyor ki, Serapina'mız infazcımızı çoktan seçmiş."

Hades ellerini yumruk yapıp bana doğru cesurca bir adım attı. "Beni zorlama, Morpheus."

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Sana iyi bir itme lazım, kuzen. Sabırlı davrandım. *Çok sabırlı* davrandım. Ve artık egonu tatmin etmekten bıktım. Çünkü ben senin astın değilim. Ben senin eşitim. Bir Alfa arkadaşın. Senin kanlı müttefikin. Artık bana hak ettiğim saygıyı göstermenin zamanı geldi."

Onu, çevremizdeki manzarayı onun kötü şöhretli ölüm dünyasına dönüştüren bir güç dalgasıyla vuruyorum. Ancak bu *benim* illüzyonum. Burada kontrol bende. Onda değil.

Uyarı olarak adımı homurdanarak söylüyor.

Onu görmezden gelip, "Tek istediğim Serapina için en iyisi. Onu senden almayacağım. Ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim. Onu korumak için buradayım. O yüzden bana gitmemi söyleme. Ve niyetimi sorgulamayı bırak. En başından beri sana karşı dürüst davrandım. O senin olduğu kadar benim de."

Hades bir adım daha ileri atar, gözleri zar zor bastırdığı öfkeyle parlar.

Onun soluna bir sis perdesi oluşturuyorum, onun görüşünü kontrol ederek, gerçekte hiç hareket etmemiş olmama rağmen, onun hemen yanında olduğumu düşünmesini sağlıyorum.

"Maliki konusunda, Serapina'nın onu ilk ele geçirmesi için her şeyi ayarladın. Bu da onu benim de malım yapar, çünkü hoşuna gitse de gitmese de, artık Serapina'nın etrafındayım. Ona kur yapıyorum. Ve o da beni kabul ederse, Maliki ve ben onun etrafında bir eş çemberi oluşturacağız, sen olsan da olmasan da."

Hades'in yumruğu illüzyonumun yüzüne doğru uçar, ben de onu onun karşı tarafına doğru sise dönüştürürüm.

"Benimle savaşmak bunu düzeltmez," diye devam ettim. "Bunun yerine benimle işbirliği yap, Hades. Sana ne kadar iyi bir müttefik olabileceğimi kanıtlamama izin ver."

"Müttefik olarak sana ihtiyacım yok," diye yanıtladı düz bir sesle.

Cevap vermek üzereyken dünya değişir, Hades'in avucuyla boğazımı sıkarken yanılsamam duman gibi yok olur.

"Eşit olduğumuz konusunda haklısın," diyor, tam önümde belirirken. "Benim seninle herhangi bir şekilde çalışmak istediğimi varsaymakla yanılıyorsun."

Şimdi de benim çenem sıkışıyor.

Çünkü nefes almamı engelliyor ve cevap vermemi imkansız hale getiriyor.

Bu yüzden kendimin başka bir versiyonunu ortaya çıkarır ve illüzyonun benim adıma konuşmasını sağlarım. "İstemek ve ihtiyaç duymak çok farklı kavramlardır," der kopyam.

Hades'in bakışları daha da daralır ve yumruğu illüzyonumun yüzüne doğru uçarken, diğer eli boğazımı bırakır. "*Biliyorum*," diye homurdanır ve bir adım geri atar. "Bu, tüm bunları kabul ettiğim anlamına gelmez."

Boynumu ovuşturuyorum, ses tellerim onun dokunuşunun etkisinden dolayı hala sıkışmış hissediyor.

Böylece illüzyonum benim adıma "Maalesef kader sana fazla seçenek bırakmıyor" diye cevap veriyor.

Buna homurdanarak benden uzaklaşır, parmaklarıyla koyu saçlarını tararken volta atmaya başlar.

Gücümü geri çekiyorum, benim görüntüm kayboluyor ve plaj bir kez daha tam olarak görünür hale geliyor.

Hades, boğazımın iyileşmesini beklerken, öfkeli bir şekilde su kenarında bir ileri bir geri yürümeye devam ediyor. Konuşmaya başlayabilmeme saniyeler kala, "Ölümler Diyarı'nı kontrol etmem gerek" diyor.

Kaşlarım yükseliyor. "Öyle mi?"

"Gerek" kelimesini kasıtlı olarak seçtiğini düşünüyorum. Çünkü evet, krallığının iyi durumda olduğundan emin olmalı. Tıpkı benimle çalışması gerektiği gibi. Her ikisi de birer yükümlülük ve birbirleriyle biraz ilgili nedenlerden dolayı. Ama aynı zamanda tamamen farklı nedenlerden dolayı da.

"Ossa," diyor, sesi rüzgarda yankılanıyor gibi, sanki benim varlığımı görmezden geliyor. Ama bu ismi bilerek yüksek sesle mırıldandığının farkındayım. Çünkü sesini kullanmak yerine zihniyle canavarına seslenebilirdi.

Üç başlı bir canavar sahilde belirir belirmez bir adım geri atarım. Hades'in yarattığı kumları pençeleriyle döverek ilerler ve onun her emrine itaat eder.

yaratığı onun her emrine itaat eder.

"Buradaki kuralları biliyorsun," der konuşur gibi, dikkatini gümüş gözlü ve kabarık boynunda aynı renkte bir tasma olan yaratığa verir. "Kardeşlerini hizada tut."

Ossa başını eğdi, Howl ve Mort ise emri şaka sanmış gibi dillerini yana sarkıttılar.

"Omega'mızı canın pahasına koru," der ve onun, yaratığıyla paylaştığı Omega'sından bahsettiğini anlarım.

Ama ben onun, *Hades'in ve benim Omega'mızdan bahsettiğine* inanmayı tercih ediyorum.

Omega'yı kastettiğine inanmayı tercih ediyorum. Çünkü o gerçekten *bizim*.

"Ve Pip," diye devam etti Hades, küçük ruhu yanına çağırarak. "Önce Maliki'ye herhangi bir sorun olup olmadığını bildir, sonra beni Netherworld'de bul. Anladın mı?"

Küçük ruh selam verir ve kararlı bir şekilde yürümeye başlar, pelerini görünmez ayaklarının altında rüzgarda çırpınır.

Howl, pelerinli figüre ilgiyle bakar, ama Ossa ona tersler. Sanırım, şakacı kafaya kaotik bir kovalamaca oyunu düşünmek yerine odaklanmasını söylüyor.

Mort da başını eğdi ve Ossa homurdandı.

Hades yanıt olarak iç çeker ve bana bakar. "Bunu çabuk halletsek iyi olur. Bu koruma görevinin ne kadar başarılı olacağını bilmiyorum."

"Biz mi?" diye tekrarlarım.

"Evet, *biz*," diye cevaplar. "Bir müttefik olduğunu kanıtlamak istedin, değil mi? Ölüler Diyarı'nı temizlemek bunun için iyi bir başlangıç gibi görünüyor." Sonra ortadan kaybolur.

Dudaklarım seğiriyor. Benim demek istediğim hiç de bu değildi ve o da bunu biliyor. Ama yeteneklerimi sergileme fırsatını geri çevirmeye niyetim yok. Özellikle de bu, eski Alfa düşmanlarını yumruklamak anlamına geliyorsa. Bu süreçte Hades'i "kazara" birkaç kez vurursam, eğlence daha da artar.

Kanlı bir eğlenceye hazır olarak sarayına geri dönüyorum.

Ama bunun yerine [Cehennem Fae Kralı](#) ile karşı karşıya geliyorum.

Etrafa bakıp Hades'i arıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. *Her zamanki gibi*.

"Morpheus," diyor Typhos Lucifer, uzun saçları görünmez bir esintiyle dalgalanırken, koyu mavi gözlerinde öfkeyle bana dönüyor. "Benim krallığımda neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

İç çekerim. Hades açıkça bana tuzak kurdu. *Bunu tahmin etmeliydim,* diye içimden mırıldanıyorum.

Sonra öfkeli Cehennem Perisi Kralına odaklanıp cevap veriyorum: "Bir Omega uyandı ve bununla birlikte... vahşi Alfa saldırganlığının dalgası da geldi."

Daha fazla açıklamaya ihtiyacı olduğu anlaşılınca, baştan başlıyorum.

Tüm bunları yaparken zihnimde Hades'i lanetliyorum.

Bana, Netherworld Krallığı'nı temizlemesine yardım ederek kendimi bir müttefik olarak kanıtlamamı istediğini söyledi. Naif bir şekilde, *ona yardım etmenin onunla birlikte çalışmak* anlamına geldiğini düşündüm.

Görünüşe göre onun yerine işi benim yapmamı istiyordu.

Aferin sana kuzen. Aferin sana...

Bölüm 8

Maliki

SERA LOUNGES, ona çok fazla seksi gelen düğmeli bir gömlek giyiyor. Gömleği elbise gibi giyiyor, siyah kumaş dizlerine kadar uzanıyor. Ve tek düşünebildiğim şey, gömleği açıp altındaki tatlı vücudu ortaya çıkarmak.

Siktir.

Şu anda sertleşmemeliyim. Ama sertleşiyorum. *Çok sertleşiyorum.*

Çünkü o benim için yasak bölge. *Yine.* Yine de tek istediğim onu yakalamak ve onu gerçekten öpmek. Sonra dilimle her santimini keşfetmek ve onu altımda parçalamak.

Ama görünüşe göre, bu onun içindeki Omega'yı tüm Alfa türlerine bir işaret gibi parlatacak ve onun burada olduğunu onlara haber verecek.

Sinirden neredeyse kükreyecektim.

Morpheus beni mutfakta yakaladı ve Sera'nın Omega'sının benim yetenekli ellerim sayesinde uyandığını söyledi - onun sözleri, benim tepkimi gördükten sonra hemen *yetenekli dil* olarak değiştirdi. Bir an sessizlikten sonra, bana gülümsedi ve "Tadı nasıldı, Enforcer?" diye sordu.

Cevap vermediğimde, gülümsemesi daha da genişledi.

"Sanırım yakında öğreneceğim," dedi ve ardından Omega'nın verdiği sinyali ve bunun tüm Alfa türleri için ne anlama geldiğini açıklamaya başladı.

Temelde, benim zaten anladığım şeyi anlattı: Sera, henüz sahiplenilmemiş ve yakında kızgınlık dönemine girecek bir Omega. Bu kızgınlık döneminin ne zaman başlayacağı bir sır, ama Morpheus bunun çok yakında olacağını tahmin ediyor.

"O zamana kadar olan süreç senin için oldukça eğlenceli olacak," dedi bana daha önce. Kaşlarımı kaldırdım. "Benim için mi?"

Yine gülümsedi, gülümsemesi ikiz gamzelerini ortaya çıkardı. "Sadece bir düğümle tatmin edilebilecek vahşi bir arzuyu uyandırdın. Yine de şimdilik ona dokunmasına izin vereceği tek kişinin sen olduğunu sanıyorum, bu da

ona zevk verme ayrıcalığı sana düşüyor. Ve o, güzel bir şekilde doyumsuz olacak." Mavi-yeşil gözleri üzerimde dolaştı. "Gölgelerin oldukça yararlı olabilir."

Ne demek istediğini sormadım. Çünkü zaten anlamıştım.

Gölgelerim duygu sağlar. Ayrıca dokular ve şekiller de yaratabilirler.

Bunu benim hakkımda pek kimse bilmiyor. Ya Morpheus tahminde bulunuyordu ya da beni daha önce izlemişti.

İkincisi olduğuna bahse girerim.

O, Rüyaların Tanrısı. Onun bir röntgenci olması gayet doğal.

Ya da belki bu bir Alfa özelliğidir.

Styx, Hades'in izlemeyi ne kadar sevdiğini bilir.

Ancak şu anda *izleyen* benim, çünkü Sera lezzetli ağzına bir parça pizza götürüyor. Üçüncü porsiyonunu yiyor, küçük yapısına bakılırsa bu benim için şaşırtıcı bir şey. Ama açıkça açtı. Ve çıkardığı küçük inlemeler, yemeğin tadını ne kadar çıkardığını gösteriyor.

Pepperoni peynirin üzerinden kayarken dudaklarım seğiriyor... sonra o onu diliyle yakaladığında inliyorum. "Shadows, sorun var," diyorum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Yemeğini çiğnerken kaşlarını çatıyor.

Sonra yutuyor.

Ve *lanet olsun*, şimdi onun güzel boğazından başka bir şeyin kayıp gittiğini hayal ediyorum. Sıcak ve belki biraz tuzlu bir şey. *Mutluluk verici* bir şey.

"Ne yaptım?" diye soruyor, masumiyet timsali gibi.

Oh, şu anda ona baştan çıkarma konusunda bir ders vermek ne kadar da isterdim. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu koltuğun koluna doğru çekip ona sikimi yedirirdim.

Sonra eğil, o günahkar gömleği yukarı çekip onun kaygan amını ortaya çıkar ve *ziyafet çek*.

"Maliki?" diye fısıldadı, büyük mavi gözleri kırpıştıyordu. "Bana... dik dik bakıyorsun."

"Hayır, sorun yok, seni hayranlıkla izliyorum," diye düzeltiyorum, sesim istemeden daha sert çıkıyor. Ama boğazımı temizlemeye zahmet etmiyorum. "O pizzayı

beni seni yemek istememe neden oluyor."

Yanakları pembeleşir, dolgun dudakları şaşkın bir O şekli oluşturur.

Bu da hiç yardımcı olmuyor. Çünkü şimdi tek istediğim, ucumu ağzına bastırmak, o dudakları benim için açmaya zorlamak ve *emmesini* istemek.

Sandalyeye doğru eğildim, dilimde bir teklif vardı, ama yüksek bir kapı çalma sesi o anı bozdu.

Gözlerimi kapıya dikeyim ve Sera donup kalıyor. "Yemeye devam et, yaramaz," diyorum ona ayağa kalkarken. "Aslında, ben tekrar oturmadan önce o dilimi bitirmeni istiyorum."

Çünkü aksi takdirde içgüdülerime göre hareket edeceğim.

Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim. Aslında, tam tersini iddia ettiğimden oldukça eminim.

Eğer orgazmı bir sinyal verirse, onu başka bir yere takip edebilirim.

Harika bir plan değil.

Ama yatak odasının kapısına doğru yürürken içtenlikle düşündüğüm bir plan.

Ancak koridorda bekleyen varlık, tüm fikirlerimi yeniden gözden geçirmeme ve yaşama isteğimi yeniden değerlendirmeye neden oluyor. Çünkü Hades'in karanlık bakışlarında, öfkesinin hedefi için nadiren iyi sonuçlanan bir öfke var.

Ve o bana doğru öfkeyle bakıyor, yani bu kişi ben olmalıyım.

Kapı çerçevesine yaslanıp kaşımı kaldırıyorum. "Evet?" diye soruyorum, onun ruh haline boyun eğmek istemiyorum.

Karısını memnun etmemi söyleyen oydu. Bunun için pişmanlık duyuyorsa, bu benim suçum değil.

Çünkü onu tattıktan sonra, durmaya pek niyetim yok.

"Netherworld Krallığı'na geri dönmem gerekiyor," diyor bana, sesi alçak. "Morpheus benimle orada buluşacak. Omega'mızı korumakla görevli olduğunuzu bilmenizi istedim."

"Bizim mi?" diye tekrar ediyorum, kaşlarım yukarı kalkıyor.

"Buraya semantik tartışmaya gelmedim. Sana bir görev vermek için buradayım: *koruma*." Bir adım geri atıyor. "Canavarım Pip ile sahilde dolaşıyor. Bir sorun olursa Pip sana haber verecek."

Ona bakarak daha fazlasını bekliyorum. "Hepsi bu mu? Bir sorun olursa ne yapmam gerektiğini söylemeyecek misin?"

Omuzlarını silkiyor. "Sana güveniyorum."

"Yani onu istediğim yere götürebilir miyim?" diye soruyorum, neden bana bu kadar özgürlük ve güven verildiğini merak ederek.

Elbette, Hades genellikle görevlerimi kendim yönetmeme izin verir. Ama Sera sıradan bir görev değil.

"Evet" evet hepsi dedi söylediği Hiç ayrıntı yok.

Bağlam yok bağlam yok. Sadece

onaylama.

"Tamam."

"Tamam," diye yankılanıyor. "Ama çok dikkatli ol, Maliki. Nereye gidersen git, ben bileceğim. Ve sana söz veriyorum, seni takip edeceğim. Her zaman."

Styx'in bu gizemli sözleriyle ortadan kaybolur.

Çenem titrer. "Göt herif."

Kapıyı kapatıp geri döndüğümde, Sera ellerini önünde kıvrarak duruyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım, arkamdaki ahşap panele yaslanarak ve ellerimi ceplerime sokarak. "O gömlekle hala çok çekici görünüyorsun."

Aşağıya bakıp kaşlarını çatı. "Bunu giymem için sen verdin."

"Evet. Ve şimdi pişman oldum."

Kaşları daha da çatılır, sonra yavaşça bana bakar. "Anlıyorum." Yüz hatları yumuşar ve beni anında meraklandıran yeni bir yönü ortaya çıkar. Yüzündeki değişimi görebiliyorum, "Hiçbir şey giymemi mi tercih edersin?" diye sorarken kirpiklerini utangaçça indirmesini görebiliyorum.

Mmm, şimdi flört ediyor.

Bu hoşuma gitti.

Çok hoşuma gitti.

"Dürüst olmak gerekirse?" Koyu renkli kumaşı ve açıkta kalan bacaklarını incelerim. "Hayır." Kapıdan uzaklaşıp ona doğru yavaşça yürürüm. "Gömleğin üstünde olması bana oynayacak bir şey veriyor, tatlı gizem." Kumaşı yumruğumla kavrar ve onu bana doğru çekerim, böylece ne demek istediğimi anlasın. "Ayrıca bana çıkaracak bir şey de veriyor."

Eğilip dudaklarımla dudaklarına dokunuyorum.

"Ya da belki de ihtiyacım olan engel budur," diye devam ettim. "Çünkü Morpheus, seni bir daha orgazm edemeyeceğimi söylüyor. Henüz değil. Görünüşe göre bana yalvaracak olsan da."

Omega'ların kızgınlığı, şehvetle akıllarını yitirmeleri ve tatmin talep etmeleri konusunda bana birkaç önemli bilgi verdi.

Ama bu çok daha derin bir şey. Onlar

tohumla dolu olmaya ihtiyaç duyarlar.

Eşleri tarafından tapılmaları gerekiyor.

Bayılana kadar tekrar tekrar doruğa ulaştırılmaları gerekiyor.

Omega uyandığında yeniden başlamak için.

Gölgeler, bunu istiyorum.

Sera ile birlikte.

Ama henüz zamanı gelmedi.

"Cinsel ruhu uyandığından, daha keşifçi hale gelecek," diye Morpheus mutfakta beni uyardı. "Onu yönlendirmek için hazırlıklı ol. Senin uzmanlığına ihtiyacı olacak."

Bunun ne anlama geldiğini ayrıntılı olarak açıklamadı, ama Sera'nın şu anda bana karşı eriyip gitme şekli, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Onu memnun etmek benim görevim değil. Onu sevmek benim görevim değil. Onu öpmek benim görevim değil. Ama lanet olsun, *ondan* başka hiçbir şey umurumda değil.

Onun istekleri. Onun ihtiyaçları. Onun *arzuları*.

Gömleğini daha sıkı kavradım, diğer elimle saçlarını okşadım. "Oynamak ister misin, yaramaz?" diye sordum, dudaklarım onunkilere o kadar yakındı ki, aramızdaki mesafeyi kapatmamak fiziksel olarak acı veriyordu. Ancak önce bunu konuşmalıyız.

Çünkü yapabileceklerimizin sınırları var.

Onun içsel Omega'sı başka bir sinyal göndermediği sürece burada güvendeyiz.

Sera avuçlarını gömleğime bastırıyor, tırnakları ince kumaşın içinden göğüs kaslarıma batıyor. "Beni öpmeni istiyorum Maliki," diye fısıldıyor. "*Gerçekten* öp beni."

"Sanırım bunu zaten yaptım, gizemli kız," diye mırıldanıyorum. "Seni *iyice* öpüştük."

Kafasını sallar. "Ağzımdan demek istedim."

Bunu kastettiğini biliyorum, ama onu kızdırmadan edemiyorum.

"Lütfen benim ilk gerçek öpücüğüm olur musun?" diye soruyor ve bu soru, kadının ne kadar masum olduğunu bir kez daha fark etmemi sağlıyor.

Genelde bu özelliği arzuladığım bir şey değildir, ama ona... tam uyuyor. O bir tanrıça.

İmkansızların varlığı.

Cazibenin anlamını yeniden tanımlayan bir kadın. Ve benden onu öpmemi istiyor.

Ben kimim ki hayır diyeyim?

Gömleğini ve saçlarını sıkıca kavrayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına sıkıca bastırıyorum. Bana karşı titriyor, vücudu benimkine eriyormuş gibi görünüyor.

Bu iffetli bir kucaklaşma.

İçimde biriken gerginliği gizleyen bir kucaklaşma. Vahşi bir açlık.

İçsel *ihtiyaç*.

Ama bu onun ve onun fantezileriyle ilgili.

Onun tüm hayallerini gerçekleştirmek istiyorum.

Ancak, onun *inlemesi* en iyi niyetlerimi mahvediyor.

Yumuşak bir uğultu, etrafımızda yankılanıyor ve sahip olduğum tüm irademi yok ediyor.

Çünkü o sesi tekrar duymam gerekiyor.

Styx, onu tatmam lazım. Sahip çıkmam lazım. *Cesaretlendirmem* lazım.

Elim gömleğinden ayrılıp kalçasına gider, diğer avucum ise ensesine kayar ve onu kendime doğru çekerim.

Sonra dilimle dolgun dudaklarını ayırarak kucaklaşmamızı derinleştiriyorum.

O beni elleriyle sıkıca tutarken ben inliyorum. Sanki onu bırakacağımdan korkuyormuş gibi.

Ama artık bana bağlı olduğundan eminim.

Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Belki de bunun nedeni yasak olmasıdır. Ancak korkarım ki, bunun çok daha karanlık bir yanı var. Çok daha yoğun.

Onun ağına yakalanmış gibi hissediyorum.

Onun güzelliğine kapıldım ve samimiyetine hayran kaldım.

Onun gücüne kapıldım ve onun ihtiyaçlarına teslim oldum.

Sadece hiç ayrılmak istemiyorum. Bunun hiç bitmesini istemiyorum. Sadece ona kendimi kaptırmak istiyorum... yaşadığım sürece.

Hades yaptığımı öğrenirse, bu sadece birkaç saat sürebilir.

Ama bu öpücük, onun öfkesine katlanmaya değer.

Çünkü bu öpücük onu *benim* yapıyor.

Dilimle pekiştirdiğim bir şey. Fısıldayarak ettiğim bir yemin, eminim ki o anlamıyordur. Ama umurumda bile değil. Öğrenecektir.

Ve eğer benim iddiam kabul etmezse, onu uzaktan koruyacağım. Onun mutluluğunu sağlayacağım. Kendi tarzımla ona tapacağım.

Sera'nın kolları boynuma dolanıyor, mükemmel dudakları benimkilerle dans ediyor, ben ona neyi sevdiğimi öğretiyorum. Onu öpücüğümle tanıştırıyorum. *Dilimle* ona sahip oluyorum.

Yine inliyor, bana doğru eğiliyor ve neredeyse onu kollarımın arasına almam için yalvarıyor.

Ben de öyle yapıyorum ve onu yatağa taşıyorum, ipeksi çarşafların arasına yatırıyorum, tüm bunları yaparken ağızımla ona tapıyorum.

Parmakları saçlarımı okşarken beni kendine çekiyor ve benim küçük gizemim kontrolü ele geçirmeye çalışıyor.

Bu çok

sevimli.

Çekici.

Kesinlikle *büyüleyici*.

Bu yüzden bir anlığına ona liderlik etmesine izin veriyorum, dilimle oynaması ve ağızımı istediği gibi keşfetmesi için ona zaman tanıyorum.

O da titreyerek yanıt verir, tırnakları kafamın derisini çizip boynuma ve gömleğimin üzerine iner. "Bunu çıkarmak istiyorum," der ağızıma doğru.

"Öyle mi?" diye cevap veriyorum. "O zaman çıkar, yaramaz."

Sonuçta ortaya çıkan dudak bükmesi sevimli. Ama gözlerini kısma şekli çok seksi.

Bu şehvetli zıtlık, bunun nereye varacağını görmek için beni çok heveslendiriyor.

Bu bir sorun, çünkü onu gerçekten beceremem. Ya da orgazm ettiremem.

Onu ve buradaki herkesi tehlikeye atmadan yapamam.

Styx, bu durumdan çok rahatsız olduğum için içimden inliyorum.

Çünkü durmam gerekiyor. Durmamız gerekiyor.

Ve doğal olarak, kız arkadaşıım gömleğimi çıkartıyor - çünkü ona öyle söyledim - tam da bunun daha fazla devam edemeyeceğini fark ettiğim anda.

Ona oynamasını istedim. Ama aramızda fazla *oyun* olamayacağını anlamaya başlıyorum. Kontrolü elimde tutmak istiyorsam olmaz.

O, kendi iyiliği için fazla çekici.

Gömleğimi başımdan çıkarması için yer değiştiriyorum, sonra bir kez daha üstüne uzanıyorum. "Daha ileri gidemeyiz, sorun çıkar," diyorum ona.

Bana bakıyor, göz bebekleri arzuyla parlıyor. "Neden?"

"ünkü kendimi tutabileceğime güvenmiyorum," diye itiraf ettim, burnum onun burnuna değiyordu. "Ayrıca, muhtemelen biraz dinlenmeliyiz."

Yoğun bir gün oldu. Aslında bir günden daha uzun. "Ama seni daha çok öpmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Gölümsüyorum. "Ben de seni öpmek istiyorum." Göstermek için eğiliyorum, dilim birkaç yavaş hareketle onun dilini yavaşça ele geçiriyor.

Bu vuruşlar, uzun süreli okşamalara dönüşüyor.

Gölgeler, o bağımlılık yapıyor...

Küçük avuçları sırtımdan omuzlarıma doğru kayarken, ellerim onun yumuşak kıvrımlarını keşfetmek için sabırsızlanıyor.

Ama kendimi tutuyorum ve bunun yerine parmaklarımı boynuna doluyorum. Bu bana onun kırılğan olduğunu hatırlatıyor. Savunmasız. Korumam gereken.

O benim altımda mırıldanıyor, ben dilimle onu tatmin etmeye devam ederken sesi avucumu titretiyor.

Saniyeler dakikalar oluyor. Ve bu kadını saatlerce öpebileceğimi fark etmeye başlıyorum. Günlerce. *Haftalarca*.

O tek kelimeyle

mükemmel. Ve çok tatlı.

"Styx, Sera," diye fısıldıyorum. "Senin için her şeyi kaybedebilirim ve bir saniye bile pişmanlık duymam."

Titriyor. "Lütfen beni öpmeyi bırakma."

Şimdi titreme sırası bende. "Tamam, sorunlu." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve ona istediğini veriyorum.

Tüm bunları yaparken, avucumu boynuna dolayarak kendimi tutuyorum.

Zaman geçiyor. Dünya değiştiriyor. Öpüşmemiz yavaşlamaya başlayana kadar sadece ben ve Sera varız.

Ve yorgunluk onu ele geçirirken, yavaş yavaş benim altımda gevşemeye başlar.

Bu da Morpheus'un olacağını söylediği bir şeydi: Sera'nın uykuya ihtiyacı.

"Omegalar genellikle kızgınlık dönemlerinden önce uzun süre dinlenirler," demişti bana daha önce. "Çünkü kızgınlık dönemlerinde fazla uyuyamayacaklar."

Omega'ların neden fazla uyumadığını sormama gerek yoktu; zaten biliyordum.

Ve ben de bu deneyimi kendim yaşamayı içtenlikle umuyorum.

Sera ile.

Yanağına bir öpücük kondurup, ağzımı kulağına yaklaştırıyorum.

"İyi uykular, yaramaz," diye fısıldıyorum. "Uyandığında burada olacağım."

Sonunda avucumu boynundan çekip yanıma yuvarlanıyorum, onun minik vücudu benimkiyle birlikte hareket ediyor.

Sanki benden bir şey bekliyormuş gibi göğsüme sokulur. Belki de mırıldanmamı. Ama ben bir Alfa değilim. O düşük gürültülü sesi çıkaramam.

Ancak, farklı bir tür titreşim sağlayabilirim. Gölgelerimden gelen yatıştırıcı bir titreşim.

Gücümü kullanarak, dumanlı mürekkebimi gövdemin üzerine çekiyorum ve sadece Sera için eşsiz bir his yaratıyorum.

Ve o memnuniyetle iç çekince gülümse.

Çünkü onu sakinleştirdim. Korudum. *Mutlu ettim.*

Bu, garip bir gururdan doğan baş döndürücü bir duygu. Yatak arkadaşlarıma her zaman iyi davrandım. Ama hiç bu şekilde değil.

Ayrıca Sera'yı öptüğüm gibi bir kadını daha önce hiç öpmemiştim. Bu her zaman daha fazlasına yol açar ve doruk noktasında sona erer. Sonra kadın gider ve ben yalnız uyurum.

Sadece, Sera ile böyle bir son istemiyorum.

Bunu istiyorum: sonsuza kadar öpüştükten sonra, kollarımda, göğsüme yaslanarak uyumasını.

Aşağıdan yayılan acı olsa bile, bu mutluluk verici.

Sera bacağını benim bacağıma doladığında ve uyluklarını sertleşmiş penisime bastırdığında bu ağrı daha da artıyor.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum.

Sonra dövmelemin yarattığı titreşimlere odaklanıyorum.

Çünkü bu Sera için.

Benim tatlı, gizemli küçük kızım.

Hades onu *karısı* ve *eşi* olarak adlandırabilir. Ama benim için o sadece... *benim*.

Bölüm 9

Hades

"GERİ DÖNDÜĞÜNÜZ NE GÜZEL," derin bir ses, sarayımdaki odamda belirirken yavaşça söyler.

Son birkaç saat içinde bininci kez çenemi sıkıyorum, karşımda Cehennem Perileri Kralı duruyor.

Onun burada beni bekliyor olacağını bilmeliydim. Netherworld Krallığı benim evim olsa da, Cehennem Fae Diyarı'nın içinde yer alıyor.

Bu karmaşık bir durum, çünkü buradaki faeler beni taparken, *onu* - Typhos Lucifer'i- kralları olarak görüyorlar.

Bu hiyerarşi çok uzun zamandır işliyor. Hatta kendi muhafızları içinde yaşayan farklı fae türlerini yönetmeleri için kendi teğmenlerini atadı.

Ancak, beni her zaman tüm bunların üstünde görmüştür, Mythos Fae mirasım ona bana hoşgörü gösterme seçeneği bırakmamıştır.

Ancak, şu anki ifadesinden, *hoşgörülü* bir ruh hali içinde olmadığını anlayabiliyorum. "Sana hayal kırıklığını ifade etmek için üç dakika vereceğim," diyorum ona. "Sonra işime koyulacağım."

Bir saat önce gelmiş olmam gerekirdi.

Ama Serapina ve Maliki'den kendimi koparamadım.

Sisimi başlattıktan sonra, arada kaldım. Kalmamalıydim. Ne kadar uzun kalırsam, kendimi gerçekten *ayrılmaya* zorlamak o kadar zor oluyordu.

Ancak Maliki'nin Serapina'yı öpüşünü izlemek beni tam anlamıyla ara durumda dondu. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Ve onlar birbirlerine o kadar dalmışlardı ki fark etmediler.

Onları izlemek yanlış mıydı? Muhtemelen.

Ama bu çok *doğru* geliyordu. Bir parçam, Omega'ma dokunmaya cüret ettiği için Maliki'yi boğmak istiyordu. Ancak, o parça, ona daha ileri gitmesini, onu soymasını, her santimini öpmesini, onu sikmesini söylemek isteyen

ona daha da ileri gitmesini söylemek isteyen tarafım tarafından bastırıldı. Onu soyun. Her santimini öp. *Onu sik.*

Belki de bu duyguları uyandıran, bin yıldır onun oyununu izlememdi.

Ya da belki de olması gereken budur.

Her ne olursa olsun, Serapina'yı en iyi arkadaşım ile paylaşma fikri beni çok ilgilendiriyor. Ve bu günlerde ilgimi çeken çok az şey var, bu da bunu olağanüstü bir başarı yapıyor.

Ayrıca, arkadaşımı kimseyle paylaşmak isteyeceğimi de hiç düşünmemiştim.

Ama Maliki sıradan biri değil. O benim.

Cinsel anlamda değil. Gerçi onu sevişirken izlemekten hoşlanıyorum. Yani bir şekilde cinsel bir şey sayılır. Ama geleneksel anlamda değil.

"Beni dinliyor musun?" diye soruyor Cehennem Perisi Kralı, sinirli sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Çok yorucu bir gün oldu."

"Öyle mi? Senin için yorucu mu oldu?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. "Çünkü son baktığımda, korumak zorunda olduğun krallık bu. Ve sen, fae'lerini düzinelerce Alfa ile baş başa bıraktın. *Yalnız başına.*"

İç çekerim. "Feyler tehlikede değildi. O Alfaların tek istediği benim eşim ve o artık burada değil."

"Evet, Morpheus beni bilgilendirdi. Ama bu senin yaptıklarını haklı çıkarmaz."

Ona bakıyorum. "Camillia'nın peşinde vahşi, tanrı gibi varlıklardan oluşan bir ordu olsaydı, senin önceliğin ne olurdu?"

Hemen cevap vermez. Ama cevap vermesi gerekmez. Çünkü ikimiz de, eşinin güvenliğini herkesten ve her şeyden önce sağlayacağını biliyoruz.

"Camillia bu sorunu çözmeme yardım ederdi," diyor bir süre sonra. "O benim kralıçem, bunun bir nedeni var."

"Evet, benim Omega'm şu anda insan formunda sıkışıp kalmış durumda," diyorum ona. "Tanrıça haline gelene kadar korunması gerekiyor."

Beni bir an inceler. "Onun güvenliği için planlarını paylaşabilir misin? Böylece kapılarıma başka bir saldırı için hazırlık yapmam gerekip gerekmediğini bilebilirim."

"O Şu anda senin krallığınin yakınlarında bile değil" diye cevap veriyorum.

Eklemem gereken Şey ise, onu buraya geri getirmek zorunda kalırsam, onu sarayaıma değil, bu krallığın çok farklı bir bölgesine, benden başka kimsenin ulaŐamayacaęı bir yere götüreceğim.

Sadece Persephone için inşa ettiğim bir yer.

Bu beni heyecanlandırmalı. Bir zamanlar öyle de olmuŐtu. Ama Şimdi...

Neredeyse yüzümü buruşturuyorum.

Her Şey değişti. Niyetlerim. Planlarım. *Arzularım*.

Siktir. Yüzümü ovuŐturup, çalışma odamı çevreleyen balkona doğru dönüyorum. *Bir seferde tek bir sorunla ilgileneceğim*, diye karar veriyorum ve krallığımdan yayılan enerjiye odaklanıyorum.

Enerji canlı, bu da dudaklarımı aşağı doğru kıvrıyor. Çünkü her zamanki ölümcül parıltım yok.

Aslında, her zamankinden daha parlak görünüyor.

Adımlarım hızlanır, açık kapılardan geçip terasın kenarına yürürüm ve aşağıdaki vadiye bakarım.

Mavi alevler bakışlarım ile buluşur, bu manzara beklendiği gibidir. Avluda ve ller Diyarı Köyü'nde fenerlerin parıltısını görebiliyorum.

Ama ller Deresi *hareket ediyor* gibi görünüyor. Bu imkansız. Orası kemiklerden oluşan bir ukur. Sıvı yok. Yaşam yok. *Hareket yok*.

Netherworld Dağı'na giden uçurumun izini takip ederken bakışlarım daralır. Balkonumun kenarında kararlı adımlarla yrrken, kanadımın karşı tarafına, Serapina'ya hediye ettiğim odaların bulunduğu yöne doğru ilerlerim.

Sarayın tamamı benim zevklerime göre tasarlanmış olduğundan, onun dıŐ mekanı benimkine bağlıdır ve benim tercihim, eşimin yakınımda olmasıdır.

Ama kanadımın onun kısmına yaklaŐtıkça çenem geriliyor. Uzak değil. Belki yüz metre kadar. Yine de sanki yeni bir aleme girmiŐim gibi hissediyorum.

Bir kelebek, *lanet olası bir kelebek* yanağımı sıyrınca donup kalıyorum. Onlar *benim* krallığımda yok.

Burası ölülerin diyarı. Ölüer diyarı. Bizim *kelebekler*.

Typhos yanıma yaklaşıyor, varlığı rahatsız edici, onu da kanat çırpın yaratıkla birlikte kovmak istiyorum. Bunun yerine, Persephone için yaptığım bahçe görünür hale gelince ileri doğru yürüyor ve bakışlarımı daraltıyorum.

Eskiden taştan yapılmıştı.

Şimdi ise canlı faaliyetlerle dolup taşıyor.

Ve Ölüer Deresi'ne akan bir *şelale*ye bakıyor.

"Bu ne?" diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bir iyileştirme," diyor kuzenim, sisin içinden görünür hale gelirken.

Onun saçma sözlerini tekrarlamak üzereyken, onunla birlikte başka bir Alfa belirir ve ellerim yanlarımda yumruk haline gelir. "Ares," derim. "Sen şu hapishaneyi korumakla meşgul olman gerekmiyor mu?"

Koyu saçlı erkek bana bir bakış attı, kafasındaki boynuzlar yukarıdaki ikiz ayların ışığında parıldıyordu.

Bazı Alfaların canavar formunda kanatları vardır. Ama Ares'in yok.

Gözleri diğerleri gibi parlak kırmızı renkte parıldıyor, ama sırtında tüyler yerine iki çift boynuz var. Biri kafa derisinin dibinde kıvrılıyor. Diğer i ise kafasının üstünde.

Bunlar, onun sert kişilik özelliklerini tamamlayan uygun özellikler.

"Biliyorsun, öyleydim," diyor yavaşça. "Sonra en çekici varlığı hissettim: bir Alfa kavgası. Ve, şey, şiddet hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Tabii ki onu çeken kavgaydı, Omega'mın yaklaşan kızgınlığı değil.

Ares her zaman kana susamış, öfkesi efsanevi biriydi.

Ama sonuç olarak Pandora'nın Kutusu'nu yönetmek ve kontrol etmek için mükemmel biridir.

Ancak, eğer o buradaysa, o zaman... "Mahkumları kim koruyor?"

Omuz silkiyor. "Triton."

Kaşlarım yükselir.

"Boşuna uğraşma," Morpheus, Ares'in seçimine yorum yapamadan araya girer. "Senin düşündüğünü ben zaten söyledim."

"Ve sen benim düşüncelerimi tahmin etmeye cüret ediyorsun?" diye sorarım, bu fikirden rahatsız olarak.

Morpheus sadece sırıttı. "Ben pek çok şeyi yapmaya cesaret ederim, kuzen." Kalabalık bahçeye bakarak, "Serapina benim ortaya çıkmamı takdir eder mi sence?" diye sordu.

Ares burun kıvrır. "Bu iş sıkıcı olmaya başladı."

"Kimse kalmanı istemedi," diye cevaplar Morpheus. "Alfa avı çoktan başladı, sen de gitmelisin."

"Evet," diye onaylar Typhos, baskın varlığı yanımda kara bir gölge gibi duruyor. "Tabii, kazançlı bir tartışma için kalmak istemiyorsan?"

Ares, Cehennem Perileri Kralı'na bakar. "Sana daha önce de söyledim, hiçbir anlaşma ilgimi çekmiyor."

Typhos omzunu kaldırır. "Tanrı gibi yaratıklar bile ara sıra fikirlerini değiştirir." Bu sözleri söylerken Morpheus'a bakar ve ben neyi kastettiğini merak ederim.

Öfke Tanrısı benim ilgimi paylaşmıyor gibi görünüyor, sadece "Tamam. İyi vakit geçirdik, Death." diyor. Kuzenime bakıyor. "Yakında bir sonraki turda görüşürüz, Dreams."

Bununla birlikte ortadan kaybolur ve onun varlığının krallığımdan tamamen kaybolduğunu hissederim.

Ben de geldiğimde onu hissetmeliydim, ama zihnim hala dalgındı ve tamamen odaklanamamıştım.

Ancak, şimdi dikkatimi veriyorum.

Böylece sarayın bu tarafının tamamen yeniden tasarlanmış olduğunu fark ettim. "Evimde birçok değişiklik yaptın," dedim, bu değişikliklerden sorumlu olduğunu bildiğim kişiye bakarak gözlerimi kısarak.

"Ben geldiğimde burası darmadağın durumdaydı," diye cevaplar Morpheus. "Ve sen bu karışıklığı temizlemek için beni yalnız bıraktığında, ben de bazı özgürlükler kullandım." Teras balkonunun kenarına yürüyerek krallığımı seyretmeye başlar. "İskelet ağaçlar da bunu onaylıyor gibi görünüyor."

Kaşlarımı çatıp onun bakışını takip ederek Netherworld Avlusu'na bakıyorum.

Ve yaratıklarımın iskelet uzuvlarında mor noktalar filizlendiğini görüyorum. *Çiçekler*, fark ediyorum, bakışlarım bu hastalıklı yaratığa dikizleniyor

yaratığa bakarken.

"Krallığımı kirlettin," diyorum dişlerimin arasından.

"Onu iyileştirdim," diye cevaplar Morpheus. "Ama yenilemeleri beğenmediysen, belki de temizliği bana emanet etmemeliydin."

"Bu şakalaşmayı çok seviyorum ama Onyx'i konuşabilir miyiz?" diye araya giriyor Typhos.

Kaşlarım çatılır. "O ne oldu?" diye sorarım, sık sık Ceset Perisi Kralı olarak anılan kişiyi iyi tanıyorum. O aynı zamanda Maliki'nin amcasıdır. Maliki kraliyet soyunu pek umursamıyor gibi görünüyor. En iyi arkadaşımın en son istediği şey hüküm sürmektir.

"O öldü," diyor Typhos kuru bir şekilde. "Ve onun ölümünün sebebi sen olduğun için bunu düzeltmeni bekliyorum."

Ona bakıyorum. "Onyx'i ben öldürmedim."

"Hayır, senin türün Omega kedisini aramak için bu krallığı talan ederken öldürdü," diyor Typhos düz bir sesle, kaba sözleri tüylerimi diken diken ediyor.

"Eşim hakkında böyle konuşma."

"Sana ve senin türlerine duyduğum saygı, krallığımda bu kaostan tekrar yaşanmasına izin vereceğim anlamına gelmez," diye sertçe cevaplar. "Sen *benim* perilerimi tehlikeye attın. Eşimi buraya gelip senin krallığına bir geçit açmaya zorladın. Ve bu yüzden, hepimiz ona yardım etmek için geldiğimizde eşlerimi tehlikeye attın."

"Çok etkileyiciydi," diye Morpheus gereksiz bir şekilde araya girer. "Azazel ve Ajax da bizim türümüze karşı oldukça güçlü olduklarını kanıtladılar. Bu gösteriden hem etkilendim hem de şaşırdım." Cehennem Perileri Kralı'na bakar. "İyi iş çıkardın, Typhos."

"Bana küçümseyici mi davranıyorsun, yoksa iltifat mı ediyorsun, anlayamadım," diye yanıtladı Typhos. "Ve umurumda da değil. Benim umurumda olan tek şey Onyx'i diriltmek." Yoğun mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Ve *sen* bana bu konuda yardım edeceksin."

"Kesinlikle ikincisi, bir iltifat," diye mırıldanır Morpheus. "Ve evet, Hades, şimdi sıra sende. İyi eğlenceler."

O ortadan kaybolur, ben ise onun ardından homurdanarak kalırım. Çünkü onun doğrudan Mykonos'a geri döndüğünden hiç şüphem yok.

Bir parçam onu takip etmek istiyor.

Ama sadık tarafım terasta kalıyor.

Çünkü Onyx'in ruhunu ölüm dünyasında acı çekmeye terk edemem. O sadece benim krallığımda bir müttefik ve saygın bir peri değil, aynı zamanda Maliki için de önemli biri.

Bu da onu benim için önemli kılıyor.

"Bilmem gereken başka kayıplar var mı?" diye soruyorum Typhos'a, bakışlarım Cehennem Perisi Kralı'ndan çok aşağıdaki krallığa yönelmiş durumda.

Ruh Bahçeleri'nde başları eğik birkaç Corpse Fae duruyor. Buradan bakınca karınca gibi görünüyorlar, ama yas tuttuklarını anlayabiliyorum.

Bu arada, avluda Morpheus'un değişikliklerine bakan birkaç başka fae görüyorum. Mor çiçekler, benim gelişmiş görüşümde lekeler gibi görünüyor, bu da onların önünde durduğunda çok daha büyük olduklarını gösteriyor.

Lanet olası Morpheus.

Ölüm dünyasını ziyaretimi bitirdikten sonra yaptığı değişiklikleri düzelteceğim.

"İki," diyor Typhos, benim türüm krallığı istila ederken ölen diğer faelerin isimlerini veriyor.

Dürüst olmak gerekirse, daha fazla fiziksel hasar olmamasına şaşırdım.

Yine de, sanırım çoğu benim sarayıma odaklanmıştı ve başka hiçbir şeye. Serapina'nın tatlı Omega kokusu sadece burada yayılıyordu, köyün başka hiçbir yerinde değil.

"Saraydan kaç tane Alfa dışarı çıktı?" diye merakla soruyorum.

"Bir düzineden az," diye cevaplıyor Typhos. "Ve bence onlar sadece

bunu krallığı keşfetmek için yaptılar. Onlardan biri de

Ares'ti." Başımı sallıyorum. "O zaman benim türümün daha akli başında olanlarından biri."

"Onu akli başında olarak nitelendirebiliyorsan, evet."

"*Psikotik* daha uygun bir terimdir," diyorum, onun sözlerine cevap vermekten çok kendi düşüncelerimi dile getirircesine. "Her neyse, bu az sayıdaki kişiler daha büyük bir tehdit oluşturuyorlar, çünkü avlanacak kadar bilinçliler." Sonunda tekrar Cehennem Perisi Kralı'na bakıyorum. "Diğerlerini benim için tanımlayamaz mısın?"

"Onyx'i geri getirdiğinde yapabilirim ve yapacağım." Homurdanırım. "Her zaman anlaşmalar yapıyorsun."

"Benim işim bu," diye cevaplar. "Şimdi teğmenimi geri getir." İç geçiririm.

Typhos Lucifer'in farkında olmadığı şey, Onyx'i bedavaya kurtaracağım. Ama şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum.

Yorgunum. Hayal kırıklığına uğramışım. Ve eşimi özlüyorum. Tüm bunlar olurken, Serapina'nın aslında benim olmadığı gerçeğinden nefret ediyorum.

Bu yüzden ruhları ziyaret etmek gerçekten faydalı olabilir. Çünkü duygularımı dışa vurmak için bir çıkış noktasına ihtiyacım var.

Ve öfkemi serbest bırakmak için ölü ruhlardan oluşan bir ordudan daha iyi bir yer olabilir mi?

"Geri döneceğim," diyorum Typhos'a.

Eklemem gereken şey, muhtemelen benim dönüşümü bekleyerek zamanını boşa harcamaması gerektiği. Çünkü yakın zamanda ölen ruhları bulmam biraz zaman alacak.

Bunun yerine, gücümün yarattığı düzleme doğru sis gibi kayboluyorum.
Ölüm dünyası.

Bölüm 10

Sera

MMM. Bir şey çok çok güzel Sanki deri ve erkek gibi.
Ama altında kış sabahının güllerinin tatlı kokusu var.

Ve ipek, sanırım, yumuşak dokusunda
yuvarlanıyor. *Evet.* Yastık gibi bir cennetteyim.

En çekici kokularla çevriliyim. Erkekçe bir
enerji duvarıyla ısınmış durumdayım.

O varlığa doğru dönüp burnumu göğsüne gömüyorum.

Esniyorum. Ve kendimi rüyalarım kaptırıyorum.

Ya da en azından öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü sonunda
gözlerimi açtığımda, devasa yatakta yalnızım. Yanımdaki soğuk çarşaflar,
sarıldığım adamın bir süre önce gittiğini gösteriyor.

Maliki, diye düşünüyorum, her yerim sıcak.

Dudaklarım onun öpücüğünün hatırasıyla karıncalanıyor, dilim
aniden başka bir tat arzuluyor. Sadece, yıllardır uyumuşum gibi
hissediyorum.

Ve sonuç olarak, gerçekten bir duş daha almak istiyorum.

Uyumadan önce bir tane içtiğimi düşünürsek garip bir istek, ama
bu ihtiyaca boyun eğip yataktan kalkıp kendimi tazelemek için
banyoya gidiyorum.

Duş aldıktan sonra havluyla dururken -ki bu sefer neyse ki
beklendiği gibi işe yaradı- giyecek sadece düğmeli gömleğim
olduğunu fark ettim.

Dudaklarımı bükerek banyodan çıkıp Maliki'yi aramaya gidiyorum.
Belki o bana uygun kıyafetler bulmama yardım edebilir.

Ama o gömleği giymem için bana veren de oydu. Yani belki de
olmaz.

Onun yerine Alina'ya sorayım, diye karar verdim. Bu, kız kardeşimi
de kontrol etmek için bir bahane olur.

Hades, onun arkadaşlarıyla birlikte buralarda olduğunu söyledi. Artık yorgunluğum azaldığı ve kafam netleştiği için, muhtemelen kanıt istemeliyim diye düşündüm...

Maliki'nin Pip'e parmağını salladığını görünce mutfakta donakalırım. "Sana ona dokunma demiştim."

Küçük dostumun omuzları çöküyor, pelerini sarkıyor.

"Bak, iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama Morpheus'un senin için yarattığı eldivenler olmadan bu eşyaları tutamazsın. O yüzden onları çıkarmayı bırak."

Pip'in başı, onay anlamına gelmeyen, başka bir şey ifade eden bir şekilde bir yandan diğer yana sallanıyor.

"Benimle alay etme," diye azarladı Maliki. "Haklı olduğumu biliyorsun." Küçük ruh homurdandı.

"Evet, eldivenler berbat. Ama onlar olmadan Sera'ya kahvaltı hazırlayamazsın. Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Pip'e doğru düzgün krep yapmayı öğretiyor," diye derin bir ses kulağıma fısıldar.

Beklenmedik varlıkla birlikte dönüp Morpheus'un oyulmuş göğsüyle yüz yüze gelirim.

Bir düzine kadar göz kırpıyorum, beynim bu erkeksi güzelliğin karşısında arıza yapmış gibi görünüyor.

O her zaman takım elbise giyer.

Ama şu anda, gri bir eşofman altı giymiş, başka bir şey yok.

"Dövmen var," diye kekeliyorum, sesimin biraz tiz çıktığının farkındayım. Ve belki biraz da saçma. Çünkü tabii ki dövmesi olduğunu biliyor. Göğsünün ortasında bir yılan deseni var. "Hareket ediyor mu?" diye soruyorum hemen ardından, bu sabah sözlerimi filtreleyemediğim açıkça belli.

Ya da
akşam.

Ya da
bugün.

Ya da ne zaman
olursa olsun.

Bilmiyorum.

Ama evet, o yılan kesinlikle hareket ediyor. Maliki'nin dövmeleri gibi. "Oh, kollarında da var," diye fark ediyorum, bakışlarım

onun kusursuz vücudunun her yerine dans ediyor.

"Onlara baktığında ne görüyorsun?" Morpheus yumuşak bir sesle sorar.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne şekle bürünüyorlar?" diye tekrar sorar.

"Şey, o bir yılan. Açıkçası." Boğazımı temizlerken, göğsündeki süslemeleri ve kollarındaki dekorasyonları incelerim. "Ve çiçekler." Parmaklarım kendiliğinden kalkar ve birini izler. "Bu bir gül gibi görünüyor."

Maliki arkamdan kalçamı tuttuğunda sırtımı bir sıcaklık kaplar. "Gül mü?" diye tekrarlar.

Karmaşık deseni okşayarak başımı salladım. "Evet. Ve canlı gibi hissediyorum."

Morpheus'un göğsünden bir mırıldanma yükselir ve dikkatimi kıvrılan yılanın üzerine çeker. Parmaklarım, kıvrılan yarattığı nazikçe okşarken hareketini takip eder.

"Çok güzel," diye fısıldarım.

"Gül mü?" diye sorar Morpheus.

"Evet. Ve yılan," diyorum, tırnağımla kıvrılan yolu takip ederek. "Yılanlar bahçe için yararlı koruyuculardır."

"Peki sen ne görüyorsun, Maliki?" diye sordu Morpheus, kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Bir başka tanrının omegasını baştan çıkarmaya çalışan intihara meyilli bir alfa," diye çekerek söyler Maliki.

Morpheus gülümser. "Senin benimle flört etmeni seviyorum, Enforcer. Ama Serapina'ya dövmelerimle ilgili bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum."

"Ne kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye sorarım, daha çok birbirlerine söyledikleri her şeyden dikkatimi başka yöne çekmek için.

Ama *Serapina'nın sözleri* aklımda yankılanıyor ve bu beni ürpertiyor. İçimdeki yabancı bir parça bu sesi seviyor. Belki de biraz fazla.

"Dövmelerim, gören herkese farklı görünüyor. Peki sana nasıl görünüyorlar, Ghost?" diye sorar, sesinde alaycı bir ton vardır.

"Alevler ve kafatasları gibi," diye cevaplar Maliki. "Benim için çiçekler ya da yılanlar yok. Sadece ölüm ve yıkım."

"Hmm," diye mırıldanıyor Morpheus. "Bunu bir tehdit mi yoksa iyi vakit geçireceğimizin vaadi mi olarak almalıyım?"

"Zaman gösterecek, sanırım," diye cevaplar Maliki ve boynuma bir öpücük kondurur. "Ancak, ölümcül nesnelerden bahsetmişken, yeniden yapmam gereken bazı krepler var."

Kalçamı sıkıp bırakıyor.

Morpheus kapı çerçevesine yaslanır, mavi-yeşil gözleri ilgiyle parıldayarak bana bakar. "Hiç dövmen var mı, küçük hayalperest?"

İçimden bir kahkaha patlar. "Hayır. Geldiğim yerde böyle bir şeyin olmadığına eminim."

"Belki senin dünyanda öyle. Ama senin evrenin sandığından daha büyük." Elini uzatıp nemli bir saç telini kulağımın arkasına koyar. "Kahve ister misin?"

Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı. "Kahve mi?"

"Ya da kıyafet?" diye sordu, bakışları aşağıya kayarak bana sadece bir havlu giydiğimi hatırlattı.

"Oh. Ben, şey, evet. Bu yüzden buraya geldim." Sonra gömleksiz adamlar dikkatimi dağıttı.

Biri Pip ile kahvaltı hazırlıyor.

Diğeri ise şu anda bana çok yakın duruyor.

Evet.

Boğazımı temizledim. "Giyecek bir şeyleri nerede bulabilirim?" "Aklında belirli bir kıyafet var mı?" diye sordu.

"Alina'dan bir şey olabilir mi?" diye öneriyorum. "Tabii burada olduğunu varsayarsak."

"Burada," diyor. "Ama kendi kıyafetlerini bulmana yardım edebilirim. Ne giymek istediğini söyle, tüm isteklerini yerine getireyim."

Ona bakıyorum. "Neden bu kötü bir vaat gibi geliyor?"

"Çünkü o hayalleri de gerçekleştireceğimi biliyorsun," diye mırıldanır, dudakları şehvetli bir gülümsemeye bükülür. "İstersen oradan başlayabiliriz. Sana kıyafet giydirmem gerekmez. Basitçe..." Bakışları havlunun göğsüme dokunduğu yere kayar.

— "seni soyabilirim."

Yutkunuyorum. "Gerçekten sadece bir tişört ve pamuklu pantolon istiyorum."

Flörtöz eğlencesi devam ederken, "Tamam. Beni takip et" der.
ben."

Tam bunu yapmak üzereyken mutfaktan bir şeyin kırılma sesi geliyor. "Pip!"
Maliki bağırır.

Hayalet arkadaşım yanan koluyla yanımdan uçarak geçer ve
duvardan kaybolur.

Maliki burnunun köprüsünü sıkıştırır ve küfür ederken, Morpheus
kıkırdar. "Ona yemek yapmayı öğretmek isteyen sendin. Ben sadece o
eldivenlerle yardım etmeye çalışıyordum."

"Evet," diye tıslar Maliki. "Bunun için
teşekkürler." Etrafa bakıyorum. "O iyi olacak
mı?"

"O iyi olacak," diye söz verir Morpheus. "Ama yeni bir pelerin
gerekebilir." Elini havada sallayınca, Pip'in gözleri ile aynı renkteki mavi
kumaştan bir pelerin elinde belirir. Mutfığa doğru ilerleyerek Maliki'nin
yanından geçer ve üç kişilik bir parti için hazırlanmış bitişik yemek
odasına girer.

Ben kaşlarımı çatıyorum.

Pip yemek yemiyor.

Yani ya hayatımdaki üç erkek bensiz yemek yemeyi planlıyorlardı
ya da... "Hades nerede?" diye soruyorum.

Morpheus yeni pelerini, önünde yer ayırılmamış bir sandalyenin
üzerine koyar. "Sadece otuz altı saat geçti, muhtemelen hala ölüm
dünyasındadır."

Ona göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Şimdi otuz yedi saate yaklaştı," diyor Maliki, bir krepı çevirirken. "O
kadar uzun uyuduğuna hala şaşkırım."

"Bir dakika, ne?" diye tekrar ediyorum.

"İlk kızgınlık dönemine giren bir Omega için bu normaldir. Yani,
hepsi böyle dinlenmez, ama ruhunun uyku talep etmesine
şaşırmadım. Bu sadece kızgınlık döneminin daha da keyifli geçeceği
anlamına gelir. Ve umarım bir süre de devam eder." Morpheus yine
şehvetli bir şekilde sırıttı. "Ne kadar doyumsuz olacağını hayal
edebiliyorum."

Ben... Son cümleye nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bu
yüzden, görünüşe göre ne kadar uyuduğuma odaklanıyorum. Ve
ayrıca Morpheus'un Hades hakkında söylediklerine.

"Hades ölüm dünyasında mı?" diye tekrar ediyorum. "Neden? O iyi mi?"

"Bildiğim kadarıyla," diye cevaplar Maliki ve bana bakar. "Öyle olmasaydı, Fleur bana söylerdi."

Ona bakıyorum. "Fleur mu?" Bu isim kadınsı geliyor. Belki de onun ses tonundan dolayıdır. "Fleur kim?"

Maliki dudaklarını kıvrır. "O benim hayatımın aşkı."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. *Hayatının aşkı mı?* "Peki hayatının aşkı sık sık başka kadınların yataklarında uyumana izin veriyor mu?" diye soruyorum, soruyu tutamıyorum.

Çünkü burada ne haltlar dönüyor?

Saatlerce sürmüş gibi hissettiren bir öpücük verdi. Ayrıca yaptığımız diğer şeyler de vardı.

yaptık.

Ve onun... *hayatının aşkı mı* var?

Çılgılık atmak istiyorum.

Az önce Morpheus'un kelime seçimini düşünüyordum. *Bizim*

Serapina.

Sanki ben Maliki'nin hiçbir şeyi değilmişim

gibi. Çünkü onun bir Fleur'u var.

Hayatımın aşkı.

Ugh!

Maliki bir şeyi yere koyar ve tüm dikkatini bana verir, sessiz adımlarla bana doğru yürür. "Fleur, sonunda ona eve döndüğüm sürece kiminle oynadığımı umursamıyor."

Oynamak, gözlerimi bu günahkar erkeğe dikip kafamda tekrar ediyorum. "Vay canına. Ne harika bir eşsin sen."

Elini yanağıma koyuyor ve ben kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

Ancak arkamda sert, erkeksi bir duvara çarparak duruyorum.

Morpheus.

"Ben onun eşi değilim," diyor Maliki.

"Oh. O zaman sadece hayatının aşkı mısın?" Gülmekle ağlamak arasında kalmışım.

Fae, bu neden bu kadar acıtıyor?

Maliki de aslında benim değil, değil mi?

Ben Hades'e aitim. En azından ruhum öyle. Maliki'nin hayatında başka bir kadın olması için ona kızamam.

Ama yine de. Eğer o aşkınsa...

"Evet," diyor diyor, sözünü benim zihinsel
düşüncelerimi "Benzer, Pip'in sana karşı
hissedeceği ya da belki de zaten hissettiği duygular gibi."

Kirpiklerim titriyor. "Ben... Ne?" Ne demek istediğini anlamıyorum.

"Fleur benim tanıdığım biri," diye mırıldanıyor, dudakları yine
kıvrılıyor. "O

bir kedi. Aslında, daha çok bir sfenks gibi, sanırım. Ama ev kedisi
büyüklüğünde."

Eminim ki ağızım açık kalmıştır. "Hayatının aşkı... senin
familiarın."

"Evet." Başını eğip bana masum bir bakış atıyor. Gerçek
olamayacak kadar zorlama bir bakış. "Neden? Kimden bahsettiğimi
sandın?"

"Sanırım bizim infazcımız demek istediği, kıskançlık sana yakışıyor,
küçük hayalperest," diyor Morpheus kulağıma fısıldayarak, avucunu
kalçama koyuyor. "Peki, hala kıyafet mi istiyorsun, yoksa havluyla krep
yemeyi mi tercih edersin?"

"Kıskançlık mı?" diye tekrar ediyorum. "Kıskanç değildim."

Maliki bana gülümser ve eğilip dudaklarını benimkilere değdirir.
"Kıskandın ve bu çok sevimliydi," der yumuşak bir sesle. "Ama
endişelenmene gerek yok, sorunlu. Seni Hades veya Morpheus ile
paylaşma fikrini sevmiş olabilirim, ama senden başka kimseyle
ilgilenmiyorum."

Ben cevap veremedenden beni tekrar öper.

Yine de bir parçam onu ısırmak istiyor. Ama bu arzu, onun diliyle yok
oluyor.

O beni kendine doğru çekerken inlerim, sonra Morpheus'un hala
arkamda olduğunu fark edince titrerim.

Eli, Maliki'nin boğazımı sıkması gibi kalçama bir damga vuruyor.
Beni ne zaman oradan tuttuğunu bile bilmiyorum, ama bu bana dün
geceyi hatırlatıyor. Ya da... iki gece önce miydi?

Bir buçuk gün mü uyudum?

Oh, önemli değil. Çünkü Maliki beni öpüyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve kendimi onun dudaklarına kaptırıyorum.
Ancak bir çarpma sesi bu anı bölüyor.

Maliki, sesi araştırmam için beni serbest bırakır. Pip, Morpheus'un
onun için yarattığı yeni pelerinle ortaya çıktığında, sandalyeyi devirenin
o olduğunu anlarım.

Bana özür diler gibi bakar. Sonra Morpheus'a teşekkür eder gibi eğilir.

"Şef olmanın senin geleceğinde bir yeri olduğunu sanmıyorum," diyor Maliki benim küçük ruhuma.

Pip'in gözleri büyük ve hüzünlü bir ifade alır.

"Ama sana öğretmeye devam edeceğim," diye ekler Maliki aceleyle. "Sadece eldivenleri giyeceğine söz ver."

Pip başını sallar.

"Ve ocağın açık ateşine dokunmayacağına söz ver," diye ekler Maliki.

Pip yine başını sallar.

"Tamam. O zaman Sera giyinirken yemeği masaya taşımama yardım edebilirsin."

Pip hemen öne atılır.

"*Eldivenlerini giy*," diye homurdanır Maliki, Pip neredeyse tabağa dokunmak üzereyken donakalır. Kemikli elini yavaşça geri çeker ve masaya koşar, orada bir çift eldiven onu beklemektedir.

"Hadi, küçük hayalperest. Maliki ve Pip kahvaltının son rötuşlarını yaparken ben de sana yeni bir gardırop hazırlayacağım." Elini kalçama koyarak beni döndürür, sonra kolunu belime dolayarak beni mutfaktan çıkarıp koridora doğru çeker.

Uyuduğum odadan farklı bir odaya girdiğimizde, beni yeni bir yere götürdüğünü anlıyorum. Burası daha küçük bir oda ve muhtemelen misafirler için hazırlanmış tek kişilik bir yatak var. "Burada mı uyudun?" diye soruyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor, beni bırakıp, sanırım banyo olduğu tahmin ettiğim yere doğru uzaklaşıyor. "Uyumadım. Pip ve üç başlı canavarla birlikte dışarıda nöbet tuttum."

Eşiği geçtikten sonra gözden kaybolur. Beni takip etmem için seslendiğinde, dikkatlice onu takip ederim.

Sonra onu, tişörtler ve rahat pantolonlarla dolu bir dolapta bulduğumda şaşıyorum. Kot pantolon yok. Elbise yok. Sadece rahat kıyafetler var.

"Oradaki gardıroba birkaç iç çamaşırı ekledim." Komodini işaret ediyor. "Ve arka duvardaki kutularda ayakkabılar var."

Bana bakar. "Eğer istediğin bir şeyi atladıysam, bana söyle, ben de onu ortaya çıkarayım."

Beni bırakmak için ayrılırken, "Gerçekleştirmek mi?" diye tekrarlarım. Orcus sayesinde Alfa yeteneklerine biraz aşinayım. Ama nasıl çalıştığını hiç sormadım.

"Evet. Ben doğuştan hayalperest olduğum için gücüm biraz aşırı olma eğilimindedir, bu da beni daha çok fanteziye odaklanmamı sağlar. Tıpkı Hades'in ölüme olan eğilimi nedeniyle biraz daha ölümcül olma eğiliminde olması gibi." Omuz silkiyor. "Sonuçta hepimiz birbirimize benziyoruz. Ama hayal gücümün bana bir avantaj sağladığını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Oh." Bunun üzerine, onun haklı olabileceğini kabul etmekten başka ne diyebileceğimi bilmiyorum.

Gülümser. "Yatak odasında seni bekliyor olacağım. Bana ihtiyacın olursa bağır." Gözleri bir kez daha üzerimde dolaşır, sonra uzaklaşır.

Başım dönüyor ve onu takip edip daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

O bana her zaman bir şeyler öğretiyor. Çok sabırlı ve anlayışlı.

Ve ilgilendi, diye düşünüyorum, beni tutuşunu hatırlayarak. Benimle konuşuşunu. Sadece benim için orada olmasını.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Ona sormak istiyorum. Belki de soracağım.

Kahvaltıdan sonra.

Ayrıca kız kardeşimi görme fırsatım olduktan sonra. Çünkü benim için endişeleniyor olmalı. Ona iyi olduğumu söylemeliyim. Ve belki ona Omega kızgınlık döngüleri hakkında bazı sorular sormalıyım...

Bölüm 11

Morpheus

Maliki ile birlikte sahilde durmuş, Serapina'nın Alina ile birlikte suya doğru uzaklaşmasını izliyorum.

Flame de onlarla birlikte, dalgalara bakarken duruşu ve ifadesi temkinli.

"Sence, su eşine dokunursa üzerine atlayacak mı?" diye soruyorum, Flame'in siyah bir jaguar şekline dönüşebileceğini bilerek.

Maliki yanımda homurdanıyor. "Muhtemelen."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, kafamda o sahneyi canlandırarak. "Oldukça eğlenceli olurdu."

Maliki cevap vermez, ama eminim ki o da benimle aynı senaryoyu hayal ediyordur, çünkü dudakları bir tarafta sırtarak kıvrılır.

"Bu yüzden iyi bir eş çemberi oluşturacağız," diye yüksek sesle düşünürüm. "Sen ve ben birbirimize benziyoruz."

Enforcer yine homurdanır. "Benzerlik, beğenilerimiz ve beğenmediklerimiz gibi birçok ortak noktamız olduğu anlamına gelir." Bana bakar. "Sera'ya olan ortak ilgimiz dışında, pek çok hobi veya arzuyu paylaştığımızı sanmıyorum."

Bir an düşünürüm. "Tamam, o zaman değerlendirmemi yeniden ifade ederek, birbirimizi güzel bir şekilde *tamamladığımızı* söyleyeceğim. İkimiz de Sera'ya daha kapsamlı bir deneyim yaşatacak farklı nitelikler sunuyoruz."

Bana bakar. "Hades'e karşı senin yanında durmam için uyumluluğumuzu bana ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Kuzenim konusunda yardımına ihtiyacım yok. Sadece, eşler çemberimizin sağlam temellere dayandığını belirtmek istiyorum." Bu benim için önemli çünkü bir bütün olarak gücümüz Serapina'nın korunmasını sağlayacak.

Ama son cümleyi yüksek sesle söylemiyorum.

Bunun yerine, onun bakışlarını karşılayıp, "Serapina için en iyisini istiyorum. Ve bence o da sensin," diyorum.

Altın rengi irisleri parıldayarak bana okyanusta parıldayan güneşi hatırlatıyor. Burada henüz sabahın ortasındayız, ama yaz olduğu için saatin erken olmasına rağmen sıcaklık yoğun.

Maliki de benzer bir sıcaklık yayıyor gibi görünüyor. "Hades'e ihanet etmeyeceğim," diyor bana.

"Senden bunu istemiyorum," diye cevap veriyorum. "Serapina'nın zevki ve mutluluğunun önemli olduğunu söylüyorum. Bu da seni benim için önemli kılıyor. Çünkü *onu* mutlu *ediyorsun*."

O cevap vermek üzereyken, Reaper sadece bir eşofman altı giymiş olarak ortaya çıkar. Gümüş mavisli gözleri anında Maliki'ye odaklanır ve utangaç bir şekilde "Oynamak ister misin?" diye sorar.

Enforcer, Reaper'ın kıyafetini ve ayakkabısız olmasını değerlendirir. "Son kez dövüştüğümüzde kalbimi sökmeye çalıştın."

Reaper ona rüya gibi bir gülümseme attı. "Bu iyi bir fikirdi, değil mi?"

Maliki burnunu çeker. "Ayrıca lanet olası uyluğuma bir bıçak sapladın."

"Sadece sen benim yanağımı kestiğin için." Yüzünü gösterir. "Yüzüne vurmak sınırdır. Geçici de olsa, güzel yüz hatlarımı mahvederek evcil hayvanımı üzmemek istemem."

"Dövüşün ortasında sınır koyamazsın," der Maliki. "Kural olmadığını söyledin, ben de ona göre davrandım."

Reaper bunu düşünerek dudaklarını büzdü. "Tamam. Oynamadan önce sınırları belirlersek, benimle dans eder misin?"

"Yine Maliki ile kavga etmeye çalışmıyorsun, değil mi Reaper?" Alina su kenarından seslenir.

Serapina, bu soru karşısında şaşırılmış gibi görünüyor ve anında dönüp uçuşunun kenarındaki küçük üçlümüzü izlemeye başlıyor. "Kavga mı ediyorlar?" diye soruyor. Aslında sesini duymuyorum, sadece dudaklarının hareketini görüyorum. Sanırım daha çok bir fısıltı gibi.

"Evet," diye cevaplar Alina, sesi de aynı derecede yumuşaktır. "Ve genellikle kanlı geçer."

"Ona kavga etmesini istemedim. Oynamasını istedim," diyor Reaper, arkadaşının yanına doğru yavaşça yürürken. "Kavga etmek şiddet içeren bir niyet anlamına gelir."

Ben sadece onu kanatmak istiyorum, evcil hayvanım. Arada fark var."

Maliki, açıkça aynı fikirde olmadığını belirten bir homurtu çıkarır. Ama altın rengi gözlerindeki merak dolu ışıltıdan, teklifi kabul edeceğini anlayabiliyorum.

"Gidermen gereken bir gerginlik var, değil mi?" diye soruyorum.

Bana bir bakış atıyor. "Sera çok hareketli bir uyuyan. En sevdiği şey, bacaklarını benim bacaklarıma arasına kaydırmak." Anlamalı bir bakış atarak ekliyor: "Evet, biraz gerginliğimi atmam lazım."

Gülümserim. "Sana bu konuda yardım etmeyi teklif ederdim, ama sanırım bu senin tarzın değil."

Gözleri üzerimde dolaşüyor. "Şu anda biraz daha kadınsı bir şey arzuluyorum. Ama sen teklif ediyorsan, seni bıçaklamaktan çekinmem."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni neyle bıçaklamak istediğine bağlı."

"Keskin ve sümüklü böcek zehiri ile kaplı bir şeyle mi?" diye önerir.

"Bu asla olmayacak," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. O küçük numarayla beni bir kez kandırdı. Bundan sonra onun hançerlerini yakalamayacağım. Sadece buharlaşacağım.

Omuzlarını silkiyor. "O zaman Reaper ile dövüşmek zorunda kalacağım."

"Eğer birbirlerini öldürmeye çalışacaklarsa, o zaman sen nöbet tutacaksın," diyor Flame. "Çünkü ben izlemeye gideceğim."

Ona bakıyorum, kime söylediğini merak ediyorum. Ve onun bana baktığını fark ediyorum.

"Eşini korumam için bana güveniyor musun?" diye soruyorum, şaşkınlıkla.

"Sana güvenmemem için bir neden mi var?" diye karşılık verir, koyu renkli kaşları kalkar ve dağınık saçlarının altında kaybolur.

Sorusunu ciddiye alıyorum. "Serapina kalbimin atmasının sebebidir," diyorum. "O benim en büyük önceliğim, onun için her şeyi yapmaya hazırım. Bununla birlikte, Alina da onun için önemli, bu da onu benim gözümde eşit öncelikli yapıyor. Bu yüzden bana güvenebileceğini düşünüyorum."

O başını sallar. "O zaman nöbet görevindesin," diye tekrarlar. "Thea uyandığında, Orcus da sana katılacak sanırım."

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup ilerlemeye başlarım. Rahat iç giysilerimi, plaj yürüyüşümüz için beyaz düğmeli gömlek ve haki renkli pantolonla değiştirmişim.

Bir insan, aşırı giyindiğimi veya güneşin sıcağıyla terlediğimi düşünebilir, ama ben güneşi neredeyse hiç hissetmiyorum. Muhtemelen etrafımda hafif bir esinti yarattığım için, bu esinti uzun saç tellerimi okşuyor.

Serapina hareketlerimi izliyor, bakışları önce açıkta kalan kollarımı, sonra da iki düğmesini açık bıraktığım boynuma kayıyor.

Yutkunma şekli, manzarayı beğendiğini gösteriyor.

Onun dar siyah pantolonu ve mavi tişörtü hakkında da benzer şekilde hissediyorum. Sarı saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, parmaklarımı ipeksi saçlarının arasında gezdirmek için bu topuzu çözmek istiyorum.

Ama en çok sevdiğim şey çıplak ayakları.

Ayakkabı giymeyi reddetti, ayakkabısız kumda yürümek daha kolay olur dedi. Onun görüşüne katıldım ve ben de ayakkabılarımı çıkardım.

Bu, ona destek olduğumu ve seçimlerini kabul ettiğimi gösterme şeklimdi.

Belki o böyle görmüyor. Ve bu sorun değil. Küçük jestlerle bile olsa, elimden gelen her şekilde kendimi kanıtlamaya devam edeceğim.

Örneğin, plajda da dahil olmak üzere, dışarıda neredeyse her zaman ayakkabı giymeme rağmen, ayakkabı giymemek gibi.

"Henüz dövüşmeyi kabul etmedim," diyor Maliki, ben sahildeki gruba katılırken. "Reaper önce kuralları belirlemeli."

"Birbirimizi öldürmeye çalışmayacağız," diye ekliyor Alina.

Reaper ona kırgın bir bakış atar. "Ne? Neden? Öldürmek eğlencenin bir parçası." Başını yana eğerek, "Eğlenceye nasıl baktığımı biliyorsun, evcil hayvan. Beni gerçekten bunu bir kural haline getirmeye zorlayacak mısın?"

Ona şaşkın şaşkın bakar. "Maliki bir müttefik."

"Bir müttefikin gücünü test etmenin, onu zorlu bir sınava tabi tutmaktan daha iyi bir yolu var mı?" diye karşılık verir Reaper.

Alina ona bakmaya devam eder.

"Merak etme," diye fısıldar Maliki. "Beni öldüremez."

"Öldürebilirim," diye cevaplar Reaper. "Ve öldüreğim."

Maliki kıkırdar. "Dikkatli ol, Reaper, yoksa benimle flört etmeye çalıştığını düşüneceğim. Ve bugün Sera'nın

kıskanç bir tarafı olduğunu öğrendim, o yüzden..."

Serapina'nın bakışları keskinleşir. "Öyle değilim."

"Tamam, sorun," diye kabul eder,
sararak kollarını kollarını kollarını ve ona

sarılır.

Ondan uzaklaşmaya çalışır, ama o kızın başının üstüne öpücük kondurur ve kız neredeyse anında onun yanına erir.

Sonra onun söylediklerini hatırlar gibi görünüyor ve onu itiyor.

"İstediğinle *flört* edebilirsin," diyor ona. "Kıskanç değilim."

Dudakları seğirir. "Flört etmek istediğim tek kişi sensin, tatlı gizem."

Yanakları sevimli bir pembe tonuna büründü. "Git Reaper'la savaş."

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Yoksa bu, Fleur hakkında yaptığım yorumlar için beni cezalandırma şeklin mi?"

Serapina hafif bir hırıltı çıkarır ve bu ses beni anında sertleştirir.

Rüyalar, daha fazlasını istiyorum, lütfen ve teşekkürler, sanırım.

Maliki onu öpmek için kendine çekiyor, bu öpücük bana onun da benzer bir şey hissettiğini gösteriyor. Dilini onun ağzına soktuğunda, kalbimde bir sızı hissediyorum. Sanırım bu, Serapina'nın Fleur hakkında daha önce hissettiği duygularla yarışır.

Sadece benimki özlemle vurgulanmış.

Çünkü ben de bunu yapmak istiyorum — onu tutup öpmek ve ağzımla onu benim yapmak.

Ama önce onun rızasını
almam lazım. Onun *tercihi*
olmam lazım.

Maliki onu bıraktığında, şehvetle sersemlemiş ve benim bakışlarımla karşılaşana kadar izleyenlerin farkında değilmiş gibi görünüyor. Mavi gözleri büyür ve dudaklarım kıvrılır.

Maliki avucunu onun boğazına doladı ve kulağına bir şey fısıldadı, bu da yanaklarını daha da kızarttı. Dinlemeye çalışabilirdim, ama onlara bu anı yaşatmayı tercih ettim.

Elini kolundan aşağı kaydırıldığında, kız destek almak için ona uzanır ve o da dudaklarını kızın yanağına sürter. "Ölürsem beni yas tutar mısın?" diye sorar yumuşak bir sesle, ona şakacı bir bakış atarak.

Kız cevap vermeye çalışır ama sesini bulmak için boğazını temizlemek zorunda kalır. "Birbirinizi öldürmeyin," der sonunda.

Alina başını sallar.

Reaper dramatik bir şekilde iç çeker. "Sanki bizim eğlenmemizi istemiyorlar sanki."

"Endişelenmiyorum," der Maliki. "Eminim yaratıcı bir çözüm buluruz."

Reaper bir an düşünür. "Yani sınırların bir meydan okuma olabileceğini mi söylüyorsun? Belki de söz konusu sınırları yeniden tanımlamanın bir yolu olarak?"

"Sen bir Ölüm Perisi'sin," diye işaret eder Maliki, sözleri sadece Reaper'ın anlayabileceği bir anlam taşıyor gibi görünür. Çünkü diğerleri için bu, konu dışına sapma gibi gelir. "Ve ben bir melezim."

"Bir iğrençlik," diye düzeltir Reaper.

"Tabii." Maliki omuz silkiyor. "Ama benim bir kılıcım var." "Çok kullanışlı bir kılıç."

"Evet, ama ölümü aldatmıyor."

"Hayır, kurtarmaz." Reaper çenesini okşadı. "Doğru, yaratıcılık ilgi çekici olabilir. O zaman ben varım."

Maliki başını sallar. "O zaman sınırlarımızı belirledik." Reaper elini uzatır. "Gerçekten de öyle."

İkisi el sıkışır, ama yaratıcılık, kılıç ve miraslarını tanımlamakla ilgili anlamsız sözler dışında, gerçekte hangi *sınırları* belirlediklerini tam olarak anlamış değilim.

"Cidden, öldürmek yok," diyor Alina.

"Oh, canım," der Reaper, sonra onu öper. "Maliki ve ben uslu duracağımıza söz veriyoruz."

Flame burun kıvrır.

Reaper ona dirsek atar.

Sonra Maliki'ye kaşlarını kaldırarak "Hazır mısınız?" der.

Yaptırımcı omzunu kaldırır ve ortadan kaybolur, Reaper ise deli gibi sırıtarak onun peşinden gider.

Alina, Flame de ortadan kaybolmadan önce onu yakalar. "Eğer birbirlerine zarar verirlerse, seni sorumlu tutacağım."

Flame ona şaşkın şaşkın bakar. "Bu hiç adil değil, küçük panter. Kimse Reaper'ı kontrol edemez."

"O zaman deneyeceksin," der Alina, parmak uçlarına basarak Flame'in ağzına kendi ağzını yaklaştırır. "Ve başardığında..."

ağızına fısıldar ve sonra dudaklarını kulağına götürür, muhtemelen cümleyi tamamlamak için.

Flame'in mor gözleri, ona verdiği sözle parıldıyor. "Peki, bu adil görünüyor," diye mırıldanıyor, sonra onu kucaklayıp Alina'nın indirilmesini isteyen çığlıklar atmasına neden olan bir öpücük veriyor. Alt dudağını ısıyor. "Suya girme."

Alina gözlerini devirdi. "Bunu yapmayacağıma söz verdim bile." "Tekrar söz ver."

"Yalnız başına yüzmeye gitmeyeceğime söz veriyorum," der ve Flame başını sallar, sonra kaşlarını çatır.

"Dur, hayır. Arkadaşlarından biri olmadan yüzmeye gitmeyeceğine söz ver."

Alina homurdanır.

O da homurdanır.

Ve avuçlarıyla onun yüzünü kavrar. "Reaper, kız kardeşimi öldürmeye çalışmadan önce gidip onu kontrol etsen iyi olur..." Kız kardeşi hemen yanında durduğunu hatırlamış gibi sözünü yarıda keser. "Oh! Git hadi, Flame. Sensiz yüzmeyeceğime söz veriyorum."

O gülümser. "Aferin kızım," diye onu övüyor, sonra ortadan kayboluyor.

Yanakları bana biraz önce Serapina'ninkini hatırlatıyor. Bu ikisi kan bağıyla akraba olmayabilirler, ama kesinlikle aynı şekilde kızarıyorlar.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Alina. "Maliki'ye ne dememi istediğini bilmiyorum. Ama seni kesinlikle... bir eş gibi öptü." Kız kardeşine dönüp omuzlarından tuttu. "İkinizin... Yani, varsayımda bulunmak istemiyorum, sadece..."

Serapina'nın yanakları yine parlak kırmızıya dönüyor ve bana yan gözle bakarken dudaklarım seğiriyor.

Ellerimi kaldırarak, "İkinizden biri bana ihtiyaç duyarsa, ben şurada olacağım," derim. Kumdaki bir alanı işaret ederim; bu alanı hızla manipüle ederek bir şezlong, bir masa ve meyveli bir içecek oluştururum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Serapina, "Benden de bir tane alabilir miyim?" demeden önce iki adım atarım.

Ona bakmama gerek yok, hazırladığım küçük kokteylden bahsettiğini biliyorum. Gülümsememi saklayarak, yaklaşık yirmi metre uzaklıkta başka bir takım şezlong

ve çeşitli içecek seçeneklerinin bulunduğu bir masa oluşturuyorum ve Omegaların güneşten korunmaları için ikiz şemsiyeler yaratıyorum.

"Vay canına," diyor Alina.

Ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum. "Orcus bunu senin için yapmıyor mu?" O da bir tanrı, bu yüzden benzer şeyleri yaratabilecek kapasitede olduğunu biliyorum.

"Evet, ama hala buna alışamadım."

"Tamam," diye mırıldandım ve şezlonguma uzanıp güneşin tadını çıkarmak için uzandım. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Yoksa ben burada kestireceğim."

Bu bir yalan.

Çok uyanık olacağım ve herhangi bir tehlike belirtisi olup olmadığını dinleyeceğim.

Ama Serapina'nın Alina ile baş başa vakit geçirebilmesi için elimden geleni yapacağım.

Eminim soruları vardır.

Ve her birine cevap vermek istesem de, sadece başka bir Omega'nın cevaplayabileceği bazı şeyler var...

Bölüm 12

Sera

"Peki, Hades nerede?" Alina, Morpheus'u gözleriyle tekrar kontrol ederken, fısıltı kadar yumuşak bir sesle bana soruyor.

Orada *uyuyacağını* söyledi. Ona inanmıyorum.

Ama bana ve kız kardeşime biraz mahremiyet sağlamaya çalışıyor gibi görünüyor, bunu takdir ediyorum.

"Morpheus, onun ölüm dünyasında olduğunu söyledi," diyorum Alina'ya. "Sanırım Kral Onyx'i arıyor?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum, çünkü Morpheus'un kahvaltıda bahsettiği şeylerin dışında neler olduğunu gerçekten anlamıyorum.

Bana, Mythos Fae Alphas'ın beni aramak için Netherworld Krallığı'nı kasıp kavurması sonucu birkaç kişinin öldüğünü söyledi. Ve ne yazık ki, Kral Onyx de bu kurbanlardan biriydi.

"Görünüşe göre, Cehennem Perisi Kralı ruhları geri getirmesini talep etmiş," diye devam ediyorum, kaşlarımı çatarak. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama Morpheus bunun hızlı bir süreç olmayacağını söylemişti."

Alina başını salladı. "Erm, sanırım bu iyi bir şey. Bu, onun kibirli varsayımlarından bir süre uzaklaşmanı sağlar ve seni onunla çiftleşmeye zorlayamayacağı anlamına gelir."

Kız kardeşimin ses tonundan, Hades'in iddiasından hiç hoşnut olmadığını anladım ve yüzümü buruşturdum. Ancak... "Ruhum zaten onunla eşleşmiş durumda," dedim yumuşak bir sesle. "Yani bunun *zorlama* olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim, çünkü zaten, şey, gerçek."

Kız kardeşim kaşlarını çatı. "*Sen onun* değilsin. Ne dediği umurumda değil. Sen kendine aitsin."

"Öyleyim," diye onaylıyorum. "Ve sanırım o da bu kısmı anlamaya başlıyor." En azından geçen gün duşta yaptığımız konuşmadan sonra öyle hissettim. "Ayrıca, yanlış bir yükümlülük nedeniyle bana damga vurmayacağını da söyledi," diye ekliyorum. "Bu yüzden, bana zorla çiftleşmeye zorlayacağından endişelenmene gerek yok."

Yanlış yönlendirilmiş bir yükümlölük yüzünden beni işaretlemeyeceğini söyledi," diye ekledim. "Bu yüzden, bana *zorla* çiftleşmeye çalışacağından endişelenmene gerek yok bence."

Kaşları çatıldı. "Bununla ne demek istedi? *Yanlış yönlendirilmiş yükümlölük*?"

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Ama Alfalar beni avlıyorlar çünkü ben sahipsizim, değil mi? O yüzden ona bunu düzeltmesini söyledim. Ve onun cevabı buydu."

Alina'nın kaşları daha da çatılır. "Oh." Burnu kırışır. "Tamam, peki, o zaman bu iyi bir şey. Senin rızanı istediğini söylüyor."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Sanırım. Ama beni onunla evlenmeye zorlamakta hiç zorlanmadı." Gerçi, o zaman benim onun eşinin anılarına sahip olduğumu sandığını söylemişti.

Ve bu onun için bir oyundu.

"Şey, sanırım bunun için özür diledi," diye devam ettim, dudaklarım bir an için kıvrıldı. "Bir nevi. Kendi tarzında." Hades özür diler mi ki? Emin değilim. Aslında bu kelimeleri söylemek için biraz fazla korkutucu görünüyor.

Ama bu konumuzun dışında.

Aslında istediğim, *ruhum* uyanmış olduğu için kız kardeşime Omega olmakla ilgili sorular sormak.

Bu da beni meraklandırıyor... "Gerçekten önceki hayatımızdan hiçbir şey hatırlamıyor musun? Yani, ruhunun hayatından demek istiyorum?"

Gözlerini kırıştırıyor, bu da benim ani konu değişikliğimin onu hazırlıksız yakaladığının tek göstergesi. Ama hızla toparlanıyor ve başını sallıyor. "Kendi anılarımdan başka bir şey hatırlamıyorum. Neden? Sen bir şeyler hatırlamaya mı başladın?"

"Sanmıyorum, hayır. Şey, ama..." Sözümü yarıda kesip başımı salladım.

Çünkü onunla rüyalarımın bahsetmek istemiyorum. Hepsi Hades ile ilgili ve çoğunlukla cinsel içerikli. Bu da... bana pek bir şey ifade etmiyor. Bu fantezilerin gerçek olup olmadığını ya da sadece ruhumun beni ona geri çekmeye çalışmasının bir yolu olup olmadığını kim bilebilir?

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyorum. "Ben de hala kendimi aynı hissediyorum. Ama onlar, kızgınlık dönemine girmek üzere olduğumu gösteren bir sinyal gönderdiğimi söylediler. Sen mi yaptın bunu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyor yavaşça. "Ama Orcus, o sırada doğru boyutta olmadığım için olabileceğini söyledi. Ya da belki de beni sahiplenme sürecini çoktan başlatmış olduğu için. Tam emin değiliz."

Yutkunup başımı sallıyorum. "Peki sen bir değişiklik hissettin mi?" diye soruyorum.

"Şey, aslında kızgınlığım tam olarak ortaya çıkana kadar hayır. O zamana kadar, sadece, şey, *ilgileniyordum*, sanırım."

"İlgi mi?" diye tekrar ettim.

"Bilirsin... Reaper, Orcus ve Flame'e." Kızarıyor. "Üzgünüm, bu... bu uygun değil."

Nefesimi tutuyorum. "Eski dünyamızda, evet. Ama Death's Den'de perilerin konuştuğu bazı şeyleri duymalısın." Barmenlik yaptığım kısa süre içinde periler dünyasında neyin *uygun olduğu* konusunda çok şey öğrendim. Bu beni sık sık rahatsız ediyordu. Ama bu deneyimi yaşadığım için minnettarım. Sanırım... Sanırım bir şekilde kendi başıma kalmaya hazırlanmama yardımcı oldu.

Tabii, sanırım bu zaman kayıydı.

Çünkü Omega olarak asla *tek başıma* kalmayacağım.

"Ama gerçekten başka bir fark hissetmedin mi?" diye ısrar ediyorum, bu konuya takılıyorum. Çünkü bir parçam, *farklı hissetmememin* Morpheus ve Hades'in yaklaşan kızgınlığım konusunda yanıldıkları anlamına gelebileceğini umuyor.

Ancak, kız kardeşimin başını hafifçe sallaması, bu umudun boşa olduğunu gösteriyor. "Tamam, o zaman bana ne beklemem gerektiğini söyleyebilir misin?" diye soruyorum.

"Fazla ayrıntıya girmeden, yani. Sadece... Nasıl hazırlanmam gerektiğini bilmek istiyorum. Ya da, sanırım... Kızgınlık dönemi aslında ne anlama geliyor?"

Kavramı anlıyorum, ama bana ne yapacağını anlamıyorum.

Ne demek istediğimi açıklayacağım tam o sırada Alina şöyle diyor: "Hem korkutucu hem de şaşırtıcı. Temelde aklını kaçıracaksın... *şehvetle*. Ve arkadaşların sana bu süreçte destek olacak."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılıyor. "Ama benim arkadaşlarım yok ki."

"Belki henüz yok," diye kaçamak cevap veriyor. "Ama Maliki ilgileniyor gibi görünüyor." Hâlâ gözleri kapalı olan Morpheus'a bakıp fısıldıyor, "Ve belki o da."

Ona doğru eğildim. "Yani Morpheus'u Hades'ten daha mı çok onaylıyorsun?" diye sordum, inanamadan.

Kaşlarını çattı. "Hades'i onaylamadığımı hiç söylemedim. Sadece... seni evliliğe veya çiftleşmeye zorlamasını onaylamıyorum."

Eh, öyle hissetmesinde haksız sayılmaz. Ben de tam olarak onaylamamıştım.

İç çekerek sandalyeme çöküp aramızdaki masanın üzerindeki içeceklerden birini aldım. Pembe renkte ve pipeti vardı. Bir yudum aldım ve aslında oldukça lezzetli olduğunu fark ettim. Soğuk çilekli içecek gibiydi.

Alina soluk renkli ve üstünde ananas dilimleri olan bir içecek seçti. Gözlerinin büyümesi, tadı beğendiğini gösteriyordu, bu yüzden ikimiz de tek kelime etmeden içeceklerimizi değiştirip birbirimizin içeceklerini denedik.

"Bunlar ne?" diye soruyor Alina, tam da benim aklımdan geçen soruyu sorarak.

"Bir çilekli daiquiri ve bir piña colada," diyor Morpheus, sesinde uykulu bir ton var. "Ama bunlar alkolsüz, çünkü Serapina'nın insan alkollü içkilerine nasıl tepki vereceğini bilemedim."

"*Bakire*" dediğinde titriyorum, çünkü ben kesinlikle öyleyim. Ama kısa süre sonra *içecekleri* kastettiğini anlıyorum. Ki... tamam. Bu terimin meyve smoothie'ye uygulanmasını anlamıyorum, ama belki de henüz duymadığım bir faeizmdir. Ben sadece Death's Den'de çalıştım ve orada kesinlikle meyve servis etmiyorduk.

"Gerçekten çok iyiler," diyor Alina. "Teşekkürler."

Dudakları hafifçe yukarı kalkarak gülümser. "Daha fazla isterseniz bana söyleyin." Gülümsemesi kaybolur ve tekrar uyuyormuş gibi yapar.

Onun profilini inceliyorum, güneşin belirgin yüz hatlarına nasıl yansıdığını gözlemliyorum ve ışınların kaslı vücudunda izlediği yolu takip ediyorum. Bana karşı çok açık davranıyor, sorduğum her soruyu yanıtlıyor ve tüm bunları yaparken saygı duyduğum ve hayran olduğum bir sabır sergiliyor.

Hades'ten çok farklı. Maliki'den bile.

Yine de üçü de kendi tarzlarında bana güven veriyor.

"Isınmam için herhangi bir tavsiyen var mı?" Morpheus'a bakmaya devam ederken Alina'ya soruyorum. "Hazırlanmam gereken bir şey var mı?" Kaşlarımı çatıp ona bakıyorum. "Acıtacak mı?"

"Ben, şey..." Boğazını temizler. "Evet ve hayır?" Gözlerim büyür.

"Yani, muhtemelen ilk başta, şey, yoğun olacak. Ama sonunda çok keyif alacaksın." Yanakları kızarır. "Üzgünüm, ben... Bu konuyu nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Arkadaşların, ya da, şey, Maliki, belki, bunu daha iyi açıklayabilir?" Kaşlarını çatar. "Hades ona söylemişse tabii. Şey. Sen... planlıyor musun?"

Kız kardeşime bakıyorum, bana ne sormaya çalıştığını anlamıyorum. "Ona bunu soracak mıyım?"

"Seni bu süreçte desteklemesi hakkında, evet, sorduğum şey bu. Ya da belki henüz bilmiyorsundur. Sorun değil. Ama ben... en azından onunla konuşmalısın. Ya da onlarla. Ya da..." Gözlerini kapatır. "Bu konuda pek iyi değilim, değil mi?"

"Eh, daha önce seks hakkında hiç konuşmadık, o yüzden."

Seks dediğimde koyu kirpikleri açılır. "*Serapina*."

"Ne? Konuştuğumuz şey bu, değil mi? Kızgınlık dönemine gireceğim ve seks yapacağım. Ve belki hamile kalacağım." Gözlerim yine büyüdü. "Oh, dikenler. Bir bebeğim olacak!"

Karnımı okşadım.

Bunu geçen gün fark ettim.

Ama... hala şok oluyorum.

"Hazır değilim." Henüz bir aile istemiyorum. Ya da en azından öyle düşünüyorum. Henüz bir eşim bile yok. Ya da tekil olarak bir *eşim*.

Hades hariç. Bir nevi.

Kaşlarımı çattım. "Hades ve Persephone'nin bir çocuğu mu oldu?"

"Hayır," Morpheus, konuşmamızı dinleyerek yumuşak bir sesle cevaplar. Ya da belki de soruyu çok yüksek sesle sorduğum için cevap vermeyi tercih etmiştir. "Alfalar, kızgınlık döneminde üremeyi kontrol edebilirler. Kolay değildir, ama yapılabilir."

"Persephone hiç çocuk istemedi mi?" diye sorar Alina, şaşkın bir ses tonuyla.

Morpheus başını ona doğru eğdi ve elini gözlerine siper ederek onu görmek için gözlerini açtı. "Görünüşe göre hayır."

Kız kardeşim ona bakıyor. "Oh. Ben... Ben tüm Omegaların hayatın yaratılmasını değerli bulduğunu sanıyordum."

Bana bir bakış attıktan sonra tekrar ona odaklandı. "Serapina'nın da bahsettiği gibi, bazıları hazır değildir. Ve iyi bir Alfa, bir Omeganın seçimine saygı duymayı bilir."

Onun sözleri beni titretir. *Morpheus iyi bir Alfa*, içimden bir ses *bunu* kabul eder. *Çok iyi bir Alfa*.

Bana hiçbir konuda baskı yapmadı, sadece saygılı ve özenli davrandı.

"Alina," diye mırıldanır derin bir ses, Orcus kollarında uyanık bir Thea ile sahile sis gibi iner. Küçük kız annesine bir bakış atar ve Orcus'u irkiltten bir çığlık atar. "Kızımız aç."

"Ve yemek istiyor," diye cevaplar Alina, açıkça eğlenmiş bir şekilde. İçkisini kenara koyar ve ayağa kalkar. "Üzgünüm, Sera. Ben..."

Thea'nın sesi yükseldikçe, "Sorun yok," diye araya girdim. "Git, değerli bebeğine bak."

Ben konuşurken Alina bebeği kucağına almaktaydı, ama bana merakla baktı.

Nedenini anlamam biraz zaman aldı: kelime seçimim. "*Sevgili*" *kelimesi*. Yeğenime hiç bu şekilde hitap etmediğimden eminim. Ama o, açlık ağlamalarına rağmen sevimli bir bebek.

Şimdi kardeşim onu kucağına aldığı için, minik bebek biraz daha mutlu görünüyor.

"Sanırım sadece kucaklanmak istedi," diyorum, Thea'nın kız kardeşime sokulmasını izleyerek gülümseyerek. Ama sonra ağzıyla bir şeyler aradığını fark ediyorum ve gülümsüyorum. "Tamam, hayır. Kesinlikle aç."

Alina bir an bana bakar ve sonra gülümser. "Bence sandığından daha hazırsın."

"Neye?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Isınmana," diye mırıldanır, sonra Orcus'a bakar. "Yuva, lütfen."

O, ona hoşgörölü bir gülümsemeyle bakıp sorgusuz sualsiz onu kollarının arasına alır ve ikisi de çocuklarını göğüslerinin arasında sallarlar. "Senin için her şeyi yaparım, küçüğüm."

Hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolurlar ve birdenbire, haftalar önce neden taşınmaya karar verdiğimi hatırlarım. Alina'ya, arkadaşları ve çocuklarıyla birlikte mahremiyetini sağlamak istemiştım. Ve en önemli şeyden dikkatini dağıtan biri gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Orcus sahilde tekrar belirmeye başladığında, "Biliyorum. Ona sorun olmadığını söyle" diyorum. Kız kardeşim ilk kez

bu yüzden onun geri dönüp kız kardeşimin özrünü iletmesine alışkınım. Kız kardeşim aniden ayrılmak istemiyor. Sadece... başka işleri var. "Anlıyorum, Orcus."

Görünüşünü tamamlayıp bana başını sallar. Ama her zamanki gibi ayrılmaz. Bunun yerine Morpheus'a bakar.

"Hades bundan hoşlanmayacak."

"Hades'in hoşuna gitmeyecek pek çok şey var," diye yanıtlar Morpheus. "Ve bunlar seni ilgilendirmez."

Orcus bir an onu düşünür. "Peki. Eğer sorarsa, denedim." "Ona söylediğimden emin ol," der Morpheus yavaşça.

Orcus tekrar buharlaşmaya başlar ama sonra tekrar maddi haline döner. "Morpheus'la yalnız kalmak senin için sorun değil mi?" diye sorar bana, sanki benim fikrimin önemli olduğunu yeni fark etmiş gibi.

"Olmasaydım, çoktan bir şey söyledim," diyorum ona.

O yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, Sera. Bu..." Sesi kesilir ve boğazını temizler. "Bu hepimiz için yeni bir durum. Kız kardeşin seni çok seviyor ve ben de onu seviyorum. Bu da demek oluyor ki, seni de kendi kız kardeşim gibi seviyorum. Ama Hades de benim kardeşim."

"Kendini açıklamana gerek yok, Orcus. Tıpkı Alina'nın Thea'yı ve sizleri her öncelikli gördüğünde özür dilemesine gerek olmadığı gibi. Anlıyorum. Ve dediğim gibi, sorun yok. Öyleyse kız kardeşimin yanına dön. Thea'yı beslerken ne kadar acıktığını bilirsin."

Gözleri, sanki ona çok önemli bir görevi hatırlatmışım gibi biraz yuvarlaklaştı.

Sanırım öyle yaptım, çünkü Alina yemeği çok sever. "Teşekkür ederim," diyor ve tekrar ortadan kayboluyor.

Kafamı sallayıp biraz gülümsüyorum. Ancak bu gülümseme hiç de neşeli değil.

Kız kardeşim mutluluğu buldu ve onun adına seviniyorum. Gerçekten. Yine de, biraz kıskançlık duymadan edemiyorum.

"O bunu çok kolaymış gibi gösteriyor," diye fısıldıyorum.

"Anne olmak mı?" diye soruyor Morpheus, hala burada olduğunu hatırlatarak.

"Hayır. Sadece... her şeyi. Eşlerini bulmak. Hayatı. *Mutluluğu*." Diye iç geçiriyorum. "Anne olmak da, evet. Ama daha çok Omega olmak demek istiyorum. O bunu tamamen benimsemiş. Ben ise hala bir Omega olduğuma bile ikna olamadım."

Şezlongundan kalkıp şemsiyenin altına bana katılır ve Alina'nın sandalyesini çalar. Gerçi, teknik olarak o yarattığı için sandalye onun sayılır.

Geriye yaslanmak yerine, ayaklarını kuma bırakır ve ön kollarını uyluklarına dayar. "Hala insan gibi hissettiğin için ikna olamadın mı?"

"Ben insanım," diye cevapladım.

O gülümser. "Evet, şimdilik. Ama yakında bir Tanrıça olacaksın."

"Isındığımda mı?"

"Aynen öyle."

"Peki bu benim için ne anlama gelecek?" diye soruyorum, bu soruya henüz bir cevap almadığımı fark ederek. "Şehvetten aklımı kaçıracağım ve... ne? Maliki'den daha fazla öpücük için yalvaracağım?"

Morpheus'un dudakları, az önce söylediğim sözleri pişman olmama neden olacak bir gülümsemeye bükülür.

"Boş ver," diye araya giriyorum.

"Oh, hayır, küçük hayalperest. Bunu tartışacağız."

"Hayır." Sandalyemden kalkıp yürümeye başlıyorum. "Hayır. Hayır. Hayır..."

Kollarını arkamdan bana dolayarak beni havaya kaldırır ve döndürür.

Ben çığlık atarım, o ise dönmeye devam eder.

"Yüzmeye ne dersin?" diye sorar.

"Ne?"

"Bilirsin, suda sık sık yapılan aktivite?"

"Ben sandım ki biz..." Dur, hayır. Bunu söylemek istemiyorum. O benim sıcaklığımdan konuyu saptırıyorsa, ben neden geri döndüreyim ki?

Ama yüzmek.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Yüzmeyi bilmiyorum..."

"O zaman sana öğretirim," diyor, ses tonu bunun dünyadaki en basit şey olduğunu ima ediyor.

Ancak, dalgalar kuma çarptıkça, onun bu kadar kolay samimiyetini ciddi olarak sorguluyorum. "Okyanus öğrenmek için iyi bir yer değil bence, Morpheus."

"Çok doğru," diye onayladı, bu da onun niyetleri konusunda beni biraz daha az endişelendirdi.

Ama sonra dünya etrafımızda değişir.

Ve çevremiz tekrar görünür hale geldiğinde, kendimi bir mağaranın içindeki تنها bir lagünü izlerken buluyorum.

"*Burası* ğrenmek için çok daha iyi bir yer," diye mırıldanıyor Morpheus. "Ve senin ısın hakkında samimi bir konuşma yapmak için mükemmel bir yer. Öyleyse, yüzmeden önce soyunup anatomi dersine başlayalım mı?"

Bölüm 13

Morpheus

SERAPINA Kollarımda donup kalır, sinirleri uzuvlarını felç etmiş gibidir. Onu yavaşça bırakır ve ona dönerek sorarım. "Benden mi yoksa sudan mı korkuyorsun?" Onu çok mu zorladığımı bilmek için dikkatlice sorarım.

Bana bakarken burnunu kırıştırıyor. "Senden ya da sudan korkmuyorum," diyor. "Sadece... gerginim." Kaşlarını çatıyor. "Ve gergin olmak istemiyorum. Güçlü olmak istiyorum. Çekingen değil. Naif değil. Ama maceracı. Ve... ve biliyor musun? Evet. Anatomi dersi almak istiyorum. Düğümün ne olduğunu açıkla."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Açıklayayım mı, yoksa göstereyim mi?" diye soruyorum, onun bu cesur tarafına ilgi duyarak.

Gözleri büyür. "Bana gösterir misin?"

"Az önce sana anatomi dersi vermeyi teklif etmedim mi?"

Gözlerini kırıştırır. "Oh." Aşağıya bakar ve sonra tekrar yukarıya bakar. "Ben... Aslında bir düğüm görmek isterim. Eğer... sakıncası yoksa."

Dudaklarım kıvrılır. "Bir Omega'nın Alfa'sının düğümünü görmek istemesi bir fantezidir, küçük hayalperest. Yani kesinlikle hiç sorun değil. Ama seni rahatsız etmek istemediğim için bu keşfi senin yönlendirmeni rica ediyorum."

Bana bakarken mavi göz bebekleri titrer. "Nasıl yönlendireyim?"

"Şey, ben gömleğimi çıkaracağım. Sonra sen pantolonumun düğmelerini açabilirsin.

Ve oradan devam ederiz, tamam mı?"

Yutkunur, göz bebekleri büyür. "Tamam," diye tekrarlar, bakışları ilgiyle üzerimde dolaşır. "Ben... kabul ediyorum." Omuzlarını dikleştirme şekli, kendine güvenini artırmaya çalıştığını gösterir.

"Güzel," diyorum, hem kabulünü hem de bariz özgüvenini överek. Sonra ödül olarak gömleğimi çıkarıyorum, gözleri beni soyunurken izlemekten keyif aldığını doğruluyor.

Gerçi, bakışları olmasa bile ilgilendiğini anlardım.

Çünkü kokusu birdenbire etrafımı sardı ve ben de açgözlülükle kokusunu içime çektim.

Siktir. Günah gibi kokuyor. Çikolata. Çarşılarda kaybolan çökmüş geceler. Kendi kişisel hayalim, tam önümde canlanıyor.

Diz çöküp tadına bakmak için
yalvarmak istiyorum. Bacaklarının
arasında yemek yemek istiyorum.

Onun *kayganlığına kendimi* kaptırmak istiyorum.

Ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum, hatta gömleğimi katlayıp yere koyuyorum. İç çamaşırı giymediğim için üstüm çıplak, Omega'm da şu anda bunu hayranlıkla izliyor. "Dövmelerin benim için değişmemiş."

"Değişmeyeceklerini tahmin ediyorum," diye cevap veriyorum. "Genellikle bir kez gözlemciyle bağlantı kurarlar ve bir daha asla değişmezler."

Güzel bakışları tekrar bana dönüyor. "Bu bir tür büyü mü?"

"Evet. İllüzyon büyüü."

Beni inceliyor. "Bu, dövmelerin aslında gerçek olmadığı anlamına mı geliyor?"

Omuz silkiyorum. "Gerçek olan bir şey var mı? Yoksa hepimiz başkasının uydurduğu bir fantezinin içinde mi yaşıyoruz? Belki de kendi yarattığımız bir fantezinin?" Bu, sık sık düşündüğüm varsayımsal bir ikilem. "Önemli olan, neye inandığımızdır," diye devam ediyorum. "Ve eğer benim dövmelerimin var olduğuna inanıyorsan, o zaman vardırılar."

Elini uzatıp cildime dokunur, parmakları göğüs kaslarımı okşar. "Gerçek gibi hissediyorum."

"*Sen* gerçeksın," diye fısıldarım. "Şimdi soru şu: benim fantezimi gerçeğe dönüştürecek misin?"

Alt dudağını ısırarak dikkatini kasıklarımaya kaydırır. "Pantolonunu çıkararak."

"Bu ideal olurdu, ama sen düğmelerini açsan da olur."

Kendi kendine başını sallıyor ve gövdemden aşağı doğru bir yol çizmeye başlıyor. Tırnağı karın kaslarımın hatlarını okşayarak kasıklarımın hafif tüylerine kadar inince titriyorum.

Ancak Serapina pantolonumun üst kısmına ulaştığında duraksıyor ve beni beklentiyle nefes nefese bırakıyor.

Bugün kemer takmadığım için çok mutluyum. Aksi takdirde, durmak isteyebilirdi. Ve onun keşiflerinin önüne hiçbir şeyin geçmesini istemiyorum.

Serapina kararlılığını açıkça gösterir ve düğmemi açar, sonra bunu gerçekten yaptığına inanamıyormuş gibi donakalır.

"Şimdi fermuar," diye onu cesaretlendiriyorum. Ama hareket etmiyor, ben de ekliyorum, "Boxer giyiyorum tatlım. Yani henüz düğümümü ortaya çıkarmıyorsun ve istemiyorsan çıkarmak zorunda da değilsin."

Onu istemediği bir şeyi yapmaya asla zorlamam. Sınırlarını zorlayabilirim, belki. Onu baştan çıkarabilirim, kesinlikle. Ama onu hiçbir şeyi yapmaya zorlamam ya da mecbur bırakmam.

Bana inanıyor olmalı, çünkü fermuarımla oynuyor — bu da beni iniltiyi yutmaya zorluyor. Çünkü *lanet olsun*, bu çok seksi. Onun dokunuşu ve ifadesinde parıltı veren cesaret, düğümümün tepki olarak atmasına neden oluyor.

Oh, pantolonumu çıkardığında çıplak olmayabilirim, ama dar boxer şortumu ortaya çıkardığında düğümün ne olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmayacak.

Pantolonumun fermuarını açmayı bitirirken gözleri aşağıya kayıyor. "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldıyor.

"Ne istersen," diyorum ona. "Pantolonumu yere kadar indirebilirsin. Ya da ben işi bitirirken arkamı dönüp, sonra suda benimle buluşabilirsin. Tamamen sana kalmış, Serapina."

Titriyor, bakışları yavaşça bana dönüyor. "Suyu seçersem, çıplak olacak mısın?"

"Çıplak olmamı ister misin?" diye soruyorum, dudaklarım kıvrılmak üzere. Ama onun gergin olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden gülümsememe izin vermiyorum. Onu rahatlatmak istiyorum, bunaltmak değil.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Sonra kaşlarını çatıp, "Evet, istiyorum. Ben... Ben maceracı olmak istiyorum," diyor.

"O zaman ben soyunmayı bitirip suya girerken sen arkamı dön. Sonra, sen kaç parça giysi giymek istediğine karar verirken ben duvara dönüp bakacağım ve sonra lagünde buluşuruz."

Bu fikir üzerine kaşlarını çatıyor ve etrafıma bakarak bizi götürdüğüm küçük lagünü inceliyor. "Ama ben yüzme bilmiyorum,"

hatırlatır.

"Biliyorum. Bu yüzden bizi buraya getirdim. Su sakın ve orada bir dizi doğal basamak var." Merdiven şeklinde oyulmuş kaya oluşumunu işaret ettim. "Dibe ulaştığında derinliği yaklaşık dört fit olacak. Sonra, biraz yüzmek istersen, koyun daha içlerine gitmene yardım etmek için orada olacağım."

Bir an düşünür ve başını sallar. "Bu fikir hoşuma gitti." "Bana da," diye cevap verirken ağzımda bir gülümseme belirir.

Dudakları hafifçe kıvrılır ve benden uzaklaşır. Bir an onu incelerim, rahatsızlık belirtisi var mı diye. Ama şimdi oldukça rahat görünüyor, bu yüzden pantolonumu ve boxerımı çıkarır ve merdivenlere doğru yürürüm.

İçeri girerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, omzunun üzerinden bakındığını biliyorum. Yine de farkında değilmiş gibi davranıyorum ve yerine, aşağıya inene kadar hareketlerimi yavaş ve kararlı yapıyorum.

Su, gerektiği yerleri örtüyor ama oldukça berrak olduğu için vücudumun çoğu görünür durumda.

Arkamı dönmek yerine, merdivenlerden birkaç adım daha uzaklaşıp, "Maceramıza hazırım, Serapina" diyorum. Bu kelime kasıtlıdır, çünkü o maceracı olmak istediğini söylemişti. Bu yüzden onu cesaretlendiriyorum.

Giysilerin hışırdaması, doğru şeyi söylediğimi doğruluyor, çünkü eş adayım giysilerini çıkarıyor.

Yüzmek için ne giymeyi seçeceğini merak ediyorum. Belki külotunu? Belki tişörtünü de. Daha önce sütyen giymemişti, bu yüzden muhtemelen...

Su arkamda dalgalanıyor, düşüncelerimi durduruyor ve nefesimi tutmama neden oluyor. Her hareketi duymak istiyorum. Onun varlığını hissetmek istiyorum. *Omega'mı hissetmek istiyorum.*

Muhtemelen su onu korkuttuğu için dikkatli hareket ediyor.

"Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye yemin ediyorum, onu sakinleştirmek için. "Sen benim varlık sebebimsin, küçük hayalperest. Bana hayat veren amaç. Sen söyle, ben de önündeki her şeytanı, hatta bir su birikintisini bile yok ederim."

Aramızda sessiz bir an geçer ve sonra o sorar, "Neredeyse hiç tanımadığın biri için nasıl böyle hissedebilirsin?"

Sesinden, benden sadece birkaç metre uzakta olduğunu anlayabiliyorum, ama henüz arkamı dönmüyorum. Önce hareket etmemin uygun olduğunu söyleyene kadar bekleyeceğim.

Bunun yerine, sorusuna odaklanıp cevap veriyorum: "Bir Alfa, ruh eşini bilir. Bunun senin için yabancı bir kavram olduğunu ve muhtemelen biraz yoğun olduğunu biliyorum. Ama bana doğal geliyor. Tüm varlığım seni memnun etmek etrafında dönüyor."

Hemen cevap vermiyor. Ancak, suda hareket ettiğini duyuyorum, muhtemelen dibe doğru son iki adımı atıyor.

"Alfalar eşlerini tanıyorlarsa, neden ben avlanıyorum? Hepsi de benim onların eşi olduğumu mu düşünüyor?"

"Bazı Alfalar ruh bağlarını umursamazlar ve sadece kendi zevklerine değer verirler." Bu düşünceye çenem sıkışır. "Omegaların köleleştirilip çiftleşmek için kullanılmaları gerektiğine inananlar var. Ve ne yazık ki, sizin türünüzün ortadan kaybolması bu ihtiyacı daha da kötüleştirdi ve birçok kardeşim eski hallerinin vahşi versiyonlarına dönüştü."

Mythos Fae'nin tarihini ve krallığımızın çöküşünü gözden geçirirken ona bunların bir kısmını zaten anlatmıştım.

"Ayrıca, çok uzun zamandır kimsenin hissetmediği ilk Omega varlığı sensin, bu da birçok kardeşimizi mantığı aşan bir ihtiyaçla çıldırtıyor."

"Ama ben senin dünyanı ziyaret ettim ve orada kimse beni avlamıyor gibiydi," diye işaret ediyor, sesi şimdi tam arkamda.

"Evet, çünkü birkaç gün önce sen tamamen insandın. Ancak Maliki'nin yetenekli dili bunu değiştirdi." Tam olarak doğrulayamadığım ama oldukça doğru olduğunu düşündüğüm bir açıklama. "Dahası, yaydığın çağrı benim türümün gözünde senin sahipsiz olduğunu gösterdi, bu da ruh bağı olsun ya da olmasın, onların gözünde avlanabilir olduğun anlamına geliyor."

"Peki ya senin gözünde?" diye soruyor yumuşak bir sesle, tırnakları omuz bıçaklarıma dokunup omurgamdan aşağı doğru iz bırakıyor.

Bunu geri dönmem için bir davet olarak yorumlamaya karar veriyorum, ama onun dokunuşunu yanlış yorumlamış olma ihtimaline karşı yavaşça hareket ediyorum.

Ancak, mavi gözlerinin bana doğru parladığını gördüğümde, doğru harekete geçtiğimi anlıyorum.

"Benim gözümde..." Sözümü kesip aşağıya bakıyorum, onun hiçbir şey giymemeyi tercih etmiş olmasından heyecan duyuyorum. "Benim gözümde, sen mükemmelsin Serapina." Ancak, onun kastettiği şeyin bu olmadığını düşündüğümünden, tekrar gözlerine bakarak ekliyorum: "Sen bir tanrıçasın, küçük hayalperest. Ben sana ve arzularına hizmet etmek için yaşıyorum. Ruhum seni eşim olarak görse de, seçim hakkını sonsuza kadar koruyacağım."

Ben ona dönünce, avucunu göğsüme koyarak bana bakıyor. "Sana inanmam garip mi?"

Dudaklarım kıvrılırken, elimi uzatıp saçlarını kulağının arkasına koyuyorum. "Hayır, Serapina. Zaman, insanlara ait bir mekanizmadır, karşılıklı anlayışı sağlayan ya da güvensizliği besleyen bir illüzyondur. Ama bizim varlığımız sonsuzdur. Bizi yönlendirmek için ruhlarımıza güveniriz ve senin ruhun benimkini tanıyor."

"Çünkü Persephone ile eşleştirildin." "Evet, ama onu asla benim olarak sahiplenmedim."

Kaşlarını çatıyor, tırnakları cildime hafifçe batıyor. Bunu daha önce bir kez geçiştirerek bahsetmiştim, ama ayrıntılara girmedim.

Şimdi, "Neden olmasın?" diye sorduğunda bu durum daha da belirgin hale geliyor. "Onu Hades ile benim aramda bir seçim yapmaya zorlamayı reddettim ve onun onu paylaşmayacağını biliyordum." Bu da daha önce bahsettiğim bir başka konu. Sanırım ona Persephone'nin

onu çok sevdiğini söylediğimde ve onun da onu çok sevdiğini söylediğimde.

"Yine de, onun beni, yani onu paylaşacağını mı düşünüyorsun... şimdi?" diye sorar Serapina, inanamayan ses tonu bu soruya ilişkin kendi görüşünü bana açıkça belli ediyor.

Ama bu, gerçeği söylememi engellemiyor. "Persephone'ye yaptığı gibi seni paylaşmamayı seçebilir ve bu durumda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama en azından ruh eşim, bu hayatta ona, *sana* karşı hislerimi bilecek. Benim için en önemli olan da bu."

Kaşları çatıldı. "Persephone hiç bilmedi mi...?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Hades'in ikimizden birini seçmesini isteyeceğini bildiğim için, hayatına girerek onu incitmek istemedim. Bu yüzden... Onun kalbini korumak için hayatına karışmamaya çalıştım. Ve sonunda onu kaybettim."

Bu, bir daha yapmayacağım bir hataydı.

Bu yüzden şu anda Serapina ile birlikte çıplak bir şekilde suda duruyorum.

"Seni kaybetmeyeceğim, Serapina. Beni eşin olarak istemersen bile, yine de arkadaşın olarak burada olacağım. Koruyucun olarak. Kim ya da ne olursan ol, ben seninim. Her zaman öyle oldum ve her zaman öyle olacağım."

Karşımda donmuş gibi duruyor, dudakları var olmayan bir nefesle aralanıyor.

Siktir. Onu bunaltmışım.

O insan olarak yetiştirildi, Mythos Fae olarak değil. Bu yoğunluğun bizim kim olduğumuzu, ne beklediğimizi, nasıl *var olduğumuzu* temsil ettiğini bilmiyor.

"Üzgünüm, Serapina," diye iç çekerek söylüyorum. "Seni üzmem istemedim. Bu... sadece benim gerçeğim. Ve bundan kaçınamam. Bir daha olmaz. Seni korumak anlamına geliyorsa olmaz."

"Üzgün değilim," diye fısıldadı, parmakları göğsümden boynuma doğru kayarken. "Ben... Az önce söylediğin her şeye hayran kaldım. Bir hafta önce, senin de barda laf atan diğer periler gibi olduğunu söyledim. Ama senin samimiyetini *hissedebiliyorum*. Nasıl ve nedenini açıklayamıyorum; sadece... hissediyorum."

Dudaklarım kıvrılırken, elimi yanağına koyarım. "Açıklamalar insan yapımıdır. Ve sen, kalbim, bir tanrıçasın." Henüz kendisinin bu yönünü tam olarak kabullenmemiştir. Tamamen değil. Ancak, bu kesin bir adımdır.

Çünkü onun bakışlarında güveni görebiliyorum. Bunu benim yarattığımı bilmek içimi ısıtıyor.

Benim...

"Eşimi serbest bırakmak için üç saniyen var, yoksa seni ölüm dünyasına sürükleyeceğim, Morpheus," diyor derin bir ses, ipeksi tınısı beni iç geçiriyor.

Çünkü elbette Hades şimdi geri dönmeyi seçecekti.

Tam da Serapina'nın ölümcül duvarlarını aşıp derinlerdeki Omega'ya ulaştığım anda.

"Üç," diye saymaya başladı. "İki..."

Bölüm 14

Hades

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

ONYX SARAYIMDA DURUYOR, yüzünde bana yönelik bir rahatsızlık ifadesi var. "Ölüm dünyasında yaptığımız yolculuk için teşekkürler," diyor ve hafifçe eğiliyor. "*Efendim.*"

"Minnettarlığınız ya da minnettarlığınızın eksikliği, gerektiği gibi not edildi," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Özür dilemeye hazır gibi görüldüğünde elimi kaldırıyorum. "Özür dileme, Onyx. Sinirlenmeye hakkın var. Sadece yeniden hayata döndüğüne seviniyorum. En azından çoğunlukla."

Bir zamanlar siyah olan saçları artık tamamen beyaz ve gözleri eskiden kahverengi iken şimdi koyu kırmızı. Ama bunun dışında hayatta.

Belki birkaç ek yetenekle birlikte.

Ah, bunları benim dünyamdan gelen hediyeler olarak görebilir.

Ona iki parlayan taş veriyorum, diğer iki düşmüş ruhun içinde yaşadığı için dikkatle alıyor. "Lütfen bu projede Skull ile birlikte çalış." Onyx'e ruhların reenkarnasyonunu nasıl ele alacağını zaten gösterdim.

Tek yapması gereken, kayayı layık ve istekli bir çiftin eline vermek, böylece hayat yeniden doğacak.

Belki eskisi gibi olmayacak, ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Onyx'in şu anda önümde durmasının tek nedeni, kraliyet soyundan gelmesi. O, son derece güçlü bir Corpse Fae, bu da benim dünyamda diğerlerinden daha uzun süre hayatta kalmasını sağladı. Maliki ölürse, ruhu da aynı şekilde yok olur.

O direnir, sonra benim onu bulup geri getirmemi beklerdi.

Ne yazık ki, herkes öbür dünyada aynı güce sahip değildir.

Ve ölüm... karmaşıktır.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır Onyx, bu sefer sözlerinde biraz daha duygu var.

"O ruhlara iyi bak" derim ve sisimin içine girerim.

Sonra ona vermem gereken bir görev daha olduğunu fark ettim.

Maddi hale gelerek eklerim, "Ve Typhos'a ulaş, seni geri getirdiğimi bilsin."

Çünkü şu anda Cehennem Perisi Kralı ile konuşmak için kaybedecek vaktim yok.

Serapina'yı neredeyse iki gündür görmedim. İyi olduğundan emin olmak için onu görmem gerekiyor.

İçten içe, onun iyi olduğunu biliyorum. Eğer incinmiş ya da acı çekiyorsa bunu hissederdim. Ama ben... Onu görmek istiyorum. Belki onunla konuşmak da istiyorum.

Söyleyecek çok şey var.

Çözülmesi gereken çok şey

var. *Anlaşılması* gereken

çok şey var.

Ama mağarama girdiğim anda, bunların hepsinin beklemesi gerektiğini anlıyorum.

Çünkü Morpheus'un kokusu *her yerde*.

Odamda.

Koridorda.

Mutfakta.

Misafir odamda - ki bu, tamamen umursamadığım tek yer.

Plajın her yerinde ve *benim* için açıkça ortaya çıkardığı eşyaların üzerinde. arkadaşım için açıkça ortaya koyduğu eşyaların üzerinde.

Ve...

Peki şimdi neredesin? Merak ediyorum, onun özünü ve eşimin özünü arıyorum.

Onların *birlikte olduğunu* fark ettiğimde dişlerimi sıkıyorum, karışmış ruhları içimde bir hırıltı uyandırıyor ve ben kendimi onların bulunduğu yere doğru yönlendirirken bu hırıltıyı zar zor bastırıyorum.

Onları gözlerimin önünde gördüğümde etrafımda hava dalgalanıyor.
Asla unutamayacağım bir manzara.

*Serapina çıplak. Onuneli Morpheus'un Morpheus'un
boynunda. Onun Ona saygıyla bakıyordu.*

"Ben... Az önce söylediğin her şeye hayran kaldım," diyor eşim,
benim geldiğimin farkında bile olmadan.

Kahretsin, Morpheus bile beni fark etmiyor gibi
görünüyor. Ya da belki de burada olduğumu
umursamıyor.

Bir adım öne çıkıyorum, ama Serapina, "Bir hafta önce, senin de
barda laf atan diğer periler gibi olduğunu söyledim. Ama senin
samimiyetini *hissedebiliyorum*. Nasıl ve nedenini açıklayamıyorum;
sadece... hissediyorum." dediğinde donup kalıyorum.

Sesi büyük bir inançla doluydu. Tatlılık. *Mutluluk.*

Onun daha önce böyle konuştuğunu hiç duymadım, fark
ediyorum, çenem yine geriliyor.

Sonra Morpheus Serapina'nın yanağını avuçladığında neredeyse
dilimi ısıırıyordum.

Sanki benim *eşıme dokunma* hakkı varmış gibi.

"Açıklamalar insan yapımıdır," diyor ona. "Ve sen, kalbim, bir
tanrıçasın."

Kırmızıyı görüyorum.

Şiddetli kırmızı.

Kan.

"Seni ölüm dünyasına sürüklemeyden önce eşimi serbest
bırakmak için üç saniyen var, Morpheus," diye uyarıyorum onu,
içimdeki canavar *öfkeyle*.

O *onun* kalbi değil.

O *benim* kalbim. *Benim* Omega'm. *Benim*.

"Üç," diye tükürdüm, öfke damarlarımdan ateş gibi akıyordu. "*İki*."
Kontrolümü kaybetmeden önce kadını bırakması iyi olur.

"Hayır," dedi Serapina, bana dönerek öfkemin kaynağını *engelledi*.
"Ruhum senin olabilir, ama *ben benim*. *Ben* Sera'yım. *Ben* kendimim. Ve
Morpheus'u hiçbir yere götürmeni istemiyorum."

Arkasındaki rüyacı, açıkça etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı.
Sonra mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve ifadesi ciddileşti.
"Hades..."

"*Hayır*," diye tekrarlar Serapina. "Ona hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Bana yüzmeyi öğretiyordun ve bir düğümün nasıl yapıldığını açıklayacaktın. Bu iki şeyin de yanlış bir yanı yok."

"*Ne?*" diye soruyorum, ikinci yarısını doğru duymadığımdan eminim. "*Düğümü açıklamak mı?*"

"Isınması için ne yapması gerektiğini bilmesi gerekiyor," diyor Morpheus, sesi sakın. *Fazla* sakın.

"Yani, düğümün ne işe yaradığını *gösterecek* miydin?"

"Hayır, *bana* düğümü *gösterecekti*," diye araya girer Serapina. "Hiçbir şeyi göstermeyecekti." Kaşlarını çatıp ona bakar. "Değil mi?"

Buna gülerek tepki veriyorum. "Hiçbir Alfa bir Omegaya düğüm *göstermez*. O lanet şey *dışarı çıkmak* zorundadır, Serapina. *Senin amina*."

Gözleri büyür ve dudakları aralanır.

"Evet," diyorum yavaşça. "Şimdi onu ölüm dünyasına götürebilir miyim?"

"Onu *bağlamayacaktım*. Ona bunun benim içimde nerede olduğunu gösterecektim," diyor Morpheus, sesinde hafif bir hırıltı var. "Senin az önce söylediğin her şeyi anlamadan onu benim bağımı kabul etmeye zorlamazdım. Ve açıkçası, senin için yaptığım onca şeyden sonra benim hakkımda böyle düşünmene çok kızdım."

Serapina gözlerini kırptırır ve dönmeye başlar. "Morpheus, ben..."

"Hades'le konuşuyordum, tatlım," diyor, ona hitap ederken sesi çok daha yumuşak.

Ama gözleri sert bir şekilde bana bakıyor.

"Ruhlarımız birbirine bağlı olmasına rağmen Persephone'ye hiç yaklaşmadım. Bunu onun ve senin için yaptım. Tıpkı Serapina ile bu sorunu çözmen için sana on üç ay süre verip, sonunda müdahale ettiğim gibi," diye devam ediyor.

Serapina yine irkilir.

Ancak Morpheus henüz bitirmemiştir.

"Omega'mızı baştan çıkarmak isteseydim, bunu rüyalarında yapardım. Ama ben onun seçimini, rahatlığını ve *bilgisini* garanti altına aldım. Çünkü tek istediğim onu memnun etmek. Onu iradesine karşı almamak.

Onu benim düğümümü kabul etmesi için kandırmak değil. Ben öyle çalışmam. Ve bunu en iyi senin bilmen gerekir, *kuzen*.

Çenem titriyor.

"Niyetlerin bana her zaman belirsiz gelmiştir," diyorum ona.

"Çünkü beni müttefikin olarak kabul etmiyorsun," diye karşılık verir. "Beni, ölülerin dünyasında değil, hayal dünyasında oynadığım için senden aşağı görüyorsun. Ama yeteneklerimiz sandığından daha eşittir. Aslında, benimki seninkinden daha üstün olduğunu iddia ederim, çünkü ben kendi egomun ötesini görebiliyorum."

"Dikkatli ol, kuzen."

"Hayır. Artık *dikkatli* davranmaktan bıktım, Hades," diyor ve Serapina'nın arkasından çıkıyor. "Uyarılarını dikkate aldım. Ama benim uyarılarım duyulmadı. Şimdi seni beni kabul etmeye zorluyorum. Serapina benim de eşim. Ve ona ne şekilde ihtiyaç duyarsa, yanında olacağım."

Ellerim yanlarımda yumruk oluyor.

Beni burada kötü adam olarak gösteriyor. Ve bunu hiç de hoş karşılamıyorum.

Serapina bizim geçmişimizi bilmiyor. Onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyor. Onu sevmek için. Onun her santimini *değer vermek* için.

Ama şimdi bana bir yabancıнын gözleriyle bakıyor.

Yüzünde korku ve incinmişlik var.

Eşim benden korkuyor.

Ben bu işi tamamen yanlış yaptım, Morpheus ise kahraman rolünü mükemmel oynadı.

Onu bunun için nefret etmek istiyorum. Onu yok etmek istiyorum. Kendi lanet düğümünde boğulmasını istiyorum.

Ama ben Omega'ma zarar verirken, o ona güven hissi veriyordu. Güvende olduğunu hissettiriyordu. *Dinlendiğini hissettiriyordu.*

Onun Omega'nın sırdaşı olmasından ne kadar nefret etsem de, onun birine sahip olmasına minnettarım.

Hayır, *iki* kişi.

Çünkü Maliki de onun için önemli biri. Hepsi onu güvenliğinden sorumlu tuttuğum için. Diğer şeylerin yanı sıra...

Gerginliğimin bir kısmı uzuvlarımdan akıp gidiyor, kalbim göğsümde biraz daha hızlı atıyor.

Hâlâ Morpheus'u ölüm dünyasına götürüp onu erken bir mezara sokmak istiyorum. Ancak Serapina'nın yüzündeki endişeden, bunu yapmanın... onun içindeki bir şeyi yok edeceğini anlayabiliyorum.

Siktir.

O zaten bir seçim yapıyor. Bunun farkında mı, onu bile bilmiyorum. Ama Morpheus'a güveniyor. Bana değil.

Geçen gün söylediği sözler şimdi aklıma geliyor, *uyarısı* şimdi çok net bir şekilde kafamda yankılanıyor.

"Onun bizim aramızda seçim yapmasını istemiyorum. Ama bir karar verilmesini talep edersen, onun için savaşacağım. Sert bir şekilde. Ve sevgili kuzenim, eşimize yaptıklarından sonra... Sanırım ben kazanacağım."

Ne söyleyeceğime ve ne yapacağıma karar vermeye çalışırken dudaklarım sıkışıyor, kalbim aniden göğsümde burkuluyor.

Çünkü Morpheus haklı. Ve onun haklı olması gerçeğinden *nefret ediyorum*.

Bu durumu çok kötü idare ettim. Bunu biliyorum. Kabul ediyorum. Bir dereceye kadar, en azından.

Hayır, tamamen kabul ediyorum. Etmek zorundayım.

Devam etmenin, sorunu *çözmenin* tek yolu bu...

Elektrik kollarımda uğulduyor, koruma kalkanları bir ihlal olduğunu bildiriyor.

Morpheus da bunu hissetmiş olmalı ki omurgası sertleşiyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyor Serapina, bu yalvarış bir an için yaklaşan tehlikeden dikkatimi dağıtıyor. Ama ona bakamadan bile, kafamın içinde sert bir çınlama patlıyor.

Alarmlar.

Maliki bir saniye sonra ortaya çıkar, kalçalarına bir havlu sarılmış ve vücudu morluklarla kaplıdır. Onun dövülmüş vücuduna şok olarak bakakalırım.

Ama o sadece benimle Morpheus'u sırayla süzer, Serapina'nın gözlerine bakar ve onun yanına geçer. "Bunu yapmalarına izin verme," diye yalvarır Serapina, Maliki onu tutarken.

Sonra, o cevap veremeden ikisi de duman olup kaybolurlar.

"Bir pantolon bul," diyorum Morpheus'a.

O çoktan sudan buharlaşmış, yanımda belirmeden önce bacaklarının etrafında bir çift deri pantolon belirmiş gibi görünüyor. Uygun bir yelek ve ıslak kollarına bir zırh ekliyor, sonra bana bakıyor.

"Takip edildin," der, bariz olanı söyleyerek.

"Takip edildim," kendi dikkatsizliğimden rahatsız olarak onun sözlerini tekrarlarım.

Omuzlarını silkiyor. "Sorun değil. Biri beni kavga moduna soktu, biraz kan dökmek iyi gelir."

Burun kıvırırım.

Sonra sahile doğru sislenip yaklaşan Alfa'nın çenesine yumruğumu indiriyorum.

Oh, Interrealm Fae üyeleri bundan hiç hoşnut olmayacaklar.

İnsan Alemindeki Mythos Fae.

Ölümlülerin kendilerini var olan en güçlü varlıklar olarak gördükleri ve etraflarında gizlenen gerçeği görmezden geldikleri bir yer.

Peki. Bazı önemli gerçeklerle tanışmak üzereler.

Çünkü eski metinlerdeki o tanrılar çok gerçek gerçek.

Ve biz bir kadın için savaşa girmek üzereyiz.

Tıpkı eski mitlerde olduğu gibi...

Bölüm 15

Maliki

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

"Senin pelerinin önemini anlıyorum, ama Fleur anlamıyor. O yüzden, onun sana saldırmasını istemiyorsan, pelerini çıkarmak zorundasın," diyorum Pip'e, o da gözleri fal taşı gibi açılmış halde yatak odasında koşturuyor. "Ya da bu oyunu oturma odasına taşıyın. Ben giyinmeye çalışıyorum."

Şu anda vücudumun durumu göz önüne alındığında bu zor bir iş. İyileşiyorum ama *Styx*, hareket etmek çok acıtıyor.

Az önce aldığım duş da hiç yardımcı olmadı.

Lanet olası Reaper, Fleur tam önümde uçarken düşünüyorum, siyah kanatları ıslak bacaklarımın etrafında havluyu dalgalandırıyor.

Tanıdık ruhum, psikopat Death Fae ile yaptığım dövüşün sonunda ortaya çıktı. Ama bana yardım etmek için değil.

Hayır, Fleur beni yargılamaya geldi.

Bana, onun için öldüğümü ima eden bir bakış attıktan sonra - ki bu tamamen haksızlıktı, çünkü Reaper'a karşı kendimi fazlasıyla savunmuştum - beni mağaradaki Hades'in odasına kadar takip etti.

Ve Pip ile hemen tanıştı.

Ne yazık ki, bu aşk tek taraflı gibi görünüyor.

Komodini devrildi ve Pip yerlerde yuvarlanırken ben iç geçirdim.

"Ve sen benim dövüş performansımdan hayal kırıklığına uğradığını söyledin," diye mırıldanıyorum, Fleur solgun ruhun üzerine atlarken onunla konuşuyorum. "Seni öldürebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

Muhtemelen yeniden canlanacağı için.

Kafamı sallıyorum - bu hareketi hemen pişman oluyorum - ve Hades'in dolabını yağmalamak için tekrar banyoya doğru yöneliyorum.

Hades'in nadiren giydiği kıyafetler olduğu için gömlek ve kot pantolon bulmak biraz zor olacak. Ancak, bu alemin ölümlülerine karışmak istediği nadir durumlar için arkada bazı gündelik kıyafetler sakladığını biliyorum.

Elbette, Hades giydiği her şeyde bir tanrı gibi görünüyor. Yani bu onun için gerçekten boşa giden bir çaba...

Pip dolabın duvarından uçarak önüme konduğunda irkildim.

Yine iç çekerek, "Bak, senden hoşlanıyorum. Ama seni Fleur'den korumayacağım. Bu konuyu ikinizin çözmesi daha iyi..." derken, o önümde titreyerek odaklanıp odaklanamadan konuşmamı yarıda keser. "Ne yapıyorsun?"

Dönüyor, yüzünde panik dolu bir ifade var.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Emin ol ki bu hareket, pelerininin dolayısı Fleur'u daha da tahrik edecek."

Arkamdan bir miyav sesi geliyor. Ancak bu bir onay sesi değil, bir alarm sesi.

Kaşlarımı çatarak, odaya homurdanarak uçan sfenksime bakıyorum. Beni, şu anda bana çılgınca el kol hareketleri yapan Pip'e doğru itiyor.

Kaşlarım çatılır.

Bu ikisi artık oyun oynamıyor. Bana bir şey anlatmaya çalışıyorlar.

Familiarımla kurduğum hızlı zihinsel bağlantı, tehlikenin yaklaştığını söylüyor.

Pip'e bir bakış atınca bunu doğruluyorum. "Sera nerede?" diye soruyorum, anında tetikteyim.

O duvarın içinden kaybolur ve ben onun adını homurdanarak söylerim. "Gölge yapabilirim, ama ben..."

Geri dönerek sözümü keser ve aşağıya doğru işaret eder.

"Anlamıyorum."

Aşağıya doğru vurgulu bir hareketle işaret eder.

"Onun mağaralarda olduğunu mu söylüyorsun?"

O başını sallar.

"Mağaraların neresinde?" *Ve Styx'te ne onu oraya gitmeye zorladı?*

Kollarını garip bir kurbağa hareketi gibi hareket ettirmeye başlar, sonra başını yukarı kaldırır...

"Oh." Başka bir şey söylemiyorum. Pip'in *yüzme* hareketini taklit etmeye çalıştığı açık olduğu için sadece lagüne doğru gölge gibi takip ediyorum. Sanırım bu mantıklı. Plajdan daha güvenli bir alana inip suyla oynamaya başlamış olmalı...

Gözlerim büyüdü.

Onu Alina ile yüzerken bulmayı bekliyordum.

Ama gördüğüm şey hiç de öyle değildi.

Çıplak.

Suyun

içinde.

Aynı şekilde çıplak olan Morpheus ile birlikte.

Sağıma bakınca, Hades'in öfkeli halini görüyorum ve Pip'i kızdıran şeyin ne olduğunu anlıyorum.

Alfalar düello yapmak üzere.

Ve Sera, onların sahiplenici çılgınlığının ortasında kalmak üzere.

Siktir.

Suya girip ona yaklaşıyorum ve o hemen bana sarılıyor. "Buna izin verme," diye yalvarıyor.

Ama olacakları durdurmak için zamanım yok.

Morpheus ve Hades bu sorunu çözmeliler. Tek bildiğim, Sera'nın onların birbirlerini parçalamalarını izlemek için burada olmayacağı.

Onu korumak benim görevim ve onu koruyacağım, lanet olsun.

Kollarımı ona doluyorum ve bize karşılıklı koruma sağlayacak tek yer olan Cehennem Perileri Krallığı'na gölge gibi yapışıyorum. Teknik olarak Cehennem Perileri Krallığı'na yakın, çünkü hepsi Cehennem Perileri Alemi'nin bir parçası, ama Cehennem Perileri dünyasının kalbi çok güçlü.

Ve kardeşim de tam da Cehennem Perileri Kralı ile eşleşmiş durumda.

Ne yazık ki, Sera ile birlikte vardığımızda süitinde duran kardeşim değil. Onun diğer eşlerinden biri, Ajax adında bir Midnight Fae.

"Bir havlu lazım," diyorum ona, küçük konuşmalar ya da önemsiz selamlaşmalarla hiç ilgilenmeden.

"Bana öyle geliyor ki, zaten bir tane giyiyorsun," diye cevapladı, elinde asası belirirken. "Ama tamam." Bir büyü fısıldadı ve büyük, kabarık bir havlu yarattı. Onu ondan alıp, şok olmuş Sera'nın üzerine sardım.

Gözleri odada dolaşıyor ve eminim ki ateşli duvarlar onu çevremize bakmaya zorluyor.

Bu krallık ismine yakışır bir yer.

"Az nerede?" diye soruyorum, kardeşim yakınlarda olmasını umarak. "Onunla konuşmam lazım."

"Yolda," diye cevaplar Ajax, bana ve Sera'ya bakarak. "Sana bir şey getireyim mi? Kahve? Sıcak çikolata? Ya da, bilmiyorum, belki bir isim? Hatta belki odama rastgele gelmenin bir nedeni?"

Buna homurdanırım. "Bu Az'ın odası." "Bu *bizim* odamız," diye cevaplar Ajax.

Gözlerimi deviriyorum. "Peki."

"Onun odası olsa bile, eminim o da senin beklenmedik ziyaretinin bir nedenini bilmek isterdi. Alfa'ların Hades'in Omega'sını avlamasıyla bir ilgisi yok herhalde?" Sera'ya tekrar bakar. "Senin olduğunu varsayayım mı?"

"İyi misin?" diye soruyorum, Ajax'ı görmezden gelerek ona da onu görmezden gelmesi için bir fırsat veriyorum.

Yutkunuyor. "Kavga edecekler." "Belki," diyorum. "Ya da belki konuşacaklar."

Gözleri sonunda duvarlardan ayrılır ve bana odaklanır. "Neredeyiz?"

Konuyu aniden değiştirmesine gülümseyerek karşılık veriyorum. Ayrıca Hades ve Morpheus'un şu anda birbirlerine yaptıkları şeyden dikkatini başka yöne çekebildiğim için de memnunum. "Cehennem Fae Krallığı."

Bana bir an bakıyor, sonra bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Oh."

"Daha spesifik olarak, Cehennem Fae Sarayı'nın kraliyet sütünidesin," diye ekledi Ajax. "Ziyaretçilerin asla hoş karşılanmadığı bir yer."

Onun bakışlarına karşılık veriyorum, siyah irislerinin etrafındaki ince mavi halkanın ateşe benzediğini fark ediyorum ve "Acil bir durum olmasaydı, burada olmazdık

burada olmazdık." "Hmm" diye cevaplar.

Nefesimi verip, hala nemli olan saçlarımı parmaklarımla taradım. "Sera..."

"*Thorns*, sana ne oldu?" diye sorar, dikkati aniden gövdemde toplanır.

Aşağıya bakıyorum. "Oh. O mu. Evet, Reaper sert oynar."

Ajax burnunu çekiyor.

Onu yine görmezden geliyorum, ki Sera bana dokunmaya başladığında bu çok kolay oluyor. Nazik davranıyor, tırnakları karın kaslarımı okşadıktan sonra göğsüme doğru ilerliyor. "İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Evet, sorun yok. Zaten iyileşiyorum." Ona söylemediğim şey, solmakta olan morlukların bıçak yaralarından kaynaklandığı.

Lanet olası Reaper.

Duş almadan önce kanlar içindeydim.

Tek gurur duyduğum şey, Reaper'ı da en az benim kadar kanlı bırakmış olmamdı. Belki de daha da fazla. Gerçi, o deli benim şiddetime karşılık olarak mutluluktan parıldıyordu. *Ne masochist ama.*

"Minotaur tarafından parçalanmış gibi görünüyorsun," diyor kardeşim ortaya çıkarken. "Kimi kızdırdın?"

"Neden birini kızdırdığımı varsayıyorsun?" diye karşılık verdim. "Belki de bu şiddetli bir dövüşten kaynaklanıyordur."

Öyle de.

Ama ona bu detayı doğrulayarak onurlandırmayacağım. Bunun yerine, konuyu değiştiriyorum: "Bir pantolon alabilir miyim? Sera da arkadaşından bir şeyler ödünç alabilir mi?" Ajax'a bakıyorum. "Ya da belki sen bir şeyler yaratabilirsin?"

Ajax yine burnunu çeker. "Olmaz."

Beni hiç umursamadı. Muhtemelen onu tanımaya gerçekten çalışmadığım içindir. Ya da belki geçen yılki portal olayından dolayı hâlâ kızgındır.

Her ne olursa olsun, muhtemelen onun kızgınlığını hak ediyorum. Az'a harika bir ağabey olduğum söylenemez.

Ama kötü bir kardeş de değildim. Daha çok tarafsızdım.

Az cevap vermek yerine ortadan kaybolur, gölge yetenekleri benimkine benzer. Ama o aynı zamanda kısmen ateş kuşudur, babamızdan gelen aile bağımız vardır. Annesi safkan bir Phoenix Fae'ydi, benimki ise Corpse Fae Royal.

Bunu Sera'ya açıklıyorum, daha çok nerede olduğumuzu ve neden bizi buraya takip ettiğimi anlaması için.

"Yani o senin üvey kardeşin mi?" diyor.

Başımı sallıyorum. "Evet. Ve bu işe yaramaz pislik de onun arkadaşı Ajax."

"Bu işe yaramaz pislik bir havlu büyüğü yaptı, istersen onu bozabilirim," diyor o yavaşça.

"Lütfen yapma," diye mırıldanır Sera. "Havlu için

teşekkürler." Adam gülümser. "Sen Maliki için fazla iyisin."

Buna homurdanırım. Haklı, bu yüzden onu düzeltmeye niyetim yok.

Ancak Sera, "Hades ve Morpheus şu anda muhtemelen birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar, o yüzden huysuzlanıyor," diyor. Kaşlarını çatıyor. "Ama ölemezler, değil mi?"

O bunun cevabını biliyor, ama zaten bildiği şeyi teyit etmek istiyor. Ben de başımı sallayarak ona cevap veriyorum: "Evet. Mythos Fae'ler ölümsüzdür."

Ancak Omegalar bir şekilde ortadan kayboldu.

Yani çözülmesi gereken bir gizem var.

Ama şu anda değil.

Az ortaya çıkıyor ve bana bir çift kot pantolon uzatıyor. Boylarımız ve vücut yapılarımız neredeyse aynı olduğu için, pantolonun bana tam uymasına şaşırmıyorum. "Teşekkürler," diyorum ona.

O da başını sallar. "Typhos, Sera için bir şey getireceğini söyledi."

Ugh. Bu iyi gidecek. Hell Fae Kralı geçen yıl beni neredeyse öldürüyordu. Tabii ki, başka bir boyuta (*Hades için*) bir geçit açarak onun krallığını mahvettim ve bu yüzden Typhos'un gazabını hak ettim.

Ama bu, onu tekrar görmek istediğim anlamına gelmez.

Muhtemelen, onun özel kanadına izinsiz girdiğim için bana birkaç sert söz söyleyecektir.

Ancak, Sera için düşünebileceğim en güvenli yer orasıydı. Bu yüzden, Sera'nın kalmasına izin verdiği sürece, bana vereceği cezayı kabul edeceğim.

Typhos Lucifer, gerçek haliyle, ateşli köz bulutları içinde gelir ve bu güç gösterisi beni etkilemez.

Ancak Sera, sanki bu tür numaraları her gün görüyormuş gibi, hiç etkilenmemiş görünüyor.

Ona bakarak, "Sen Typhos musun?" der. O da onun bakışına karşılık olarak kaşlarını kaldırır. "Benim."

Sera başını sallar.

"Tamam." "Tamam

mı?" diye tekrarlar.

"Şu anda biraz bunalmış durumdayım ve herkesin adını öğrenmeye çalışıyorum."

"Yani beni tanımadığını mı söylüyorsun?" diye yavaşça sordu.

Kız kaşlarını çatı. "Az önce Typhos olduğunu doğruladın." "Evet. Typhos Lucifer."

Kız kaşlarını çatıyor. "Cehennem Perileri Kralı, değil mi?" "Demek kim olduğumu biliyorsun," diyor adam yavaşça.

Kadın yüksek sesle nefes verdi. "Evet, biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, hayatımda zaten yeterince kibirli tanrı var. Bu yüzden, sakıncası yoksa, seninle sıradan bir fae gibi konuşacağım."

"Ama ben sıradan bir peri değilim," diye belirtiyor.

"Bunu saygıyla karşılıyorum, Majesteleri. Ayrıca teleport olduğum için özür dilerim..." Bana bir bakış atıyor. "Doğru terim neydi?"

"Gölgeleme," diyorum ona.

Kız başını sallar. "Teşekkür ederim." Dikkatini tekrar Typhos'a verir. "Habersiz *gölgelendiğim* için özür dilerim, ama Morpheus ve Hades birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar. Sanırım Maliki beni buraya güvenliğim için getirdi. Bu durumda, onun sizin hakkınızda ne düşündüğünü çok iyi anlıyorum, bu yüzden... ben de sizi çok takdir ediyorum."

Typhos ona bakar. "Bana eşimi hatırlatıyorsun," der ve bir çift kot pantolon ve bir tişört uzatır.

Sera bu manzaraya yüzünü buruşturur ama eşyaları kabul eder. "Orada üstünü değiştirebilirsin," der Az.

Bana pantolonumu giymem için aynı yeri teklif etmedi, ama ben havlunun altına giydim. Sera'nın bunu yapması daha zor olabilir.

Ona teþekkür eder ve Typhos'a da aynı sözleri mırıldanır, sonra giyinmek için odadan çıkar.

"Adı ne?" diye sorar.

"Serapina," diye cevaplar Hades, yanımda belirirken. "Ve hayır, onu alamazsın."

Typhos güler. "Camillia'nın bizim grubumuza beşinci bir üye katılması fikrine sıcak bakacağını sanmıyorum. Ayrıca, ben de ilgilenmiyorum."

"Onu eş olarak istediğini kastetmedim, başka bir kazançlı amaç için istediğini kastettim, Typhos." Hades ona anlamlı bir bakış atar. "O benim."

"*Bizim*," diye düzeltir Morpheus, karşı tarafımda belirirken. İç geçiririm. "Siz ikiniz bunu hala çözemediniz mi?"

"Hayır," diye cevaplarlar ikisi de aynı anda. "Harika," diye mırıldanırım.

"Üç Alfa, senin dünyandan insan dünyasına kadar beni takip etti," der Hades, konuyu değiştirip Typhos'a odaklanarak. "Nasıl oldu bilmiyorum, ama bir daha olmayacağından emin oldum."

"*Biz* emin olduk," diye düzeltir Morpheus.

"Durun, Pip bu yüzden mi Sera'yı almamı söyledi?" diye araya giriyorum. "Diğer Alfalar yüzünden mi?"

Hades bana bakar. "Başka ne sebep olabilir ki?"

"Çünkü ikiniz birbirinizi öldürmeye çalışıyordunuz," der Ajax, tam da Sera, Typhos'un verdiği kıyafetlerle dışarı çıktığı sırada.

Sera, Hades'e bir bakış atar ve kaşlarını çatır. "*Sen*." Ama diğer tarafımda Morpheus'u görünce gözleri büyür ve çok farklı bir tonla "Sen" diye tekrarlar. Rahatlamış bir tonla. "Sen iyisin," diye ekler ve ona doğru yürür.

"Gitmeliyiz," dedi Hades, aralarına girip Sera'nın yolunu keserek. Sera onu atlatmaya çalıştığında, Hades ona doğru sis gibi yaklaşır onu kollarına çekti.

"Nereye?" Morpheus sorarken, ben de "Bir saniye bekle..." diyorum.

"Onu güvende tutabileceğim tek bir yer olduğunu biliyorsun," diye cevaplar Hades, gözleri Morpheus'a dikilmiş.

"Ben ..."

"Bu bir öneri değildi," diye araya girer Hades, Morpheus'un itirazını bitirmeden sözünü keser.

Sonra Hades ve Sera ortadan kaybolur. Ben homurdanırım. "Onu nereye götürdü?"

Morpheus derin bir nefes alır ve başını sallar. "Onun yeraltı dünyasına," diye mırıldanır, gözleri benimkilere bakar.

"Yani ller Diyarı mı?" diye sorarım. Çünkü Hades'in onu ölüm dünyasına götürmüş olması imkansız. Ve "yeraltı dünyası"nın başka ne anlama gelebileceğini bilmiyorum.

"Tam olarak değil." Morpheus'un tedirgin ifadesi, ekleyeceği şeyi hiç sevmeyeceğimi söylüyor. "Onun yeraltı dünyası, Persephone'nin aşkı için yarattığı labirent. Ve o kadar sıkı korunuyor ki ne sen ne de ben girebiliriz. Çünkü onun bu yaratık üzerindeki hakimiyetine karşı koyabilecek tek güç Persephone'nin kendisinden geliyor."

Styx...

Evet, bunu kesinlikle sevmiyorum.

Hiç sevmiyorum.

Bölüm 16

Sera

HADES'İN KOKUSU her yerde, güzel bir kış sabahının sahte vaadiyle duyularımı boğuyor.

Ondan ve *bu kokudan* kaçmak için o kadar hevesliyim ki, ayaklarım yere değdiği anda ondan uzaklaşıyorum.

Ve anında sert ve soğuk bir şeye takılıyorum.

Omurgamdan bir titreme geçiyor, sıcaklık Cehennem Perileri Krallığı'ndan çok farklı. Etrafa bakındığımda, taştan yapılmış, yapraklar yerine sarmaşık gibi görünen karmaşık desenli taş duvarlar görüyorum.

Altımdaki zemin de duvarlar gibi sert, bana beton bir hapishaneyi hatırlatıyor. Ancak bu zeminin bir dokusu var. *Sarayın bahçesi gibi*, fark ediyorum, karmaşık oymaları daha yakından inceleyerek.

Koridora oyulmuş çiçekler var, bu da koridora vahşi doğanın ortasında olduğumuzu hissettiriyor.

Sadece her şey soğuk ve ölü.

Ne kadar büyüleyici, diye hayret ediyorum.

Sonra buraya manzarayı veya arkadaşlığımı keyfini çıkarmak için gelmediğimi hatırlıyorum.

Çünkü beni buraya *o* getirdi. *Burası* her neresi ise.

"Neredeyiz?" diye soruyorum Hades'e dönerek.

Beni dikkatle süzer. "Güvenli bir yerde," diye belirsiz bir cevap verir.

"İnsanlar Alemi'ndeki mağara gibi mi?" diye soruyorum, rahatsızlığımı gizleyemedim. "Morpheus'u öldürmeye çalışarak *güvenli olmayan hale* getirdiğin mağara mı?"

Kaşlarını çatar. "Morpheus'u *öldürmeye* çalışmadım. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bizi o lagünde birlikte bulduğunda ayrılmak zorunda kaldım?" diye öneriyorum.

"Gitmek zorunda kalmanın sebebi bu değildi," diye cevaplar. "Sana geri dönme çabamda dikkatsiz davrandım ve çevremdeki durumu kontrol etmedim, bu da seni tehlikeye attı. Bunun için özür dilerim."

Gözlerimi kırıyorum. "Bir dakika, ne? Morpheus'la savaşıyor muydun?"

"Bir ara savaşmak üzereydim, ama hayır. Morpheus'la savaşmadım. Maliki seni Cehennem Perileri Krallığı'na götürdükten sonra Alfa sorununu çözmeme yardım etti. Ancak ne yazık ki bu, mağaranın tehlikeye girdiğini anlamına geliyor. Bu yüzden seni buraya getirdim... seni güvende tutabileceğimi bildiğim yere."

Sesindeki tereddüt karşısında dudaklarım aşağı doğru kıvrılır. "Burada güvende olacağımı nereden biliyorsun?" Sorum, onun cümlesinin son kısmı kadar yavaş çıkar. Hades'i henüz iyi tanımıyor olabilirim, ama bana söylemediği bir şey olduğu açık.

Bana uzun bir süre baktıktan sonra, "Çünkü burayı Persephone'nin ısısı için inşa ettim. Burada sadece ruhlarımız var olabilir" dedi. Bu sözleri söyledikten sonra çenesi seğirdi, bu da hala bir şeyler sakladığını gösteriyordu.

"Ve?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

Hades kükreyecekmiş gibi görünüyor, ama sesi ilginç bir şekilde sabit ve şöyle cevap veriyor: "Ve seni buraya getirmek niyetinde değildim."

Kaşlarım çatılır. "Ne? Az önce bu yerin Persephone'nin kızgınlığı için olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet. *Persephone* için. *Senin için* değil."

Söyleyiş şekli, sözlerinin altını çizen öfke, yüzündeki hayal kırıklığı, koyu renkli gözlerinin kısılması beni biraz şaşırttı.

Yutkunuyorum. "Oh." Burayı eşine bir tür hediye olarak inşa etmiş. Ben... Ben sadece... eşinin ruhunu içinde hapseden bir insanım. "Anlıyorum." Bu daha mantıklı.

Burası onun için bir anlam ifade ediyor ve beni, *Sera'yı* buraya getirmek zorunda kaldığı için memnun değil.

"Bu yüzden beni önce İnsan Diyarına götürdün, değil mi?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum. Dikkatimi başka yöne çekmek için. Onun itirafını düşünürken sohbeti devam ettirmek için. Bunun *anlamını*.

"Evet. Sen burayı hak etmiyorsun, Serapina. Seni buraya getirdiğim için üzgünüm. Ama başka seçeneğim yok."

Onun sözleri beni hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde incitti, yüzümü buruşturdum.

Bu erkek, bu sinir bozucu, kibirli *tanrı*, başından beri bana acımasız davrandı. Önce, benim gerçekten Persephone olduğumu ve onunla bir tür oyun oynadığımı düşündü. Sonra, Maliki'yi beni memnun etmesi için kullanarak gerçeği *sınadı*.

Ve şimdi... *şimdi* bana, Persephone için hazırladığı yerde olmayı *hak* etmediğimi söylüyor.

Çünkü ben o değilim.

Ve benim burada olmamdan dolayı üzgün.

Ama başka seçeneği yoktu.

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum. "Beni Morpheus ve Maliki'ye bırakıp, onların bana bakmasına izin verebilirdin."

Buna kaşlarını çatarak bakıyor. "Sen *benimsin*, Serapina. Bu da seni ne pahasına olursa olsun korumak anlamına gelir, benim için haksızlık olsa bile."

"Doğru. Çünkü eşinin ruhu benim içimde var," diye cevap veriyorum, yutkunarak. "Bu yüzden beni korumak zorunda hissediyorsun."

"Zorunda mıyım?" diye tekrarlar, kaşlarını çatarak.

Yankılanan kelime zihnimde yankılanıyor, sinirlerimi bozuyor ve ellerimi yanlarımda yumruk haline getiriyor.

Çünkü bu Alfa'nın *yükümlülüğü* olmak istememiştim.

Onun eşinin ruhunun içimde olması benim suçum değil.

Tıpkı onun gerçekte o olmadığım için suçlu olmamam gibi. Onun için inşa ettiği bu küçük "güvenli yer"e layık olmadığım için.

Bu şekilde konuşulmayı veya muamele görmeyi hak etmiyorum.

Belki Persephone hak ediyordur, eğer o tüm o Omegaları incittiyse, ve belki de o bu yüzden bana kötü davranıp küçümseyici konuşmanın normal olduğunu düşünüyor.

Ama bunların hiçbiri burada durup bunu kabul etmem gerektiği anlamına gelmez. "Ben..."

"Eğer sana bu kadar yük oluyorsam," diye sözünü kesiyorum. "O zaman neden beni Morpheus ve Maliki'ye geri vermiyorsun? Elbette bu daha iyi olurdu."

Persephone için beni senin değerli güvenli alanında tutmaktan daha iyi, değil mi?"

Şimdi sadece kafası karışmış görünüyor. "Değerli mi?"

Gözlerimi devirdim. "Kutsal aşk yuvası mı?" diye sordum. Sonra, sözcükleri silmeye çalışır gibi elimi havada salladım. "Ne dersiniz deyin, umurumda değil. Önemli olan benim Persephone olmadığım, değil mi?"

Bana uzun bir süre baktıktan sonra cevap verdi: "Evet, onun anılarına sahip olmadığını düşündüğümü zaten söyledim."

"Ama ben o değilim, değil mi?" diye tekrarlıyorum. "Bu yüzden burada olmayı hak etmiyorum, değil mi?"

"Beni yanlış anladığını düşünmeye başlıyorum," diyor yavaşça.

"Ben Persephone mıyım?" diye tekrar soruyorum.

Hâlâ kafası karışık görünüyor ama "Hayır. Sen Serapina'sın" diye cevap veriyor.

"Tamam. Yani senin aşk yuvana, ya da bu yer her neyse, layık değilim, ama yine de beni Morpheus'tan uzak tutmak için sahiplenici bir ihtiyaç duyuyorsun, aslında senin Persephone'in olmamama rağmen. Hepsi ruhum yüzünden mi?" Son kısmı soru olarak ifade ederken, o bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Şimdi, aramızda bir iletişim sorunu olduğundan eminim."

"Bu benim sorumun cevabı değil," diyorum düz bir sesle, tüm bu etkileşimden yorgun düşmüş bir halde. "Öyleyse söyle bana, beni paylaşmak mı istiyorsun?"

"Maliki'nin sana dokunmasına izin vererek bu konudaki hislerimi zaten gösterdim," diye kaçamak cevap verdi.

"O, benim Persephone olup olmadığımı test etmek içindi," diye belirtiyorum. "Ama onu hiç paylaşmazsın, değil mi?"

"Hayır, elbette paylaşmazdım."

"Ancak, Maliki'nin bana dokunmasına izin verdin, bu yüzden belki de benim Persephone olmadığımı zaten biliyordun." Kafamı sallıyorum, birdenbire aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyormuşum gibi hissediyorum. Aramızda çözülmesi gereken çok şey var. Çok fazla öfke. Çok fazla delilik. *Çok fazla geçmiş.*

Thorns, sanki çözmemiz gereken on yıllık sorunlarımız var gibi geliyor. Birlikte geçirdiğimiz kısa süreyi düşünürsek bu imkansız.

"Hades..."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Bu konuşmanın bir yerinde garip bir dönüş yaptık ve bence bunun nedeni, seni buraya getirmeyi *neden* hiç istemediğimi doğru bir şekilde açıklamamış olmam."

"Bunu açıklamana gerek yok..."

"Lütfen, Serapina. İzin ver açıklayayım," diye vurgular, sesi sert ama yumuşaktır. "Bu labirent, iki bin yıllık ıstırabın ürünüdür. Onu, Persephone'nin ihanetini cezalandırmak amacıyla inşa ettim. Bu yüzden seni önce mağaraya götürdüm; senin için daha güzel bir yer istedim. Bu değil..." Duvarları işaret eder. "*Bu* değil."

Söylediklerini anlamaya çalışırken kirpiklerim titriyor. "Ne...? Ona burada ne yapmayı planlıyordun?"

Çenesi yine seğirdi, ama cevap vermedi.

"Onun kızgınlığı için olduğunu söylemiştin," diye ekliyorum, midem burkuluyor. "Planın neydi, Hades?" Karşı karşıya olduğum canavarın ne tür bir canavar olduğunu bilmem gerekiyor. Eşini *cezalandırmak* için ne kadar karanlık bir yola girebileceğini anlamak için.

Çünkü bu erkek beni de kendine ait sanıyor.

Hayır dersem bana ne yapacak? Morpheus veya Maliki'yi istediğimi söylersem?

Hades'in ifadesi tanımadığım bir şeye dönüşüyor. Öfke değil. Kınama değil. Üzüntü de değil.

Eğer daha iyi bilmesem, onun *incindiğini* düşünürdüm.

"Siktir, şu anda bana bakışın..." Hades başını sallar ve bir adım geri atar. "Omegalar kızgınlık döneminde avlanılmayı severler. Alfa erkekler bu şekilde değerlerini gösterirler. Bu yüzden Persephone'yi avlamak için bu labirenti inşa ettim."

Titriyorum. "Ve onu zorla...?"

Gözleri büyür. "Siktir, Serapina, *hayır*. Beni hiç anlamıyorsun."

Sanki benden korkuyormuş gibi daha da uzaklaşır. Ya da belki bana yer açmaya çalışıyordur. Amacını bilmiyorum, ama birdenbire öncekinden daha da üşüyorum.

"Onu hiçbir şeye *zorlamam*. Ne de *zorlarım*. Sen..." Yine sözünü kesip gözlerini kapattı. "Beni

seni benimle evlenmeye zorlayacaktım diyebilirsin, ama ben senin Persephone olduğunu sanıyordum. Senin zaten benim *karım* olduğunu sanıyordum. Bu..."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir ve kendini kontrol etmeye çalışır gibi derin bir nefes verir.

"Bu labirentin amacı, Persephone'nin avını sürdürmesine izin vermek, onun ateşini söndürmek ve bir Alfa'nın yapması gerektiği gibi ona bakmaktır. Tüm bunları yaparken, ona bize yaptıklarının gerçekliğini hatırlatmak için. Bu cansız duvarlar, onsuz kim olduğumu temsil ediyor. Onun bizi kim haline getirdiğinin acı gerçekliğini gösteriyorlar."

Sonunda tekrar bana bakar, acı çekmiş ifadesi içimdeki bir şeyi bozar.

Yıkılmış görünüyor.

Acı çekiyor.

Ve her şeyden öte... *pişman*.

"İlk kızgınlığının bu labirentte olmasını hiç istemedim, Serapina. Bu yüzden burayı hak etmediğini söyledim. Ama burada seni düzgün bir şekilde koruyabileceğimi biliyorum ve şu anda en önemli şey senin güvenliğin. Ben... Burada rahat hissetmen için elimden geleni yapacağım. Ama istemediğin hiçbir şeyi yapmaya *zorlamayacağım*. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ben öyle biri değilim."

Orada durmuş, tamamen yenilmiş gibi görünüyor. Ve eminim ki kalbim onun için kırılıyor.

Bu bir dereceye kadar saçma. Bana karşı nazik davranmadı. Benim dalgalanan duygularımı hak etmedi.

Ama bu, ikimiz için de sıradan bir durum değil.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, etrafa bakıyorum. "Kaçmam mı gerekiyor? Çünkü şu anda kovalanmak ya da avlanmak pek istemiyorum."

O gülerek cevap veriyor, ama gülüşünde mizah yok. "Hayır, sanmıyorum." Boğazını temizliyor. "Sana yarattığım evi gösterebilirim. Bir yatak var. Bir mutfak. Mağaradaki gibi sihir. Ve ben... istersen başka şeyler de yaratabilirim."

"Maliki veya Morpheus'u ortaya çıkarabilir misin?" diye yüksek sesle merak ediyorum ve Hades'in yüzünü buruşturmasıyla hemen pişman oluyorum. "Buraya gelemezler, değil mi?" Sanırım, midem düğümleniyor.

"Hayır içeri içeri durumda durumda hayır," diyor
cevap tekrar tekrar rahatsız olduğu belli oluyor.

"Gözden geçirilmiş bir şekilde girebilirler mi?"

Beni inceler ve sonra başını sallar. "Evet. Eğer isterseniz, onların girişine izin vermek için koruma kalkanlarını revize edebilirim."

Sözleri, sanki beni bir şekilde sınıyormuş gibi, ağır geliyor. "Evet dersem, bunu bana karşı kullanacak mısın?"

"Bana böyle bir soru sorman bile, aramızdaki ilişkiyi ne kadar mahvettiğimi gösteriyor," diye cevaplıyor, iç çekerek.

Sorum geçerli olduğu için hiçbir şey söylemiyorum. Maliki ve Morpheus'un buraya gelmesini istediğimi söylersem nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Belki Maliki'nin gelmesine izin verir, ama Morpheus'a izin vermez. Ve ben... İkisini de burada istiyorum.

Maliki bana rahatlık veriyor.

Morpheus bana cevaplar veriyor.

Sadece kız kardeşime güvendim...

"Oh!" Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Alina iyi mi?" Hades ve Morpheus'un kavga edeceğini düşünmüştüm, bu yüzden Maliki beni kardeşinin Hell Fae Krallığı'ndaki evine götürmüştü.

Ancak Hades, mağaranın artık benim için güvenli olmamasının sebebinin bir Alfa sorunu olduğunu söyledi. *Buranın* neden daha güvenli bir yer olduğu konusunda kafam o kadar karışmıştı ki, onun ne demek istediğini netleştirmek için soru sormadım.

"Hepsi iyiler. Orcus onu gizli bir yere götürdü... senin kızgınlığın geçene kadar." Yutkundu ve başka yere baktı. "Tekrar bulunursak ayrılmaya karar verdik. Alina sahiplenilebilir, ama vahşi Alfalar umursamayacaktır."

"Oh." Bu... bu mantıklı. Vahşi kısmı değil, ayrılma kısmı. "Onlar da Thea'yı korumak zorundalar."

"On üç yaşına gelene kadar onun kimliği belli olmayacak," diyor bana. "Ama evet, muhtemelen annesi gibi bir Omega."

Başımı sallıyorum. "Alina da bana öyle söyledi."

"Başka ayrıntılar da paylaştı mı?" diye soruyor. "Örneğin, kızgınlık dönemlerinde neler olacağına dair bilgiler? Ya da yuva kurma ihtiyacın hakkında?"

"Bana yuva nedir konusunda temel bilgileri verdi, ama esasen Maliki veya Morpheus ile benim, şey,

Isı boynuma kadar yayıldı. "Üzgünüm. Ben..." Evet, bunu nasıl bitireceğimi bilmiyorum, ya da neden özür dilediğimi, bu yüzden konuşmayı bıraktım.

Hades bir an için hiçbir şey söylemedi. "Tamam. Hadi... bu taraftan kulübeye gidelim. Sonra... daha fazla konuşuruz."

O dönüp uzaklaşırken dudaklarım bükülür.

Aramızda daha ne konuşulacak bilmiyorum. Muhtemelen çok şey. Ama artık o kadar konuşkan hissetmiyorum. Sadece yorgunum.

Sanki bir yıl uyuyabilirmişim gibi.

Dün gece o kadar uyuduktan sonra bu çok saçma.

Ancak, başka seçeneğim olmadığı için onu takip ediyorum. Ya bunu yapacağım ya da ters yönde gideceğim. Ve burası bir labirent olduğu için, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Duvarlar gerçekten çok güzel. Çok karmaşık bir tasarımla, çiçekler taşa sonsuza kadar kazınmış.

Parmaklarımla bir tanesini okşayarak, güzel zambak yapraklarını inceliyorum. *Ateş zambakları olabilir*, diye düşünüyorum.

Görüntü titremeye başladığında geri atlıyorum ve kendimi erkeksi bir erkeğin duvarına yaslanmış buluyorum. Hades kalçamı tutuyor, sonra arkamdan uzanıp duvardan çiçeği koparıyor.

Dudaklarım aralanır, çiçek cızırdamaya ve yanmaya başlar, turuncu ve sarı yaprakları gözlerimin önünde canlanır. Sapı koyu yeşil renkte parıldadığında, onu önüme uzatır. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum, ama umarım... umarım bu bir başlangıçtır," der.

"Ne için bir başlangıç?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Yeni bir başlangıç," diye cevaplar, avucunu kalçamdan çekip yanıma gelirken, çiçek hala diğer elinde bizim aramızda asılı durmaktadır. "Telafi etmenin bir yolu. Gerçekte kim olduğumu tanıtmanın bir yolu." Omuzlarını silker. "Ya da bunu benim yıkımımın bir simgesi olarak düşün. Hangisini tercih edersen."

Onun bakışlarını karşılayarak, sembolü ondan almak için elimi uzatıyorum. "Bu bir ateş zambağı, değil mi?"

"Evet."

"Ne...? Ne işe yarar? Sürekli yanar mı?"

Gülümser. "Hayır. Sadece çiçek açar. Sonsuza kadar." Tekrar arkasını döner ve ben onun sırtına kaşlarımı çatarım.

"Ama Pip'in bana getirdiği hepsi siyahtı," diyorum ona. "Eğer sonsuza kadar çiçek açıyorlarsa, neden bana verdiklerinde k  m  r gibiydiler?"

"       o da benim gibi   l  m  n yaratığı," der Hades bana bakmadan. "Ve dokunduğumuz   oğu Şey   l  r."

"Ama bu çiçek az   nce a  tı," diye işaret ettim. "Yani bu her zaman doğru olamaz." En azından Hades s  z konusu olduğunda.

Labirentin bir virajında durur ve omzunun   zerinden bana bakar. "Sanırım kader her zaman siyah ve beyaz değildir," diye mırıldanır.

Ne demek istediğini merak ederek ona g  z kırptım.

Ama o tek kelime etmeden k  Őeyi d  n  p kaybolur. Onu takip etmek i  in aceleyle koŐarım, ama   n  mdeki manzara karşısında donakalıyorum.

Buraya *kul  be* diyordu.

Bu... bu kul  be değil.

Bu bir kafatası, tıpkı   l  m'  n İni gibi.

Sadece burada g  z gibi pencerelerde mavi ateşler yok.

Sadece *buz var*.

Bölüm 17

Hades

Küçük yalanlar yuvamıza HOŞ GELDİNİZ, diye düşünüyorum kabinin eşiğinden geçerken. Siktir, bu kelimeleri kaç kez yüksek sesle söylemeyi düşündüm?

Bu, Persephone'ye yönelik selamlamamdı. Ama şimdi bana farklı bir versiyonu eşlik ediyor.

Daha güçlü bir versiyonu.

Hâlâ onun için yarattığım ateş zambağını elinde tutan bir versiyon.

Közler titreyip parıldıyor, onun bembeyaz tenini aydınlatıyor ve yüzüne sağlıklı bir kızarıklık katıyor.

Çok güzel.

Lanet olsun, o çok güzel.

İnsan kılığına girmiş bir Omega. Gerçi, *kılık değiştirme* doğru bir terim değil, çünkü kötü niyetli olduğunu ima ediyor. Oysa Serapina Everheart'ın hiçbir özelliği kurnazlıkta değil.

Tabii ki, aynı şey Persephone için de söylenebilirdi.

Ancak Persephone, benim eskiden hayran olduğum çocukça bir masumiyet yayıyordu.

Ancak Serapina'nın cesaretinden etkilenmemek elde değil. Bir bakıma hala masum, ama onda çocukça bir yan yok.

Kararlı.

Bağımsızlık için çabalamaya devam ediyor.

Ve düşüncelerini açıkça söylemekten çekinmiyor. Bu... ferahlatıcı bir şey.

Bana Maliki'yi de hatırlatıyor. O, benimle ilgili konularda her zaman korkusuz olmuştur, bu da benim için son derece nadir bir özellik.

Serapina tam olarak korkusuz değil, daha çok iddialı. İsteklerini ve ihtiyaçlarını dile getirmekten çekinmiyor.

Tabii benim bunu ona karşı kullanacağımı düşünmedikçe.

Onun sorusunu hatırlayınca çenem sıkışıyor. Bu soru alaycı bir tonda değil, samimi bir tonda sorulmuştu. Çünkü o benim acımasız olabileceğimi düşünüyor.

Bana karşı gördüğü her şeyi düşünürsek, bu mantıklı.

Ve şimdi o burada—Persephone için inşa ettiğim yeraltı dünyasının kalbinde.

Bu yer, Netherworld Krallığı'nın altında bulunuyor. Eşimi eğlendirmek ve cezalandırmak için yapılmış gizli bir labirent.

Şimdi ise bir hapishane gibi geliyor.

Çünkü kararlarımın karanlığıyla burada mahsur kaldım.

En beklenmedik şekilde günahlarımla yüzleşmek zorunda kaldım. "Burası çok soğuk," diyor Serapina içeri girerken.

"Evet. Ölüm kadar soğuk," diye cevap veriyorum. "Hayat sona erdiğinde olan budur." Ona bakıyorum. "Dediğim gibi, burada inşa ettiğim her şey acı ve acı ile kaplı." Belki tam olarak böyle açıklamamıştım, ama ana fikir açıktı.

Serapina'nın mavi gözlerinde bir şey parıldadı ve bir an için, içimdeki çarpık bir parça Persephone'nin beni duyabilmesini diledi.

Ama bir saniye sonra bu arzudan pişman oluyorum.

Çünkü ben... Serapina'nın yerine onun geçmesi konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Bu rahatsız edici bir farkındalık.

İki bin yıldır eşimi arıyorum. Onu kurtarmak için değil, sadece bulmak için. Ve onu bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Onu seviyorum. Gerçekten. Ama onu avlama arzusu içimde var. Bu, bir Alfa olarak benim bir parçam.

Yine de Serapina'da bir şey var ki... Onun yok olmasını istemiyorum.

O...

"Sessizlikte güzellik vardır," diyor ve düşüncelerimden dikkatimi dağıtıyor. "Bunun gibi..." Duvara yaklaşıyor ve buz gibi cama kazınmış bir deseni parmağıyla izliyor. "Bu kristalize kar tanesi, mükemmel çizgilerle sonsuza kadar donmuş durumda."

Serapina, diğer eliyle ateş zambağını tutarken, önemsiz desenlere hayranlıkla bakıyor.

O *Persephone*'ye hiç benzemiyor. *Persephone* soğuşu nefret ederdi. Karı hor görürdü. "Her şey öldü," diye hüzünle fısıldardı. Bu benim kalbimi kırar ve mevsimleri kontrol edebilmeyi dilememe neden olurdu.

Ne yazık ki, yapamazdım.

Bu yüzden daha sıcak iklimlere gitmeye karar verdik.

Çoşu zaman annesi *Demeter*'i ziyaret etmek için.

"Ve bu," diye fısıldar *Serapina*, dikkatini yakınındaki, yapraksız saplardan oluşun donmuş bir buket içeren vazoya yöneltir. "Sanki ölümden hemen önce hayatı kristalleştirmişsin gibi."

Bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Bu karanlık bir kavram mı?" diye soruyor. "Bir çiçeğin son anlarında ona işkence etmek mi? Ya da belki yeniden doğuşu simgeliyor olabilir mi?"

Onun zihninin, basit bir cansız çiçek sergisine bu kadar ilginç yorumlar getirebilmesine hayranlıkla bakıyorum.

"Buradaki her şey soğuk... ölüm gibi," diye cevap veriyorum. "Amaç da bu."

Kaşlarını çatıyor. "Ama buz bile canlıdır." *Zambakına* bakıyor. "Canlılığın sembolleri sadece çiçekler ve bitkiler değildir. Bazen sanatsal bir tasvirde de olabilir. Ya da sadece zevk aldığın bir aktivitede." Omuzlarını silkiyor. "Ancak, yatak odasında sıcak bir yorgan olmasını umuyorum, yoksa bu igloda donacağım."

Şaşkın bir kahkaha kaçır ağızımdan. "Sana en kaliteli battaniyelerden oluşun bir sandık hazırlayacağım. Ne istersen."

Bu da benim için o anı etkili bir şekilde öldürür.

Çünkü o sadece bir *isteğini* dile getirdi. Aslında *iki* isteğı var.

Maliki ve *Morpheus*.

Siktir.

Onun arzusunu suçlayamam. Onun hikayesindeki canavar benim. Ama bunu tersine çevirebilirim.

Çevirmeliyim.

O hala benim eşim. Sadece... reenkarne oldu.

Bu da diğeri tüm *Omegaların* da şimdi farklı şekillerde olup olmadıklarını merak etmeme neden oluyor. *Demeter* bir şekilde onların ruhlarını çalıp yeni şekillere sokmuş olabilir mi?

İnsan ya da başka bir şey.

Bu, çözmeyi çok istediğim bir gizem. Hayır, çözmeyi *istemiyorum*; çözmem gerekiyor. Çünkü Serapina kızıştığında ne olacağını hiç bilmiyorum. Omega ruhu gerçekten kontrolü ele geçirecek mi? Persephone uyanacak mı?

Yoksa Persephone'nin kalıcı varlığı bu mu?

Gerçek bir yeniden doğuş.

Bu düşünce içimde tanımlamak istemediğim sayısız duyguyu uyandırıyor. Çünkü bazıları eşime ihanet gibi geliyor.

Ancak, kafamda bir varsayım sorusu dolanıp duruyor. Duymak istemediğim için onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama çok yüksek sesli olduğu için görmezden gelemiyorum. *Yeni versiyonuna aşık olmak aldatmak mıdır, özellikle de o, uzun zamandır sevdiğim Omega'ya hiç benzemiyorsa?*

Bu... bu bir muamma.

Ama bu benim gerçekliğim haline geliyor.

Çünkü Serapina kabinde dolaşırken, ilgilendiği bir ifadeyle benim yarattığım şeyi hayranlıkla izlerken, ben de onu izlemekten kendimi alamıyorum.

"Bütün bunları ortaya çıkarmak, hayat yaratmanın başka bir versiyonu olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor mutfağa vardığında. "Sen ona ölü diyorsun, ama o enerjiyle dolu. *Senin* enerjinle. Ve sen Ölüm Tanrısı olabilirsin, ama tam olarak ölü değilsin."

"Neden hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyorsun?" diye soruyorum, biraz alaycı bir şekilde.

O sessiz kalır. "Ben... Ben öyle demek istemedim... Ben... Sen bu kadar düşünceli olduğun için sadece sohbet etmeye çalışıyorum."

"Düşünceli mi?" diye tekrar ediyorum, her şeye rağmen dudaklarımdan bir gülümseme sızıyor. "Sanırım *düşünceli* demek istediniz."

"Belki," diye cevaplar, aramızdaki gerginliği yumuşatma girişimimi açıkça anlamamış.

Burada cevaplamaam gereken çok şey olduğunu bilerek iç çekerim. "Bir tur yapmaya ne dersin?" diye öneririm. "Fazla bir şey yok ama... sana etrafı gezdirebilirim."

"İglo mu, labirent mi?"

"Kulübe," derim, onun terimini düzelterek. Gerçi, buz gibi duvarlarıyla bir igloyu andırıyor. "Labirenti pek gösteremem. Sonra eğlenecenizi mahveder."

Bana bakar. "Yani... kızgınlık dönemimde mi?"

Başımı sallıyorum. "Oynamak için alana ihtiyacın olacak ve sana labirenti gezdirirsem, amacına ulaşamazsın. Bölgeyi kendin öğrenmeli ve nasıl oynamak istediğine karar vermelisin."

"Ben... Persephone'yi cezalandırmak için yaptığın labirentte oynamak istemeyeceğim galiba."

"Ceza, seni rahatsız etmiyor gibi görünen soğuk ortamlarla ilgili," diyorum ona. "Labirentin kendisi zararsız." Persephone'ye asla böyle bir şey yapmam. "Burada çok güvendesin."

"Evet, kızgınlık dönemime girene kadar... ve sen beni labirentin içinde koşturana kadar."

Önceki eğlencem bir anda yok oldu. "Sana hiçbir şey yaptırmayacağım, Serapina. İçindeki Omega kontrolü ele alacak, olması gerektiği gibi."

Bana bakıyor. "Ve Omega'm labirentte oynamak isteyecek mi sence?"

"Evet. İçindeki Omega, potansiyel eşlerini test etmek için bunu kullanmak isteyecektir. Alfa ve Omegalar bu şekilde bağ kurarlar. Ve bu senin ilk kızgınlığının olacağına göre, ortam oldukça önemlidir."

Şu anda bana bakışından, bunların hepsinin onun için yeni bilgiler olduğunu anlıyorum.

Sanırım *listeme bir başarısızlık daha* ekleyebilirim.

Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirip, bu durumu nasıl ele alacağımı düşünüyorum. "En son ne zaman yemek yedin?" diye soruyorum.

Muhtemelen konuyu aniden değiştirdiğim için bana şaşkın bir bakış attı. Ama bunu bir amaç uğruna yaptım. "Kahvaltı," dedi yavaşça. "Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Ama saatler önceydi."

Çenemi eğiyorum. "Tamam. Ben biraz yemek hazırlayayım, sonra da... konuşalım mı?"

"Konuşmak," diye tekrarlar. "Şu anda yaptığımız gibi mi?"

Gülümserim. "Hayır, *gerçekten* konuşmak gibi. Omega kızıışmaları, çiftleşme avının nasıl işlediği hakkında daha fazla bilgi veririm, sonra da oradan devam ederiz."

Burnunu kırıştırır. "Ben..." Midesinin gurultusu ile sözünü keser, belki de söylemek üzere olduğu reddi dışı vurarak.

Ya da belki kabul edecekti ama açlık hissi dikkatini dağıttı.

Her halükarda, karnı benim planımı kabul etti.

Dudaklarım seğirir. "Git kanepede rahatına bak. Ben de bize yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Kanepe," diye tekrarlar. "Ne..."

Aksi takdirde sade olan odanın ortasında bir deri kanepenin ortaya çıkması, ağzını kapatmasına neden olur. Sonra duvara bir şömine eklerim, ardından kanepenin ortasına bir masa ortaya çıkarırım ve hala elinde tuttuğu çiçek için bir vazo yaratırım.

Son olarak, izlemek isterse ekranı açmasını sağlayacak bir uzaktan kumanda yapıyorum. Gerçi, genelde televizyon izlemekten hoşlanmadığını sanıyorum.

Tabii Maliki ona korkunç ölümlü filmlerinden bazılarını izletmediyse.

Bu düşünce beni neredeyse inlemeye zorluyor, ama dikkatimi başka bir yaratımla dağıtıyorum: Serapina'nın gözlerinin rengiyle uyumlu, sıcak, tüylü bir battaniye. Sonra mutfığa doğru yöneliyorum.

Ancak oraya vardığımda, onun ne tür yiyecekleri sevdiğini hiç bilmediğimi fark ettim.

Maliki burada olsaydı, ona sorardım.

Ve muhtemelen bana Styx'e gitmemi söylerdi. Haklı olarak.

Siktir. Onunla konuşmak... zor olacak. Ama onun öfkesini hak ediyorum. Ve muhtemelen birkaç iyi bıçak darbesi.

Serapina'nın sınırlarını yatıştırdıktan sonra onunla ilgileneceğim. Önce o gelmeli. Eğer o benim düşündüğüm peri ise, anlayacaktır.

Çünkü o da onu öncelikli tutacaktır.

Benim merkezimdaki Omega olarak... Kaşlarımı çatıyorum, kafamda bu düşünceyi yeniden ifade ediyorum. Bizim *çevremizin merkezindeki Omega olarak.*

O benim en iyi arkadaşım, bunun bir nedeni var. Serapina'yı ilk tatmasına izin verdiğim kişi. Asırlardır güvendiğim peri.

Maliki her gün sınırlarımı zorluyor, ki bu da bir partnerde tam da ihtiyacım olan şey. Çünkü beni daha iyi bir Alfa olmaya zorlayacak.

Kahretsin, on üç aydır benden bunu talep etmeye çalışıyor. Nedenini ancak son zamanlarda anladım. Çünkü benim görmeyi reddettiğim şeyi gördü: Serapina'nın gerçeğini. Onun değerini. Samimiyetini. Büyüklüğünü.

Onu dinlemeliydim.

Morpheus'u da dinlemeliydim.

Kahretsin.

İkisi de gözlerimi açmam için beni zorlamaya çalışıyordu, ama ne yazık ki inatçılığım dinlememi engelledi.

Ve bu süreçte ruh ikizimi kaybetmiş olabilirim.

Hayır. Böyle düşünmeyi reddediyorum. Bunu düzeltebilirim.

Düzeltilirim. Ne yazık ki, zaman benim lehime değil.

Serapina'nın kızgınlık dönemi yakında başlayacak. Belki birkaç gün içinde. Kesinlikle önümüzdeki bir veya iki hafta içinde.

Yoğun olacak.

Ezici.

Belki de korkutucu.

Bu yüzden onu hazırlayacağım. Buna rıza konusunda bir ders de dahil.

Çünkü eğer beni reddederse, ona dokunmayacağım. Şehvetle aklını kaçırmış ve yalvarıyor olsa bile, akli başında iken yaptığı seçimi saygı duyacağım.

İyi bir Alfa böyle yapar ve son zamanlarda pek iyi bir örnek olamasam da, onu şimdi ya da gelecekte asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Onu ilk hissettiğim andan itibaren olması gereken eş olacağım.

Artık öfke ya da kin yok.

Sadece Omega'sını özleyen bir Alfa.

Ve onu her haliyle seven bir Alfa.

Bölüm 18

Maliki

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

HADES'İN İNİ, Netherworld Krallığı'nın altında inşa edilmiştir.

Bu tamamen Styx'in işi. Çünkü o lanet labirentin varlığından bir kez bile bahsetmedi. Hades her zaman üstün bir tanrı gibi gizemli bir figür olmuştur, ama son birkaç güne kadar beni ne kadar karanlıkta bıraktığını hiç fark etmemiştim.

Önce kaçış planı.

Şimdi de Persephone'yi cezalandırmak için yaratılmış bir tür çarpık labirente Sera'yı götürmekle.

Persephone'yi *cezalandırmak* için yaratılmış bir tür çarpık labirente götürmek.

Normalde onun işlerine karışmam. Ama bu... bu çok fazla. "Koruma kalkanlarını aşmanın bir yolu olmalı," diyorum Morpheus'a, o ve Typhos Lucifer'in tartıştıkları konuyu keserek.

Çünkü politikayı hiç umursamıyorum.

Sera'yı önemsiyorum. Ve onu, muhtemelen karmaşık bir korku ağının içinde Hades'le baş başa bırakmayacağım.

"Kiminle konuşabiliriz?" diye ısrar ediyorum, odadaki herkesin bana baktığının farkında olarak. "Bana bir isim verin. Herhangi bir isim. Sera'yı kurtarmak için gerekirse nereye olursa olsun giderim."

"Omega'nın kurtarılması gerektiğini düşünmen ilginç," diyor Typhos yavaşça. "Hades onun Alfa'sı değil mi?"

"O, onun ruhuyla eşleşmiş," diyorum ona. Açıklamaya ihtiyacı ya da hakkı olduğu için değil. Ama yardımcı olabilecek bir fikri varsa, birkaç saniye ayırıp açıklamaya değer olabilir. "Ama Sera — *Omega* değil, *kışi* — sahiplenilmemiş. Bu yüzden yaklaşan kızgınlığı o sinyali gönderdi. Değil mi?"

Onay için Morpheus'a bakıyorum. Aslında buna ihtiyacım yok, ama bu durumda dayanışma önemli. Typhos'u tanıyorum. O, sadakati değer verir

ve sadakat gösterilerini ödüllendirir. Ve belki de bizi birleşik bir cephe olarak görürse daha uzlaşmacı olur.

Ya da belki sadece bir anlaşma yapmaya çalışır.

Sorun değil. Sera'ya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu görecektir.

Onu korumak benim görevim. Benim sorumluluğum. Ve bu, onu bana atayan kişiden korumayı da içeriyor. *Hades*.

Çünkü bir noktada, onun benim önceliğim olduğuna karar verdim.

O değil. Onu korumak istiyorum, korumak zorunda olduğum için değil.

Ve Hades her şeyi sorgulamama neden oldu.

"Bu çok ilginç," diyor kardeşim, mor gözleriyle beni ilgiyle süzerken. "Sonunda bir eş bulduğunu bilmiyordum. Sen ve Hades'in, şey, bilirsin işte, öyle olduğunu sanıyordum."

Ona sertçe bakıyorum. "Sen ne diyorsun lan?" "Oh."

Ajax'a bakıyor. "O henüz anlamamış." Ajax burun kıvrıyor.

"Şok edici."

"Hades ile ilişkisi, senin Typhos ile olan ilişkine benziyor bence. İddia edildi, ama cinsel anlamda değil," diye mırıldanır Morpheus.

"Benim *bir hak iddia eden* yok," diyorum ona. "Ben de bir eş bulamadım. Sera benim *sorumluluğumda*. Ve sizler boş dedikodularınızla zamanımı boşa harcıyorsunuz." Morpheus'a odaklanıyorum. "Herhangi bir önerin var mı, yok mu?"

"Aslında, Hades'in sana sahip çıkması yararlı olabilir," diyor, düşünceli bir ifadeyle.

"O beni talep etmedi."

"Talep etti," diyor Morpheus düşünceli bir şekilde. "Sanırım bir tür simgeyle. Bir madeni para olabilir mi?"

"Ben..." O gün bana verdiği altın parayı hatırlayarak sözümü kesiyorum.

Bileğime takmamı söylediği madeni para. Ama ondan aldığım anda cildime eridi.

O zaman ona, onun "hediyesini" kabul etmenin bir tuzak gibi geldiğini söylemiştim. O da, onu iyi tanıdığım için böyle hissettiğimi söylemişti.

Yani bunu asla inkar etmedi. Ama *açıklamadı* da.

"Bana, bunun senin beni rahatsız etmeni engelleyeceğini söyledi," diyorum yavaşça.

Morpheus burun kıvrır. "Sanırım haklı; bu iddia seni benim yeteneklerimden koruyor. Ama bundan çok daha fazlasını yapıyor. Seni onun eş çevresinin bir parçası olarak tanımlıyor, ki Sera ile oynamanıza izin vererek bunu doğru bir şekilde başlattığına inanıyorum."

Çenemi sıkıyorum. "Senin tüm Alfa oyunlarından nefret ediyorum."

"Şu anda oyun oynayan ben değilim," diye mırıldanır Morpheus. "Ancak, düşünüyorum da, Hades'in iddiası senin labirente giriş biletin olabilir."

Tamam. Öyleyse... "Dinliyorum."

"Öncelikle..." Typhos'a döner. "Alfalar artık senin krallığın için bir sorun teşkil etmemeli. Hades'in inşa ettiği labirent teknik olarak Netherworld Krallığı'nın altında olsa da, somut bir yer değil. Daha çok bir paradigma gibi, sanırım, sadece yaratılış büyüğü açısından çok daha yoğun. Bu yüzden onu hissedemiyor ve ona erişemiyorsun."

Typhos gözlerini kısar. "Sana benim alemime erişim izni verdiğimde, amacım senin benim perilerimi gözetip korumana yönelikti, değil..."

"Biz de bunu yapıyoruz," diye araya girer Morpheus. "Netherworld Krallığı ve Morpheus Krallığı'nın ikisi de güvende."

"Bunu benim Strigoi'me söyle," der Typhos, ifadesiz bir yüzle.

"Tahtla ilgili tüm bu durum benim sorumluluğumda değildi," diye yanıtlar Morpheus. "Ve kader oyunlarına müdahale etme konusundaki düşüncelerimi biliyorsun, Typhos. Ben gözlemlerim. Onları rüyalarla kutsarım. Kabusları *düzeltemem*."

Typhos homurdanır.

"Yoksa benim yardımına ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?" diye ısrar eder Morpheus. "Çünkü bana göre *kader* senin lehine işledi, değil mi?"

Cehennem Perileri Kralı geniş göğsünü kollarını kavuşturur, koyu mavi gözlerini Morpheus'a diker. "Senden hiçbir şey *istemiyorum*. Sadece, senin benim krallığımda kalmana izin verdiğim için, iletişimin iyileştirilmesini rica ediyorum."

Morpheus sırttır. "Beni gerektiği gibi azarladığınızı kabul ediyorum, Majesteleri. Şimdi, iletişim konusunda, bana öyle geliyor ki, Strigoi'nizin bir varise ihtiyacı var. Ne yazık ki, duyduğuma göre o, nasıl desem, oldukça gizli birisi. Belki de onun 'gölgesini' ortadan kaldırmak yardımcı olabilir, hmm?"

Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Bunun Sera'nın durumuyla ne ilgisi olduğunu da bilmiyorum. "Hades'in iddia ettiği şeyin labirent korumasını aşmamıza nasıl yardımcı olabileceğini tartışmaya geri dönebilir miyiz?"

Typhos bana, sonra Morpheus'a bakar. "Sadece sarayımdan çıkın."

Morpheus'un gülümsemesi genişler. "Memnuniyetle." Ben bir şey söylemeden kolumu tutar ve bizi Death's Palace'daki odama götürür.

Gözlerimi kısıyorum. Sarayın bu bölgesi Hades'in büyüyle doludur. Morpheus'un bizi bu kadar kolay bir şekilde buraya getirmesi mümkün olmamalıydı. "Sanırım labirentin koruma büyüğü bu saraktakinden farklıdır?" diye tahmin ediyorum ve ondan bir açıklama bekliyorum.

Omuzlarını silkiyor ve beni bırakıyor. "Hades bana temizlik görevini verdiğinde, bazı değişiklikler yaptım."

Onun cevabına hiç şaşırmadan burnumu çekerim. Başka bir gün olsa, bu durum beni eğlendirebilirdi bile.

Ne yazık ki, bugün mizah havasında değilim.

"Eğer Hades'in koruma kalkanlarını nasıl kaldıracağını veya değiştireceğini biliyorsan, o zaman labirentle ilgili bir çözüm bulabiliriz," diyorum ona. "Öyleyse konuşmaya başla."

"Talepkar tavırların oldukça çekici, Ghost," der ve sonra en sevdiğim koltuğa çöker, tıpkı Hades'in her zaman yaptığı gibi.

Fleur o anda içeri uçarak girer, benim tanıdık ruhum beni İnsan Diyarı'ndan takip etmiş belli ki. Bana ve Morpheus'a bir bakış atar, sonra tanrının kucağına konmaya karar verir.

"Sadakatini not ettim," diye mırıldanıyorum, o da kıvrılıp yatıyor. Gözlerini kapatarak cevap veriyor.

Ve mırıldanmaya başlar.

"Yaramaz," diye düşünüyorum.

Morpheus parmaklarını onun siyah tüylerinin arasında gezdirir. "Sen çok güzelsin," diye sfenksime şefkatle seslenir. "Aynı zamanda çok iyi bir tanıdık."

"Kedime iltifat etmeyi bırak da labirente odaklan."

"Belki de değerli hayvanını övmek için daha fazla zaman harcarsan, o da bir yabancıyı değil seni seçer," diye düşünür, mırlaması canlanır ve Fleur'u ürkütür.

Ama kaçmak yerine, küçük hain daha da kıvrılır, memnuniyeti bellidir.

Gözlerimi devirdim. "O sadece Alfalar'ı seviyor."

"Çoğu diş sever," diye gülümser. "Serapina'nın düğümlerimize tepkisini görene kadar bekle. Gerçekten çok güzel bir manzara olacak."

"Eğer ona ulaşabilirsek tabii," diyorum dişlerimi sıkarak. "Neden şu anda daha fazla endişelenmiyorsun?"

"Çünkü Hades'in ona zarar vermeyeceğini biliyorum ve labirentinin güvenli bir yer olduğunu söylerken haklıydı."

"Ama aynı zamanda Persephone'yi cezalandırmak için yapıldığını da söylemiştin."

"Öyleydi öyle diyor diye kaşlarını biraz biraz

"Ama Serapina Persephone değil ki."

"Açıkça," diyorum kuru bir şekilde. "Yani o bunların hiçbirini hak etmiyor."

"Hayır, demek istediğim, Serapina bunların hiçbirini ceza olarak görmeyebilir."

"Şu anda Hades ile birlikte orada mahsur kalmış olmasaydı buna inanırdım," diyorum sertçe.

Morpheus omuz silkiyor. "Belki bu bu onların ihtiyacı ihtiyacı olan şey budur — nihayet konuşabilmeleri için biraz yalnızlık."

Ona bakıyorum. "Sence bu onlar için iyi mi?"

"*Hades* için iyi olduğunu düşünüyorum," diye düzeltir. "Ve Serapina'nın başının çaresine bakabileceğine güveniyorum."

"Yani hiç endişelenmiyorsun," diye ısrar ediyorum, öfkem artıyor. "Onun o korkunç labirentte gayet iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun bakış açısına bağlı." Fleur'un kulaklarının arkasını kaşıyor. "Ama seninle ilgili iddiasından ve bunun bize nasıl yararlı olabileceğinden bahsedelim."

Oh, şimdi de konuya girmek istiyor.

Yorum yapmak yerine, ona bakmaya devam ettim.

"Teorik olarak, sen zaten eş çemberinin bir üyesisin. Bu da, onun korumalarının sana giriş izni vermesi gerektiği anlamına geliyor. Ama bunun için uygun bir kapı bulmamız gerekiyor. Sanırım bu sarayın içinde bir yerlerde. Ve açık bir yerde olmayacaktır."

"Bu çok yardımcı oldu," diye mırıldanıyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Hades'ten bahsediyoruz, değil mi? Ölüm Tanrısı söz konusu olduğunda hiçbir şey görüldüğü gibi değildir." Başını eğiyor.

"Peki, nereden başlamayı öneriyorsun?"

Ona göz kırpıyorum. "Bana nereden başlamamı soruyorsun?" "Evet, onu en iyi sen tanıyorsun."

"Öyle mi?" diye ciddi bir şekilde soruyorum. "Hades bana kaçış planından bahsetmedi ve daha önce bana yeraltı dünyasından hiç söz etmedi. Yani onu gerçekten en iyi ben mi tanıyorum? Çünkü nereye gideceğini biliyordun ve labirenti biliyordun."

"Serapina'yı nereye götürdüğünü, onun ruhuyla olan bağım sayesinde biliyordum," diyor. "Yeraltı dünyasına gelince... Bu, neredeyse iki bin yıldır aramızda bir anlaşmazlık konusu. Onu inşa etmeye başladığını hissettim ve bunun arkasındaki niyeti onaylamadım."

"Çünkü Persephone'yi cezalandırmak istemiyorsun."

"Hayır, inanmıyorum," diye yumuşak bir sesle cevaplar. "Onun kasıtlı olarak kimseyi incittiğini düşünmüyorum. Ama Hades, onun ihanetine kör olmuş ve bunun ötesini görmek istemiyor. En azından şu ana kadar. Serapina'nın her şeyi değiştireceğine inanıyorum."

Onu bir an inceledikten sonra, karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Bu yüzden onların konuşmasını istiyorsun."

"Diğer nedenlerin yanı sıra, evet," diye itiraf eder, bakışları uzaklara dalar. "O, binlerce yıllık yanlışları düzeltmenin anahtarı. Ve muhtemelen Mythos Fae Diyarı'nı kurtarmamıza yardım edecek kişi."

Kaşları yukarı doğru kalkar. "Bu bir kehanet gibi geliyor."

Kirpikleri titrer, mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluşur. "Belki de öyledir." Fleur'e bakar. "Üzgünüm güzel kız, ama bir şeyi kontrol etmem gerek." Bana bakar. "O kapıyı bulabilir misin? Hemen dönerim."

Ben yorum yapamadan ortadan kaybolur ve arkasında küfürler savurarak kalırım.

"*Lanet olası Alfalar.*" Hangi kapıyı arayacağımı bile bilmiyorum. Ama Fleur miyavladığında, aniden bir fikir gelir aklıma.

Belki Howl ve Mort bana yardım edebilir...

Sandalyeyi iterek, Hades'in canavarını aramaya gidiyorum. Belki üç başlı yaratık Fleur'u buraya kadar takip etmiştir.

Eğer değilse, Hades'in süitini dağıtıp o bulunması zor kapıyı arayacağım. Ve içki dolabını yağmalayacağım.

Çünkü o pislik bana sert bir içki borçlu. Ayrıca bir ton cevap da...

Bölüm 19

Sera

"Pip'i buraya getirebilir miyim?" Hades elinde iki tepsi ile ortaya çıktığında soruyorum.

Bu soru, Hades'in bu amaçla yarattığını düşündüğüm vazoya ateş zambağını koyduğumdan beri aklımda dolanıp duruyor. Ancak onu orada, parlak ve turuncu renkte görünce, Pip'in ölü halini düşündüm.

Ve ben... onu özlüyorum.

Ama Hades'in labirentinin etrafına koyduğu koruma kalkanlarını aşım aşamayacağından emin değilim.

"Pip senin familiarın," diyor Hades, biraz önce ortaya çıkardığı masaya tepsileri koyarken. "Senin istediğin her yere gidebilir. Onu çağır, o da karşına çıkacaktır."

Kaşlarımı çattım. "Onu çağırmak mı?"

Yanımdaki kanepeye oturur, tepsileri masanın üzerinde yerleştirirken dikkatini onlara verir. "Evet. Zihinsel bağın aracılığıyla."

"Zihinsel bağım mı...?" diye tekrar ediyorum, bunu bir soru olarak ifade ederek. Bana bakıyor. "Pip'i hissetmiyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırırım. "Hayır? Sanmıyorum, en azından. Ben..." Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken dudaklarım bükülür. "Üzgünüm, ne demek istediğini anlamadım."

Geriye yaslanarak, şaşırmış gibi görünüyor. "Onu sen yarattın, bu yüzden onu hissedememene şaşırdım. Belki kızgınlık döneminden sonra daha bağlı hissedersin?"

"Belki mi? Yani, kızgınlık dönemimde veya sonrasında ne olacağını hiç bilmiyorum. Öyleyse neden bunu belirsizlikler listesine eklemeyelim?" Bu konuda bu kadar umursamaz davranmak istemiyorum, ama biraz bunalmış hissediyorum. Ve yorgun.

Ve aç olduğumu, erimiş peynirin kokusu burnuma ulaştığında fark ediyorum.

Aşağıya bakıyorum, pizza bulmayı umuyorum. Ama bunun yerine, bu... bu... "Bu ne?" diye soruyorum, hazırladığı yemeği tanımıyorum. Bir tarafta erimiş peynir gibi görünen çeşitli kaseler, diğer tarafta ise çok çeşitli meyveler, sebzeler ve ekmekler var.

"Fondü," diyor, öne eğilip metal bir çatal alıyor. "Bunu tepsideki malzemelerden birine batırıp bu üç tencereden birine daldırıyorsun." Benden en uzak olan kaseyi işaret ederek, "Bu keskin çedar peyniri. Bu daha geleneksel bir İsviçre ve gruyère peyniri karışımı. Ve bu da benim kendi yaratımım," diyor.

Üç seçeneğe bakıyorum. "Tamam." Bana uzattığı çatalı alıyorum, bir parça beyaz ekmek batırıyorum ve önce onun "kendi yaratımı"nı denemeye karar veriyorum.

Lezzet anında dilimde patlar ve tatlı notalarla iç içe geçmiş dumanlı tadı karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır. "Oh," diye inlerim, ağzımın dolu olduğunu hiç umursamadan. Çünkü vay canına. *Vay canına*. "Bu gerçekten çok iyi."

Dudakları seğiriyor, muhtemelen hala çiğnediğim yemek yüzünden sözlerim boğuk çıkıyor. En azından elimle görüşünü engelledim.

"Yeşil elmalı çedar peynirini dene," diye öneriyor.

"Persephone'nin en sevdiği peynirlerden biri mi?" Yutkunduktan sonra soruyorum. Kaşlarını çatıyor. "Hayır, aslında benim en sevdiğim peynir."

"Oh." Başka bir şey söylemek yerine, önerisini denerim ve onaylayarak başımı sallarım. "Güzel."

Cevap vermez, sadece üçüncü parçayı, brokoli parçasını alıp cheddar peynirine batırmamı izler. Ağzıma attıktan sonra, "Aramızdaki ilişkinin gergin olduğunu biliyorum, Serapina. Ancak, birkaç şeyi açıklamaya çalışacağım. Yardımı olur mu bilmiyorum, ama umarım bir başlangıç olur," der.

Sebzemi bitirip, devam etmeden önce benim onayımı istediği anlaşıldığı için "Tamam" diye cevap veriyorum.

Onun başını sallayarak onaylaması bunu doğruluyor.

Brokoli yerine başka bir elma parçası alıp, o izlerken peynirli sosuna batırıp denedim.

Cheddar peyniri daha iyi olur diye karar veriyorum. Ama bu fikrimi yüksek sesle söylemiyorum çünkü o konuşmaya başlıyor.

"Öncelikle özür dileyerek başlayacağım," diyor bana. "Senin varlığını öğrendiğim anda sana gelip tüm bunları açıklamalıydım. Senin Alfa'n olarak seni hazırlamak benim sorumluluğumdu, ama seni hayal kırıklığına uğrattım. Özür dilerim."

Başka bir parça ekmek yiyorum, bu yüzden cevap veremiyorum.

Ama o da benden cevap beklememiş gibi görünüyor, çünkü çoğu Omegaların ayrımlarını on üç yaşında öğrendiklerini söyleyerek devam ediyor — Alina'nın Thea hakkındaki yorumlarından dolayı bunu zaten biliyordum.

Sonra çoğu Omegaların on sekiz ile yirmi yaşları arasında ilk kızgınlık dönemine girdiğini söylüyor.

Bu benim için açıkça geçerli değildi.

"Demeter'in seni Canavarlar Gecesi'nden kurtardıktan sonra sana bir şey yaptığını sanıyorum," diye devam ediyor.

"Kurtarmak" yanlış bir terim gibi görünüyor, ama yorum yapmıyorum. Öncelikle, onun yaptığını ifade edecek daha iyi bir kelime bilmiyorum. O, benim adımın o kadehten seçilmesini sağlamak için her şeyi ayarladı, sonra beni kaçırdı ve bir bahçeye koydu. Ya da bir rüyaya. Ya da bana ne yaptıysa.

Her ne olursa olsun, Demeter'in benim ismi değiştirmiş olabileceği yönündeki değerlendirmesi doğru gibi görünüyor.

"Maliki'nin sana zevk vermesi, Demeter'in yaptığını bozdu galiba," diye devam ediyor. "Keşke daha iyi anlayabilseydim, ama bu konuda hiçbir örnek yok."

"Ben de hep öyle duyuyorum," diye mırıldanıyorum ve biraz fazla kuvvetle bir kereviz sapını bıçakla kesiyorum. Sonra onu peynire batırıp ağzıma atıyorum.

Hades ise beni tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle izliyor.

Boğazını temizledi. Sonra "normal" bir kızgınlık döneminin nasıl olduğunu açıklamaya başladı.

"Omega mide ağırları hissedebilir. Yorgunluk. Yuva kurma ihtiyacı. Ya da şehvetli oyunlara giderek daha fazla ilgi duymaya başlar. Ama sonunda, Omega'yı koşturmak teşvik eden bir içgüdü devreye girer. Çünkü o kovalanmak ister. Ben de bu arzuyu tatmin etmek için bu labirenti yarattım."

Yutkunuyorum, boğazım birden kuruyor. Bu kısmı zaten biliyordum, tabii ki. Ama onun bunu tekrarlaması, deneyimi daha gerçekçi hale getiriyor.

"Bu, şehvet sisi çökmeden önce Alfa'nın gücünü test etmekle ilgili," diye açıklıyor.

"Şehvetin sisi," diye tekrarlıyorum, sesim istemediğim kadar yumuşak çıkıyor.

"Omega'lar, tutku ve zevk tarafından tüketildikleri için kızgınlık döneminde gerçeklik duygusunu kaybetme eğilimindedirler. Bu yüzden, kızgınlık başlamadan kısa bir süre önce, Alfa'nın değerini değerlendirebilecek kadar mantıklı oldukları sırada kaçarlar."

Dudaklarım ses çıkarmadan O harfi şeklinde açılıyor. Ben... Sıcaklığın yoğun olacağını biliyordum. Ama o, sanki aklımı kaçıracaktım gibi konuşuyor. *Şehvetin sisinde kaybolmuş gibi...*

"Bak, kızgınlık döneminde olan Omegalar üremek isterler ve Alfa'larının tohumunun üremeye layık olduğundan emin olmaları gerekir. Kovalamacanın amacı budur. Ve bir Alfa'nın içgüdüleri avlanma ve sahiplenme ihtiyacıyla hareket eder."

Ve şimdi boğazım sıkışmış gibi hissediyorum. Nefes alamıyormuşum gibi. Ya da belki de akciğerlerimdir.

Yine de bir şekilde fısıldamayı başarabiliyorum, "Yani... yani beni avlayıp bu labirente üreyecek misin?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden söyledi ve bu kelime tek başına midemi bulandırdı. Ancak, bir sonraki nefeste, "Tabii beni reddetmezsen." diye ekledi.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. "Az önce, şehvetten aklımı kaçıracağımı ve bu labirente beni takip edip bağlayacağını söyledin... Şimdi de reddedebileceğimi mi söylüyorsun? Nasıl?"

"Çünkü senin isteğin olmadan seni avlamaya çalışmayacağım," diyor.

Ona bakıyorum. Beni sayısız kez eşi ve karısı olarak adlandırdı. Ama şimdi, izin vermezsem beni takip etmeyeceğini mi söylüyor? Bu, yaşadığımız onca şeyden sonra... mantıksız geliyor.

"Serapina, niyetimin sana belirsiz geldiğini anlıyorum," diyor, yüzümdeki şüpheyi açıkça okumuş. "Ama ben

Rıza'yı önemsiyorum. Bu yüzden Persephone'yi asla hamile bırakmadım. O, dünyamıza başka bir Omega'nın gelmesini riske atmak istemedi. Ben de bu isteğini saygıyla karşıladım. Tıpkı senin benden isteyeceğin her şeyi saygıyla karşılayacağım gibi.

Ben... Ona inanmak istiyorum.

Ama bu kadar saf olmayı reddediyorum.

O da bu düşüncemi fark etmiş olmalı ki iç çekip şöyle diyor: "Bu konuya birazdan geri döneceğiz. Şu anda senin gerçek kızgınlığın hakkında konuşmak istiyorum. Bir düğüm arzulayacaksın, sanırım Morpheus bunu seninle konuşmuştur." Bu sözleri söylerken çenesi geriliyor, bakışlarında tehlikeli bir parıltı beliriyor.

O karanlık duyguyu daha da kötüleştirmek istemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve onun varsayımlarda bulunmasına izin veriyorum.

"İlk başta düğümlemenin acı vereceğini açıkladı mı?" diye soruyor.

"H-hayır," diye cevap veriyorum, yutkunarak. "Ama Alina bunun çok zor olacağını söyledi... ve sonra tamam dedi." Ya da en azından bana anlattıklarından anladığım kadarıyla öyle.

O başını sallar. "İlk seferin ilk acısı geçtikten sonra, bundan zevk alacaksın. Ama düğüm, Alfa'yı Omega'ya üreme için bağlayan şeydir."

"Yani Persephone ile bunu yapmadın mı?" diye soruyorum, kaşlarını çatarak. "Çocuk istemediği için mi?"

"Ben, şey, hayır. Yine de onu düğümledim. Ama Alfalar tohumumuzu kontrol edebiliriz. Bu, bizim ortaya çıkma yeteneğimizle bağlantılı, sadece benzersiz bir şekilde." Bir süre durakladıktan sonra ekledi, "Temelde, hayatın filizlenmemesini sağlıyoruz."

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Benim için o çiçek benzetmesini sen seçtin, değil mi?"

"Evet." Rahatsızlığı belli. "Ama anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Sanırım."

O başını sallar. "O zaman bu referans değdi." Yine boğazını temizler. "Her neyse, dediğim gibi, kızgınlık döneminde bir düğüm arzulayacaksın. Ve bir Alfa'yı reddetmeyi seçersen, kızgınlığın dayanılmaz hale gelebilir. Ama bu yolu seçersen, o acıyı hafifletmek için elimden geleni yapacağım. Ancak, yapabileceğim şeyler sınırlı."

Ona bakıyorum. "Bunu, senin düğümünü kabul etmem için mi söylüyorsun?"

Gözleri büyüdü. "Hayır, ben sadece... Kahretsin, haklısın; öyle anlaşılıyor, ama ben öyle demek istemedim. Demek istediğim, Omegalar her zaman bir seçim şansına sahiptir ve çoğu, uygun bir eş ararken ilk birkaç döngülerini Alfalar olmadan geçirmeyi tercih etmiştir. Bu alışılmadık bir durum değildir, ama acı verici olabilir."

"Yani seni reddedersem vücudum beni cezalandıracak," diye tercüme ediyorum.

Şimdi gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes veriyor. "Ben de bunu demek istemiyorum. Sadece süreci anlamamı istiyorum." Uzun bir süre burnunu sıkıştırıyor, sonra elini indirip bana bakıyor. "Bu konuda pek iyi değilim, değil mi?"

Soru o kadar samimi ki, onun kendini küçümsemesine gülümsemeden edemiyorum. "Bu pek de kolay bir konuşma değil, değil mi?"

Durumu hiç komik bulmamış gibi görünüyor, çünkü kaşlarını çatıyor. "Yemin ederim, her zaman bu kadar beceriksiz değildim."

"Senin beceriksiz olduğunu düşünmüyorum, Hades. Bence ikimiz de bunalmış durumdayız." Öne eğilip bir elma dilimini bıçakla kesip, katılaşmadığına göre sihirli bir şekilde güçlendirilmiş olması gereken cedar peynirine batırıp ağzına götürüyorum. "Ye."

Kaşlarını kaldırdı ama öne eğilip ona uzattığım parçayı aldı.

Ben de kendime bir parça alıyorum, sonra ikimiz de uzun bir süre sessizce çiğniyoruz.

"Tahminime göre, kızgınlık dönemine birkaç gün var," diyorum yutkunmamın ardından. "Bu gerçekleştiğinde, bize kararını vermelisin, böylece sana uygun şekilde bakabiliriz. Eğer..."

"Bize mi?" diye tekrarlarım. "*Bize* mi?"

Kaşları yine yukarı doğru kalkar. "Maliki veya Morpheus için koruma kalkanlarını değiştirebilir miyim diye sordun." Son cümle hafif bir tıslama ile çıkar, ama "Senin isteğin bu olduğuna göre, üzerinde çalışacağım. En azından Maliki için. Morpheus içinse... önce onunla konuşmam gerek."

"Oh," diye fısıldadım.

"Ve dediğim gibi, kızgınlık döneminde bizi, herhangi birimizi kabul etmeye karar verirsen, sahiplenilmek istediğini de dile getirmen gerekecek.

Bu, bir Alfa için sadece bir düğüm değil, bir ısırik gerektirir." Bakışları boynuma kayar, sonra tekrar gözlerime döner. "Ayrıca üreme tercihleriyle ilgili rehberlik de sağlaman gerekecek."

Dudaklarım aralanır. "Ben..."

"Şimdi karar vermen gerekmiyor, Serapina. Bu çok zor bir karar. Ne yazık ki zaman bizim lehimizde değil ve bunun suçlusu benim. Şunu bil ki... ne karar verirsen ver, ben onu saygıyla karşılayacağım. Ve ruhuna bağlı olmanın bana sana veya bedenine özel haklar vermediğinin tamamen farkındayım."

Beni uzun bir süre inceledi, sonra gözlerini kaçırdı.

"Seni desteklemenin tek yolunu biliyorum, Serapina. Maliki'yi getirerek demek istiyorum. Onda düğüm yok, ama başka yetenekleri var... Seni rahat ettirebileceğini biliyorum. Ve kızgınlık dönemine girdiğinde, ben kendimi kilitleyip seni onunla bırakacağım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kendini kilitleyecek misin?"

O başını sallar. "Evet. Böylece eşimi becerdiği için onu öldürmeye kalkışmam."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Hades..."

"Benim bir canavar olduğumu düşündüğünü biliyorum, Serapina. Ve bir dereceye kadar öyleyim. Bütün Alfalar öyledir. Ama ben *senin* canavararınım, eşin olsun ya da olmasın. Bununla birlikte, *sahiplenme ihtiyacı* da geliyor." Bana bakar ve neredeyse onun canavarı, yoğun koyu renkli gözlerinden bana bakıyor gibi hissedirim. "Senin kızgınlık döneminde senden uzak durmanın benim için ne kadar zor olacağını bilemezsin, ama yapacağım. Eğer senin seçimin buysa."

Kanepeden kalkıp ayağa kalkıyor.

"Hades," diye tekrar başlıyorum.

"Üzgünüm, Serapina," diye fısıldadı, ben başka bir şey söylemeden. "Ama bunu düzelteceğim. Ve bunu yapmak için, Maliki ile uzun zamandır ertelediğim bir konuşma yapmam gerekiyor."

Bana bakar ve gözlerindeki ıstırap beni suskun bırakır.

"Yatak odasının rahatın için uygun şekilde hazırlanmasını sağlayacağım. Döndüğümde, tüm sorularını cevaplayacağım... sonra Maliki'yi bulmaya gideceğim."

Onun ani ayrılışına şaşırarak kaşlarımı çattım. Sonra kalkıp onu takip ettim.

Ve kendimi kristalize kafataslarıyla süslenmiş devasa bir yatak odasında buluyorum.

Gerçek kalıntılar değil, karmaşık bir şekilde oyulmuş taşlar ve buz gibi bir dekor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, bu da Hades'in yatağın yanında durmasına neden oluyor. "Bu... eşsiz." Bunu bir iltifat olarak söylüyorum. Soğuk ve güzel. Ama aynı zamanda ürkütücü de.

Gözlerine inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Belki de onu takip ettiğimi duymamıştır.

Ya da belki de benim bu ürkütücü süslemelere verdiğim tepki onu şaşırttı. Ama ben bu ürpertici sahneyi seviyorum. Ölümün alt tonlarına rağmen, garip bir şekilde çekici.

Hades gözle görülür şekilde kendini sarsıyor ve elini yatağın üzerinde sallıyor — orada tüylü battaniyelerden oluşan bir yığın var. "Daha fazlasına ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor.

Lüks höyüğü inceledikten sonra, diğer olanakları aramaya başladım. Aniden, tam olarak açıklayamadığım bir istek duydum. Ama geçirdiğim günün ardından, içgüdülerime boyun eğmeye karar verdim.

Çünkü kaybedecek neyim var ki? Hiçbir şey. Ben de biraz rahatlamayı *hak ediyorum*.

"Küvet var mı?" diye

soruyorum. "Evet, duş da var."

"Sıcak su var mı?" diye ısrar ediyorum, ona dik dik bakarak. Dudakları seğiriyor. "O da var."

"İyi." Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Sanırım banyo yapacağım... ve banyo yaparken söylediğin her şeyi düşüneceğim." Çünkü ben... şu anda ne soracağımı bilmiyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, buraya adım attığımda tek istediğim rahatlamak.

Belki bu durumuma karşı çılgınca bir tepki. Ama umurumda değil. Hayatım zaten çılgınlığın vücut bulmuş hali.

"Sizin için bir tane hazırlayayım. Kokusu konusunda bir tercihin var mı?" diye sordu, benim deli anıma ayak uydurarak.

"Kışlık bir şey, belki biraz da deri kokusu olsun. Oh, ve pamuk." Bu tanım beni çok düşündürdü ve kaşlarımı çatmamı sağladı. Çünkü kesinlikle çok spesifik bir tanımdı.

Ve onun ifadesinden, onun da bunu fark ettiğini anlıyorum.

Ama tek söylediği "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum" ve banyoya girip kayboluyor.

Birkaç dakika sonra, beni mükemmel bir Şekilde anladığını anladım çünkü kokuların karışımı burnuma ulaştı ve i ekmeme neden oldu.

Bu ılgınlık.

Ancak umurumda değil.

Rahatlayacağım. Belki biraz düşüneceğim. Ve... ve muhtemelen biraz kestireceğim.

Evet,

uyuyacağım.

Banyodan

sonra.

Banyoya girerken sersemlemiş gibi hissediyorum, hareket ederken soğuk taşları neredeyse hissetmiyorum.

Hades beni inceliyor, kaşları biraz atılmış. "İyi misin?"

"Belki," diye mırıldanıyorum. "Belki de değil."

Hıh diye mırıldanıyor ve dolan küvetin yanındaki duvara yaslanıyor. "Aşırı yorgunsun."

"Muhtemelen," diye onaylıyorum.

O başını sallar. "O zaman banyonu yap. İhtiyacın olursa diğer odada olacağım."

"Maliki'yi bulmaya gideceğini sanıyordum?" diye soruyorum, eğilip suyun sıcaklığını kontrol ederken. Su ılık ve mükemmel.

"Bulacağım. Sen yuvana girdikten sonra."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı atıyorum. Ama bunu boşverip kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum.

Hades yüzünü çevirmiyor, ödünç aldığım tişörtü ve kot pantolonu yere bırakmamı izliyor. "Yeni kıyafetlere ihtiyacım olacak," saçlarımı açarken sohbet eder gibi söylüyorum. "Tercihen daha az yapışkan ve kot olmayan Şeyler."

Dudakları seğirir, sanki onu eğlendiriyormuşum gibi.

Ama Şaka yapmaya alışmıyorum. "Ciddiyim, Hades. Kot *pantolon giyme*."

"Anlıyorum, hayatım," diye mırıldanıyor, bu sevgi szğn daha önce sadece bir kez kullandığını sanıyorum. Ya da hiç kullanmamış olabilir. Emin değilim. Ama... bu hoşuma gitti. Ve "Artık kot pantolon yok" dediğinde *gerçekten* hoşuma gitti.

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Elini uzatıyor ve ben düşünmeden kabul ediyorum.

Sonra o beni devasa küvete sokarken i çekiyor. "Bu benim için çok büyük."

"İki veya daha fazla kişi için tasarlanmış," diye cevaplar. Ona bakarım. "Seni banyoma davet etmiyorum."

Gülümsüyor. "Biliyorum." Elini sallıyor ve birkaç mum beliriyor, renkleri bana ateş zambağını hatırlatıyor. "Bana ihtiyacın olursa, sadece adımı söyle. Aksi takdirde, diğer odada senin bitirmeni bekleyeceğim."

"Tamam," derim, mermere yaslanıp gözlerimi kapatarak. "Teşekkür ederim." Bu iki kelime ağzımdan çıkar, ama neye teşekkür ettiğimi tam olarak bilmiyorum. Belki banyoya. Ya da belki... belki başka şeylere.

şu anda, anlamlara odaklanmak için biraz fazla sersemlemiş hissediyorum.

Sadece bu sıcaklıkta var olmak, bu kokularla kendimi çevrelemek... *ve dinlenmek* istiyorum.

Bölüm 20

Hades

Serapina suyun altına kaymaya başlamadan önce sadece iki adım atıyorum.
Yorgunluğu hızla geldi ve sonunda biraz delirmeye başladı.

Bu şaşırtıcı değil. O, sıcaklık dalgasına girmek üzere olan bir Omega. ve tüm Omegalar bu kadar aşırı yorgunluk yaşamasa da, bunun onu bu şekilde etkilemesine hiç şaşırmadım.

O olağanüstü bir vaka.

Ve bununla birlikte olağanüstü tepkiler de geliyor.

Serapina'yı banyodan kaldırmak için eğildiğimde, minik vücudu anında bana sarıldı ve ben mırıldanmaya başladım. Takım elbisemi sıırılsıklam etti, ama umurumda değil. Banyoda uyuyamaz, yoksa boğulur. Bu yüzden onu yatağa taşıdım ve üzerine sermek için sıcak bir havlu yarattım.

Onu iyice kurutmak için nemli uzuvlarının üzerinden geçecek ikinci bir tane daha yaratıyorum, sonra giymesi için bir uyku elbisesi yaratıyorum. Altın rengi ipek, bana onun saçlarını hatırlatıyor.

Uyku elbisesini giydirirken kıpırdamıyor, ama elbiseyi kalçalarına kadar indirirken meme uçları kumaşın altında sertleşiyor. Bu manzarayı görmezden gelmeye çalışıyorum, ama zor. O kadar güzel ki.

Ve Persephone'den çok farklı, diye düşünüyorum, içimde rahatsız edici bir his uyandırıyor.

İki bin yıl boyunca tek bir Omega'ya sadık kaldım. Tek sapmam, Maliki'nin sevişmesini izlediğim zamandı. Ama asla dokunmadım ya da bu deneyime kapılmadım. Sadece izledim.

Bu, ruhumun yabancı bir kısmını besledi, yakın zamana kadar kabul etmeyi reddettiğim bir kısmı. *Maliki'den karımı öpmesini istediğimde...*

Yutkunuyorum, bakışlarım bir kez daha Serapina'nın üzerinde dolaşüyor. Çok yumuşak görünüyor. Çok güzel.

Aldatıcı bir şekilde kırılın.

Oh, insan formunda kesinlikle kırılın. Ama o, bir savaşçının ruhuna sahip. Hangi tamamen tuhaf çünkü

Persephone bir savaşçı değildi.

Bu da beni tekrar, eşimin gerçekten reenkarne olup olmadığını meraklandırıyor.

Bu yüzden, onun ruhu benimdir.

Ama bu haliyle o öyle değil.

Saçlarını kulağının arkasına koyuyorum. On saniyelik banyodan dolayı uçları nemli. Kururlar. Ancak, havluyla hafifçe vurarak kurumasını hızlandırıyorum. Sonra onu tekrar kaldırıp yatağın ortasına daha sıkı bir şekilde yatırıyorum ve battaniyelerden birini alıp üzerine rtyorum.

Onu sıkıca örttükten sonra havluları alıp banyoya atıyorum.

Düşük bir ısılla Ossa ve kardeşlerini çağırıyorum. Bir saniye içinde ortaya çıkıyorlar, aramızdaki bağ çok güçlü. "Omega'mı koruyun," diyorum lye. "Herhangi bir sorun olursa hemen beni uyarın." Bu labirent, varlığımın en iyi korunan eseri olduğu için herhangi bir sorun olmamalı.

Ama Serapina korkmuş veya kafası karışmış bir şekilde uyanabilir ve onu sakinleştirmek için geri dönmem gerekebilir.

Yine de, umarım uyur. Yaklaşan sıcaklar için buna ihtiyacı olacak.

Onu tekrar hayranlıkla izleme ihtiyacına kapılıyorum, daha derin bir uykuya dalarken göğsünün inip kalkışını gözlemliyorum. Mırıldanmam muhtemelen onu mutlu ediyor, ben de bunu biraz daha kalmak için bir bahane olarak kullanıyorum.

Ancak, birkaç dakika sonra, artık rüyalarına daldığı belli oluyor.

Bu yüzden onu bırakıp oturma odasını temizlemeye gidiyorum.

İçimi bitirdikten sonra, son bir kez daha durup hareket edip etmediğine bakıyorum. Hareket etmemiş.

Ancak, benim canavarlarım yatağın ayak ucuna yerleşmiş,  kafaları da uyuyan eşimi korurken yatağın üzerine yaslanmış durumda.

Neyse ki, ona sırtlarını dönmüşler, dikkatleri kapıda duran bana odaklanmış gibi görünüyor.

"Uyandığında onu korkutmamaya çalış," diyorum yumuşak bir sesle. "O henüz seni benim tanıdığım gibi tanımıyor."

Ossa, sanki "Peki bu kimin suçu, hmm?" der gibi burnunu çeker.

Onu görmezden gelip Mort ve Howl'a anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Top oynayacaksanız, kafatasları değil, toplar kullanın."

Birbirlerine bakışları, benim isteğimden kafalarının karıştığını gösteriyor, ama aramızdaki bağ sayesinde aynı fikirde olduklarını hissediyorum.

Bu arada Ossa gözlerini devirir. "Ciddiyim," derim. "Nazik olun."

Ossa homurdanır ve eminim ki "Anladık. Şimdi siktir git" diyor.

İç çekerek, tam da bunu yapıyorum ve Maliki'nin varlığını hissettiğim saraya geri dönüyorum. Onun işaretlendiğinden haberi yok. Bu tam olarak kasıtlı değildi. Ben sadece Morpheus'un en iyi arkadaşımı rahat bırakmasını istiyordum. Ama Maliki'nin bunu öyle görmeyeceğini sanıyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, *işaretimin* basit bir büyüden çok daha derin olduğunu kabul etmeliyim.

Onu esasen eşlerimden biri olarak kabul ettim.

O zamanlar bunu tam olarak fark etmemiştim ya da kabul etmemiştim. Ama şimdi anlıyorum. Ve hazırım...

Maliki önümde belirir ve öfkesi, temas etmeden hemen önce beni geriye doğru savuran bir kırbaç gibi, yumruğu burnuma doğru uçar.

Ancak, o pislik benim hareketimi önceden tahmin etmiş, çünkü bıçak şimdi sırtımda saplanmış durumda. "*Maliki.*"

"Acıyor, değil mi?" diyor. Sonra sanki beni bıçaklamamış gibi koridorda yavaşça uzaklaşıyor.

Onun peşinden gitmek üzereyim ki, damarlarımdan bir dizi elektrik akımı geçiyor ve bıçağa bir tür zehir sürdüğünü anlıyorum.

Siktir.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım, dizlerim titriyordu.

"Sen beni sırtımdan bıçakladın, ben de aynısını yaptım," diyor, sesim uzaklaşıyor ve görüşüm kararmaya başlıyor.

Sadece geçici bir körlük, ama beni öfkeliendirmek için yeterli.

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırırım. Ya da en azından bağırmaya çalışırım. Sesim biraz kısık çıkıyor. Ne demek bana bunu yaptım? "Ben seni hiç bıçaklamadım."

"Bu bir deyim," diyor, sesini güçlendirerek önümde çömeliyor. O anda onun vuruşunun beni lanet olası yere düşürdüğünü fark ediyorum. Ve karnımın üstüne yatmış durumdayım.

"Sanırım bu da bir metafor," diye ekliyor, başını yana eğerek. "Bu, beni aldattığın anlamına geliyor. Ben de fiziksel olarak aynı şeyi yaptım. On dakika önce de söylediğim gibi, acıtıyor, değil mi?"

*On dakika önce
mi?*

Siktir.

Fark ettiğimden daha uzun süre baygın kalmış olmalıyım. Bu yüzden yerde yatıyorum.

Ama bıçak yok gibi görünüyor.

"Şimdi kalk ve beni Serapina'ya götür," diye emrediyor Maliki.

Ben gülerek cevap veriyorum. "Bunu yapmayacağım." *Beni bıçakladıktan sonra olmaz, pislik herif.*

Yine de onun şiddeti beni garip bir şekilde tahrik ediyor. Onunla yatmak istediğim için değil, Serapina için onu talep etme kararımı doğruladığı için.

O, benim çevrem için gerçekten ideal bir eş.

O, Serapina'yı akla gelebilecek her türlü tehditten koruyacak—ben de dahil. ben de dahil.

Bu, o kızgınlık döneminde beni görmek istemiyorsa önemli olacak. Kendimi kilitlemekle ilgili söylediklerimde ciddiye aldım. Ama kutudan çıkmanın bir yolunu bulursam, beni alt edebilmesi gerekecek.

Bunu yapabilmesi için ona gerekli araçları sağlamam gerekecek. Ancak, bunu gerçekleştirmekte tereddüt etmeyeceğini az önce kanıtladı.

Çünkü Serapina artık onun sadakatine sahip. Tıpkı *bizim* eşimiz olması gerektiği gibi.

"Bu doğru cevap değildi, Hades," diyor Maliki ipeksi bir ses tonuyla.

O beni tekrar bıçaklamadan önce odama buharlaşıyorum, sonra da o beni tahmin etmeye çalışırsa diye ikinci kez *onun* odasına buharlaşıyorum.

Yine.

Ve sonunda yerde değil, ayakta koridora geri dönüp, bana başka bir bıçak saplamadan önce bileğini yakaladım.

Ancak zeki peri buna hazırlıklıydı, kolumdan yukarı doğru yayılan acı hissi bunu kanıtlıyordu.

Onun bileğini lanetleyerek bıraktım, geç de olsa onun bir tür gümüş çivili bilezik taktığını fark ettim - *daha* fazla zehirle kaplı. "*Maliki*."

"Beni kızdırdın," diyor sohbet eder gibi. "Ben de fazladan sümüklü böcek zehiri buldum." Dizlerim titreyince gülümsüyor. "Ama mantıklı davranmanı istediğim için çok fazla kullanmadım. Şimdi beni Sera'ya götür."

"Yapamam," diyorum dişimi sıkarak. "Henüz değil."

Başını eğdi. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" "Önce konuşmamız gerekiyor demek."

"Konuşmak," diye tekrarlar, sanki bu kelime ona yabancıymış gibi. "Ne ilginç. Bana kaçış planından *bahsedebilirdin*, ama etmedin. Arkadaşını işkence etmek için inşa edilmiş bir labirentten de bahsedebilirdin. Ama hayır. Beni karanlıkta bıraktın."

Yüzümü buruşturuyorum, ama bunun damarlarımda dolaşan zehirle hiçbir ilgisi yok. "Seni bilerek karanlıkta bırakmadım, Maliki," diye homurdanıyorum. "Siktir, sen benim en iyi arkadaşımsın. Ben sadece... Ben... Ben..." Yüzümü tekrar buruşturuyorum, bu sefer parmak uçlarımdan koluma yayılan acıdan dolayı. "Bunun... gerekli olacağını düşünmemiştim."

Karanlık beni tekrar kaplar, zehir galip gelir ve ben bir kez daha yere yığılırım.

Ama bu sefer kendime geldiğimde sırt üstü yatıyorum ve Maliki başımda duruyor. "En iyi arkadaş mı?" diyor, kaşlarını kaldırarak. "Ben senin *en iyi arkadaşın* mıyım?"

"Evet, beni bıçaklayana kadar öyleydin," diye mırıldanıyorum, dilim o kadar ağırlaşmış ki konuşmak bir yana, konuşmak bile zor.

"Bunu tekrar etmelisin, çünkü anlamadım," diyor, kollarını kavuşturarak.

O anda onun suikastçı kıyafetleri giydiğini fark ettim: siyah pantolon, taktik yelek ve botlar.

"Siktir, savaşıa hazır gibisin," diye homurdanıyorum, elimle zonklayan başıma dokunuyorum. "Bu durumda başka herhangi birini öldürürdüm. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hâlâ seni anlayamıyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Yalancı." Dilim çoktan normal boyutuna dönmüştü, yani sözlerim gayet anlaşılırdı.

Ve bana attığı sırtış bunu doğruluyor. "Göt herif," diye ekliyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Beni

kızdırdın." "Bunu zaten söyledin."

"Tekrarlamaya değerdı." Elini uzatır.

Ben onu dikkatle izlerim. "Senin numaralarına bir daha kanmayacağım."

O homurdanır. "Şimdilik sana işkence etmeyi bırakıyorum."

Parmaklarını kıpırdatır. "*En iyi arkadaşım.*"

Kahretsin, bunu asla unutmayacağım. "Kafana takma." "Oh, o gemi çoktan yola çıktı."

"Ölümlülerin deyimleri çok yorucu," diyorum ona. Çünkü bunu daha önce duymuştum.

"Senin sıkıcı iletişimin yorucu," diye karşılık verir. İç geçiririm. "Haklısın."

"Hiç de değil," diye cevaplar ve eğilip gömleğimden tutup beni ayağa kaldırır. "Beni Sera'ya götürmeni istiyorum."

"Konuştuktan sonra götüreceğimi söyledim." "O zaman *konuş*," diye talep ediyor.

Onu görmezden gelerek, çok ihtiyacım olan bir içki içmek için odama gidiyorum. O da peşimden geliyor.

"Beni bir daha bıçaklarsan, seni ölüm dünyasına götürmeyi düşüneceğim," diye barın önünden onu uyarırım.

Maliki buna burun kıvrır. "Randevu gibi geldi, *en iyi dostum.*"

Gözlerimi devirip bir şişe kan şampanyası alıyorum. Ona bir bardak ister mi diye sormuyorum, ikimize de birer bardak doldurup arkamı dönünce ona uzatıyorum.

O, bu içkiyi pek sevmemesine rağmen bardağı alır. "Arkadaşlığımızı mı kutluyoruz?" diye sorar, sesinde hafif bir alaycılık vardır.

Dişlerimi sıkıyorum. "Bence arkadaşlık çevremizi kutluyoruz."

Bölüm 21

Hades

Çenemi gevşetip içkimin büyük bir yudumunu alıyorum. Bu sırada gözlerim kapanıyor, ama Maliki boğazını temizliyor.

"Arkadaş çevremizi mi?" diye sorar, ona baktığımda. "Arkadaş çevremizi mi kutluyoruz?"

İç çekiyorum. "Beni bunun için uğraştıracaksın, değil mi?"

"Sana bunu açıklatacağım, evet," diye cevapladı. "O lanet parayla bana verdiğin iddia edilen *işaretle* başlayarak."

Kaşlarımı kaldırırım. "Morpheus mu söyledi?" "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Aslında bununla çok ilgisi var, bence. Ama bu daha sonra konuşulacak bir konu. Şu anda, iddiamın üzerine gitmem gerekiyor. "Başlangıçta niyetim bu değildi. Sadece başka bir Alfa ile karşılaştığında ihtiyacın olan korumayı sağlamak istemiştim. Ama sonra bunun daha fazlası olabileceğini fark ettim."

"Olabilir miydi?" diye tekrarlar, sesi inanmaz gibi.

Bir yudum daha alıyorum, bardağımın yarısı boşaldığını fark ediyorum ve kanepeme gitmeden önce yeniden dolduruyorum.

O anda aniden çevremdeki ortamın... yaşanmaz olduğunu fark ettim.

Kaşlarımı kaldırarak süitimin etrafına bakındım. Sanki Mort ve Howl salonda kavga etmiş ve pençeleriyle her şeyi parçalamış gibiydiler.

Ama bunu benim canavarım yapmadı.

Bu, geçen günkü Alfa saldırısının sonucu da değil. Hayır. Bu, her yerinde Maliki'nin imzası var.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye soruyorum ona, öfkeyle. Omuzlarını silkiyor. "Gerekli mi? Hayır. Eğlenceli mi? Kesinlikle evet."

Yine ona dönerek, "Bunun için çoğu periyi öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?" diyorum.

Yine omuz silkiyor. "Sanki ölümden korkuyormuşum gibi konuşuyorsun."

Kafamı sallıyorum. "Neredeyse Reaper kadar psikopatsın."

Dudakları kıvrılır, ama gülümsemesi gerçek bir eğlence içermez. "Teşekkür ederim," der, ses tonu bana bunun hiç de içten olmadığını gösterir. "Şimdi bana bu eş çemberinden bahset. Senin için ne anlama geldiğini söyle. Sera'yı senin yararın için memnun ettiğimi mi? Onunla yaptığım her şeyin senin için olduğunu mu? Çünkü eğer durum böyleyse, ben almayayım."

"*Reddedemezsin*," diyorum ona düz bir sesle. "Ve hayır. Bu Serapina için, benim için değil. Ancak, bundan kesinlikle zevk alacağım." Çünkü onun Serapina ile oynadığını izlemek... *zevkli* olacak. "Ve muhtemelen biraz da acı verici, çünkü gerektiğinde beni yerime oturtacak ilk kişi muhtemelen sen olacaksın."

Son birkaç günün kanıtladığı gibi.

"Bana meydan okumaya istekli tek kişi sensin, ki benim de buna ihtiyacım var. Serapina için elimden gelen en iyi Alfa olmama yardımcı olacaksın.

"Yani şimdi sana bakıcılık mı yapacağım?" Maliki, gülmeden bir kahkaha atarak sorar. "Hayır, teşekkürler."

Ona sert bir bakış atarım. "Kasten anlamazlıktan geliyorsun." "Çömlek, su ısıtıcısını tanıyın."

"Yine anlamsız bir insan deyimi." "Aslında anlamlı. Anlamı..."

"Ne anlama geldiği umurumda değil, Maliki," derim ve bardağı bara koyarım, çünkü bu, onun mahvetmediği tek mobilya parçasıdır.

Neyse. Dağınıklık da umurumda değil.

"Önemli olan Serapina," diye homurdanıyorum. "Şu anda yalnız çünkü ben burada sana onu tapınmamda bana yardım etmen için ikna etmeye çalışıyorum. Ve sen de rızanı almak için beni zorlu bir süreçten geçiriyorsun. Eğer eşimize böyle davranacaksan, o zaman söylediğim her şeyi unut. O, incinmiş egondan daha önemli."

"Yaralı ego," diye tekrarlar. "Hades, *egom* gayet iyi. İyi olmayan şey, Sera konusunda beni kullandığın yöntem. Onu önemsiyorum, muhtemelen önemseyebileceğimden daha fazla. Bu ego meselesi değil.

Bu acı ile ilgili. O benim için önemli biri ve benim istediğim şekilde benim değil. Çünkü o senin. Ve sen, sana fayda sağlayacaksa onu paylaşacağını açıkça belirttin. Bu yüzden hayır diyorum. Seni memnun etmek için ona zevk vermeyeceğim. Sadece onu memnun etmek için zevk vereceğim.

"Öyle olmalı," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak. "Bizim eşler çemberi benim etrafımda değil, onun etrafında dönüyor."

"Süslü sözler," diye mırıldanır. "Onları anlıyor musun? Çünkü ben pek emin değilim. Yaptığım her şey senin tavsiyen veya emrinle oldu. Ya senin iznin olmadan daha fazlasını yapmak istersem?"

Kaşlarım daha da çatılır. "Eşimize dokunmak veya onu sahiplenmek için benim iznime ihtiyacın yok, Maliki."

Bana bakar, altın rengi irisleri ikiz alevler gibi yanıyor gibidir. "Sen de onu benim sayıyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadedir.

"Öyle değil mi?" diye soruyorum. "Seninle oldukça mutlu görünüyor." "Hiç bir eş istemedim."

"Ben de eşimi paylaşmak istemedim," diyorum. "Kader, bizim asla öngöremeyeceğimiz değişiklikler yaratır, değil mi?"

Beni incelemeye devam ediyor. "Rızan olmadan sahiplenilmek kader midir?" diye soruyor.

"İşaretimi mi kastediyorsun?" diye tahmin ediyorum. "Evet. Onu."

Kaşlarım yine yukarı doğru kalkıyor. "Onu çıkarmamı mı istiyorsun "

"Çıkarabilir misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Bu mümkün mü mümkün mü?"

"Evet, mümkün. Şimdi çıkarmak isteyip istemediğimi sor."

"Zaten istemediğini tahmin edebiliyorum," diyor düz bir sesle.

"Tabii ki istemem." Neden eşlerimizin oluşturduğu çemberi bozmak isteyeyim ki? Birlikte daha güçlüyüz. Ve ona daha önce de söylediğim gibi, bu Serapina ve onun için en iyisiyle ilgili. Bizimle değil.

"O zaman neden teklif ettin?" diye soruyor.

"Çünkü haklısın, rızan olmadan seni talep etmemeliydim," diye itiraf ediyorum.

"Ben tam olarak öyle demedim."

"Anlamı buydu, Maliki."

"Doğru," diye kabul ediyor.

"Ama seni sahiplendiğim için pişman değilim. Serapina da benim kadar sana ihtiyaç duyuyor. Aslında, muhtemelen daha fazla." Çünkü beni sorumlu tutacak olan o olacak. Ve kader biliyor ki buna ihtiyacım var.

Bardağını benimkinin yanına koyar ve kollarını kavuşturur. "Tamam. Bunu düşüneceğim diyelim. Ne halt ettiğini bilmezsem onu düzgün koruyamayacağımı anlıyorsun, değil mi?"

Nefesimi veriyorum, göğsüm biraz sıkışmış gibi hissediyorum. "Tüm planlarımı seninle paylaşmayarak hata yaptığımı fark ettim. Bunun gerekli olacağını düşünmemiştim. Çünkü, dediğim gibi, eşimi paylaşmak gibi bir niyetim yoktu."

"Senin de belirttiğin gibi, kader Styx'i değiştirir."

"Ben öyle demedim," diye geçiştiriyorum.

"Eğer bu Sera ile ilgiliyse," beni görmezden gelerek devam ediyor, "o zaman Morpheus hakkında da konuşmamız gerek. Çünkü bir müttefikini kendinden uzaklaştırdın, bu kabul edilemez, özellikle de Sera'nın daha fazla korumaya ihtiyacı varken, daha az korumaya değil."

"Serapina'yı gayet iyi koruyabiliriz," diye mırıldandım.

"İyi korumak yetmez," diye karşılık verdi. "Sera Morpheus'u istiyor. Bu yüzden Morpheus'a ihtiyacımız var."

İşte bu yüzden Maliki benim arkadaş çevremde. Yüzüme küfürli sözler söyleyecek kadar cesur olan tek kişi o.

Morpheus'u çevremize dahil etmemi önermek gibi küfürli şeyler.

"Onu sahiplendiğini biliyorum, Hades, ama burada başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum," diye ekliyor, şimdi biraz daha ciddi bir şekilde.

"Morpheus mu seni bu işe soktu?" diye yüksek sesle merak ediyorum.

"Hayır. O pislik, Sera'nın bin yıllık yanlışları düzeltmenin ve Mythos Fae Krallığı'nı kurtarmanın anahtarı olduğu konusunda gizemli sözler sarf ettikten sonra ortadan kayboldu." Omuzlarını silkiyor. "Onun geri dönmesini bekliyorum."

"Benim mülkümü yok ederken mi?" diye soruyorum.

Gülümser. "Sinirliydim ve sıkılmıştım. Ne diyebilirim ki?"

"Hmm," diye mırıldanıyorum. Özür dilemesini önerirdim, ama bana özür dilemeyeceğini biliyorum. Tıpkı benim de ona özür dilemediğim gibi.

Bunu aşmış durumdayız.

Serapina için birleştik.

Ve şimdi... şimdi onun söylediklerini düşünmem gerekiyor. *Serapina'nın istediği şeyi de.*

"Yani kabul ediyorsun... eş çemberinde olmayı?"

"Sanırım eş çemberinde *kalmayı* kabul edip etmediğimi soruyorsunuz," diye Maliki sözlerini yeniden ifade eder. "Zaten Majesteleri tarafından talep edildiğim için."

Gözlerimi yukarı doğru çeviriyorum. "Dediğim gibi, bunu geri alabilirim."

"Ama yapmayacaksın," diye cevaplar Maliki. "Çünkü Sera'yı sikmemi istiyorsun."

"Onu önemsemeni istiyorum," diyorum dişlerimin arasından. "Onu becererek," diye ısrar ediyor.

"Yüzüne yumruk atmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, sadece eş çemberimizi kabul edersem ne olacağını kabul etmeni istiyorum. O da benim olacak. Dokunmak, öpmek, *sahiplenmek* için." Bana dik dik bakar. "Ve senin izlemene izin vermeyebilirim. Bazı şeyler aramızda kalacak."

"Bazı şeylerin zaten özel olduğunu sanıyorum," diyorum ona. "Doğru tahmin ediyorsun."

Bir parçam bunun ne anlama geldiğini sormak istiyor. Ama daha akıllı olan parçam ısrar etmiyor.

Çünkü o haklı.

Paylaşmak, her anı birlikte geçirmek anlamına gelmez. Birbirimize güvenerek eşimizi sevmek ve değer vermek anlamına gelir. Ve Maliki'nin bunu benim yöntemimle değil, kendi yöntemiyle yapmasına izin vermeliyim.

Bu yüzden başımı sallıyorum. "Anlıyorum, Maliki. Ve seçimlerini saygıyla karşılıyorum."

Bana bakmaya devam ediyor. "Onu becerdikten sonra senin ölüm dünyana düşersen, hiç hoşuma gitmeyecek."

"Yani odalarımı yine mahvedeceksin?" diye soruyorum.

"Daha kötüsü," diye söz veriyor. Ama ayrıntıya girmiyor.

"Şimdi meraklandım."

"Ve sen bana psikopat diyorsun," diye söylüyor.

Omuzlarımı kaldırıyorum. "İki damla su gibi, değil mi?"

Gözleri büyür. "Az önce hümanizm mi kullandın?"

Homurdanırım. "Buna alışma."

"Ohhh, buna alışacağım. Hatta, bunu *teşvik* edeceğim."

Gülümsemesi genişler. "Sera'ya en sevdiğim tüm deyimleri öğreteceğim, uyurken sana fısıldamasını sağlayacağım."

Ondan uzaklaşıyorum, oldukça sinirlenmiş bir şekilde. "Şu anda zamanımı boşa harcıyorsun."

"Senin dilini geliştiriyorum," diye karşılık verir. "Seni daha kültürlü yapıyorum. Seni yepyeni bir alemle tanıştırıyorum..."

"Şimdi labirent koruma büyüleri üzerinde çalışacağım," diyorum, onun anlamsız gevezeliklerini keserek. "Ve Morpheus ile konuşmayı düşüneneğim."

Ona cevap verme şansı vermiyorum. Sadece sis.

Tüm bunlar olurken, kötü şöhretli Rüya Tanrısı'nı düşünüyorum. Kuzenim. Binlerce yıldır bana meydan okuyan kişi.

Onunla gerçekten konuşmak istemiyorum. Ama konuşmak zorunda kalacağım gibi görünüyor. *Arkadaşlarım için yapmaya hazır olduğum şeyler...*

Bölüm 22

Morpheus

BU ARADA

İŞTE BURADASIN, güzel Omega, diye düşünüyorum, sonunda rüya dünyasında aradığım kişiyi buldum. Çıplak ve masmavi denizde yüzüyor, gözleri kapalı, kolları uzanmış.

Bu manzarayı görünce dudaklarım kıvrılıyor, giysilerimi çıkarıp sıcak suya giriyorum, küçük hayalperestimle bir araya gelmek için sabırsızlanıyorum. "Bana yüzme bilmediğini söylemiştin," diye mırıldanıyorum. "Ama burada gayet iyi gidiyorsun gibi görünüyor."

O irkilir, mavi gözlerini gökyüzüne doğru açar ve sonra beni arar. "Ne?" diye sorar, birkaç kez gözlerini kırpar. "Ben... Oh!" Oturmaya çalışır ve sonunda kollarını garip bir dairesel hareketle çevirir ve suda çırpınır.

Ona doğru dalıyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu sığ lagünde, en fazla bir metre derinliğindeki suda düzeltmeye çalışıyorum.

Ayağa kalkar ve bana sarılır, kirpikleri titrerken derin bir nefes alır.

"İyisin," diye fısıldıyorum. "Ben buradayım. Ve daha da önemlisi, burada ayakta durabilirsin." *Bu da bir rüya,* diye eklemek üzereyim, ama titriyor, adrenalin patlaması belli.

Bu yüzden onu sadece kucaklarım.

"Sadece nefes al," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Nefes al... nefes ver... işte böyle, Serapina. Şimdi uslu bir kız ol ve tekrar nefes al. Mmm, işte böyle, tatlım. Nefes ver." Mantrayı birkaç kez daha tekrarlıyorum, nefesini düzenlemesine yardımcı oluyorum ve sonunda titremesi diner.

"Nasıl buraya geldim?" diye sorar, sesinde sadece hafif bir titreme vardır.

"Rüya görüyorsun," diyorum ona. "Ve görünüşe göre zihnin seni lagüne geri dönmek istemiş." Etrafa bakıyorum. "Sadece buradaki manzara oldukça farklı. Karanlık gökyüzü, parıldayan yıldızlar ve iki çok belirgin ay."

Bu bana Ölüler Diyarı'nı hatırlatıyor.

Ancak o krallıkta böyle mavi denizler yoktur. Sadece Kan Nehri ve yakın zamanda yeniden dirilen Ölüler Deresi vardır.

Bu, Hades'in dünyasından ve Mikonos'tan edindiği deneyimlerin muhteşem bir birleşimi. "Manzarayı beğendim," diyorum ona, içtenlikle. "Özellikle de kıyafet seçiminizi." Göğsüme yaslanmış göğüslerine bakıyorum. "Çok güzelsin, Serapina."

Kaşlarını çatıyor, sonra bakışımı takip edip nefesini tutuyor. "Oh!" Sanki beni itecekmiş gibi avuçlarını göğüs kaslarıma koyuyor, ama tırnakları cildime batıyor ve aramızda elektriksel bir titreşim oluyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Ve o yavaşça bana bakar. "Bu... gerçek değil mi?" "Senin istediğin kadar gerçek," diyorum ona.

"Ama bu bir rüya mı?"

"Evet." Parmaklarımı omurgasından boynunun arkasına doğru kaydırırım. "Artık benim dünyamdasın, Serapina."

"Yani sen... gerçekten buradasın?"

"Bir bakıma," diye gülümserim. "Hades'in labirentindesin, ama belli ki uykudasın."

Burnunu kırıştırır. "Oh. Yani sen sadece benim hayal gücümün bir ürünü olabilirsin."

Ben başımı sallarım. "Doğru. Ama ben Rüyaların Tanrısı'yım, tatlım. Yani gerçekten burada da olabilirim."

"Hmm, belki. Ancak bunu da biliyorum, yani bu hala kafamın içinde olabilir," diye cevaplar ve etrafına bakınır. "Mağarada olanları devam ettirmek istemem mantıklı olurdu."

Kaşlarım yukarı doğru kalkar. "Ve mağarada neler oluyordu?" diye sorarım, sesim yatak odası için uygun olan daha düşük bir tona iner.

Göğüslerimin üzerinde sertleşen meme uçları, benim cazibeme karşı bağışık olmadığını gösteriyor. Ya da belki de bizi soyunup o lagüne girmeye iten şeyi düşünüyor olduğu içindir.

"Bana düğümünü öğretecektin," diye fısıldadı.

"Öyleydi," diye cevap veriyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Eğer istersen, hala yapabilirim." Çünkü onu memnun etmek için her şeyi yapardım. Onu tanımak için. Onu *kazanmak* için.

O inanılmaz bir kadın. Çok dirençli. Zeki. Güçlü. Bağımsız.

Hayatı kolay geçmedi ve şu anda Hades'in labirentinde mahsur kaldı, ama yine de çekici mavi gözleriyle bana içtenlikle ve ilgiyle bakıyor.

"Hades, kızgınlık dönemimde bir düğüm arzulayacağımı söyledi," diyor bana.

"Öyle mi?" Merakım uyandı. "Başka bir şey söyledi mi?"

Yutkunup başını sallıyor. "Avlanmak isteyeceğimi söyledi... çünkü potansiyel eşlerimi test etmek istiyorum."

Çenemi eğiyorum. "O haklı. Omegalar, Alfalar gibi ilkel oyunları severler. Maliki bir Alfa olmasa da, seni kovalamaktan da keyif alacağına eminim."

Serapina titrer. "Çünkü ben... üremek isteyeceğim için mi?"

"Evet, kızgınlığın amacı budur," diye mırıldandım. "Ama gerçekten istediğin bu değilse, hepimiz anlayacağız, küçük hayalperest." Gerçi, itiraf etmeliyim ki, bu biraz hayal kırıklığı yaratacak, çünkü hamile bir Serapina fikri çok tahrik edici.

Onun rahminde kimin tohumu olacağı umurumda değil; onu ve içindeki hayatı eşit derecede seveceğim. Çünkü yaratılış sihirli bir şeydir. Ve bu yaratılışın bir parçası olma kavramı doğası gereği ilahidir. Bir mucize.

Sadece o anın tanığı olmak ve hayatın armağanını beslemeye yardımcı olmak istiyorum.

"İfaden... hüzünlü görünüyorsun?" diyor, bir elini göğsümden boynuma doğru kaydırarak tek parmağıyla çene hattımı izliyor. "Çocuk mu istiyorsun?"

Bu çok dikkatli bir soru, Serapina'nın çevresindekilere ne kadar dikkat ettiğini doğrulayan bir soru. Her zaman durumları inceleyip yorumluyor. Bu beceri şüphesiz zorlu çocukluğunun bir ürünü, çevresindeki herkesi ve her şeyi değerlendirebilme yeteneği hayatta kalmak için bir araç.

Ama Şimdi bu yeteneği, benim istek ve dileklerimi anlamak için kullanıyor, oysa ben esas olarak ona odaklanmıştım.

"Alfalar, Omegalara tohumumuzu vermek ve yaşamın yaratılmasına yardımcı olmak için varlar," diye ona dürüstçe söylüyorum. "Evet, uzun zamandır bir ocuk sahibi olmak istiyordum. Ama binlerce yıl bekledim, Serapina. Birkaç on yıl veya yüzyıl daha beklemek benim için sorun değil."

Gözleri büyür. "Yüzyıllar mı?"

"Ya da on yıllar," diye ekliyorum. "On yıllar' da dedim."

"Benim hazır olmam için *yüzyıllar* bekler miydin?" diye sorar, benim "on yıl" yorumumu tamamen görmezden gelerek.

Diğer kolumla belini sıkıca sararken, diğer elimle yanağını okşarım. "Serapina, sen istersen sonsuza kadar beklerim. Ben senin Alfana. Her zaman ve sonsuza kadar. Sen ne istersen o kadar."

Bana bakar, bakışları araştırıcıdır. "Bunun gerçek olduğuna beni ikna etmekte pek başarılı değilsin," diye fısıldar.

Glmsyorum. "Rüyalar benim için çok gerçektir, kalbim. Ama bu, senin istediğin kadar fantastik ya da gerçek olabilir. Çünkü ben senin Rüyaların Tanrısı'yım ve senin fantezilerin benim için tam anlamıyla emirlerdir."

Kirpikleri hafifçe titrer, göz bebekleri büyümüş gibi görünür. "Yani bana istediğim her şeyi vereceksin... bu rüyada?"

"Tatlım, istediğin her şeyi sana vereceğim." Şimdi ve genel olarak demek istediğimi anlamasını sağlamak için bir süre duruyorum.

Bunu yapma gücüm olduğu sürece, her zaman istediği her şeyi ona vereceğim.

Rüya olsun ya da olmasın.

"Ama bu fantezinin parametreleriyle başlamak isterseniz," diye devam ediyorum, "bununla çalışabilirim."

"O zaman lagünde başladığımız konuşmamıza devam etmek istiyorum," diyor bana yumuşak bir sesle. "Ben... Sonra ne olacağını bilmek istiyorum."

Bakışlarım ağzına kayıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Seni peceğime eminim, Serapina." Başparmağımla alt dudağını okşuyorum. "Sonra elini düğüme götürürdüm, keşfetmen için."

O titrer. "Tamam." Yüzünde şehvetli bir ifade belirir. "Göster bana, Morpheus. Olması gerekeni yaşamak istiyorum."

Nefesim kesildi, sözleri benim fantezilerime benziyordu — Omega'ma aramızdaki hayatın nasıl olması gerektiğini göstermek istiyordum. Binlerce yıl önce ruhlarımızın nasıl bağlanmalıydı.

Ama bu Serapina.

Benim mükemmel

eşim. *Benim*

Tanrıçam.

Ve bu, fantezimi çok daha yoğun hale getiriyor. Arzularım daha da alevleniyor. Aşkım daha da parlaklaşıyor.

"Rüyalar, Serapina," diye fısıldıyorum, alnımı alnına dayayarak. "Rollerimizin tersine döndüğünü ve belki de sen gerçekten benim fantezilerimi gerçekleştirmek için burada olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Çünkü ondan başka bir şey istemiyorum. Onu kucaklamak istiyorum.

Onu taparcasına sevmek.

Dudaklarımı onun dudaklarına en yumuşak öpücükle değdiriyorum, yarın uyandığında bunun onun zihninde sadece bir anı olacağının farkındayım.

Ama benim için bu çok gerçek. Ben buradayım. Onunla birlikte rüya dünyasındayım. Onu kucaklıyorum. Onu *tadıyorum...*

Onu tekrar öpüyorum, biraz daha bastırarak, ve onu düzgünce tutmak için elimi saçlarına geri çekiyorum.

Etrafımızdaki her şey eriyor, deniz farklı bir havuza dönüşüyor. Gözlerden uzak bir banyo. Bize mahremiyet sağlamak için etrafımızı saran duvarları olan bir banyo.

Zaten burada kimse bizi rahatsız edemez.

Bunu sona erdirmenin tek yolu, Serapina'nın bana durmamı söylemesi... ya da gerçek dünyada biri onu uyandırması.

Ancak, ona bir parça mahremiyet sağlamak ve aynı zamanda benim alanımın büyüsunü tanıtmak istiyorum.

Banyonun etrafına dört sütun oluştuyorum, hepsi taştan ve altın yapraklarla süslenmiş.

Sonra devasa havuza bir bank katmanı ekledim, böylece dinlenebileceğimiz... ya da başka şeyler yapabileceğimiz bir yerimiz oldu.

Ne isterse. Nasıl isterse. *Ben onunum.*

Serapina bunların hiçbirini fark etmiyor gibi görünüyor, dudaklarımın her dokunuşunda vücudu benimkine eriyor.

Ama dilimi ağzına soktuğum anda, kucaklaşmamız değişiyor.

Elleri omuzlarıma doğru kayarken tırnakları derimi çiziyor, sonra kollarını boynuma doluyor.

İnliyorum, bana sıkıca sarılmasının verdiği his, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun ve en inanılmaz duygu. O kadar sıcak ki. O kadar yumuşak ki. *O kadar benim ki.*

Öpüşmemizi derinleştiriyorum, kolum onun belini çelik bir bant gibi sarıyor. Çünkü daha fazlasına ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

Tanrım, çok uzun zamandır açlık çekiyordum. Omega yoktu. Gerçek eş yoktu. Ve şimdi... şimdi en büyük fantezim rüya dünyamda gerçekleşiyor.

Serapina inliyor, göğüsleri sesle birlikte neredeyse titriyor.

Devam etmemeliyim. Durmalıyım. Ama elim kendi kendine kayıyor, onu hissetmeye ihtiyaç duyuyor. Onu *tanımaya*.

Göğsünü avuçlarım ve eşimin bana doğru eğilmesiyle bir başka lezzetli ses çıkarmasını sağlarım. Bu planın bir parçası değildi. Ama şimdi duramam. Onun her santimini hissetmek istiyorum. Bu anı ezberlemek istiyorum... bir daha böyle bir an olmayabilir diye.

Onu hafifçe sıkıldığında nefesini keser, sonra meme ucunu parmağımla okşadığımda neredeyse mırıldanır.

Ağzımı onunkinden ayırıp boynuna doğru öpücükler yağdırıyorum, ama parmakları aniden saçlarımı kavrayıp başımı geri çekerek daha fazlasını istiyor.

Dudaklarımız değmeden hemen önce gülümserim, sonra onun isteğine boyun eğiyorum. Ama bu sadece bir boyun eğme değil.

Bu bir sahiplenme.

Sadece benden değil, ondan da.

Öpücüğümüz bir anda keşifsel olmaktan çıkıp vahşileştiği için, ben onun meme ucunu parmağımla okşarken ve alt tarafımı karnına bastırırken, onun dili benimkiyle düello yapıyor.

Düğümümün nerede olduğu ya da ona ne kadar sert olduğum konusunda hiçbir şüphe yok.

Sikim onun yumuşak tenine karşı lanet bir damga gibi, vücudum onu arzularken kelimelerle anlatamayacağım kadar şiddetli bir şekilde titriyor. "Siktir, Serapina," diye nefes alıyorum.

Bana sarılıyor. "Daha fazla, Morpheus. Lütfen."

Ellerimi beline koyup onu kendime doğru çekiyorum, sonra da kaldırıyorum. "Bacaklarını bana dolaştır" diyorum ona.

O da öyle yapıyor.

Çünkü tabii ki yapar. O benim iyi kızım. Benim *Hayalim*.

Bizi geriye doğru yürüyerek bankın üzerine oturuyorum, o da kolaylıkla bacaklarını bana doluyor ama oturmasına izin vermiyorum. Onu dizlerinin üzerinde kalmaya zorluyorum ve tam istediğim yere, göğüsleri yüzüme daha yakın olacak şekilde yerleştiriyorum.

Öne eğilerek, dişlerimle bir meme ucunu ısıriyorum.

Şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra dilimle keskin acıyı giderdiğimde irkildi.

"Ohh," diye inler, sırtını kavisleyerek beni tekrar yapmaya teşvik etmeye çalışır.

Ben yapmadım.

Onun yerine emiyorum, bu da Omega'mdan daha da güzel inlemeler koparıyor.

Parmakları tekrar saçlarıma uzanırken, diğer eli omzuma gider. "Bu çok... çok iyi geliyor..."

"Mmm," diye mırıldanıyorum, ona katılıyorum.

Sadece, "*hissettiriyor*" yerine "*tadı*" derdim, çünkü lanet olsun, eşim *tatlı*.

Daha fazlasını istiyorum.

Onun her santimini yalamak istiyorum.

Dişlerimi etine geçirmek ve iz bırakmak istiyorum. *Onu* altıma çekip *sikmek* istiyorum.

Ama bunu aceleye getiremem.

Onun hayranlığını ve onayını her saniyesinde tatmak istiyorum. Onun ilgisinden zevk almalıyım. *Onun seçiminden zevk almalıyım*.

Diğer göğsüne geçerek, hak ettiği ilgiyi ona gösteririm, ağızımla onu okşarım ve dilimle onu zevke getiririm.

Uzaklaştığımda, göğsünün her yerine güzel bir kızarıklık yayılmış, rengi, kucağımda nefes nefese kalırken yanaklarının rengiyle uyumlu. "Daha fazla?" diye soruyorum ona.

O başını sallar. "Evet, lütfen."

Parmaklarımla saçlarını okşayarak onu öpmek için kendime doğru çekiyorum. Ama dudaklarımız birleşmeden önce ona şöyle diyorum: "Kalbim, benimle birlikteyken asla yalvarmak zorunda kalmayacaksın. Tek yapman gereken istemek."

Yeminimi dilimle kanıtlıyorum, içimde biriken bin yıllık tutkuyla onu kucaklıyorum, hepsi hayallerimin Omega'sı için. Eşim. *Kaderim*.

O titriyor, ben onu kendime yaklaştıırken vücudu benimkine doğru eğiliyor, bizi birbirimize yakınlaştırıyor ve benim düğümümü onun kaygan amına değdiriyor.

Serapina buna karşılık bana daha da sıkı sarılır, alt kısmı benim penisimle sürtünme arayışında keşifsel bir hareket yapar.

Onun ihtiyaçlarını yerine getiriyorum. Çünkü lanet olsun, onu şimdi nasıl durdurabilirim ki? Neden deneyeyim ki?

"Dreams, harika hissettiriyorsun," diye fısıldıyorum.

Bu onun zihninin bir ürünü olabilir, ama yine de benim varlığımın en inanılmaz deneyimi.

Ve bu onu daha da çok arzulamama neden oluyor.

Hades'in labirentine girmenin bir yolunu bulmam gerekecek, ki bu yüzden Serapina'yı rüyalarında aramıştım. Onun içinde, koruma kalkanlarını değiştirebilecek bir güç var. Ona öğretmek istedim.

Bunun yerine, kucağımda çok tahrik olmuş bir Omega ile bu banyoda buldum kendimi.

O, kızgınlık dönemine çok yakın. Bunu *hissede*biliyorum. İçindeki bu ihtiyaç giderek artacak.

Ta ki şehvetle aklını kaybedene kadar.

Ve Hades'e onu bağlaması için yalvarana kadar.

Tüm bu adaletsizliğe, eşimi onun sahiplenici tavırları yüzünden tekrar kaybetme tehlikesine karşı hırlamak istiyorum.

O da benim...

Ama rüyada ona sahip çıkamam. Ayrıca o istemeden onu ısırmayacağım.

"Sana dokunmak istiyorum," diyor Serapina nefes nefese, ağzı ağzıma değiyor, amcığı ağrıyan sikime karşı çok sıcak.

"Dokun bana," diyorum ona. "İstediğin yere dokun, küçük..." Dünya etrafımızda titriyor, bu da beni kükrememe neden oluyor.

Gözleri büyüdü. "Ne...?" Sesi kaybolur, yüzü solmaya başlar.

Ve aniden, ortadan kaybolur.

Başım geriye düşer, vücudum gerilir, damarlarımdan acı yayılır. Kısa bir an için Serapina beni gerçek bir fanteziyle tanıştırdı.

Şimdi, gerçekliğin kabusuyla yüzleşmek zorundayım.

Bir kez daha onun henüz benim olmadığını fark ettiğim bir kabus.

"Siktir," diye homurdanıyorum, illüzyon etrafımda eriyip giderken yumruklarımı sıkıyorum

. "Siktir."

Alfa olarak hakkımı savunmak için Hades'le savaşmaktan bıktım artık. Ama bir gün sevgilimin öpücüğünü kazanmak için sonsuza kadar onunla savaşırım.

O rüyalarında beni seçti.

Umarım, rüyalarının dışında da beni seçer.

Ama bunu öğrenmemin tek yolu, Hades'in onu görmeme izin vermesi. Ya da ona labirente girmeme izin vermeyi öğretmem.

Bir dahaki sefere rüyanda, Serapina, seni bulmaya odaklanacağım, diye karar verdim. O zamana kadar, rüya dünyasında seni bekleyeceğim, aşkım...

Bölüm 23

Sera

MORPHEUS, sanırım, dünya kaybolurken onu arıyorum.

Ve birdenbire kristalleşmiş çiçeklerle süslenmiş tavana bakıyorum.

Gözlerimi kırptıştırarak, beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ya da... ya da nasıl uykuya daldığımı.

Kaşlarım çatılıyor. Son hatırladığım şey, Hades'i buraya kadar takip edip banyo yapmaya gitmek. Sonra... sonra hiçbir şey.

Aşağıya baktığımda, kendimi altın rengi ipek bir gecelik içinde buluyorum, bu gecelik açıkça uyumak için tasarlanmış, akşam yemeği partisi için değil. Bu, normalde uyurken giydiğim şey değil, bu da Hades'in beni giydirdiğini gösteriyor.

Ama ne zaman uykuya dalmışım?

Yutkunarak kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ve üç başlı bir canavarla karşı karşıya geliyorum.

"Oh!" Hayvan beni merakla izlerken, yastıklar ani hareketimi yumuşatırken, başımı yastığa geri çekiyorum.

İkisi başlarını eğmişken, üçüncüsü — Ossa — bana aptalca, pantolon gibi bir sırtış atıyor.

Onlara bakıyorum. "Erm." Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyorum. Beni yiyecekler mi? Hareket edersem bana saldıracaklar mı? Havlayacaklar mı? "Merhaba?" diyorum tedirgin bir şekilde.

Ossa'nın çeneleri kapanır, sonra tekrar açılır ve küçük bir havlama çıkar, bunun bir kurt değil, bir köpek yavrusuna ait olduğuna eminim.

Howl ve Mort da onu takip eder, iki farklı ses çıkarırlar, ama ikisi de aynı derecede *sevimli*.

Onlara göz kırptıyorum.

Onlar da bana göz kırptıyor.

Sonra Ossa mutlu bir şekilde nefes alırken, onlar da aynı şekilde gülümser gibi dillerini yana doğru sarkıtıyorlar.

Yatağın üzerinde onlara biraz daha yaklaşıyorum — şimdi fark ediyorum ki yatak çok büyük, çünkü canavar sadece yatağın ayak ucunu kaplıyor ve etraflarında hareket edecek yer hala var.

Tanrım, bu yatak beş ya da altı kişilik bir partiye rahatlıkla sığar...

Ya da en azından ben, Morpheus ve Malaki... ve belki Hades.

Bu düşünce beni titretir, üç erkekle aynı anda birlikte olma fikri bacaklarımı kaskatı yapar.

Oh, bu... ilginç olurdu.

Yutkunuyorum, kalbim birden hızla çarpmaya başlıyor. "Bir şey" demek yetersiz kalır.

Ossa hafif bir iniltiyle başını yere koyar, gümüş rengi gözleri iri ve yuvarlak, bana sevimli bir yalvarma ifadesiyle bakar. Mort ve Howl da onu taklit edince kalbim parçalanmaya başlar.

Çünkü, aman tanrım, onlar çok *sevimli*.

Ve kuyrukları sallanıyor.

Elimi Ossa'ya doğru uzatıyorum ve dikkatlice onun sarkık siyah kulaklarından birine dokunuyorum. Onu kaşıyınca gözleri kapanmaya başlıyor ve yemin ederim ki mırlamaya başlıyor.

Sonra Mort'a uzanıyorum, onun kulakları da aynı derecede yumuşak ve sarkık. Gözleri altın renginde ve bana biraz Maliki'yi hatırlatıyor.

Sonra Howl mavi irisleriyle bana en hüzünlü bakışını atıyor ve ben de iki elimi de kafasına götürüp onu iyice kaşımak zorunda hissediyorum.

Bitirdiğimde, hepsi yine mutlu bir şekilde nefes alıyorlar ve ben gülümsemeden edemiyorum.

"Sen çok sevimli..."

Ossa'nın hırlaması sözümü keser ve ben korkuyla elimi geri çekerim.

Howl ve Mort ikisi de ona bakıp havlamaya başlayınca, "Özür dilerim" diye aceleyle söylüyorum. *Yüksek sesle*.

Bu canavarın akşam yemeği olmak üzere olduğuma ikna olarak tekrar geriye doğru koşarken, yaratık yataktan atlayıp yatak odasının kapısından dışarı fırladı.

Ossa'nın öfkesini dile getirdiğini duyunca kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Bir şeyler oluyor...

Ben... Burada kalmalı mıyım, yoksa...

Dudaklarım bükülür.

Sonra kaşlarım çatılır.

Hades bu labirentin güvenli olduğunu söylemişti. Yani, canavarının bu şekilde tepki vermesine neden olan şey, labirentle ilgili olmalı.

Gözlerimi kısarak yataktan kayıyorum ve Ossa'nın bu şekilde kükremesine neden olan şeyle yüzleşmeye kararlı olarak kapıya doğru yürüyorum. Çünkü bir hanımefendi gibi davranmayı reddediyorum.

Hades burayı Persephone'yi cezalandırmak için yarattı. Ama onu seviyor. Bunu biliyorum. Ve onun Persephone'ye ya da bana gerçekten zarar vereceğini hiç sanmıyorum.

Yani bu her neyse, başa çıkabilirim...

Mort ve Howl'un uzun dilleriyle Maliki'ye ikiz öpücükler vermek için zıpladıklarını görünce gözlerim fal taşı gibi açılır, Ossa ise homurdanıp hırlar.

O gülerek iki kafayı okşadı, sonra Ossa'ya uzandı ve Ossa parmaklarını ısırmaya çalıştığında homurdandı. "Ne kadar alıngansın," dedi ona.

Ossa tekrar hırladı.

Bu da onu sadece başını sallamasına neden oluyor. "Bir gün bana bir şans vereceksin."

Ossa homurdanır, sonra Howl ve Mort sevgilerini göstermeye devam ederken ondan gözlerini ayırır.

Onun açıkça rahatsızlığı karşısında kaşlarım yükselir. Kardeşlerinin Maliki'yi sevmesinden çok rahatsız olduğu çok açıktır, bu da izlemesi sevimli ve eğlencelidir.

Ancak, birkaç saniye bu sahnenin tadını çıkardıktan sonra, bir farkındalık göğsüme çarparak eğlencemi anında yok eder. "Buradasın," derim, gözlerim büyür. "Buradasın!"

Maliki bana bakar ve sırtarak, "Evet, baş belası, buradayım," der. Kocaman pençelerden kurtulur ve koyu renk kot pantolon ve siyah düğmeli gömlekle bana doğru gelir.

Kendimi onun kollarına atıyorum ve deri kokusunu içime çekiyorum, dumanlı koku sanki beni nazikçe saran bir talep gibi.

Boynumu ve sonra yanağımı öper, sonra dudaklarını kulağıma bastırır.
"Beni özledin mi, küçük gizem?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Ama hemen ardından başka bir düşünce aklıma gelir ve geri çekilip ona bakarım.

"Bu gerçek, değil mi?" Kaşlarını çatır.

"Ne?"

"Bu bir rüya değil mi?" diye ısrar ediyorum.

Bana bir an bakıyor, sonra başını eğiyor. "Sanırım bu ne yapmak istediğine bağlı. Bunu bir fantezi haline getirmek ister misin, sorunlu kız? Çünkü bu eğlenceli olabilir."

"Ciddiyim, Maliki. Hala rüya mı görüyorum?"

"Hala rüya mı görüyorum?" diye tekrarlar. Bir anlığına kaşlarını kaldırır ve sonra ekler, "Anlıyorum. Morpheus oraya gitmiş. Rüya dünyasında seninle oynuyor, değil mi?"

"*Oynamak*" kelimesini kullanması midemi bulandırırken, damarlarım yeni bir sıcaklıkla doldu.

"*Oynamak*" kesinlikle doğru bir terim.

Aslında, suya geri dönüp *oynamak* istiyorum. Tekrar üzerine çıkmak. *Onun sıcaklığını hissetmek...*

"Mmm, gerçekten oynuyoruz," diye mırıldanıyor Maliki, ellerini kalçalarımın koyarak beni hiç zorlanmadan havaya kaldırıyor. "O zaman yatak odası bu tarafta olmalı." Beni geldiğim yöne doğru taşımaya başladığında omuzlarından tutuyorum. "Belki kendi hayallerimizi gerçekleştirebiliriz."

"Maliki..." Adı biraz nefes nefese çıkıyor. Hala bunun gerçek olduğuna ikna olmadım.

Ama artık umursadığımı da sanmıyorum.

Maliki burada. O sıcak. *Ve beni yatağa götürüyor.*

"Bu altın elbise sana çok yakışmış bu arada," diyor, ağzı yine kulağımda. "Hades'in yarattığını varsayıyorum?"

"Ben... Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Ama sanırım öyle. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum."

"Evet, neredeyse boğulduğunu söyledi." Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Öyle mi?"

Beni yatağın yanındaki yere indirir ve bana bakar. "Hades, banyoda bayıldığını söyledi."

"Oh." Burnumu kırıstırırım. "Bunu hatırlamıyorum." Ama banyo yapmak istediğimi hatırlıyorum. Ki... bu benim yapacağım bir şey değil.

Ama artık benim için neyin normal olduğunu tam olarak bilmiyorum. Her şey... garip geliyor. Yeni. Ve tuhaf bir şekilde heyecan verici.

Şey, bu son duygu tamamen Maliki'nin şu anda geceliğimi hayranlıkla izlemesinden kaynaklanıyor.

Tabii, Morpheus'un rüyamda bana yaptıkları da buna ekleniyor.

Titriyorum, uyluklarım kaskatı kesiliyor. Maliki bunu fark etmiş gibi görünüyor çünkü yavaşça bakışlarını bana çevirip kaşlarını kaldırıyor.

"İyi misin, sorunlu?" Eli yanımdan yukarı doğru kayarak yanağımı okşadı. "Yoksa Morpheus rüyanda sana iyi bakmadı mı?"

"Uyanmadan önce..." Cümleyi tamamlayamadan sözlerim kesiliyor. Çünkü uykuya devam etseydim ne olacağını gerçekten bilmiyorum.

Ama ne olmasını isterdim, onu biliyorum. Ve bu, Morpheus'un düğümü hakkında daha fazla bilgi edinmeyi içeriyordu.

"Hmm, o zaman bu benim hatam. Hades sana nasıl ulaşacağımı gösterdiğinde, hemen peşinden gittim." Parmaklarını tekrar saçlarıma soktu. "Bunu telafi etmemi ister misin, Sera?"

Ben... Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. "Bu yanlış değil mi?" diye soruyorum, yüksek sesle düşünürken. "Morpheus'tan... oraya gitmek?" Düşüncelerimi işlerken gözlerim büyüdü. "Yani, bekle. Sen burada olmak istediğin için mi buradasın?"

Konu değişimi biraz sarsıcı oldu.

Ama Hades'in onu beni bulması için yönlendirdiğini söyledi... Maliki beni bulmak istediği için mi? Yoksa Hades'ten Maliki'ye labirente giriş izni vermesi için ricada bulunduğum için mi buradadır?

"Hala bir görev miyim?" diye yüksek sesle merak ediyorum. "Yoksa Hades..."

Maliki'nin ağzı beni susturur, dili dudaklarımla arasından kayarak beni başımı döndüren ve kafamı karıştıran bir öpücüğe boğar.

Başım dönüyor çünkü *vay canına*.

Kafam karışık çünkü... çünkü az önce ne düşündüğümü veya ne söylediğimi bilmiyorum. Sadece *daha fazlasını* istiyorum.

Parmakları saçlarıma kayarak beni kendisine doğru çekiyor ve beni yalayıp yutuyor. "Eğer bu hala bir görevse Sera, o zaman bu hayatımın en iyi görevi." Beni tekrar kaldırıyor ve yatağa atıyor.

Ona göz kırpıyorum, kafam onun sözleriyle dolup taşıyor ve ateşli düşüncelerimde yankılanan tutkulu arzularla karışıyor.

"Burada olmak istediğim için buradayım." Gömleğinin düğmelerini açmaya başlar, altın rengi gözleri benimkilere bakıyor. "Aramızdaki bu şeyi tanımlayamıyorum, küçük gizem. Ve açıkçası, tanımlamak da istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum. Benim için önemli olan tek şey bu."

Ses tonunda beni nefesimi kesen bir saygı var, ama beni büyüleyen onun ifadesi.

Bakışlarından açlık yayılıyor.

Ve günahkar ve dolgun dudakları, "Morpheus'tan bana geçmenin yanlış olması konusunda mı?" derken hareket etmeye devam ediyor. Gülümsüyor. "Anladığım kadarıyla, Omegaların birden fazla eşe sahip olmak istemesi beklenen bir şey. Ve senin için şanslısın ki, ben paylaşma kavramını seviyorum."

Gömleği açılır ve dizini yatağa koyar.

"Aslında, paylaşmayı *çok severim*," diye ekliyor, benim uzanmış bedenimin üzerinde sürünürken. "Yani, Morpheus'u yuvana davet etmek istersen, onunla birlikte sana zevk vermekten büyük keyif alırım."

Tamam. Artık rüya gördüğüme eminim. Çünkü bu, yakın zamana kadar arzuladığımı bile fark etmediğim bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi gibi geliyor.

Ya da belki de bir süredir biliyordum. Alina beni eşleriyle tanıştırdığından beri. *Çoğul olarak*. Ve bir çevreye sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeye başladım.

O zamanlar bunu çabucak kafamdan attım, çünkü bunun benim geleceğim olabileceğini düşünmüyordum.

Ama şimdi... şimdi bunun mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Maliki ile. Morpheus ile. Ve belki Hades ile.

Benim isteğim üzerine Maliki'yi labirente soktu. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Tabii rüya görmüyorsam.

Ama gerçek olsun ya da olmasın, bunu istiyorum. Maliki'yi istiyorum.

O da üstüme uzandığında, bacaklarımı kalçalarına doladım ve ona öpüşmek için eğildim.

Elini boğazıma dolarken, dilini benimkine batırıyor, ağzı sıcak ve kararlı. Tanımlayamadığım bir şeye ihtiyaç duyarak inliyorum. Yoğun bir şeye. Morpheus içimde uyandırdığı, Maliki'nin yerine getirmesi gereken bir şeye.

Bu benim için yanlış mı? Merak ediyorum, endişemi tekrarlıyorum ama sadece kendime. Ancak, Maliki'nin az önceki yorumu zihnimde yankılanıyor.

"Paylaşma kavramını seviyorum."

Başparmağı boynumun çizgisini takip ederken titriyorum. Tehditkar ama aynı zamanda saygılı bir his veriyor ve bu karışım beni onun altında kıvrandırıyor.

Bu da beni onun kalçalarına doğru kıvrılmaya ve sürtünme aramaya itiyor. Beni tekrar aşağı bastırıyor ve boğazımı hafifçe sıkıyor. "Beni aceleye getirme, yaramaz," diye mırıldanıyor. "Seni tatmayı henüz bitirmedim."

Cevap veremeden dili tekrar ağzıma giriyor, öpücüğü beni hem bastırıyor hem de ısıtıyor.

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

Ama beni aşağıda tutuyor ve ağzıyla beni bylemeye devam ediyor.

Thorns, o iyi bir pşc. Onu kiminle karşılaştıracak kimsem yok. Hades ve Morpheus hariç... ryalarımnda.

Bu sayılır mı?

Umurumda mı?

Hayır.

Ben sadece... Bu pcğ kendimi kaptırmak ve Maliki tarafından tamamen tüketilmek istiyorum.

Boğazımdaki eli geçerken, diğer eli yan tarafımı okşuyor. Göğsümü avularken, başparmağıyla zaten sertleşmiş meme ucumu okşarken, içimden bir inilti kaçıyor.

Bu bana Morpheus'u hatırlatıyor. Ama aynı zamanda farklı da.

Bu Maliki. Dokunuşu elektrik gibi. Morpheus'unki daha fantastik, rüya gibi. Ve Hades... Hades yoğunluğun vücut bulmuş hali.

"Bu ipeksi geceliği gerçekten çok beğendim," diye mırıldanır Maliki, parmağı meme başımın etrafında daireler çizerek. "Ama senin tenine dokunmak istiyorum, Sera."

Onun yorumunun ardından bir yırtılma sesi duyulur, kayış birden kopar ve elbisemi çekip belime kadar indirir. Onun hareket ettiğini neredeyse hiç hissetmedim, ama bir saniye sonra tekrar üstüme yerleşir ve beni tekrar öper.

Çıplak göğsünün benimkine değmesi hissi kanımı kaynatıyor. Kaslı ve seksi, dövmeleri ise... dövmeleri *hareket* ediyor.

Onları tenimde hissediyorum, ritmik bir şekilde kıvrılıyorlar, göğüslerimi okşuyorlar ve meme uçlarımı daha da sertleştiriyorlar.

Gülümsüyor. "Hoşuna gitti mi, Sera?"

Onu daha da fazla dokunmaya çalışırken onaylayarak başımı sallayıp inliyorum.

"Bu benim mırıldanma şeklim," diyor bana. "Ama bu seni sakinleştirmekten çok daha fazlasını yapacak, sorunlu kız. Seni uçurumdan aşağı, daha önce hiç yaşamadığın bir ecstasy'ye sürükleyecek. Söz veriyorum."

Onun sözlerini sorgulamıyorum bile. Çünkü az önce söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyorum.

Ve ona

güveniyorum.

Onu istiyorum.

Bunu istiyorum. *Bu* her neyse. Artık düşünmek istemiyorum, sadece kendimi bırakmak istiyorum.

Ve öyle yapıyorum.

Onu öpüyorum.

Omuzlarını tutuyorum.

Gömleğini çıkarıyorum, böylece kaslı sırtını keşfedebiliyorum.

Bütün bunları yaparken bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve ona doğru bastırıyorum. O bizi döndürdüğünde, çığlık atıyorum ve birdenbire kendimi onun üzerine oturmuş buluyorum. O da belime dolanmış altın rengi ipeği tutup başımın üzerinden çekiyor.

"Lanet olsun, muhteşem," diyor, bakışları çıplak vücudumda dolaşiyor. "Şimdi sikimi serbest bırak, Sera. Sana dövmelerimin neler yapabileceğini göstermek istiyorum."

Bölüm 24

Maliki

Labirente girdiğimde niyetim bu değildi. Sera'yı kontrol etmek, güvende olduğundan emin olmak ve bir ihtiyacı olup olmadığını sormak istiyordum.

Ama Hades'in ona giydirdiği lanet olası iç çamaşırı benzeri elbise, onu gördüğüm anda fikrimi değiştirdi.

Onun açıkça tahrik olmuş olması - *teşekkürler Morpheus* - beni daha da tahrik etti. Ve bir de baktım ki, onu yatak odasına taşıyordum.

Şu anda çıplak bir şekilde kucağımda oturması, seçimlerimden pişman olmamı sağlamıyor.

Hades beni öldürebilir, çünkü burada herhangi bir kural belirlemedik.

Neyse. Ölümüm anlamlı olacak.

Sera kemerime uzandığında bu kararın ne kadar doğru olduğu anlaşılır.

Şehvet dolu bakışları benimkilerle buluşur ve onun içgüdülerinin onu yönlendirdiğini anlarım. Gerektiğinde ona yardım etmeye hazırım, ama onun hızına uyacağız.

Bu sadece bir giriş, onun masumiyetini bozmadan ve ona zevki tatmanın tüm yollarını öğretmeden önce onu rahatlatmanın bir yolu.

Henüz buna hazır değil.

Ancak, yakında hazır olacağını düşünüyorum. Özellikle de pantolonumun düğmesini açarken gösterdiği hevesle. Kemerimi de zar zor çözdü. Kızım acele ediyor. Hevesli.

Bu da Morpheus'un rüyalarında ona ne gösterdiğini merak etmeme neden oluyor.

Eğer ona bunu öğrettiyse, o zaman, bir kez daha... *Teşekkürler, Morpheus.*

Sırada fermuar var, sesi bir yankı gibi dövmelerimin kollarımdan gövdemin aşağısına doğru kıvrılmasını sağlıyor.

Sera, bu hareketi fark ederek duraksıyor ve parmaklarının ucunda duman gibi kaybolan dövmelemlerini izliyor.

Gözleri yavaşça benimkilere doğru yükselir ve dudaklarım kıvrılır. "Merak mı, sorun mu?" diye sorarım, ellerimi başımın arkasına koyarak.

"Evet," diye itiraf eder.

"O zaman işini bitir," diyorum ona. "Penisimi serbest bırak." Çünkü bunu onun için yapmıyorum.

Bu tamamen birbirimizi, tercihlerimizi, zevklerimiz, *ihtiyaçlarımızı* tanımakla ilgili.

O da beni, benim onu keşfettiğim gibi keşfedecek.

Göz bebekleri büyüdü ve dili alt dudağını yaladı.

Sonra tekrar uyluklarımın üzerine geçer ve fermuarı çeker.

Elini boxerımın içine sokmasını söylemek üzereyim, ama o benden tamamen uzaklaşıp pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Onu izliyorum, beni soyma şeklini seviyorum.

Hareketlerinde bir cesaret var, bunun deneyiminden değil ruhundan kaynaklandığını biliyorum.

Morpheus ona bunu da mı öğretti? Merak ediyorum. Yoksa hepsi Sera'nın kendi mı?

Aslında hiçbirinin önemi yok.

Tek umursadığım, çıplak bacaklarımın üzerinde, boxer şortuma doğru yukarı doğru kayan elleri.

Sormuyor, yorum yapmıyor, sadece başparmaklarını siyah kumaşın içine geçirip aşağı çekiyor, tıpkı benim onun geceliğine yaptığım gibi. Ama boxerlar yırtılmıyor, sadece bacaklarımdan aşağı kayıyor.

Titiz bir kadın olduğu için, boxerimle birlikte çoraplarımı da çıkarıyor ve beni yatakta onun kadar çıplak bırakıyor.

Yüzündeki ifadeden, etkilendiğini anlayabiliyorum. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, tatlı gizemli kız?" diye soruyorum, Ağzı da gözleri gibi beni övecek mi diye merak ediyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, kaslı uyluklarımı hayranlıkla inceledikten sonra penisime bakıyor. Burun delikleri genişliyor, dili tekrar dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkıyor.

"Beni tatmayı mı düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum, ne düşündüğünü merak ederek.

Gözlerime bakmak için başını kaldırır. "Sana dokunabilir miyim?"

"Bana ne istersen yapabilirsin, Sera." Ciddiyim. Derimi bıçakla çizip kanatabilir, ben de buna izin veririm.

Hiç kimseye ait olmadığım bir şekilde ona aitim.

Bunu tanımlayamıyorum. Nasıl ve ne zaman olduğunu söyleyemem. Ama bir noktada, bebek bakıcılığı görevim çok daha fazlasına dönüştü. Çok daha derinleşti. Çok daha yoğunlaştı.

Şimdi, Sera benim sadakatimi, şefkatimi, *her şeyimi* sahipleniyor.

Hızlı mı? Onun için belki. Ama ben böyle bir bağ kurmak için sonsuz bir zamanım vardı. Ne hissettiğimi biliyorum. Buna güveniyorum. Ve bundan kaçmayacağım.

Belki geçici olacaktır. Belki sonsuza kadar sürecektir.

Ama avuçları uyluklarımı okşarken, ikincisini umuyorum. Çünkü *lanet olsun*, bu çok iyi geliyor. *Çok. Çok. İyi.*

Dövmelerim buna karşılık olarak ısınır, cildimde dönerek hoş bir uğultu yaratır. Gözleri biraz büyür, bana da hissettiğini söyler. Dumanlı çizgilerin benim şaftım boyunca dönüp hareket ettiğini fark ettiğinde, parmak uçları durur.

"Sana dövmelerimin neler yapabileceğini göstereceğimi söylemiştim," diyorum ona, benim uyarılmamı inceleme şeklinden eğlenerek. "Okşayın beni, yaramaz. Beni *hissedin*."

Çünkü avucuna karşı gücümü göstermek, onun içine girdiğimde neler yapabileceğimi ona fark ettirmek istiyorum.

Görünür şekilde titriyor, sonra dokunuşunu yukarı doğru kaydırarak dövmeli çizgilerden birini çekinerek izliyor. Hareket ettiğinde elini geri çekiyor. Ama sonra gözlerini kısıyor ve bana tekrar dokunuyor. Artık daha cesur. *Daha ateşli*. Dövmelerim onun keşfine tepki verdiğiğinde dudakları aralanıyor. "Oh," diyor, yanakları kızarıyor. "Oh."

Gülümserim. "Hediyelerimi sordun, Sera. Sana, başkalarının istediğim her şeyi hissetmelerini sağlayabileceğimi söyledim. Acı... zevk..." Frekansını artırır ve eklerim, "*Ecstasy*."

Gözleri neredeyse kafasının arkasına kayıyor, meme uçları sertleşiyor, vücudu o kadar heyecanla kızarıyor ki, oturup

düşmeden önce kalçalarını tutuyorum. "*Maliki*," diyor, göğsü aniden inip kalkıyor.

Onu bacaklarımın üzerine çekip kucağıma oturturken bir kahkaha atıyorum. Bu sırada benim penisi bırakıp omuzlarımı tutuyor, aşırı heyecanlı hali onu benim dokunuşlarımın altında güzelce itaatkar hale getiriyor.

"Bacaklarını belime dolan," diyorum ona yumuşak bir sesle.

O itaat eder, vücudumun ona yaydığı titreşimlere kapılır. Bu bir mırıldanma değildir. Daha iyi bir şeydir.

Ya da en azından, bence daha iyi.

Ve şu anda bana doğru itiş, onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyor.

"Eğil ve benim için am dudaklarını ayır," diyorum ona. "Klitorisine dövmelemin dokunuşunu hissetmeni istiyorum."

Kirpikleri titriyor, bu da benim emrimin, muhtemelen zihnini ele geçirmiş olan şehvetin sisinden geçip ona ulaştığının tek göstergesi.

Henüz orgazm olmamıştı.

Ama dövmelemin onu kesinlikle doruğa ulaştırıyor.

Şimdi onu o uçurumdan aşağı itip, unutulmaya mahkum edeceğim.

Sera bir eliyle omzumu tutar, sonra diğer elini aşağı doğru kaydırır, tam da ona söylediğim gibi, ve kendini benim için açar.

"Aferin kızım," diye övüyorum, avuç içlerim hala kalçalarında.

"Şimdi kendini hazırla, Sera. Bu çok yoğun olacak."

Gözleri biraz büyür, ama ona yeniden düşünmesi için zaman tanımam. Bu hala bir giriş. Ve bu durumda onu sikmeyeceğim.

Isınması gerekiyor. Esnemesi. *Hazırlanması*. Bu sadece zevk meselesi. *Onun* zevki.

Ve... benimkiyle de.

Onu kendime doğru çekiyorum, sikim onun amıyla mükemmel bir şekilde hizalanırken o nefesini tutuyor. Bu samimi bir öpücük, çünkü klitorisi sikimin başı değil, gövdesi ile temas ediyor ve bu sayede benim ne kadar büyük olduğumu hissedebiliyor. Gözleri büyür, sonra kirpikleri tekrar titrer, dövmelemin işini yaparken.

Bir çığlık çıkar, orgazm neredeyse anında gerçekleşir.

Bu, daha önce hiç vibratör kullanıp kullanmadığını merak etmeme neden oluyor. Sanırım kullanmamıştır. Ama artık kendi kişisel oyuncağı var - ne zaman ve nasıl isterse kullanmasına izin vereceğim bir oyuncak.

"Maliki," diye nefes nefese, hisler artarken uyluklarını belime sıkıca sarar.

"Kabul et," diyorum ona, baskıyı artırarak ve o tekrar boşalırken onu tutuyorum.

Şimdi iki eliyle beni tutuyor, tırnakları derime batarken kucağında parçalanıyor. Ben de aynı şekilde inliyorum, kayganlığı penisimi coşkulu bir davetle kaplıyor.

Onu yatağa yatırıp, ihtiyaç duyan amına girmeyecek kadar kendimi tutmam gerekiyor.

Ama o henüz benim için hazır değil.

Ancak, kalçalarını benimkilere doğru yönlendirip nemli kıvrımlarının arasında kayarak kendimi tamamen şımartıyorum. Klitorisini biraz daha titretiyorum. Penisimi ıslatıyorum. Onun amının sıcaklığıyla yaptıklarımın karşılığını alıyorum.

"Shadows," diye fısıldıyorum, dudaklarım onun dudaklarına yaklaşıyor. "Harika hissettiriyorsun. Benim için gelmeye devam etmen gerek, Sera." Daha fazla baskı uyguluyorum, dövmelemlerim onun zevkini yoğunlaştırmak için titreşimlerini artırıyor.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor, nefes nefese kalıyor.

Ama kalçalarını bırakmıyorum. Onu yerinde tutuyorum. "Dayan, Sera. Bu doruğun her saniyesini yaşa ve sana daha ne kadar çok şey vermek istediğimi anla. Çünkü bu bizim için sadece başlangıç. Seni saatlerce tahrik halinde tutacağım."

Ve bunu ciddiğim.

Bayılana kadar orgazm olmaya devam edecek.

Çünkü *lanet olsun*, bu çok iyi hissettiriyor.

Onun içine bile girmedim, ama onun amcığı benim sikime karşı fışkırırken sadece onunla birlikte olmak bile beni mutlu ediyor.

"*Maliki*," diyor, adım onun dilinde bir lanet gibi çıkıyor.

"Doğru, bela," diye mırıldanıyorum ağzına. "Sadece sana *dokunarak* seni boşaltan benim sikim."

Tırnakları derime o kadar sertçe batıyor ki kanamaya başlıyorum.

Ama umurumda bile değil.

Kucağımda o kadar iyi hissettiriyor ki, durmam imkansız.

Ve bunu ona dilimle söylüyorum, onu derin bir şekilde öperek, bunu kabul etmesini, bizi kabul etmesini, *beni* kabul etmesini zorluyorum.

Ona yeteneklerimi tanıtmayı bitirdiğimde, dövmlerim kadar şiddetli bir şekilde titriyor ve onu yatağa yatırıyorum.

Sonra tatlı vücudunu yalayarak aşığı doğru ilerlerim, göğüslerinde durup bir süre oyalanır, sonra aşığıdaki ödüle doğru devam ederim.

"Oh, güzel gizem, klitorisin şişmiş," diyorum ona, sonra da zevk kaynağını nazikçe okşuyorum.

Yataktan eğilir, ama ben elimi karnına koyarak onu tutuyorum.

"Şşş," diye onu susturuyorum. "Öperek iyileştireceğim."

"*Dikenler*," diye tıslar, ağızımı onun üzerine kapatınca.

Saçımı tutup başımı çekiyor, ama ben tatmin olana kadar durmayacağım. Tadı çok güzel ve hissettirdikleri o kadar muhteşem ki, şimdi durmayı düşünemiyorum.

Onu

derinlemesine

yalıyorum.

Öpüyorum.

Onu tekrar yalarım.

Onu emerim.

Ve o da eskisi gibi nefes nefese kalmaya başladığında gülümsüyorum.

Hades bir keresinde bana Omega'ların tekrar tekrar boşalma eğiliminden, kızgınlık döneminde pratikte doyumsuz olduklarından bahsetmişti ve şimdi bu iddiaların ne kadar doğru olduğunu görüyorum.

Çünkü Sera artık beni uzaklaştırmaya çalışmıyor. Beni neredeyse amına doğru itiyor ve *daha fazlasını* istiyor.

İki parmağımı içine sokup biraz baskı uyguluyorum ve dilimle klitorisini okşayarak onu unutulmaz bir zevke sürüklüyorum.

Tekrar parçalanmaya başladığında, neredeyse kendinde değil.

Bu yüzden vücuduna tırmanıp bir süre onu öpüyorum, yoğunluktan kurtulmasına izin veriyorum ve ona yakın olma ihtiyacımı tatmin ediyorum. Onu tutmak. Onu *taparcasına sevmek*.

Bu çok tuhaf bir ihtiyaç. Ona özğü bir şey. Ama o bana sarıldığında, kendimi hiç bu kadar önemli hissetmemiştim. Sanki onun yaşam kaynağıymışım gibi. Bu gerçeklikteki dayanağıymışım gibi. Onun tek gerçek yoluymuşum gibi.

Ve onun için bu olmak çok hoşuma gidiyor.

Onu korumak, onu kollama arzusunun ötesinde bir şey. Onun mutluluğunu sağlamakla da ilgili. Onu memnun etmek. *Şu anda olduğu gibi bana gülümsemesini sağlamak...*

"Şehvetle sarhoş görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, o memnun bir kedi yavrusu gibi bana yaslanırken eğlenerek.

"Seni de şehvetle sarhoş etmek istiyorum," diyor, uykulu ve biraz da çılgın bir sesle. "Senin sikini yalayabilir miyim, Maliki? Tadına bakabilir miyim?"

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Beni yalamak için asla izin istemen gerekmez, yaramaz. İstedğin gibi dokunabilir, okşayabilir ve benimle oynayabilirsin."

Gülümsüyor, gözlerini kapatıyor. "Mmm, tamam."

Kıkırdayarak gülüyorum. "İçimden bir ses, benimle düzgünce oynamak için yeterince uyanık kalamayacağını söylüyor."

O başını sallar. "Mm-hmm. Yakında. Belki.

Evet." Dudaklarım seğirir. "Tamam, tatlı gizem."

Esniyor. "Ben..." Sesi kesiliyor, bana sokuluyor. "Seni de... boşaltacağım."

"Ne istersen," diyorum ona.

"Tamam," diye cevaplar, tekrar esneyerek. "Yakında."

Dövmelerim daha yatıştırıcı bir şeye dönüşür, onu rahatlatma ihtiyacı diğer tüm içgüdülerimi bastırır.

Bu da doğal olarak sikimin protesto etmek için ağırmasına neden oluyor. Ama o uyandıktan sonra oynamak için zaman ayıracağız.

Ve o zaman hala beni yalamak isterse, onun isteğini yerine getireceğim. Ancak o zamana kadar, o uyurken onu kucaklayacağım.

Onunla birlikte gözlerimi kapatıp, o anın tadını çıkarıyorum.

Ancak bir saniye sonra, tanıdık bir varlık odaya girince uyanırım.

Ama ona bakmıyorum. Gözlerimi kapalı tutarak soruyorum, "Karınla oynadığımı izlemek hoşuna gitti mi?" Çünkü Hades'in tüm bu konuşma boyunca yakınlarda gizlendiğinden hiç şüphem yok. Yine de, onu bir kez bile düşünmedim.

Lanet olası röntgenci.

"Evet," diyor. "Ve aynı zamanda hayır."

Dudaklarım seğirir. "Doğru gibi. Şimdi beni cezalandıracak mısın?"

"Onu sikmekten alıkoyan şey potansiyel bir ceza mıydı?" diye sorar.

Sonunda ona bakıyorum, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, yatağın yanında durduğunu görünce hiç şaşırmıyorum. "Onunla yatmadım çünkü hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındayız," diyorum ona. "Seninle hiçbir ilgisi yok."

Beni bir anlığına süzer. "Sevgilinle yavaş ilerlemek senin tarzın değil."

"Sera sadece bir sevgiliden daha fazlası," diye karşılık verdim.

Bu yorum dudaklarını kıvrır. "Biliyorum. O bizim eşimiz." Başını eğiyor. "Yani, hayır Maliki. Ona iyi davrandığın için seni cezalandırmayacağım. Ama ona şimdiye kadar davrandığım için senin cezanı tamamen kabul ediyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "Seni cezalandırmamı mı istiyorsun?"

"Zaten öylesin," diyor bana. "Sizin birlikte oynamanızı izlemek bana büyük zevk veriyor, ama aynı zamanda büyük acı da. Bu yüzden Morpheus ile konuşmam gerekiyor."

Ne demek istediğini merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum.

Ama ben soru sormadan, "Onu mutlu et, Maliki. Ben de aynısını yapmaya çalışacağım" diyor. Bu gizemli yorumla ortadan kayboluyor.

İç çekiyorum. "Bu emir gereksizdi," diyorum ona, çoktan gittiğini ve beni duyamayacağını bilerek. "Sera'nın mutluluğu şu anda benim önceliğim. Bu da onu benim patronum yapıyor, seni değil."

Hades'in gerçekten patronum olduğu söylenemezdi. Ama yine de bu sözleri söylemem gerekiyordu. Onun duymamış olsa bile.

Yine de, gölgelerden bir homurtu duyduğuma yemin ederim. Belki Hades'ten. Belki de canavarından.

Her ne olursa olsun, söylemek istediklerimi söyledim.

Şimdi önemli olan tek şey, Sera dinlenirken onu sıcak ve güvende tutmak.

Ve uyandığında ona hazır olmak...

Bölüm 25

Hades

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

KANIM KAYNADI, Serapina'nın ecstasy sesleri beni o kadar sertleştirdi ki, neredeyse varlığımı ele verecektim.

Ama onlara katılamam.

Bu sefer olmaz.

Anı mahveder. Ve ben araya girmek istemiyorum.

Kahretsin, burada olmamam bile gerekirdi.

Ama hayır. Bu doğru değil. Bu *benim* labirentim. Ve bu da *benim* yatağım. Persephone'nin yuva yapması için yarattığım yatak.

Ama bu Persephone değil.

Serapina'nın Maliki'nin penisiyle ve sonra da ağzıyla kendini kaybetmesini izlemek, bu gerçeği daha da netleştiriyor.

Ancak, yataktaki Tanrıça beni esir alıyor. Eşimin bu reenkarnasyonu... *büyüleyici*.

Persephone'nin çöküşünü izlemeyi her zaman sevmişimdir, ama Serapina yepyeni bir deneyim. Masum, ama cesur. Meraklı, ama kendine güvenen. Ve Maliki'ye boyun eğme şekli olağanüstüydü.

Çünkü o sadece onun arzularına boyun eğmedi. Ona *katıldı*.

Eşit bir rol oynarken, onun liderlik etmesine izin verdi.

Bu kadın lanet olası bir kraliçe.

Ve düşümü o kadar derine gömmek istiyorum ki, *yıllarca* benim izimi tadabilsin.

Bu içgüdüsel bir ihtiyaç, bu yüzden arada kalmaya çalışıyorum.

Onun zevkini *hissedebiliyorum*, bu zevk ruhumu sarmalıyor ve içimdeki canavarın yanıt olarak kükremesine neden oluyor. Bu, çiftleşme arzusunun tetiklediği vahşi bir tepki.

O benim.

Ruhumun diğeri yarısı.

Omega'm.

Yine de, o beni seçmedi. Ruhunu benimkiyle bağlantılı olabilir, ama fiziksel varlığı, *Serapina*, gerçekten benim değil.

Ve bu bilgi içimde bir şeyi bozuyor. Acı verici bir şeyi. Beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek bir şeyi.

Ben hiç bu kadar bu bir bir acı daha bu kavram ayrılık *ayrılık*. Kalbim adeta ikiye bölünmüş durumda. Ve ruhum *kaybolmuş gibi* hissediyorum.

Arkadaşım tam önümde duruyor, ama o benim değil.

Çünkü onun arzusunu hak etmedim.

Bu da benim lanet olası hatam.

Serapina tekrar çılgın atıyor, onun coşkusu beni mutluluk verici bir okşama ile sarmalıyor ve bu okşama yakıcı bir yanıkla son buluyor.

Maliki'den teselli ararken onu izlediğimde bu yanık daha da şiddetleniyor.

Benden değil. Bir Alfa'dan değil. *Eşinden değil.*

Ve tüm bunları hissedebildiğimi fark ediyorum. Onun yaşadığı zevki, tatmini ve içinden gelen yenilenen ihtiyacı.

O benim Omega'm. Ruh düzeyinde de olsa birbirimize bağlıyız ve içimdeki canavar her saniyenin farkında.

Onun ateşi beni öldürecek, diye düşünüyorum.

Eğer beni seçmezse ya da kabul etmezse, kendimi kilitlemek zorunda kalacağım, yoksa bir rutine girip kalacağım.

Çünkü şu anda tek istediğim ona gitmek, bacaklarının arasında ona tapınmak ve onun arzuladığı düğümü ona vermek.

Ve bu içsel ihtiyaç, o tam anlamıyla kızgınlık dönemine girdiğinde daha da kötüleşecek.

Siktir, Morpheus buna nasıl dayandı? Merak ediyorum, ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. Persephone ile birlikte olduğum her seferinde bunu hissetmiş olmalı.

Yine de, onların bariz bağına rağmen hiç müdahale etmedi — bu bağı ben daha yeni fark etmeye başladım. Ama o zaman da, şimdi olduğu gibi, bu bağı varlığını kanıtladı.

Bu da, Persephone'nin çiftleşme ihtiyaçlarını karşılayamadığı her seferinde, akıl almaz bir ıstırap çektiği anlamına geliyor.

Serapina Maliki'ye sokuluyor, bu şefkat kalbimi burkuyor.

Şu anda *benim* göğsüme sokulması gerekirdi, içsel Omega'sı *benim* mırıldanmamı arıyordu.

Ancak, şu anda konuştuğu kişi Maliki.

Uyuyakaldığı kişi Maliki.

Maliki, dilinde eşimin amının tadı var.

Ben de onu bu şekilde tanımak istiyorum. Onu derinlemesine yalamak. Klitorisinin dudaklarıma çarptığını hissetmek. Onu düğümümün etrafında sıkıştırmak. *Onu sikerken öpmek.*

Bu arzunun her şeyi yeni geliyor.

Çoğunlukla, Maliki onu memnun etmeye çalışırken ben de bunları yapmak istediğim için...

Ben onun amını sikerken, sen de onun götünü sik.

Ya da belki ben onu arkadan alırken onun onun sikini emmesini izle.

Grup seks fikri bana yabancı, ama içimde derin bir özlem uyandırıyor, görmezden gelmeyi reddettiğim bir özlem.

Hiçbir zaman *paylaşmak* istemedim.

Ama Maliki her şeyi değiştirdi. Serapina da.

Ve belki Morpheus bile.

Serapina'nın uyuduğunun farkında olarak boğazımı temizledim.

Maliki de gözleri kapalı, ama uyanık olduğunu biliyorum. Arkadaşımızı savunmasız bırakmayacaktır. Bu labirente girilemez zaten.

Burada hepimiz güvendeyiz.

Serapina bunu çoklu orgazmlarıyla kanıtladı. Hiçbir Alfa koşarak gelmedi. Kimse izinsiz girmedi.

Sadece ben.

Gölgelerden izlerken.

Şimdi odaya girerken gölgelerden çıkıyorum.

"Karınla oynamamı izlemekten hoşlandın mı?" Maliki, varlığımı hissederek soruyor. Bana bakmasa da, sorusunun şehvetine rağmen vücudu hala tamamen rahat.

Onun karımla oynamasını izlemekten zevk aldım mı? Sanırım.
"Evet. Ve aynı zamanda hayır." Çünkü canım yandı. Çok.

Maliki'nin bir sonraki sorusu ceza hakkında olduğu için bunu detaylandırma fırsatım olmuyor. Bu beni şaşırtıyor. Onu arkadaş çevreme davet ettim. Neden onu cezalandırayım ki?

Bu yüzden Serapina'yı becermeye çalışmadığını merak ediyorum - onların tahrik olmuş hallerini düşününce, onun bunu yapmasını yarı yarıya bekliyordum. Yine de, yapmadığı için biraz rahatladım. O anda orada kalabileceğimi sanmıyorum; daha fazlasını görmek isterdim. O anın bir parçası olmak isterdim.

Ancak Maliki, Serapina'yı henüz tanımaya başladığı için kendini tuttuğunu söyleyerek beni şaşırttı. Yavaş davranmak onun tarzı değil, bunu ona da belirttim.

O da bana bariz olanı söyledi: "Sera sadece bir sevgili değil."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. O bizim eşimiz." Bu ifade kasıtlıdır, ona Serapina'nın artık bizim eşimiz olduğunu hatırlatmak için. Ama daha fazla açıklama gerekirse, Serapina'yı memnun ettiği için onu cezalandırmak gibi bir niyetim olmadığını da açıklığa kavuşturuyorum.

Onu mutlu etmek bizim önceliğimiz. Ve ben bu önceliği yerine getiremedim.

Bu yüzden lanetlenmeyi hak eden benim. Bunu kabul ediyorum.

"Seni cezalandırmamı mı istiyorsun?" diye sorar Maliki, ben bunu yüksek sesle ima ettikten sonra.

"Zaten öylesin," diyorum ona. "Sizin birlikte oynamanızı izlemek bana büyük bir zevk ve aynı zamanda büyük bir acı veriyor." Sözlerim bana yapmam gereken bir şeyi hatırlatınca yüzümü buruşturuyorum.

"Bu yüzden Morpheus ile konuşmam gerekiyor." Çünkü bu acıyı anlayabilecek biri varsa, o da odur.

Ve bu ıstırabın bir kısmını ona benim yaşattığımı bilmek beni biraz... rahatsız hissettiriyor.

"Onu mutlu et, Maliki," diyorum. "Ben de aynısını yapmaya çalışacağım." *Morpheus'la konuşarak*, diye düşünüyorum. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum, sadece ara aleme geri dönüyorum.

"Emir gereksizdi," diyor Maliki, kaybolduğumu bildiği halde. "Sera'nın mutluluğu şu anda benim önceliğim.

Bu da onu benim patronum yapar, seni değil."

Onun yorumuna g lerek yanıt veriyorum.

Ben hiç senin patronun olmadım, Maliki, diye d ş n r m.

Sonra gerçekten ortadan kaybolup, uzun zamandır ertelediğim bir konuşma için kuzenimi aramaya giderim.

Bölüm 26

Sera

YİNE RÜYA GÖRÜYORUM.

Ya da belki hiç uyanmadım ve Maliki ile olan her şey de bir rüyaydı. Tam emin değilim. Bana dövmeleriyle yaptığı şey kesinlikle bir fantezi gibi geldi.

Ve bu... bu gerçeküstü.

Bulutlar. Çiçekler. Sabah sisi kokusu. Her yerde.

Yine de hiçbir şey tanıdık gelmiyor.

Kaybolmuş hissediyorum.

Yalnız. *Terk edilmiş. Sanki bir labirente hapsolmuşum gibi...*

Bu düşünce beni kaşlarımı çatmaya zorluyor. *Hades'in labirentinde miyim?*

Etrafıma bakınıyorum, sis ve cansız duvarlar dikkatimi çekiyor. Her yerde kafatasları var, yüzleri çimento gibi koridorlara kazınmış.

Titriyorum.

Burası düşündüğüm kadar güzel değil. Burası... burası *ölüm*.

"Hades?" diye fısıldıyorum, onu ararken. "Beni... avlıyor musun?"

Bu soru omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor. Eğer bu gerçekse, belki de benim ısı dönemim başlamak üzere. Belki de kaçmam gerekiyor.

Ama ben... Takip edilmek istemiyorum. Omega'ların potansiyel eşlerini test etmeyi sevdiklerini söyledi. Ben de bunu istemeliyim, değil mi?

Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti, mavi bir pelerin yanımdan hızla geçti. "Pip!" diye bağırdım rahatlamış bir şekilde.

Sadece... sadece, durup bana bakmıyor. Sadece koşarak köşeyi dönüyor.

"Hey!" Onu takip ediyorum, beni fark etmemesine şaşkın ve biraz da kızgınım. Bu hiç ona göre bir davranış değil.

Köşeyi döndüğümde, sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi aceleyle uzaklaştığını gördüm.

Beni bu labirentten çıkarmaya mı çalışıyor? Merak ediyorum. Bir şey mi oldu?

Pelerininin acil sallanışı beni onu takip etmeye zorluyor, o hızlandıkça adımlarım da hızlanıyor. "Pip!" Tekrar deniyorum. "Bekle!"

Artık neredeyse koşuyor, bizi sisli labirentin içinden geçirip beni karanlık karanlığın derinliklerine sürüklüyor.

Sonunda, karmaşık sembollerle süslenmiş sağlam siyah bir duvarda duruyor. Barikatın yaydığı büyüye hayranlıkla bakıyorum.

"Bu ne, Pip?" diye soruyorum, o bariyeri incelerken.

Cevap vermiyor. Genelde konuşmaz, ama genellikle jestlerle iletişim kurmaya çalışır.

Bunun yerine, tek yaptığı eldivenli eliyle oymalara dokunmak.

Ben de tereddütle bir adım ileri atıyorum, onun ne yaptığını anlamaya çalışırken kendi elimi de kaldırıyorum. "Pip," diye başlıyorum, sonra cüppesinde garip bir titreme fark ediyorum.

Bu... bu doğru mavi renk değil. Kararmış ve biraz siyah.

Kaşlarım çatılır ve elim yanıma düşmeye başlar.

Bir şeyler yolunda değil. Bu...

Yaratık bileğimi yakalayıp beni öne doğru çeker, başlığının altından büyük kırmızı gözleri benimkilerle buluşurken beni büyüdü bariyere dokunmaya zorlar.

Boğazımdan bir çığlık kopar, ses etrafımda yankılanırken dünya karanlık bir unutulmaya gömülür.

Ve sonra hiçbir şey kalmaz.

Labirent yok. Kara duvar yok. Oyma yazılar yok. *Pip yok.*

Sadece karanlık bir uçurum var, hislerden yoksun ve beni eskisinden daha da kaybolmuş hissettiren bir uçurum.

Tekrar çığlık atmaya çalışırken dudaklarım açılır. Ama burada ses yoktur. Hava bile yokmuş gibi görünür. Sadece boş bir mağaradır.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Bu çok gerçekçi geliyor. Fazla gerçekçi.

Uyanık mıyım? Ben var mıyım ki?

İkinci düşünce içimde bir acı uyandırıyor, beni titretiyor.

Artık derim yok. Kemiklerim yok. *Hiçbir şeyim yok.* Sanki bir ruh gibiyim.

Bekle... Kaşlarım kalkıyor. Persephone böyle mi hissediyor?
Yerlerimizi mi
değiştirdik? O şimdi
bedensel mi? Ve ben...
ben buradayım?
Bu mümkün mü ki?
Dönüyorum. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Ama hiçbir
şey hissetmiyorum. Hiçbir şey algılamıyorum. *Hiçbir şey değilim.*
Ağzımı açacak bir ağzım yok. Çığlık atacak ses tellerim yok.
El sallayacak kollarım yok. Koşacak bacaklarım yok.
Ben... Ben burada yokum.
Boşluktan nasıl kaçılır?
Tek sahip olduğum şey düşüncelerim. Zihnim. Özlemlerim.
İsteklerim. Bu, en kötü türden bir hapisane gibi. Korkutucu.
Soğuk. *Yalnız.*
Soğuk hisler beni ele geçiriyor, içimden donuyor. Bu beni zayıflatıyor.
Felç ediyor. *Korkutuyor.*
Seçim Günü'nde, adım okunduğu anda korku yaşadım.
Ancak bu... bu gerçek bir dehşet.
Eğer bu bir kabussa, Morpheus beni kesinlikle kurtaracaktır.
Ama bu artık bir rüya gibi gelmiyor. Bu çok
gerçekçi geliyor.
Ve uyanmanın bir seçenek olmadığına eminim.
"Ürpertici, değil mi?" diye bir kadın sesi kulağıma fısıldadı.
"Diğerlerinden farklı bir hapisane. Ruhların sonsuza kadar hapsediği
ve Gazap Tanrısı tarafından korunduğu bir hapisane."
O sözlerin kaynağını *görmek* için dönmeye çalışıyorum.
Çünkü o kültürlü sesi tanıyorum. Morpheus ve Hades'in
aksanlarına benziyor, ama bir şekilde daha kibirli.
Bana "Kızım" diye seslenen sesin aynısı.
"Alina beni bu kadere mahkum etti. Omega türü için yaptığım onca
şeyden sonra, bu gerçekten moral bozucu bir deneyim. Bir de sen varsın,
benim kendi kızım, *onunla* birlikte bana ihanet ediyorsun."
Sesi buz gibi bir hal alıyor, içimdeki soğukluk tüm vücuduma
yayılıyor gibi.
"Nasıl ona geri dönersin?" diyor. "Sana gösterdiğim onca şeyden,
senin için yaptığım onca şeyden sonra." Tsk tsk diye ses çıkarıyor, bu ses
bana

"Ve onun sana dokunmasına izin mi verdin?"

Rüzgar etrafımda dönüyor, bu his hem hoş hem de tedirgin edici. Hoş çünkü nihayet buz gibi bir hiçlik hissinden başka bir şey hissedebiliyorum. Ve tedirgin edici çünkü doğası gereği dünyevi değil. Öfkeli de.

"Bu kadar hak ettin, Persephone," diye devam ediyor Demeter. "Bu, öğrenmen gereken bir ders. Alfalar canavardır. Seni isteğin dışında alıp götürürler. Sana akıl almaz şeyler yaparlar. Seni kurtarmaya çalıştım, tatlım. Gerçekten denedim. Ama sen bunu seçtin. *Onu* seçtin."

Rüzgâr şiddetlenir, üzerime bir güç dalgası çöker. Sıcak ve tanıdık olmayan bir güç. Canlı bir elektrik öpücüğü, damarlarımı ateşe veren bir öpücük.

Zihnimde bir çılgılık yankılanıyor, ısı beni canlı canlı yakacakmış gibi keskin bir acı.

Sadece soğuk bir büyüün öpücüğü alevleri sakinleştirmek için.

Demeter derin ve korkutucu bir şekilde homurdanır. "Bu da ne?" diye sorar.

Ama cevap veremem.

Ağzım yok. Bedensel bir formum yok. Kimliğim yok.

Ben sadece ateşli bir yoğunluk ve buzun karışımıyım.

Soğuk bantlar beni sarıyor, beni boşluktan çıkarıp labirente çekiyor.

Demeter'in kükremesi hemen arkamdan geliyor, etrafımda parlak bir ışıkla alevler patlıyor.

Gözlerimi korumak için ellerimi kaldırıyorum, sadece belirsiz bir şekilde yeniden kendim olduğumu fark ediyorum. İnsan. *Bedensel*.

Sonra her şey durur, sessizlik bana uçuşumu hatırlatır.

Bir hıçkırık kaçar, yine hiçbir şey olma düşüncesi beni iliklerime kadar ürpertir.

"Sera," diyor Maliki nefes alır, sesi sesi ve varlığı benim varlığımın en hoş deneyimidir.

Ellerimi indirip onun üzerimde durduğunu gördüm, koyu renkli kaşları endişeyle aşağı doğru eğilmişti.

Düşünmeden, tepki veriyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, onu hissetmeye, gerçekten burada olduğundan emin olmaya ihtiyacım var. Güvende olduğumu.

kaybolmadığımı. Yalnız olmadığımı. *Unutulmadığımı.*

"Bu gerçek mi?" diye soruyorum, uyanık olduğumu söylemesini umutsuzca bekliyorum. Hala varım.

Buradayım.

"Evet, sorunlu, bu gerçek," diye cevapladı, parmaklarını saçlarımın arasına geçirip beni çıplak göğsüne sarıldı.

Çıplak.

Çıplakım.

Her şey sıcak.

Her şey somut. Her şey
yolunda.

Yüzümü boynuna bastırıp kokusunu içime çekiyorum, dumanla karışık deri kokusuna kendimi kaptırıyorum. Gerçi duman kokusu şimdi daha güçlü, sanki beni duman gibi dövmelerine sarmış gibi.

"Ne oldu Sera?" diye soruyor. "Neden bu kadar ısındın?"

Omuzlarım geriliyor. "Sana sıcak mı geldim?"

"Ateşin çıkmış gibi," diye cevaplıyor, parmaklarıyla saçlarımı tararken. "Seni gölgelerimle serinletmek zorunda kaldım."

Gözlerim büyüdü. "Bantlar..." Beni saran, Maliki'nin serin gücüydü.

Ama bu... bu her şeyin gerçek olduğu anlamına geliyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Bantlar mı?" diye sorar Maliki.

"Kabusumda. Rüyamda. Her neyse..." Sözümü kesip yutkunuyorum. "Hiçbir şey olmadığımı, sadece bir ruh olduğumu gördüm. Ve Demeter oradaydı."

Pip'e benzeyen adamdan Demeter'in bana söylediği sözlere kadar hatırlayabildiğim her şeyi ona anlatmaya başlıyorum.

"Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun," diyorum sonunda.

Ama o başını sallar. "Hayır. Bence sen hiç de rüya görmüyordun. Ve bunun, senin yeniden zevk yaşadıktan sonra olması da bir tesadüf değil bence. Seni Demeter'e bağlayan bir şey var." Elini yanağıma koyar. "Hades geri döndüğünde, ona bunu anlatmalıyız."

Yutkunup başımı sallıyorum. "Tamam." Sonra kaşlarımı çatıyorum. "O nerede?" Maliki'nin dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Oh, Morpheus'la konuşuyor."

Kaşlarım yukarı kalkar. "Ne?"
Gülümsemesi genişledi. "Sanırım eşin paylaşmayı öğrenmiş olabilir..."

Bölüm 27

Morpheus

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE

En yakınımıdaki hayali yaratığa, bu amaç için özel olarak yarattığım rüya gibi yaratığa yumruğumu indiriyorum.

Sorun şu ki, onu ben yarattığım için, o da bana karşılık veriyor. Çünkü ben zorlukları severim.

Ve bugün, bu zorluğa her zamankinden daha fazla ihtiyacım var.

Bu yüzden hayal ürünü Hades'e benziyor. Çünkü kuzenim canı cehenneme. Ve sahiplenici tavırları da.

Serapina onun olduğu kadar benim de.

Onu orgazm olmaya hazırladığım anda uyandırmak. Lanet olası alçakça bir hareket.

Onun yüzüne kendi versiyonumla yumruk atıyorum, sonra arkamda beliren ona tekrar vurmak için dönüp sallıyorum.

Ancak, yumruğumun kemiğe çarptığı çok sert darbe, koluma acı verir. "*Siktir*," diye mırıldanırım. Zihnim bu konuda çok iyi hale gelmiştir.

"Tamam. Bunu hak ettim. Ama bana bir daha vurursan, karşılık veririm," diyor Hades, soğuk sesi benim zihnimin ürünü olamayacak kadar gerçekçi.

Dikleşip, iyice emin olmak için ona tekrar vuruyorum. O da homurdanıyor.

Ben de homurdanırım.

Ve güçlerimiz ortaya çıktıkça, içimizdeki canavarlar hakimiyet için savaşmaya hazır olarak, dünya altımızda gürültüyle sarsılır.

"Benim başladığım işi bitirmek yetmedi mi? Onu rüyasından aniden uyandırdıktan sonra orgazm olmasına yardım etmek mi?" Evet, o orgazmı hissettim.

Ve ardından gelen birkaç orgazmı da.

"Buraya sevinmek için mi geldin?" Sanırım, ona cevap verme şansı vermeden, zihnine doğrudan bir enerji dalgası gönderdim.

Sadece bir saniye için, benim acımı, ıstırabımı, eşimin ihtiyacını bir kez daha hissetmenin ve onun çağrısına cevap verememenin gerçek işkencesini yaşamasını istiyorum.

"*Morpheus*," diye tısladı Hades.

Onu görmezden gelip, kendi kişisel deneyimlerimden yarattığım umutsuzluk çukuruna daha da derinlemesine çekerek, onu gerçekten yüzleşmeye zorluyorum. Acı. *İşkence*.

Yüzü buruşur, bu görüntüyü o kadar uzun zamandır görmek istiyordum ki, kendime söz verdiğim bir saniyeden fazlasını verip, bunun birkaç saniye devam etmesine izin veririm.

Sonra iç çekerek onu serbest bırakır ve uzaklaşmak için dönerim. "Başka bir yerde sevin, Hades."

Çünkü ben hiç ilgilenmiyorum.

Ben sarayıma geri dönerken, onun yanıt olarak çıkardığı homurtu sesim yankılanıyor.

Morpheus Krallığı'ndaki sarayım değil, Mythos Fae Diyarı'ndaki gerçek evim.

Athena benimle birlikte balkona çıkar, yıldızlı gözleriyle herhangi bir tehdit var mı diye etrafı tarar. Ona başımla selam verip yatak odamın kapısına doğru yönelirken, o yüksek sesle bir uyarı çığlığı atar.

Hades gölgeler ve karanlık bir dalga içinde ortaya çıktığında hızla dönerim. Onun benim alanıma girmeye cesaret etmesine şaşırarak ona bakakalırım.

Binlerce yıl önce bile nadiren ziyaret ettiği bir bölge.

"Vay canına, böbürlenmenin senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Öyleyse, Hades, istediğin kadar böbürlen."

Sarkazmımı saklamaya çalışmıyorum. *Benim* sarayımda ortaya çıkıp, eşimle ilgili sözlerle beni alay etmek için çok cesur davranıyor.

Belki de ölümü arzuluyordur, diye düşünüyorum. *Ne de olsa o, Ölüm Tanrısı*.

"Maliki onu memnun etti, ben değil," diyor bana. "Ve hayatımda ilk kez, senin durumunu biraz olsun anlayabiliyorum."

Athena yaklaşıp Hades'in kafasına bir öpücük kondurur ve Alfa'dan uyarıcı bir hırıltı alır.

Onun antikalarını görmezden geliyorum, çünkü onun sadece benim familiarım olarak görevini yaptığını ve benim hayal kırıklığımı ifade ettiğini biliyorum. Ona saldırmış değil ki. Aslında değil.

"Siktir git," diyor benim görkemli baykuşuma.

O da turuncu gagasını şaklatarak cevap verir, gümüş ve gri tüyleri, kocaman kanatlarını çırparken parlar.

"Morpheus." Hades sinirli bir sesle konuşur. "Kuşuna geri çekilmesini söyle."

."

"O bir baykuş," diye cevap veriyorum. "Ve hayır."

Athena ne halt isterse yapabilir. Burası *bizim* evimiz, onun değil.

"Özür dilemek için geldim," dişlerinin arasından söylüyor. "Ve gerçek bir konuşma yapmak için."

"Sırf sonunda eşimiz hakkında konuşmaya hazır olduğun için, ben de uysal ve anlayışlı olmak zorunda mıyım?" diye soruyorum, kasten zorluk çıkarıyorum. Çoğunlukla onun burada olmasına şaşırdığım için. Ama aynı zamanda benim öfkemi hak ettiği için de.

Belki Maliki bu sefer eşimizi memnun etmiştir.

Ama Persephone'nin yanında değildi. Hades vardı. Ve o yıllar benim için cehennem gibiydi.

Yine de dayandım. *Onun için*.

Ama Omega'm şimdi beni istiyor. Bundan eminim. Bu yüzden artık bu acıya daha fazla katlanmayacağım.

"O benim, Hades," diyorum ona. "Tartışma bitmiştir." Balkonumu çevreleyen perdelerden geçip odama giriyorum.

Ve Hades içeri girer.

Athena, onun davranışlarını açıkça onaylamadığını belirten yüksek bir çığlık atar. "O *bizim*," diyor bana düz bir sesle.

Ben gülerek, "Bunu kaç kez söyledim?" diyorum.

"Çok fazla," diye cevaplar. "Ve hala bunu kabullenmekte zorlanıyorum. Ama buradayım, Morpheus. Bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"Senin için mi, Serapina için mi?" diye yüksek sesle merak ediyorum. "Onu seninle paylaşmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"İstemediğini biliyorum," diye cevaplıyorum.

"O zaman bu açıkça onun için," diyor, elleri pantolonunun ceplerine kayıyor. "O... o, seni gördükten sonra Maliki ile oynamasının yanlış olduğunu düşündü."

. Ve bu üzüntü, onun ihtiyaçlarının yanlış anlaşılması..." Gözlerini kaçırır. "Onun Alfa'sı olarak başarısız olduğumun farkındayım, Morpheus. Yanlışımı düzeltmek için buradayım."

Kaşlarım yukarı doğru kalkar. Ama konuşmam. Binlerce yıldır yeterince konuştum. Şimdi sıra onda.

Hades'in çenesi sıkılır. "Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Senin bana yaptığın kadar kolay olacak," diye itiraf ediyorum.

Beni uzun bir süre inceliyor. "Peki ya Serapina?"

Sessiz bir soru, anında anladığım bir soru. Omega'mız için onu affedecek miyim diye soruyor.

Ya da belki *affetmek* çok ağır bir kelime.

Serapina için tutumumu yeniden gözden geçirip geçirmeyeceğimi soruyor.

"Onu memnun edecekse, sonsuza kadar yalnızlık çekmeye razıyım," diyorum, sırf sorması bile beni kızdırmışken. "Seni affetmek - ya da buna ne dersiniz deyin - basit bir taviz olur. Eğer *onun* isteği buysa."

"Bence onun isteği, seni labirente sokmam." Cevabı yumuşak, sanki onun isteklerini kabul etmekte zorlanıyor ama onu memnun edecekse rahatsızlığını bir kenara bırakmaya hazır gibi.

Bir Alfa'nın vermesi gereken cevap budur.

Ve eğer eşimin ihtiyacı buysa, ben de tam olarak böyle tepki vereceğim. "Beni istedi mi?"

"Seni ve Maliki'yi labirente getirebilir miyim diye sordu," diyor Hades yüzünü buruşturarak. "Sonra bu isteğini ona karşı kullanır mıyım diye sordu."

"Gerçekten şaşırdın mı?" diye yüksek sesle soruyorum. "Sahiplenici tavrını gayet açık bir şekilde ortaya koydun, Hades."

Çenesi titrer. "Onu hiçbir şey için kıskanmam." "Ama o bunu bilmiyor."

"Açıkça," diye cevaplar. "Beni tamamen yanlış anlamış." "Acaba..."

Elini kaldırarak sözümü keser. "Beni yanlış anlaması benim hatam. Dediğim gibi, bir Alfa olarak ona karşı başarısız oldum. Ama sen olmadın. Sana güveniyor gibi görünüyor. Bunu söylemek bana acı verse de, kızgınlık döneminde sana ihtiyacı olacak."

Ona bakıyorum. "Benden onu bağlamamı isterse, yaparım." O da bana bakıyor. "Biliyorum."

"Ben de onu sahipleneceğim."

"Biliyorum," diye tekrarlar.

"Ve bununla bir sorunun olmayacağına inanmamı mı bekliyorsun?" diye soruyorum.

Yüzündeki ifade, bunun hiç de iyi olmayacağını gösteriyor. Yine de, yüksek sesle tek söylediği şey "Serapina'nın ihtiyaçları benim önceliğim. O seni labirente istiyor. Bu yüzden sana giriş izni vereceğim."

Onu incelerim, omuzlarındaki gergin çizgileri ve çenesindeki pek de ince olmayan tikini fark ederim.

Beni kendi çevresine, hele ki labirente kabul etmek istemiyor. Ama Serapina'nın rahatını kendininkinden önce tutuyor.

İyi bir Alfa'nın yapması gerektiği gibi.

"Benimle gelir misin?" diye soruyor Hades, sesinde yorgunluk hissediliyor. "Ona iyi bakılması gerekiyor. Ve benim başaramadığım şeyi senin başaracağına inanıyorum."

Bu bir özür değil. Ama Hades için, özür dilemekle hemen hemen aynı şey.

"Ben ona 'bakarken' sen nerede olacaksın?" Onun kullandığı terimi kullanıyorum, ancak ikimiz de bu kelimenin başka bir anlamı olduğunu biliyoruz.

"Ben... Ya dürtülerimi kontrol edeceğim ya da kendimi kilitleyeceğim."

Bir homurtu kaçıyor ağızımdan. "Eşin kızgınlık dönemindeyken ve çiftleşme çağrısını yaparken kendini kontrol etmek imkansızdır." Ona doğru bir adım atıyorum, bunu hiç düşündü mü merak ediyorum. "Persephone her kızgınlık dönemine girdiğinde ne yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Bana bakışından, hiç bilmediğini, muhtemelen benim durumumun bu yönünü hiç düşünmediğini anlıyorum.

"Bugün onu Maliki ile izlerken acı çektim," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Bununla başa çıkabilirim."

Ben gülmeden güldüm. "Ah, kuzenim, bu yaşayacağın acının sadece bir kısmı. Ve sen izleyebildin, bu da acıyı biraz hafifletmiştir."

Kahretsin, Hades ve Persephone'yi sadece bir döngüsü boyunca bile olsa gözlemlemek isterdim. Evet, acı verici olurdu. Ama

eşimle iyi bakıldığını bilmek, acımı biraz olsun dindirebilirdi.

"Zamanı geldiğinde onun emirlerine köle olacaksın, Hades. Başka birinin ona baktığını bilmek yeterli olmayacak. Canavarlarımız eşlerimize hizmet etmek için yaşar. Bunu yapmamıza izin verilmemesi veya kabul edilmemesi, hayal edebileceğin en acı verici ceza biçimidir."

Hemen cevap vermez, bakışları değerlendirir. "Eğer bu doğruysa, Persephone'nin yanına gitmekten kendini nasıl alıkoydun?"

Gülümserim, ama bu nazik bir gülümseme değildir. Bu, dayanılmaz bir acıdan doğan bir gülümsemedir. "Ares bana yardım etti."

Hades'in burun delikleri genişledi.

Söylediklerimi anlamak için fazla düşünmeye gerek yok

Yine de, çeviriyi yüksek sesle söyler: "Pandora'nın Kutusu'nda "Evet."

"Evet." "Bu, yeteneklerimi bastırabilecek tek yerdi" diye eklemekten öteye gitmedim.

Gözlerini kaçırma nezaketini gösterir, boğazı yutkunmak için çalışır.

Bunun yaklaşan kaderine bir tepki mi yoksa suçluluk belirtisi mi olduğu konusunda emin değilim.

emin değilim. İçimden bir ses, ikincisinden çok ilkinde olduğuna dair bir şey söylüyor. Hades, Persephone'yi ele geçirdiği için asla özür dilemeyecektir. O

onun malıydı.

Ama belki Serapina'ya karşı daha merhametli davranır.

Ya da en azından neden bu acıyı tekrar yaşamayı reddettiğimi anlayacaktır.

Boğazını temizliyor. "Sanırım bu benim hakkım."

"Öyle mi?" diye yüksek sesle merak ediyorum. "Serapina'ya yaptıkların yüzünden mi?"

Sorumu yanıtlamak yerine, "Labirent bariyerini yeniden yazmam gerekiyor, o zaman girebilirsin. Fazla uzun sürmez" diyor. Sisleşmeye başlıyor ama ben kolunu tutuyorum.

"Seninle geliyorum," diyorum ona.

Bana attığı bakış, bu fikirden son derece rahatsız olduğunu gösteriyor.

"Eş çemberi olmak, işbirliği yapmak demektir," diyorum ona. "Ve işbirliği, affetmeyi gerektirir. Eşini memnun etmek istiyorsan, takım olarak çalışmayı öğrenmen gerekecek."

Gözlerini kısarak bana, "kendi" eşini nasıl memnun edeceği konusunda ders almaya ihtiyacı olmadığını söyleyeceğinden hiç şüphem yok.

Ama beni şaşırtarak elimi çekip bileğimi tuttu. "Peki" dedi sadece, beni Netherworld Krallığı'na götürürken sisleme yeteneği beni sardı.

Ruh Bahçeleri'ne bakıyorum, kaşlarım yukarı doğru kalkıyor. Hades bizi tam ortasına, gayzer benzeri deliklerden birinin yanına götürdü.

Beni bırakıp kenara bakmam için izin verdi, sonra ölümcül bir enerji bulutu gökyüzüne fırladığında geri çekildi. "Bu şekilde girmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı, patlamanın ardından havada soğuk bir rüzgar esince titreyerek.

Sonra sırtından siyah kanatları çıkar ve genişçe açılır, Alpha moduna geçerken canavarı anında ortaya çıkar. Bana aynı derecede karanlık gözlerle bakar.

"*İşbirliği* yapmak istemiştin." Bu uğursuz sözlerle omuz silkiyor ve ruhların az önce fırladığı deliğe atlıyor.

"*Siktir.*" İçimdeki Alfa'yı çağırırım, kanatlarım bir anda rüzgârın esintisiyle belirir. "Bu bir numara olmasa iyi olur, Hades."

Cevap vermez.

Ben de iç

çekerim.

Ve kuzenimin peşinden deliğe atlarım.

Bölüm 28

Maliki

SERA masada karşımda oturuyor, Hades'in büyülü mutfağında az önce yarattığım tarçınlı çöreği denerken düşünceli bir ifadeyle.

Ya da artık *bizim* büyülü mutfağımız oldu sanırım.

Bu mate çemberi Styx'in nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum, ama bir şekilde çözeceğiz.

"Teşekkürler," diyor Sera, benim için sihirle hazırladığım sıcak çikolatadan bir yudum aldıktan sonra. İçinde biraz tarçın var, çünkü evde yaparken öyle yapmayı tercih ediyorum. Kendim için bir örnek hazırladığımdan, büyü'nün içeceği doğru şekilde hazırladığını biliyorum ve Sera'nın beğenmesine sevindim.

"Rica ederim, sorun," diyorum ona.

O, dolabı keşfetmeye gittiğimizde bulduğu bir tişört ve siyah pantolon giyiyor. Bu kıyafet, buradaki her şey gibi, onun için bir anda ortaya çıktı.

Bu arada, Hades'in pantolonunu çaldım. Ya da belki o da ortaya çıktı.

"Burası rüyada yaşamak gibi," diye yüksek sesle düşünürüm. "Dekorasyonlar bile uygun." Duvarlara oyulmuş kafatasları ve kemiklere bakarım. "En azından benim zevkime uygun." Sera'nın zevkine uygun mu, emin değilim.

Dudakları hafifçe kıvrılır. "Hades'in bu labirenti Persephone'yi cezalandırmak için yaptığını biliyorum, ama ben aslında onu biraz güzel buluyorum."

Kaşlarım kalkıyor. "Ona bunu söyledin mi?"

"Evet."

Gülümsüyorum. "Peki o ne tepki verdi?"

"Şaşırmış gibiydi." Burnunu kırıstırır. "Belki biraz da kafası karışmıştı."

"İyi. Milyonlarca yıldır sürekli kibirli davranmışken, biraz kafasının karışması normal. Belki yararlı bir şeyler öğrenir." Aslında, bence çoktan öğrenmiştir, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Zaman, Hades'in gerçekten ne öğrendiğini bize gösterecek.

Her ne olursa olsun, umarım yakında geri döner, çünkü Sera'nın gördüğü rüyayı tartışmak istiyorum, çünkü ona olanların bir rüya olduğuna bir an bile inanmıyorum. Morpheus, nişanlısı Omega'nın bir kabus görmesine asla izin vermez, özellikle de var olmadığını hissettiği bir kabusa.

Sera'nın ruhani bir durumda kaybolduğu düşüncesi dişlerimi gıcırdatıyor. Persephone'ye de aynı şeyin olup olmadığını merak ettiğini biliyorum, ama buna inanmayı reddediyorum. Onlar aynı kişi, ya da varlık, ya da her neyse. Sera, Persephone'nin ruhunun reenkarnasyonu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ancak, bunun Sera'yı kaybetmemizle sonuçlanmayacağını biliyorum. Çünkü onu geri getirmek için onu obsidiyen boşluğun derinliklerine kadar takip edeceğim.

"Sen..."

Dışarıdan gelen bir gürültü Sera'nın sözünü keser, kesinti Ossa'nın şiddetli bir hırıltısıyla devam eder.

Şimdiye kadar, canavar oturma odasında uyuyordu. Artık değil. Göz açıp kapayınca kadar, üç başlı yaratık ortadan kaybolur ve kapının hemen dışında bir hırıltı duyulur.

Ardından tiz bir miyavlama duyulur.

Masadan kalkarken kaşlarım yükseldi. "Hmm." Bu miyavlama Fleur'dandı. Onun burada olduğunu fark etmemiştim bile, ama beni labirente kadar takip etmesi mantıklıydı.

Ön kapıya ulaştığımda kulaklarıma patilerin koşuşturma sesi geliyor.

Kapıyı açtığımda geriye atladım ve içeriye yuvarlanan tüy yumağı görünce iç geçirdim.

Ossa öfkeli bir ses çıkarırken Mort başını sallıyor.

"Bırak onu," diye emrediyorum, onun büyük çenesinden dışarı çıkan tüylü uzuvları ve kıllı bacakları fark ederek.

Mort'un kulakları dikleşir, büyük altın rengi gözleri benim bakışlarımla karşılaşınca parlar. Ona dik dik bakarak hakimiyetimi gösteririm, bu da Ossa'nın

hoşnutsuzluğunu
homurdanmasına
neden olur. "Şimdi,"
derim Mort'a.

Dev yaratık iç çeker, sonra benim tanıdık dostumu obsidiyen rengi bir tükürük, tüy ve kürk topunun içinde tükürür. Fleur çığlık atar ve uçmaya çalışır ama kurt salyasıyla kaplı olduğu için uçamaz.

"*Thorns*," der Sera, kedimi kollarının arasına almak için aceleyle öne atılır. "Oh!" Dehşete kapılmış gibidir. "Ona nasıl yardım edebiliriz?"

Fleur, odada yankılanan bir miyavlama çıkarır, acısı abartılıdır ve dünyadaki tüm acıma duygusunu çekmek içindir.

Ben burun kıvırırım.

"Drama kraliçesi." Sera'nın
gözleri büyür. "Ne?"

"Fleur'e söylüyorum, sorunlu, sana değil." Mort'un kulağının arkasını iyice kaşımak için öne doğru eğildim, onu çiğneme oyuncağına çevirdiği için ona kızgın olmadığımı anlamasını sağladım, sonra Sera'nın önüne geçtim.

Sera, şimdi ağlayan sfenksimi kucağında tutuyor.

"Vay canına," diyorum, Fleur'un anlayabilmesi için kelimeyi uzatarak. "Böyle ağlamaya devam edersen, Ossa kendini üstün hayvan ilan edecek."

Söz konusu dişi, açıkça kendini ikisinden *üstün* olan olarak gördüğü için hırlıyor.

Bu sırada Fleur, Sera'ya sürtünmeye başlar ve aynı zamanda o acınası sesleri çıkarmaya devam eder.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Mort seni ısırmadı bile. Kan yok.

Sadece salya ve birkaç kırık tüy var. Sen iyisin."

"Kanatları garip açılarda bükülmüş, Maliki," diye araya girer Sera.

"Ve travma geçirmiş gibi titriyor."

Ben gülererek homurdanırım. "Senin onu şımartman için drama kraliçesi gibi davranıyor.

O iyi."

Sera bana keskin bir bakış atar. "Kendini iyi *hissetmiyor*, Maliki."

Fleur bana bakar ve zafer dolu bir bakış atar.

gözlerimi devirmeme neden oluyor. Ama dışarıdan gelen başka bir çarpışma sesiyle cevap veremiyorum.

Bu sefer hemen harekete geçip dışarıya gölge gibi uzanıyorum.

Pip'in yırtık cüppesini düzeltmeye çalıştığını görünce sadece başımı salladım. Pençelerle parçalanmış gibi görünüyordu. Eğer kaşları olsaydı

kaşları olsaydı, mavi gözlerinin daralmış parıltısı üzerinde çatılmış olurdu.

Yine mırıldanıyorum, bu sefer dolaba doğru gölge gibi yaklaşip yeni bir pelerin yaratıyorum, sonra Pip'in yanına dönüp pelerini ona uzatıyorum. Hasarın sebebi ben olmayabilirim, ama teknik olarak benim familiarım benim bir uzantımdır. Bu yüzden ona yeni bir pelerin borçluyum.

O benim sunduğum şeyi inceler, sonra yere işaret eder.

Pelerinini oraya bırakıp içeri geri dönüyorum, küçük ruhun giyinmek için biraz mahremiyet istediğini tahmin ediyorum. Ya da her neyse.

O benim önümde soyunsa bile pek bir şey göremeyeceğim, sadece iskelet özelliklerine sahip bulanık bir ruh göreceğim.

Geri girdiğimde, Sera'yı Fleur'la birlikte kanepede buluyorum, onu okşarken şefkatle konuşuyor.

Fleur'ün bana attığı zafer dolu bakış, yine gözlerimi devirmeme neden oluyor. İlgiiyi sonuna kadar kullanıyor. "Şimdilik tadını çıkar," diyorum tanıdık arkadaşşıma. "Sera, Pip'e nasıl davrandığını görünce, sana bu kadar ilgi göstermeyecek."

Sera bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Fleur, Pip'in pelerinine takıntılı. Sanırım dışarıda ona saldırıyordu, bu da Ossa, Mort ve Howl'un tepki vermesine neden olan ilk çarpışmaya yol açtı." Ossa'ya bir bakış, benim tahminimi doğruladı. Dişinin başı yukarıda ve canavarın göğsü gururla şişmiş. "Pip'i Fleur'den koruyorlardı."

Sfenks gibi kedim bana tamamen ihanet etmiş gibi bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum ona. "Birdenbire yeni en iyi arkadaşını kaybedeceğinden mi endişelendin?"

"Pip'e saldırmazsın, değil mi?" Sera, kedimin pürüzsüz siyah tüylerini tırnaklarıyla okşayarak şefkatle sorar.

Fleur mırıldanıyor ve başını indiriyor, Sera'nın sözlerine ne katılıyor ne de karşı çıkıyor.

Ama Pip hala açık olan kapıdan içeri süzülür süzülmez, Fleur konusunda ne düşündüğü oldukça açık hale gelir. Sera'nın kucağında kıvrılmış sfenksi bir kez bakar, gözlerini büyütür ve hemen dışarı çıkar.

Sera kaşlarını çatı. "Pip?"

Geri gelmez.

Duvara yaslanıp kollarımı kavuştururum ve kaşlarımı kaldırışım. "Hâlâ Fleur'un oyununa kanıyor musun?" diye yüksek sesle sorarım. "Yoksa familiarını kontrol etmeye mi gidiyorsun?"

Sera bana bakar, sonra mırıldanan kedime bakar. Fleur, sanki kendi ütopyasını bulmuş gibi, son derece mutlu görünür.

"O yaralanmadı," diye Sera'ya söz veriyorum. "Yaralanmış olsa bile, kendini yenilerdi. Mort sadece onu biraz salladı. Oynuyordu. Asıl endişelenmen gereken Ossa."

Ossa yanıt olarak homurdanır. Benimle aynı fikirde mi, yoksa benimle alay mı ediyor, anlayamıyorum. Her halükarda, yanılmıyorum. Onun dişlerinin tadını, itiraf etmek istediğimden daha fazla kez tattım.

"Pip'i incittin mi?" Sera, kedim için sessizce sorar. "Çünkü eğer incittin, bu hiç hoş değıl. Pip benim arkadaşım."

Fleur masum bir hareketle ön pençelerini uzatır, ama pençelerini nasıl esnettiğini fark ederim. "Onun pelerinini parçaladı. Ben de ona yeni bir tane verdim."

Sera'nın kaşları yükselirken, Fleur bana bir bakış atıyor ve bu bakış, beni öldürmeyi planladığını gösteriyor.

"Ben ölürsem, sen de ölürsün," diye obsidiyen topuna hatırlatırım. "Ve Sera, bana saldırırsan bundan hoşlanmayacaktır."

Fleur bir anlığına bana bakar, sonra sadece onun yapabileceğı bir zarafetle ayakları üzerinde durur ve Sera'nın kucağından sıçrayarak yatak odasına doğıru uçar.

Sera onun arkasından ağızı açık kalır.

"Sana onun iyi olduğunu söylemiştim," derim, Sera'nın şaşkınlığından eğlenerek. "Fleur'un dokuz milyon canı var, birkaç milyon yıl farkla." Omuz silkerim. "O da benim kadar ölümsüz."

"Küçük düzenbaz," diye fısıldadı Sera.

"O sadece dikkat çekmek istiyor." Duvardan iterek Pip'i çağırırım. "Uyumaya gitti, küçük ruh!"

Hemen geri dönmez ama sonunda kafasını içeri sokup etrafa bakar. Sera'nın yanında kedi olmadığını görünce, dikkatlice içeri girer.

Mort, Howl gibi ruha çarpık bir gülümseme atar. Ama Ossa sadece başını eğip gözlerini kapatır.

Hırlama sesi çıkmaması, üçlüden en dominant olanının Pip'i sevdiğini gösteriyor. Aksi takdirde, hoşnutsuzluk sesleri çıkarırdı.

İlginç.

"Bana kızgın mısın?" Pip ondan uzaklaştığında Sera sorar.

Onun yorumunu hiç dikkate almadan mutfağa doğru kaybolur.

Kadın onun peşinden koşar. "Kedinin yaralandığını sanmıştım!"

Pip homurdanır, bu sesin tek kanıtı, dalgalanan bornozunun etrafında dalgalanmasıdır.

Ben de ikiliyi gülerek takip ediyorum, yine eğleniyorum.

"Cüppenin parçaladığını bilmiyordum, Pip," diyor Sera. "Üzgünüm."

Pip başını eğerek ona bakar. Sonra dönüp yeni bornozunu göstererek küçük bir dans yapar. En azından öyle yaptığını sanıyorum.

Sera kıkırdar, bu ses göğsümü olması gerekenden biraz daha sıcak hissettirir. Ama bu tepkiyi fazla düşünmem, sadece kabul ederim ve masaya gidip atıştırmalıklarımızı toplarım.

Ben çalışırken Pip'e birkaç şey söylüyor, ikisi saniyeler içinde aralarındaki bağı yeniden canlandırmış gibi görünüyor, sonra Pip ona bir şey göstermek istediği için onu dışarıya kadar takip ediyor.

Kaşlarını çatarak, onun rüyasını düşününce bu davranışından biraz endişelenerek onların peşinden gidiyorum.

Ama Pip'in tek yaptığı, onu çiçek heykellerinin bulunduğu bahçeye götürmek ve ateş zambağına benzeyen heykeli işaret etmek.

Sera başını sallar ve onun daha önce ona getirmek istediği heykel olduğunu tanıdığını söyler.

Sonra Pip, ona bir dakika beklemesini söyler gibi elini kaldırır ve ortadan kaybolur. Geri döndüğünde, eldivenlerini giymiş ve Netherworld Village kulübesinden aldığı toprak kabını getirmiştir. Onu Hades'in sarayına götürmüştük, ama o zamandan beri görmemiştim.

Ancak Sera onu tekrar gördüğüne çok sevinir. Pip'ten dikkatlice alır ve içeri girip yemek masasının üzerine koyar. Sonra kaşlarını çatarak, "Güneş ışığım yok," der.

"Belki biraz yaratabiliriz?" diye öneriyorum.

Bana bakar. "Sence yapabilir miyiz?"
Omuz silkiyorum. "Bunu öğrenmenin
tek bir yolu var."

Şu an burada güvendeyiz. Verimli bir şeyler yapabiliriz.

Çünkü Styx'te Sera'nın yakın zamanda tekrar uyumasına izin
vermem mümkün değil. Hades ile onun sözde "kabusu" hakkında
konuşma fırsatı bulana kadar olmaz.

Acele etsen iyi olur, Hades, diye düşünüyorum, aslında beni
duyamayacağını bilerek, ama yine de zihnimde onunla konuşuyorum.
*Ve eğer yapabilirsen, Rüyalar Tanrısını da buraya getir. Sanırım ona
ihtiyacımız olacak...*

Bölüm 29

Hades

BİR ŞEYLER YANLIŞ.

Ayaklarım yere değdiği anda hissediyorum, etrafımdaki hava istenmeyen bir varlığın varlığıyla bozulmuş.

Morpheus yanıma indiğinde bu hissi daha da kötüleştiriyor, beyaz kanatları etrafımızdaki obsidiyen kayalarla keskin bir kontrast oluşturuyor. Yukarıdan inen bir meleğe benziyor, gümüş saçları etrafımızda titreyen mum ışığı sayesinde parıldayan bir hale gibi.

Kanatlarını bir kez çırttı, altın rengi uçları saçları gibi parıldadı, sonra tüyler sırtında kayboldu. "Ölüm çukurlarına bir arka giriş mi yaptın?"

Homurdanıyorum. "Tam olarak değil."

Büyü, ölümle ilişkili güçlerimden doğar. Bu yüzden, yarattıklarımın erişim noktası burasıdır.

Ama bunların hiçbirini yüksek sesle açıklamıyorum.

Onun yönetmesi gereken bir rüya dünyası var, benim ise ölüm. Biz buyuz işte.

Bunu göstermek için avucumu siyah duvara bastırıyorum ve bir düzine rünün, tıpkı Netherworld Krallığı'nın alt katlarına inerken mumların yaptığı gibi, parladığını izliyorum.

Bu katmana sadece ben ve alemlerin dışında geçici olarak serbest bırakılan ölü ruhlar erişebilir.

Hepsi sonunda geri döner.

Kendi istekleriyle ya da zorla.

Ölüm dünyası onları doğal olarak çağırır, ruhlarını dalgalar halinde evlerine geri çeker.

Tabii ki, biri diriltilmedikçe.

Ama bu yüzden burada değiliz. Sadece gücümü kullanmam gerekiyor, bu duvarların içindeki enerji bana güç verecek kadar bol.

Ancak yanlışıklık hissi giderek artıyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye Morpheus'a soruyorum.

"Ölümün buz gibi soğukluğunu mu?" diye soruyor. "Evet, Hades. Hissediyorum. Sanırım bu his senden geliyor."

Gözlerimi kısıyorum. "İşbirliği buraya kadarmış." Çünkü bu açıkça zaman kaybıydı.

"İşbirliği genellikle iletişim gerektirir, kuzen," Morpheus kollarını göğsünde kavuşturarak yavaşça konuşur. "Ne hissettiğini söyle, ben de daha iyi yorum yapayım."

Çenemdeki kaslar seğiriyor. Onu görmezden gelmek çok daha kolay olurdu. Ancak, özellikle Serapina'nın güvenliği söz konusu olduğundan, bunu yapmak aptallık olurdu.

Onun Serapina'nın hayatına karışmasını sevmiyor ya da istemiyor olabilirim, ama onun yararlılığını inkar edemem. Son nefesini verene kadar Serapina'yı koruyacaktır. Sonra yeniden canlanıp onu korumaya devam edecektir. Tekrar tekrar.

Bunu biliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Bu da onu bir rakip... ve isteksizce de olsa bir müttefik yapıyor. "Hades?"

"Yaşam," diye cevap veriyorum, o benim adımdan başka bir şey söylemeden. "*Yaşam* hissediyorum." Burada olmaması gereken bir şey. Burası benim dünyam. Benim yaratımım. *Benim gücüm*. Öyleyse neden *canlı* hissediyorum?

Serapina, Persephone'nin ruhuna sahip, bu da onun canlı bir güçle bağlantısı olduğunu gösteriyor. Ama o hala bir insan.

Yani bu ondan gelmiyor.

"Biri benim enerjimi bozuyor," Morpheus yorum yapamadan devam ediyorum. "Ve bunu yapabilecek kadar güçlü tek bir Tanrıça var."

"Ama o Pandora'nın Kutusu'nda kilitli," diyor Morpheus, tam da benim söylemek üzere olduğum sözleri.

Ben de başımı sallayarak sözlerini tekrar ettim ve ekledim: "Şimdi bana ne hissettiğini söyle. Çünkü bunun sadece benim fark ettiğim bir şey mi olduğunu yoksa senin de hissettiğini bilmem gerekiyor."

Bir an beni düşündükten sonra avucunu obsidiyen kayaya bastırıyor. Yüzündeki acı ifadesi, rahatsız olduğunu gösteren tek işaret, ama ölümün soğukluğuna dokunmanın ona diğerlerinden daha fazla acı verdiğini biliyorum. O, hayallerin dünyasında yaşıyor, arzular ve isteklerle dolu bir rüya aleminde.

Benim dünyam ise bu arzuların ve isteklerin öldüğü yerdir.

Dişlerini sıkarken elmacık kemikleri çıkıntı yapıyor, şimdi biraz daha rahatsız olduğunu gösteriyor. Ancak, bana bakmak için geri çekilirken, Onu üzenin ölüm olmadığını biliyorum, tamamen başka bir şey...

"Demeter," diyor, sesinde öfke var. "O buradaydı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kafasını sallar. "Ares'e sormam gerek. Ama sanırım pek bir faydası olmayacak. Bunun Serapina ve Demeter'in Monsters Night dünyasında ona yaptığı şeyle bir ilgisi var."

Onunla aynı fikirde olduğumu belirtmek için tekrar başımı sallıyorum. "Zamanlama da tesadüf değil. Maliki'yi labirente girmeden önce duvarları kontrol ettim ve o sırada Demeter'i hissetmedim. Ancak, bir şekilde ulaşmış..."

"Serapina zevk yaşadıktan sonra," diye Morpheus sözümü tamamladı. "Katılıyorum. Zamanlama tesadüf değil."

Başka bir zamanda, kuzenimin benimle ne kadar benzer düşündüğünü takdir etmezdim. Ama şu anda, bunun yararlılığını inkar edemem.

"Çabuk ol," diyor Morpheus, ne söyleyeceğimi açıkça fark etmiş bir şekilde.

Bu yüzden, labirenti değiştirmeye niyetimi dile getirmeye bile zahmet etmiyorum. Serapina'yı hemen kontrol etmemiz gerekiyor, yani kaybedecek bir saniyemiz bile yok.

Önce ona gidip iyi olduğundan emin olmak istiyorum, ama görevime odaklanıyorum. Bir sorun olsaydı, familiarım beni uyarırdı. Ayrıca Maliki'nin eşimizi koruyabileceğine güveniyorum. Demeter'le tek başına başa çıkmaya bile kalkışmaz, sadece Serapina'yı alıp gölgesinde kalır.

O kibirli bir aptal değil. Becerikli ve zeki biri. Ve eşimizin güvenliğini her şeyin üstünde tutacağını biliyorum.

Bir yıldan fazladır bunu yapıyor.

Bu yüzden her fırsatta bana meydan okuyor.

Onun yaptıklarının amacını ve niyetini, yüzyıllar boyunca neye dönüştüğümüzü anlamam çok uzun sürdü.

Bir eş çemberi.

Şimdi anlıyorum.

Ve ben... bunu kabullenmeye çalışıyorum.

Güç ağımın içinde kaybolarak, ölüm dünyasını ziyaret ediyor ve sevgilimin labirentini koruyan enerji ipliklerini arıyorum.

Bunlardan birkaçı artık siyah değil, beyaz ipliklerle renklendirilmiş. *Yaşam.*

Onlar tam olarak görünür veya somut değiller, kökleri gerçekte olduğundan çok zihnimin gözünde görüyorum. Yine de onlara dokunuyorum, gücüm hasarlı ipliklerin arasından geçerek izinsiz girişi ortadan kaldırıyor.

Yabancı enerji benim hakimiyetime karşı tıslıyor ama yavaş yavaş ölüyor, bu tepkiyi son derece uygun buluyorum.

Sonra yeni bir varlık dokuyorum, Persephone için yarattığım kutsal yere davet etmeyi hiç beklemediğim bir varlık.

Ama tereddüt etmiyorum.

Çoğunlukla yapamadığım için. Serapina Morpheus'un varlığını istedi, hatta birden fazla eşle oynamak yanlış olabilir diye bile ima etti. Ve onu bu varsayıma yönlendiren sorumlu olduğumu düşünmeden edemiyorum.

Persephone'yi paylaşmak istemedim ve o da paylaşılacak istediğini hiç belirtmedi.

Ancak Serapina farklı. Belki de onu önce Maliki ile tanıştırdığım içindir. Ya da belki de ruhu her zaman tek bir Alfa tarafından değil, bir eşler çemberi tarafından korunmak için yaratılmıştı.

Bu da, iki bin yıl önce her şeyi mahvettiğimi gösteriyor.

Morpheus'un başından beri haklı olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Persephone başka kimseyi istemedi, diye düşünüyorum, onun varlığını büyülü ağıma eklerken. *Ama ben de hiç sormadım. Bu beni kötü bir Alfa yapar mı? Bencil? Yanlış?*

Bu düşünceyi sevmediğim için yutkunuyorum.

Yararlı değil.

Geçmişini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, sadece geleceği değiştirebilirim.

Ve ben... Elim son büyünün üzerinde duruyor, Morpheus'un varlığını koruma kalkanına iterek gözlerimi kapatıyorum. *Telafi etmeye çalışıyorum*

telafi etmeye çalışıyorum.

Yutkunarak, omurgamı düzeltip arkama döndüğümde kuzenimin tam arkamda durduğunu görüyorum.

Mavi-yeşil irisleri bilgi ve anlayışla doludur. "Özrün kabul edildi," der yumuşak bir sesle. Sonra ben bir şey söylemeden ortadan kaybolur.

Çenem sıkışır. "Özür dilemedim."

Ama kelime anlamları üzerinde tartışacak zaman yok. Bu, Maliki'nin benden daha çok hoşlandığı bir şey. Ben açık sözlü yorumları ve eylemleri tercih ederim.

Yine de, ara sıra bir bilmece çözmekten çekinmem.

Kafamı sallayarak Morpheus'un peşinden giderim ve onu labirentin ortasında, Persephone için yarattığım kulübeye bakarken bulurum.

Onun eleştirisini bekliyorum, tasarladığım cezalandırıcı labirentle ilgili alaycı sözlerini kabul etmeye hazırım. Ama konuşmak yerine, sadece bakıyor. Bir an sonra nedenini anlıyorum.

O kulübeye bakmıyor, evin yanındaki bahçede dolaşan Serapina'ya bakıyor. Pip onunla birlikte uçuyor ve Maliki sütunlardan birine yaslanmış duruyor. Altın rengi gözleri bir anda benimkilerle buluşuyor, ifadesinden bana söyleyecek bir şeyi olduğunu anlıyorum.

"Ne var?" diye soruyorum, formalitelerle zaman kaybetmeden. "Demeter?"

Serapina başını kaldırır, mavi gözleri büyür. Sonra yanımda duran Morpheus'u görünce dudakları aralanır ve elinde tuttuğu şeyi - bir taş çiçek miydi acaba? - düşürür ve Rüya Tanrısı'na doğru koşar.

O kollarını açıp onu kucakladığında midem burkuluyor, ikisi birden aniden benim durduğum yerin birkaç metre uzağında dönmeye başlıyorlar.

Bu çok
endişe verici.
Sinir bozucu.

Ezici.

Çünkü ben, onun koştuğu Alfa olmak istiyorum. Ona sığınak ve huzur veren erkek. *Güvendiği eş.*

Ancak, bana endişeyle baktı, sonra Morpheus'a rahatlamış bir şekilde baktı.

"Nasıl bildin?" diye sordu Maliki, bize doğru yürürken dikkatimi tekrar kendisine çekti. Benim pantolonumu giyiyordu - bunu biliyorum çünkü normalde tercih ettiğinden daha şık bir pantolon - ve başka hiçbir şey giymiyordu.

"Ölüm çukurlarında onu hissedebildik," diyor Morpheus, benim yerime cevap vererek.

"O benim büyüümü etkiledi," diye ekledim, sözlerimi hafif bir hırıltıyla vurgulayarak. "Nasıl olduğunu bilmiyoruz. O Pandora'nın Kutusu'nda. Onu gördün mü?"

Maliki başını salladı. "Hayır. Sera, daha iyi bir ifade bulamadığım için, onu rüyasında *gördü*."

Morpheus donar. "İmkansız. Demeter'i asla krallığıma almam, Serapina'ya ulaşmasına da izin vermem."

Arkadaşımız çoktan başını sallamaya başlamıştır. "İlk başta bir rüya gibi geldi, ama sonra... bir boşluğa dönüştü."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Boşluk mu?" Morpheus'la göz göze geliyoruz ve ben ona yaklaşırken o bir adım geri çekiliyor. "Nasıl bir boşluktu?"

Beni kurtarmasını istemiş gibi Morpheus'a uzanır.

Bu tepki beni çok kızdırıyor.

Ama şimdi bunu düzeltmek için vaktim yok.

"Bu gerçekten önemli," diyorum Serapina'ya, ses tonumu olabildiğince yumuşatmaya çalışarak

"Bana 'boşluk'tan ne demek istediğini söyle... lütfen." Son kelime isteksizce ağızından çıkıyor, bu terim normalde kullandığım bir terim değil. Ancak gerekli olduğunu hissettim.

Serapina'nın omuzlarının hafifçe gevşemesi, içgüdülerimin doğru olduğunu doğruluyor. "Rüyam Pip ile başladı," diye fısıldıyor.

Sonra onu labirentte nasıl kovaladığını, ancak onun o olmadığını fark ettiğini anlatmaya devam ediyor.

"Duvara dokundun mu?" diye soruyorum, devam etmeden önce açıklığa kavuşturmak için.

"E-evet. Pip... ya da onun gibi davranan şey... bileğimi tuttu ve beni zorladı."

Başımı sallıyorum. "Tamam, sonra ne oldu?"

Yutkunur ve devam eder, ruhundan başka hiçbir şeyin olmadığı karanlık bir uçuruma düştüğünü anlatır. Bu deneyimi anlatırkenki hüzünlü sesi, içimdeki mırıldanmayı ateşler, onu sakinleştirme ihtiyacım her şeyden üstün gelir.

Serapina hareketsiz kalır, gözleri biraz kapanır.

Morpheus arkasına geçer, Serapina ona yaslanırken ellerini kalçalarına koyar. O da mırlamaya başlarken gözlerime bakar, ritmi benimkinden daha düzenlidir. Ama benim yankım tamamen bariton ve bas tondadır.

Eşimiz aramızda sallanıyor gibi görünüyor, rahatlamasından rahatlığı belli oluyor.

Normalde, bana bu şekilde yardım etmesinden nefret ederdim.

Ama şu anda, Omega'mızın bize ihtiyacı var. Bu yüzden Morpheus'un müdahalesi hakkında yorum yapmıyorum ve bunun yerine, "Anlattığın şey Pandora'nın Kutusu'na benziyor," diyorum.

"Öyle," diye mırıldanıyor Morpheus. "O hiçlik hissi, orada var olmanın tam olarak verdiği his."

Sözleri ve ses tonu, daha önce fark etmediğim bir anlam taşıyor. Ancak, bir saatten az bir süre önce yaptığımız konuşma hala zihnimde çok taze.

"Bana kaderimi hak ettiğimi söyledi," diyor, kaşlarını çatarak. "Hayır, Persephone'ye orada kaderini hak ettiğini söyledi. Ben... Ben..." Gözleri büyür. "Ya Persephone orada mahsur kalmışsa? Bu yüzden mi benim bedenimi ele geçirmede? Benim yerime geçmedi?"

Ona bakıyorum, sonra Morpheus'a bakıyorum. O da aynı derecede şaşkın görünüyor. "Serapina, sen Persephone'sin," diyorum yavaşça. "En azından onun reenkarnasyonu. Ruhunu hiçbir yerde hapsolmuş değil."

Öyle olsaydı, bunu hissederdim.

Bunun yerine, tek hissettiğim şey, karşımdaki kadının benim eşim olduğu. Benim Persephone'im. *Benim Omega'm*. O yeniden doğdu. *Serapina olarak*.

"Peki ya orada hapsolmuşsa?" diye soruyor. "Ya bir anıyı yeniden yaşıyorsam? Seninle yaşadığım gibi?"

Kaşlarım çatılır. "Benimle ilgili hangi anıları gördün?" Çünkü bunu ilk kez duyuyorum. Rüyalardan bahsetmişti, ama anılardan bahsetmemişti.

"Ben... Ben demek istediğim..." Maliki'ye ve sonra Morpheus'a bakarken yanakları kızarıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, bunun onların önünde konuşmak istediği bir konu olmadığını anlıyorum.

Bu da *samimi* anılar olduğunu düşündürüyor.

"Bu anılar hakkında benimle özel olarak konuşmak ister misin, Serapina?" diye soruyorum ona, nasıl cevap vereceği konusunda garip bir şekilde gerginim.

Onun benimle güvende hissetmesini istiyorum. Ama reddederse onu suçlamam.

"Bu... Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum..." Sesi kesiliyor.

"Serapina, Hades'le ilgili rüyalarından bahsediyorsan, onların anılar olduğunu sanmıyorum," diye Morpheus sessizce araya girer.

Serapina omzunun üzerinden ona şaşkın bir bakış attı. "Sen gördün mü...?"

"Sadece başlangıçlarını," diyor ona. "Sen benim alemime girdiğinde, bunun farkındayım ve sana çekiliyorum. Ama her zaman sana mahremiyetini korumaya çalışıyorum. Tek bir istisna dışında."

Yanakları daha da koyulaşıyor ve onun, Maliki'nin onu tatmin etmesine neden olan, yakın zamanda uyandığı rüyadan bahsettiğini biliyorum.

"Bunun bir rüyadan daha fazlası olduğunu düşündüren bir şeye tanık oldun mu?" diye Morpheus'a soruyorum, sözlerim bizi tekrar konumuza geri getiriyor.

O başını sallar. "Hayır. Eğer onlar anılar olsaydı, farklı giyinmiş olurdun."

Kaşlarımı kaldırırım.

"İki bin yıl önce takım elbise giymiyordun, Hades," diye ekler, bana bakarak. "Aslında, gardırobumuz oldukça farklıydı. Yine de, zihninde gördüğüm her rüya, senin modern bir takım elbise giydiğinle başlıyor."

"Ve bunun bir şekilde manipüle edilmiş olabileceğini düşünmüyor musun?" diye ısrar ediyorum. Ona inanmadığımdan değil, potansiyel olarak ilgili her noktayı değerlendirdiğimizden emin olmak istediğimden.

"Hayır. Bence bu sadece ruhunun Serapina'nın seni bulmasına yardım etme çabasıydı," diyor, dikkatini ona çevirerek. "Tabii Hades'i obsidiyen zırh içinde görmediysen?"

Alnının kırışıklıkları, daha "Hayır" diye cevap vermeden önce bunu daha önce yapmadığını gösteriyor. Çünkü yapmış olsaydı, onun ne demek istediğini anlardı. Bunun yerine, şimdi labirentin kaya duvarlarına bakıyor, sanki benim o tür bir dokuyu zırh olarak giydiğimi hayal etmeye çalışıyor gibi.

Başka bir zaman olsaydı, bu fikre gülümseyip arkadaşımı taklit ederdim.

Ama şu anda bunun için uygun bir yerde değiliz.

Onun yerine, Persephone'nin ruhu hakkındaki yorumuna geri dönüyorum. "Bence bir anı gördün değil," diyorum Serapina'ya. "Bence Demeter bir şekilde sana ulaştı ve bu labirenti çevreleyen koruyucu bariyeri değiştirmen için seni manipüle etmeye çalıştı."

Devam ederek, sadece Serapina ve benim bu labirenti çevreleyen güvenlik parametrelerini değiştirme yeteneğine sahip olduğumuzu söylüyorum, ki Demeter de bunu anlamış olmalı.

"Bu mantıklı," diyor Morpheus, ben konuşmamı bitirdiğimde. "Ben de bunu biliyordum."

"Sanırım bu yüzden ilk başta rüyalarında ona gittin?" diye tahmin ediyorum.

Gülümsüyor. "Başlangıçta, evet."

Bu iki kelimedede saklı alaycı tonu yorumlamadan, bir kez daha Serapina'ya odaklanıyorum. "Demeter'in etkisini çoktan ortadan kaldırdım, ama kesinlikle tekrar deneyecektir. Ares ile konuşup Pandora'nın Kutusu'nda garip bir şey olup olmadığını fark edip etmediğini soracağım. Ancak, bunun Demeter'in sana... ve belki de tüm Omega türlerine yaptığı şeyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum."

Serapina yutkunmaya çalışırken boğazı hareket ediyor. Bütün bunlar onu sinirlendirdiği açık.

"Ares ile konuşacak mısınız?" Morpheus şaşkın bir sesle sordu. "En iyi arkadaşım ile konuşmamı istemiyor musun?"

Ona bakarım. "Normalde, evet. Ama Serapina'nın şu anda sana ihtiyacı var. O yüzden Ares ile konuşacağım."

Tam ayrılmak üzereyken Morpheus adımı söyleyerek beni durdurur.

İç çekerek, tekrar gözlerine bakıp, "Evet?" diyorum.

"Sen iyi bir Alfa'sın Hades ve Serapina henüz farkında olmasa da, o da sana ihtiyaç duyuyor. O yüzden çabuk dön." Son üç kelime uyarı niteliğindeydi.

Zamanımız azalıyor.

Çünkü Serapina'nın kızgınlığı yaklaşıyor. O kokuyu alabiliyor, ben de alabiliyorum.

Belki birkaç gün sürer.

Muhtemele

n daha az.

Bu yüzden

başımı

salladım.

Ve ortadan kayboluyorum.

Tüm bunlar olurken kuzenimin sözleri kafamda yankılanıyor.

"Sen iyi bir Alfa'sın, Hades."

Değilim.

Ama daha iyi olmaya çalışıyorum.

Serapina Everheart için.

Bölüm 30

Sera

İKİ GÜN SONRA

ARTIK RÜYALAR YOK.

Ya da vizyonlar.

Ya da Demeter ile tesadüfi karşılaşmalar. Sadece derin bir uyku ve bolca yemek.

"Her uyandığımda ağzıma yemek tıktırıyorsun sanki," diye şikayet ediyorum, gözlerimi açtığımda Maliki'nin elinde krep gibi görünen bir tepsi tuttuğunu görüyorum. "Aç değilim."

"Dinlenme ve beslenme, Omega'lar için kızgınlık dönemine girerken hayati önem taşıyan temel ihtiyaçlardır," diyor Morpheus arkamdan.

Çıplak göğsü sırtıma yaslanmış, kolu belimi sarmış.

Bu, o geldiğinden beri yaptığımız en dokunaklı şeydi, bu da beni çok şaşırttı çünkü geçen gün rüyamda çok daha fazlasını yapmak üzereydik.

Yine de bana son derece özenli davranıyor, bu da benim hem hoşuma gidiyor hem de hoşuma gitmiyor.

Takdir ediyorum çünkü tüm bunlar beni geriyor.

Hoşlanmıyorum çünkü onun daha fazlasını yapmasını istiyorum. Beni öpmesini. Beni düğümüne tanıttirmasını. *Bir şey* yapmasını.

Maliki de daha iyi davranmıyor.

Beni öptü, evet. Bana dokundu da. Ama önceki geceki gibi değil.

İki erkek de, Maliki ile oynadıktan sonra Demeter'in bana ulaşmasının tesadüf olmadığını söyledi. Görünüşe göre, Hades Ares'ten cevaplarla dönene kadar bunları bir daha yapmayacağız.

Burada zaman kavramı belirsiz olsa da, bunun günler önce olduğunu eminim. Ve ben... onun için endişeleniyorum.

Neden henüz dönmedi? Merak ediyorum. Morpheus ona acele etmesini söyledi. O zamanlar buna katıldığımı sanmıyordum. Ama ayrıldığımız süre uzadıkça, kendimi daha tedirgin hissetmeye başladım.

Morpheus ve Maliki'yi labirente aldı.

Bu... bu benim için bir şey ifade ediyor. Paylaşım konusunda tutumunu açıkça ortaya koydu. Tıpkı aramızdaki bazı şüpheler için kendi tarzında özür dilediği gibi.

Ancak şimdi o gitti.

Ve beni Maliki ve Morpheus'un bakımına bırakıp gittiğini düşünmeden edemiyorum... onsuz.

Ben onun Persephone'si değilim, bu aramızda çok açık bir şekilde ortaya çıktı. *Belki de sonuç olarak beni istemediğine karar vermiştir?*

Bu düşünce midemi burkuyor.

Hades ile ilgili her şey çok karmaşık. Bir an ona aitim. Bir sonraki an ise, o birdenbire ortadan kayboluyor.

"Sera?" Maliki yumuşak bir sesle konuşarak beni düşüncelerimden koparıyor. "İyi misin?"

Ona göz kırpıyorum. "Yani, tabii ki iyiyim. Yemek ve uykuyla besleniyorum. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

Dudakları seğiriyor. "Sarkazmın fark edildi ve duyuldu." Tepsiyi kenara koyuyor ve gömleğini çıkarıyor, sonra Morpheus ve benimle birlikte yatağa giriyor. "O zaman ne istediğin hakkında biraz daha konuşalım, olur mu?"

Morpheus arkamda kıkırdar.

Gözlerimi kısarım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, gizemli kız, alay etmiyorum. Ama istersen alay edebilirim," der, kaşlarını oynatarak.

"Bir eş çemberi hakkında öğrenilmesi gereken bir şey, iletişime değer verdiğimizdir," diyor Morpheus, dudakları kulağıma yakın. "Ve ikimiz de seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyoruz. Ya bunu anlatırsın ya da biz senden bunu öğreniriz."

Maliki parmağını dudaklarıma bastırarak ekler, "Aşırı beslendiğin gibi saçma sapan şeyler söylemeye çalışma, Sera. Biz bunu anlarız. Şimdi bize gerçekten aklında ne olduğunu söyle, yoksa seni öpeceğim."

Ona bakıyorum. Böyle bir teklif varken, neden konuşmaya zahmet edeyim ki? "Tamam, öp beni," diyorum.

Gülümser. "Oh, bela..." Yanağıma öpmek için eğilir.

"Şimdi seninle dalga geçeceğini biliyorsun, değil mi?" Morpheus fısıldıyor, sırtımı saran sıcaklığı omurgamda karıncalanma hissi uyandırıyor. "Ve bunu kelimelerle kastetmiyorum."

Maliki'nin gülümsemesi genişler. "Kesinlikle sadece sözlerle değil," der ve çenemi öper.

Kaşlarımı çattım. "Bu, beklediğim türden bir öpücük değildi, Maliki."

"O zaman belki de aklındakileri paylaşmalısın, güzel kız," der. "Aksi takdirde..." Boğazımı ve sonra omzumu öper. "Morpheus, görevimde bana yardım eder misin?"

"Tabii ki," diye cevaplar, eli yanımdan omzumdaki askıya doğru kayar.

Yine o altın rengi elbiselerden birini giyiyorum. İpek kumaş uyumak için şaşırtıcı derecede rahat. Ama aslında, Maliki ilk geldiğinde bu elbiseyi beğenmiş gibi görüldüğü için giydim. Ve onun önceki gibi tepki vermesini sağlamak istedim.

Şu anda işe yarıyor gibi
görünüyor. Bir nevi.

Sanırı

m.

Ben...

Morpheus askıyı kolumdan aşağı doğru çekiyor ve elbisenin kumaşı da onunla birlikte kayıyor. Göğsümü ortaya çıkarana kadar durmuyor, bu da Maliki'nin "Teşekkürler, Morpheus" diye mırıldanmasına neden oluyor, sonra ağzını ortaya çıkan tenime indiriyor.

Sadece, meme ucumu öpmüyor.

Onun yerine, sadece etrafını yalıyor ve ısıtıyor.

Bu sırada Morpheus avucunu tekrar yanıma getirip başparmağıyla kalça kemiğime tembel daireler çiziyor.

Aralarında titriyorum, uyluklarım sözsüz bir ihtiyaçla geriliyor.

Maliki, çenesindeki sakalları benim tahrik olmuş meme ucuma değdiğinde bu arzuyu daha da artırıyor. Bu, şefkatli bir okşama. *Alaycı* bir dokunuş.

Ve aniden, beni sözsüz olarak *alay etmekle* ne demek istediğini anlıyorum.

"Maliki..." Omzunu, sonra boynunu tutuyorum ve onu istediğim yere yönlendirmeye çalışıyorum. Ama o benden daha güçlü ve sadece sertleşmiş meme ucuma gülümsüyor, sonra başını kaldırıp gözlerime bakıyor.

"Evet, Sera? Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Belki de sormak istediğin bir şey vardır?" Morpheus ekliyor, sesi düşük bir gürültü gibi, beni ona karşı titretiyor. "Maliki'nin, dile getirmek istediğin her isteği yerine getireceğinden eminim, küçük hayalperest. Tıpkı benim, senin arzuladığın her fanteziyi yerine getireceğim gibi." Kulağımın hemen altına öpücük konduruyor, sonra dişlerini nabzımın üzerine sürüyor.

Tırnaklarımı Maliki'nin boynuna geçiririm, sırtımı kamburlaştırarak göğüslerime daha iyi erişmesini sağlarım.

Ama o benim istediğim, *ihtiyacım olan* şeyi yapmıyor.

"Sözler, sorun," diye mırıldanıyor. "Bana sözlerini söyle."

"Evet, Serapina," diye ekler Morpheus, dudakları yine kulağıma yaklaşır. "Bu bir iletişim dersi. Bir şey istiyorsan, bunu dile getir. Çünkü yakında rıza gösteremeyeceksin. Bu yüzden, şehvetle aklını kaybetmeden önce sınırlarının ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Hiçbir şey yapmadığım halde ne isteyeceğimi nasıl bilebilirim?" diye karşılık veriyorum, sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemeden. Benimle *iletişim kurmamı* istiyorlar, ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Sadece bana öğretmeni istiyorum."

Maliki geri çekilir ve bakışları Morpheus'a yönelir. "Kızımız ders almak istiyor."

"Aynen öyle," diye cevaplar Morpheus. "Özellikle ilgini çeken bir konu var mı, Enforcer?"

Maliki bir an düşünür, sonra dirseğine dayanarak bana bakar. "Onun düğümünü oynadın mı, sorunlu?"

Yutkunup başımı sallarım. "Hayır. Pek sayılmaz." Çünkü rüyayı saymıyorum. Ve o fantezide onu pek keşfedemedim; çok erken bitti.

"Onun düğümüyle oynamak ister misin?" diye ısrar ediyor Maliki.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. Morpheus'a dokunmak için sanki asırlardır bekliyormuşum gibi hissediyorum. Onu okşamak için. Onu *öpmek* için.

onunla her şeyi yapmak.

Ben... Maliki ile de aynı şeyleri istiyorum.

Ve belki Hades'le de.

Tabii Hades beni isterse.

Kalbim sızlar, ama bu düşünceyi kafamdan atarım, Maliki ve Morpheus'a odaklanmaya kararlıyım. Şimdi benimle birlikte buradalar ve iki gün boyunca kendilerini tutarak sonunda bana dokunmak istiyorlar.

Bu da beni meraklandırıyor, *Ne değişti? Neden şimdi?*

"Ne düşündüğünü bize söyle, sorunlu çocuk," diyor Maliki, altın rengi gözleriyle yüzümü inceleyerek. "Bizimle konuş."

"Evet, küçük hayalperest. Aklından geçenleri duymak istiyoruz," diye ekliyor Morpheus kulağıma, avucuyla kalçamı sıkarken. "Sen iletişim kurmadıkça seni doğru düzgün memnun edemeyiz."

İletişim kurmak günün kelimesi gibi görünüyor.

Ama sanırım haklılar.

Onlara güvenmek, onlarla birlikte olmak, aramızdaki bu şeyi keşfetmek istiyorum.

Alina'nın eş çemberinin nasıl işlediğini gördüm, onun yaşam tarzını ve dinamiklerini kıskandım. Ve görünüşe göre benim de çevremde benzer bir şey oluşuyor.

Eğer bunu kabul edersem.

Eğer kadere güvenirsek.

Yutkunarak Maliki'ye bakıp, "Son birkaç gündür bana neredeyse hiç dokunmadın. Neyin değiştiğini ya da neden değiştiğini anlamıyorum. Ve... ve ben de Hades'i düşünüyorum" diyorum. Kabul etmesi zor bir şey. Ama neden çekinmeliyim ki? Düşüncelerim yüzünden beni yargılayacaklarsa, o zaman onlar benim için uygun erkekler değiller, değil mi?

Tanrım, ne zaman eşlerim ve onlardan ne istediğimi düşünmeye başladım? Merak ediyorum. Ne zaman hayatım bu hale geldi?

"Demeter'in bir risk olup olmadığını bilmemiz gerektiği için kendimizi tuttuk," diyor Morpheus, başparmağıyla yine daireler çizerek. "Ama Hades, onun kilitli olduğunu ve sana dokunamayacağını doğruladı."

Ona bakmaya çalışırken kaşlarım çatıldı. "Hades'le konuştun mu?"

Beni sırt üstü çevirmem için yer değiştirir ve Maliki gibi dirseğine dayanır, ikisi de bana bakmaktadır. "Evet," diye onaylar Morpheus. "Sen uyurken."

"Oh." Yutkunuyorum. "Yani geri döndü... ve tekrar gitti mi?"

"Hayır, hala burada," Morpheus yumuşak bir sesle bana bilgi verir. "Şu anda labirentte bir şey üzerinde çalışıyor."

Nedenini bilmiyorum ama onun sözleri beni biraz rahatlatıyor. Sanki göğsümden bir yük kalkmış gibi. Sadece, neden Hades'i henüz görmediğimi anlamıyorum.

Benden kaçıyor mu acaba? Diye merak ediyorum.

Ya da belki Morpheus ve Maliki ile birlikte olmamı istemiyor.

Paylaşmak istemediğini biliyorum. Bunu açıkça belli etti. Yine de onların labirente girmesine izin verdi. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

"Onunla konuşmak ister misin?" diye soruyor Morpheus.

"Sadece benimle konuşmak isterse," diye düşünmeden cevap veriyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Yani... eğer o, şey, benden kaçınıyorsa? Bizden?" Kahretsin, kendimi aptal gibi hissediyorum. Neden bu tür şeyleri sorguluyorum ki? "Boş ver."

Morpheus kaşlarını kaldırır. "Hayır, Serapina. *Boş ver* hiçbir şeyi. Hades ile konuşmak istiyorsan, o da seninle konuşmak isteyecektir. O seni asla kaçınmaz, küçük hayalperest. Ancak, her şeyi sindirmen için sana zaman tanır."

"Kendi adıma konuşabilirim, Morpheus," der derin bir ses, bakışlarım Hades'in durduğu kapıya kayar.

Bakışları Maliki'nin gömleksiz halini süzdükten sonra bir anlığına göğüslerime takılır, sonra yüzüme yükselir.

"Kuzenimin söylediği doğru, seni asla kaçınmam Serapina," diyor bana. "Sen benim eşimsin. Ama seni benim yanımda olmaya zorlamayacağım."

Oturup ona bakarım. Onu *gerçekten* incelerim.

Koyu renkli takım elbiselerinden birini giymiş, kumaşı tertemiz. Ama gözlerinin altında, günlerdir dinlenmediğini gösteren gölgeler var. Saçları, parmaklarını birkaç kez geçirdiği, hatta belki de çekmiş gibi dağınık. Çenesinde, Maliki'nin şu anki çenesi gibi, uzamış sakal izleri var.

Ancak Maliki sadece rahat görünüyor, Hades ise kalbimi sızlatan bir şekilde dağınık görünüyor.

Ölüm Tanrısının rahatını ne zaman önemsemeye başladığımı bilmiyorum, ama bu içgüdüden kaçınmıyorum. Aramızdaki ilişkiler kafa karıştırıcı. Hatta gergin. Yine de ona karşı inkar edilemez bir çekim hissediyorum, özellikle de şu anda.

Benden istediğim her şeyi yaptı.

Ve kendi tarzında özür diledi.

Bazı seçimlerine katılmasam da, onları anlıyorum.

Yine de, benim onun Persephone'si olmadığını bilerek, benim hakkımda ne hissettiğini merak ediyorum.

"Kalmamı ister misin?" diye soruyor Hades, koyu renkli gözleri benimkilere bakarak. "Yoksa Morpheus ve Maliki ile yalnız kalmak mı istersin?"

Ona bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Onun kalmasını istiyor muyum? Evet. Evet, sanırım istiyorum. Ama bu onu rahatsız edecekse istemem.

Bu da demek oluyor ki... onu kalması için rica ederek hayal kırıklığına uğratmakla, Hades ile yalnız kalmak için Morpheus ve Maliki'yi hayal kırıklığına uğratmak arasında *seçim* yapmam gerekiyor.

Ve ben... bu seçimi yapmak istemiyorum.

Hiçbiri için adil değil. Ben...

"Sera sadece bir ders istedi," diyor Maliki, içimdeki kargaşayı keserek. "Görünüşe göre düğümler hakkında daha fazla şey öğrenmek için oldukça meraklı. Sen gösterimi yapmak ister misin, yoksa izlemeyi mi tercih edersin?"

Hades'in her iki seçeneği de reddedeceğinden korkarak nefesimi tuttum. Ya da daha kötüsü, bu karar yüzünden *acı çekecek gibi* görünmesinden.

Ama onun bakışlarında gördüğüm tek şey, "İzleyeceğim" derkenki sıcaklık.

Kalbim göğsümde duruyor. Korkudan ya da Hades'in benim "dersimi" izlemesi fikri beni bunaltıyor diye değil, onun bu kadar çabuk karar vermesine inanmadığım için. Bu, gerçekten izlemek istediği anlamına mı geliyor? Yoksa...

"Ama ben de *öğretmek* istiyorum," diye ekliyor Hades, dikkatini Morpheus'a çevirerek.

Ve ben de yine nefes alamıyorum.

Morpheus'a bakıyorum, bakışlarının hafifçe daraldığını fark ediyorum, iki Alfa sadece gözleriyle sessiz bir konuşma yapıyor gibi görünüyor.

Bir süre sonra Morpheus başını salladı.

Sonra bana bakar. "Bu senin için sorun olur mu, Serapina? Hades'in sana bana ne yapacağını söylemesi?"

Yutkunuyorum. "Ben, şey, evet." Kekelemem beni rahatsız ediyor. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım, üç erkekle birlikte olmak bir yana, ama uysal bir katılımcı da olmak istemiyorum.

Güçlü olmak istiyorum.

Onların ilgisine *layık olmak* istiyorum.

"Bana öğret." Bu iki kelime bana daha fazla güven veriyor ve ben de onları Hades'e yöneltiyorum. Bu, onu *öğretmenim* olarak kabul ederken, Maliki ve Morpheus'a öğrenmeye ciddi olduğumu da göstermenin benim yolum. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

Bölüm 31

Hades

Sıkış.

Serapina'ya düğümü nasıl zevkli hale getireceğini öğretmek kesinlikle bugünkü programımda yoktu. Labirentin kalbini yeniden ortaya çıkarmakla meşguldüm. Hayat katmak istedim, ki bu hiç de uzmanlık alanım değil, ama eşime bir sürpriz hazırlamaya çalışıyordum.

Bunun yerine, onun çağrısını, *ihtiyacını* hissettim ve sonunda onu kontrol etmek için kabine geri döndüm.

O sırada Maliki ve Morpheus ile yaptığı konuşmayı kulak misafiri oldum, iletişim kurmanın önemi hakkındaki tartışmaları beni memnun etti.

Görevima dönmek üzereydim ki, beni düşündüğünü söylediğini duydum. İlk başta, kulak misafiri olmak yanlış geldi ve bunun için cezalandırılacağımı düşündüm — onun olumsuz düşüncelerini yüksek sesle söylemesini dinleyerek.

Ancak, beni *kaçındığımı* düşündüğünü söylediğinde durum değişti.

Aslında, Morpheus'un dediği gibi, ona düşünmesi için zaman tanıyordum.

Ama o noktada, artık koridorda kalamazdım. Kendim için konuşmam gerekiyordu.

Ve şimdi... şimdi paylaşmayı öğrenebileceğimi kanıtlayacağım —sadece ona değil, kendime de.

Bu, sahip olduğum tüm içgüdülerime aykırı olsa bile, diye mırıldanıyorum içimden.

Eşiği geçip ceketimi çıkarıyorum ve yakındaki bir sandalyenin arkasına asıyorum.

Serapina'nın gözleri, kol düğmelerimi açarken üzerimde ve bu da hareketlerimi abartmak istememe neden oluyor. Onları masanın üzerine

, sonra gömleğimin manşetlerini açıp kumaşı dirseklerime kadar yavaşça sıyırırım.

Arkadaşım beni izlerken.

Onun ilgisi hoş bir okşama gibidir, açık ilgisi düğümümün yanıt olarak zonklamasına neden olur. Ama ona karşı dururken ilgimi göstermesine izin vermem, bunun yerine görevimi tamamlarken başımı eğip, kravatımı çözüp çıkarmak için uzandığımda onun bakışlarıyla karşılaşırım.

"Soyun," diyorum ona, bu talep dudaklarımdan kolaylıkla çıkıyor.

Serapina yutkunuyor, içinden gelen

Omega içimden bana bakıyor. Cesur olmaya çalışıyor, bu da onu daha da çekici kılıyor.

Çünkü Persephone yatak odasında asla böyle değildi. O her zaman itaatkardı.

Ama Serapina... *Kahretsin*. Elbisesinin diğer askısını aşağı çekerken gözlerimi kaçırmıyor ve göğüslerini bana açıkça gösteriyor. Ona itaat ettiğinden memnun olarak aşağıya bakarak onayımı gösteriyorum. Ama bunu kendinden emin bir şekilde yapmasından daha da memnunum.

Ceketimi astığım sandalyeye oturuyorum ve Serapina yatağın ortasında diz çökünce gülümsüyorum. Eşim ellerini beline koymuş diz çökmüş hali çok güzel bir manzara. Altın rengi geceliğinin kumaşını beline toplarken manzara daha da çekici hale geliyor.

Elbisesi başından çıkarmak için yukarı doğru çekerken dudaklarım aralanıyor ve dişi tamamen çıplak bir şekilde diz çökmüş halde kalıyor.

"Siktir, Sera," diye inliyor Maliki, hayranlıkla ona bakıyor.

"O gerçekten çok güzel, değil mi?" Morpheus, yastıklara yaslanıp bir kolunu başının arkasına koyarken yorum yapar. Sanırım bunu ona dokunmamak için yapıyor. Bu dersi benim yönetmek istediğimi biliyor ve kendini geri çekerek benim kontrolü elimde tutmamı sağlıyor.

"Lanet olasıca muhteşem," diye cevaplar Maliki.

Serapina'nın göğsünde hoş bir kızarıklık yayılır, ama başını eğip benden gözlerini ayırmaz. Aksine, sanki benim de ona iltifat etmemi beklermişçesine bakışlarımı tutar.

Hayır, *beklemekten* çok, düşüncelerimi paylaşmamı *talep ediyor*. Ona nasıl hissettiğimi söylememi. Onu onayladığımı belli etmemi.

Ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. O bir tanrıça. Tüm boyutlardaki en muhteşem yaratık. Ve onun benim olduğuna inanamıyorum.

Bu yüzden konuşmak yerine, sandalyeden kalkıp yatağın üzerinde diz çökmüş olduğu yere doğru yürüyorum.

Ben ona bakarken o yutkunur, kalbim aniden elimde atmaya başlar ve parmaklarımı onun yanağına dokundururum. "Başlamaya hazır mısın, sevgilim?" diye sorarım ona yumuşak bir sesle, başparmağımla çenesini okşayarak.

Serapina başını sallar. "Evet, efendim."

Dokunuşum uzar, bir parçam onu bir daha asla bırakmak istememektedir. Persephone'yi kaybettiğimden beri kendime dokunmama izin verdiğim ilk kişidir. Gerçekten şımartmak istediğim ilk varlıktır. İki bin yıldan fazla bir süredir beni dizlerimin üzerine çöktüren ilk kadındır.

Benim ve içgüdülerim üzerinde ne kadar güçlü olduğunu, canavarımın onu her şekilde taparcasına sevmek istediğini bilmiyor.

Ama *öğrenmek* istemekte haklı.

Anlamadığı çok şey var. Deneyimleyeceği çok şey var.

Ancak, hala ondan uzaklaşmıyorum. Aksine, kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. Dizim yatakta, avucumla yanağını okşuyorum, alnım alnına değiyor...

Bu çok hassas bir an.

Benim açımdan bir saniyelik teslimiyet.

Ona sadece şefkatimi göstermek için içten gelen derin bir ihtiyaç.

Kimse bu yanıma görmeyecek. *O ve bu odadaki erkekler dışında kimse.*

Eşimi kucaklarken onların varlığı beni rahatsız bile etmiyor.

Onlar da onu memnun etmek için buradalar. Bu da benim jestimi başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anladıkları anlamına geliyor.

Serapina derin bir nefes alır, hafif titremesi bu kucaklamanın ona da en az bana olduğu kadar etki ettiğini gösterir.

Belki de daha fazla.

Çünkü bu bizim ruhlarımızla ilgili. Kalplerimizle. *Varlıklarımızla.*

Burada uzun zamandır unutulmuş bir şeyi yeniden canlandırıyoruz, ya da belki de yeni bir bağ kuruyoruz.

Her şey çok karmaşık. Ama dirilişler hiçbir zaman basit bir süreç olmamıştır.

Ve Persephone'nin ilk ortadan kayboluşu hakkında *normal* sayılabilecek hiçbir şey yoktu. Yine de, tamamen yeni bir haliyle önümde diz çökmüş durumda, ve sanırım ona tamamen yeni bir şekilde aşık oluyorum.

Bu, onun bir zamanlar sevdiğim Persephone olmadığını bilirken, ona bu kadar özlem duymamın yanlış olup olmadığını merak ettiğim önceki düşüncelerimi akla getiriyor.

Bu önemli mi? Bu kader. Biz buyuz. Bu benim Omega'm.

Onu tatmak

istiyorum. Onu

tanımak istiyorum.

Onunla olmak istiyorum.

Kalbim göğsümde atıyor, sanki bu organ sadece onun için var gibi. Bu Omega. *Eşim.*

Onun bir talepte bulunmasını beklediğini biliyorum, ama benim verebileceğim bir talep yok. Böyle değil. Şu anda değil. Çünkü açıklayamadığım ve tanımlayamadığım bir ihtiyaç beni çok fazla tüketiyor. Akıl ve düşünceyi gölgede bırakan ve beni öne eğilmeye zorlayan bir ihtiyaç. *Onu öpmek için.*

Bu dürtüyle savaşıyorum. Sadece ona teslim oluyorum. Ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Bana karşı iç çekişi, onayımı göstermenin doğru yolu olduğunu söylüyor. Sözlere ihtiyacı yoktu; eylemlere ihtiyacı vardı, dilimle öpücüğü derinleştirirken vücudunun benimkine eriyerek kanıtladığı bir bilgi.

Kahretsin, tadı en tatlı günah gibi.

Kendime izin vermemem gereken bir cazibe.

Yine de ben onun varlığının kölesiyim, onun varlığına kapılmış, onun ruhu tarafından tüketilmiş durumdayım.

Benim Serapina'm.

Eşimin dirilen hali.

Benim her şeyim.

Sonsuza kadar birlikte olmam gereken kişi.

Gerçek kalbim.

Onun istediği için paylaşmak zorunda olduğum Omega.

Ve ona dünyayı vermek istiyorum.

Ama daha da önemlisi, onu korumak istiyorum.

Maliki ve Morpheus'un bana bu konuda yardımcı olacaklarını biliyorum. Kendimden başka birine güvenmek doğal olmayan bir şey, ama Serapina'nın bizimle birlikte her zaman güvende olacağını bilmek bana büyük bir rahatlık veriyor.

Persephone'nin aksine, içimdeki karanlık bir ses fısıldıyor. *Onu hayal kırıklığına uğrattım.* Ve Serapina'yı da hayal kırıklığına uğratarak başladım.

Ancak, bunu ona telafi edeceğim. Bu, dilimle onun diline fısıldadığım bir yemin, avucumu ensesine koyarak pekiştirdiğim bir söz ve onu sıkıca sararken ruhumun ruhuna fısıldadığı bir kutsama.

Daha iyi olacağım, Serapina. İhtiyacın olan her şey ve daha fazlası olacağım.

Bu da demek oluyor ki, bunu yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyor.

Paylaşabileceğimi kanıtlamam gerekiyor.

Acı veriyor, ama yavaşça Serapina'dan uzaklaşıyorum, dudaklarım bir anlığına onun dudaklarına değiyor, sonra dudaklarımı kulağına bastırıyorum.

"Benim iyi kızım olmanı ve Morpheus'un pantolonunu çıkarmanı istiyorum," diye fısıldıyorum ona. "Sonra aynısını Maliki'ye de yapacaksın. Ondan sonra onlara dokunacaksın, Serapina. Hem ellerinle hem de dilinle."

Bana karşı titriyor, meme uçları o kadar sert ki gömleğimin içinden hissedebiliyorum.

"Ama bu çok fazla olursa, benim adımlı söylemeni istiyorum, tamam mı?" diye ekliyorum yumuşak bir sesle, gözlerim Morpheus'un gözlerine bakarken Maliki'ye bakıyorum. Beni duyabileceklerini ve yaptığım şeyin önemini anlayacaklarını biliyorum. "Anladığını söyle bana, Serapina."

"Anlıyorum," diye fısıldar.

"Çok iyi, canım," diye mırıldanıyorum, hızla atan nabzına bir öpücük kondurarak. "Ve herhangi bir nedenle konuşamazsan, iki parmağını kaldırmanı istiyorum." Elini tutup, kastettiğim hareketi yapıyorum ve ondan uzaklaşırken onun görebilmesi için elini havada tutuyorum. "Anladın mı?"

"Anlıyorum," diye tekrarlar ve yutar.

Gülümseyerek, yine yanağını avuçlarım ve eğilip dudaklarımla dudaklarına dokunurum. "Aferin kızım," diye onu övüyorum. "Şimdi Morpheus'un düğümünü ve Maliki'nin sikini çöz. Onlara zevk verdiğini izlemek istiyorum."

Ben uzaklaşırken göz bebekleri büyüdü, dudakları lezzetli bir şekilde şişti. Ama şişecekleri kadar şişmediler. Çünkü memnun etmesi gereken iki eşi var ve onların onun sınırlarını test etmekten zevk alacaklarını biliyorum.

Sandalyeye doğru geriye doğru yürürken gözlerini tutuyorum, sonra oturup bir bacağımı kaldırıp ayak bileğimi karşı dizimin üzerine dengeliyorum.

Serapina uzun bir süre bana bakıyor, bu da benim kaşlarımı çatmamı sağlıyor. "Bir sorun mu var, canım?" diye soruyorum ona.

Dudaklarını yalar ve başını sallar. "Hayır, efendim."

Dudaklarım seçiriyor. Resmi hitap genellikle nefret ettiğim bir şeydir, ama ondan değil. Şu anda amaçlı geliyor, sanki rahatlık düzeyini iletmek için bunu kullanıyor gibi. Benim adım onun güven kelimesi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor olabilir, ama ima ediliyor. Bu yüzden onun yerine unvanımı kullanıyor.

"O zaman işe koyul," diyorum ona, sesimde bir emir tonu var. "Hevesli olmanı bekliyorum, Serapina. Ve itaatkar olmanı."

Yanaklarında hoş bir kızarıklık belirir, ardından kararlılık belirtisi gösterir. Beni memnun etmek istiyor. Ama bundan daha da önemlisi, güçlü olmak istiyor. Cesur. *Maceracı*. Morpheus'a doğru dönerken yüzünde beliren kararlılığı görebiliyorum.

O ise rahatlığın timsali, iki elini başının arkasına koymuş, gömleksiz bir şekilde yastıklara yaslanmış. Üzerinde sadece gri bir eşofman var, tıpkı Maliki gibi, bu da Serapina'nın görevini biraz kolaylaştırıyor. Bu iyi bir başlangıç görevi, çünkü bundan sonra gelecek olanlar onun için o kadar kolay olmayacak.

Üçümüz de son derece talepkar olacağız, bu çok açık.

Ancak, Morpheus ve Maliki'nin Serapina'yı kendi özel zevklerine alıştırap alıştırmayacağını merak ediyorum. En iyi arkadaşım da bunun kanıtını zaten gördüm. Morpheus'un ona karşı ne kadar yumuşak davrandığını düşünersek, ondan da aynısını bekliyorum.

O da beni haklı çıkarır, çünkü ona saf hayranlıkla bakar, mavi-yeşil gözleri Serapina'nın gözlerini yakalar ve

Serapina da ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor. O, Morpheus'un pantolonuna uzanıyor ve üst kısmını çözdükten sonra iyice çekiyor.

Morpheus, Serapina'nın onu öpmesini beklerken, Serapina, Morpheus'un onu öpmesini beklerken, Morpheus, Serapina'yı öperken, Serapina, Morpheus'u öperken, Morpheus, Serapina'yı öperken, Serapina, Morpheus'u öperken, Morpheus, Serapina'yı öperken, Serapina, Morpheus'u öperken, Morpheus, Serapina'yı öperken

Ya da o yorumun bana yönelik olduğunu varsayıyorum, çünkü o da benim birkaç saniye önce kullandığım terimi kullandı.

"İtaat de," diye ekliyor, bana konuştuğunu ve ona değil, bunu onaylayarak.

"Hmm," diye yanıt veriyorum, Omega'mızın ne kadar cesur olabileceğini görmek istiyorum.

Morpheus'un pantolonunu çıkarmayı bitirir, sonra bana küçümseyen bir bakış atar ve Maliki'ye geçer.

Ona gülümsediğimi göstermiyorum, onun yerine sadece benim infazcım ile ilgilenirken gülümsüyorum. Bana bir şey kanıtlamaya çalışıyor. Ya da belki de kendine.

Her ne olursa olsun,
eğleniyorum. Ve aynı
derecede merak ediyorum.

Çünkü bu çok yeni. Çok ferahlatıcı. *Çok çekici.*

Sanki kendi sınırlarını test etmek ister gibi, ama tamamen farklı bir şekilde. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Lanet olsun, muhtemelen kasıtlı bile değildir. Ama işte buradayız.

Maliki, Morpheus'un yaptığı gibi kalçalarını kaldırıyor, ancak Serapina pantolonunu çıkarmayı bitirir bitirmez onu yakalıyor ve uzun bir öpücük için kendine çekiyor.

Bu, protokolün ihlali.

Beni kızdırmak için kasten yaptığını biliyorum.

Ama ben hiçbir şey söylemiyorum. O, arkadaşımızı yiyip bitirirken sadece izliyorum, sonra ondan uzaklaştığında ona kaşlarını kaldırıyorum. Bana attığı bakış, bana bir şey söylemem için cesaret veriyor.

Söylemiyorum.

Çünkü bizim oyunumuz böyle.

O benim sınırlarımı zorlamaktan, benim onun baştan çıkarmasını ve sevişmesini izlemekten aldığım zevk kadar zevk alıyor.

Aramızdaki bu karşılıklı ilişki, ilginç bir dinamik yaratıyor ve bu dinamik, ömür boyu sürecektir dostluğumuzu sağlamlaştıracaktır.

"Maliki sabırsızlanıyor, önce Morpheus'a dokunmanı istiyorum," diyorum, en iyi arkadaşımı kendi yöntemimle cezalandırıyorum.

Ama aslında onu ödüllendiriyorum da.

Gecikmeli tatmin onu tahrik ediyor.

Ve Morpheus'un Serapina'nın boğazına inmesinden de tahrik olacağından oldukça eminim.

"Önemli olan onu tahrik etmek," diyorum Serapina'ya. "Arkadaşların sana bu konsepti iyi bir şekilde anlatmışlar, ama sen de onlara iyilik yapmak istiyorsan, Morpheus'un bacaklarının arasına diz çöküp tırnaklarını uyluklarına sürmeni öneririm. Sonra eğilip düğümünü nazikçe öp."

Kuzenim bana kaşlarını kaldırır, sonra Serapina'ya gözlerinde açık bir davetle bakar. "Ne gelirse onu yap, tatlım," der ona.

Bu dersi benim verdiğimi hatırlatmak için dilimin ucuna kadar gelir, ama Serapina uyluklarına dokunarak bacaklarını ayırır ve benim talimatım gibi bacaklarının arasına diz çöker.

Göğsümden bir mırıldanma çıkar, onayım bu sesi vurgular ve onun bana bakmasına neden olur.

Ona küçük bir gülümsemeyle, beni dinlediği için minnettar olduğumu kelimeler olmadan anlatıyorum, sonra devam etmesi için başımı sallıyorum.

Yutkunur ve tekrar Morpheus'a döner, sonra ona söylediğim gibi eğilip onu öper.

Morpheus küfür etmekten kendini alıkoyar, üst vücudu gerilir ve ona uzanma dürtüsüyle açıkça mücadele eder.

Çünkü küçük cadaloz ona kapalı bir öpücük değil, açık ağızlı bir öpücük vermiş ve onun teninde nemli bir iz bırakmıştı.

Onun ince itaatsizliği dudaklarımı titretti. Gerçi, ona onu *nasıl* öpeceği konusunda kesin talimatlar vermemiştım.

"Bir daha yap," diyorum ona. "Daha fazla dil kullanarak."

Bana bakar, sonra eğilip onu başından köküne kadar yalar, tüm bu sırada ona bakmaya devam eder.

"*Siktir*," diye homurdanır Morpheus.

"Ona doğal olarak ne geliyorsa yapmasını söyledin," diye işaret ediyor Maliki. "Sanırım cevabımızı bulduk." En iyi arkadaşımın onay sinyalleri geliyor.

Ben de bu onayı tekrarlıyorum.

Ancak, sesimde bunu hissettirmeden, "Avuçlarını onun düğümünün etrafına dolaştır ve sık, Serapina," diyorum.

O benim dediğimi yapar ama onu tekrar yalar.

"Onu tatmaya bu kadar hevesliysen, hayatım, o zaman ağzını onun penisinin başına sar ve *em*."

Onun titremesi, sesimdeki hafif kınamayı duyduğunun tek göstergesidir.

"Hevesli olmasını istediğimizi söylemiştiniz, *lordum*," diye işaret eder Maliki, Serapina Morpheus'un penisini ağzına alıp yanaklarını çukurlaştırırken. "Talimatlarınızı çok güzel yerine getiriyor."

"Gerçekten," diye mırıldanıyorum, Serapina Morpheus'u ağzına daha fazla alırken gözlerimi kısıyorum.

Kuzenim bir kez daha küfür eder, karnı gerilir ve ona dokunma dürtüsüyle bir kez daha mücadele eder.

"Neden ona yardım etmiyorsun, Maliki?" diye önerdim, zihnimde bir fikir oluşuyordu. "Elini saçlarına geçir ve Morpheus'un ne kadarını alabileceğini gör."

Yaptırımcım gözlerime bakar, dudaklarında kötücül bir gülümseme belirir. "Onun onu üflemesine yardım etmemi mi istiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırarak, beni zorlamaması için onu uyarırım. Ama o sadece "Tamam" der.

Serapina'nın yanına diz çöküyor.

Sonra kafasını tutuyor.

Onu Morpheus'un penisinden

çeker. Ve onu öper.

Bölüm 32

Maliki

HADES'i kasıtlı olarak zorluyorum, çünkü onun sınırlarını bilmem gerekiyor.

O kontrolü ele almak istiyor. Peki. Onunla bu oyunu binlerce kez oynadım.

Ama bu onun eşi.

Ve Morpheus da işin içinde.

Bu da belirsiz bir durum yaratıyor ve ben bu deneyime gerçekten kendimi kaptırmadan önce bunu anlamak istiyorum. Çünkü Sera'nın güvenliğini ve mutluluğunu sağlamam gerekiyor.

Hades kafayı yerse, Sera ortada kalır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Morpheus onu güvenli bir yere götürürken, ben onun öfkesinin yükünü üstleneceğim.

Bu yüzden Hades'in kurallarını çiğneyip Sera'yı öpeceğim.

Nazıkçe değil. Tatlıca değil. Sertçe. Dilimle. Onu yiyip bitirerek. Onu *sahiplenerek*. Ve işim bittiğinde onu nefes nefese bırakarak. Sonra avucumu boynuna dolayarak onu Morpheus'un sikine geri götürüyorum. "Onun için dudaklarını aç, yaramaz," diyorum ona. "Ve boğazını gevşet."

Bir anlığına ona odaklanıp, istediğimi yaptığından emin olduktan sonra, Hades'e doğrudan bakarak Morpheus'u ağzına daha fazla alması için onu itiyorum.

O da benim bakışımı karşılıyor, burun delikleri genişliyor.

Ama yüzünde öfke ya da intikam arzusu görmüyorum. Bunun yerine, sadece *ateş* görüyorum.

Morpheus inlediğinde daha da alevlenen bir sıcaklık.

Aşağıya bakınca Sera'nın ağzıyla emerek onun düğümünü masaj yaptığını görüyorum. "Gölgeler, gizem. Sanki bunun için yaratılmışsın."

"Öyleydi," diyor Hades, sesinde karanlık gözlerinde gördüğüm heyecan yok. Ama ona bir bakış attığımda, heyecanın hala orada olduğunu anlıyorum; sadece ses tonu kayıtsız geliyor.

Ve Sera'nın Morpheus'u daha da fazla ele geçirmeye çalıştığını hissettiğimde, bunun nedenini anladığımı düşünüyorum.

Hades, bunu sıkıcı buluyormuş gibi davranarak Sera'yı sınırlarını zorlamaya teşvik etmeye çalışıyor.

"*Aptal*," diye bağırarak üzereydim.

Ama Morpheus'un bundan ne kadar faydalandığını görmezden gelemem. Sera'nın dokunuşları altında parçalanmaya hazır görünüyor ve o daha yeni başlamış.

Kasları gergin, çenesi sıkı ve ellerini zorla başının arkasında tutuyor.

Kısıtlama hissedilir derecede.

Ve onun bir Alfa olması nedeniyle bu durumun daha da yoğunlaştığını düşünüyorum. O, başka bir Mythos Fae'ye boyun eğmeye alışkın değil.

Yine de Hades'in liderlik etmesine izin vermeye çalışıyor.

Ancak, burada asıl yetkili olan Sera gibi görünüyor. Çünkü şimdi Morpheus'u daha da fazla yutarken, onun düğümünü okşuyor.

"Siktir, küçük hayalperest," diye inliyor, mavi-yeşil gözleri arzuyla parıldıyor. "Beni sıkıştırışın..." Sırtı yataktan kalkıyor, kendi dürtüleriyle mücadele ederken kollarındaki dövmelemler şişiyor.

Onu dokunmak istediğini anlayabiliyorum. Kontrolü ele almak. *Liderlik* etmek.

Ve bu kısıtlama, durumu çok daha ateşli hale getiriyor.

Ben Sera'ya rehberlik ediyorum, Hades odayı yönetiyor ve Morpheus, kızımızın yetenekli dokunuşunun armağanının tadını çıkarmak zorunda kalıyor.

"Övgülerinizi onun ağzına yöneltebilirsiniz," diyor Hades, sandalyesinden kalkıp yatağa doğru yavaşça yürürken. "Yeterince dilini kullanıyor mu?"

Morpheus boğazının derinliklerinden, gülme sesi olması gereken ama boğuk çıkan bir ses çıkarır.

"Yoksa dişleri mi tercih edersin?" diye sorar Hades sohbet eder gibi.

Rüyaların Tanrısı ona bakar. "Serapina'nın benim sikime yapmak istediği her şeyi tercih ederim."

Hades buna homurdanır. "O zaman neden benim daha iyi bir eğitmen olduğumu biliyoruz." Yatağa oturur ve elini benimkinin üzerine koyar

. "Ağzını biraz daha aç, sevgilim. Morpheus'u ne kadar alabileceğini görmek istiyorum."

Baskı uygulamaya başlar, ama ben geri iterek onu durdururum. "Önce derin bir nefes al, Sera," diye araya girerim, gözlerim Hades'in üzerindedir.

Hades'in koyu kaşları yukarı doğru kalkar, bana meydan okur. Ancak ben geri adım atmam.

Onun görevi liderlik etmek. Benim görevim ise korumak. Her birimizin burada kendi rolü var ve bunun işe yaraması için onun da bunu hatırlaması gerekiyor.

Beni bir an inceledikten sonra, çenesini hafifçe eğerek onayladı. "Maliki haklı, Serapina. Nefes al ve sınırlarını test ederken nefesini bir süre tutmaya hazır ol."

Gözleri büyüdü, ben de ekledim: "Güvenli hareketini hatırla, Sera. Bu çok fazla olursa, iki parmağını kaldır, biz dururuz."

Ancak, işin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz. Onun rahatlığını ve güvenliğini sağlamak bizim görevimiz. Ama o bunu henüz bilmiyor. Güven inşa etmeliyiz ve güvenli kelimeler bunu başarmanın en iyi yoludur.

"Nefes al," diye tekrarlar Hades, baskın ses tonu Sera'nın neredeyse anında itaat etmesine neden olur.

Ben hiçbir şey söylemiyorum, sadece Sera'nın ifadesine ve vücudundaki gerginliğe odaklanıyorum. Rahatsız olduğu belli, bu yüzden neredeyse Hades'e geri çekilmesini söyleyeceğim.

Ama omuzları aniden gerginleşir, sanki kendine cesaret veriyor gibidir. Sonra biz baskı uygulamadan Morpheus'u ağzına daha fazla almaya başlar.

Hades açıkça memnun bir şekilde gülümser ve ben onun eline karşı direnmeyi bırakıp tekrar kontrolü ele almasına izin veririm.

Morpheus inler ve Sera ona bakar, kaslarının gerilmesini görünce göz bebekleri büyür.

"Çok iyi," diye övüyor Hades. "Ama onun düğümünü okşamayı unutma. Alfa'nın penisinin o kısmı son derece hassastır, özellikle de onu dokunan Omega ise."

Morpheus onaylayan bir ses çıkarır.

Sera'nın burun delikleri genişler.

Morpheus'u daha fazla almak için kendini zorlarken, Morpheus'u tutuşunu yeniden ayarlar.

Nefes alamayacak kadar derine girdiğini fark edince yüzünde bir anlık endişe belirir, ama onun tepkisine bir bakış atınca rahatlar.

"Mmm, işte böyle, sevgilim," diye mırıldanır Hades. "Daha fazla alabilir misin?"

O da dener, sonra donar ve geri çekilmeye çalışır.

"Şşş," diye onu susturur, kız paniklemeye başladığında. "Güvendesin. Biraz rahatla, sonra nefes almana izin vereceğiz."

Sera hemen dinlemez, vücudu sanki savaştakmış gibi gerginleşir.

Ama sonra kararlılığını pekiştirir ve Morpheus'u ağzına daha fazla zorlar.

Hades elini benim elimden çekip onun ensesine koyar, başparmağı anında nabzını bulur. "Onu çok iyi alıyorsun Serapina," der ona. "Şimdi yavaşça geri çek, ama onu tamamen bırakma."

Boğazı yutmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyor, sonra onun talimatını izliyor ve ben avucumu kafasından çekip parmaklarımı koluna doğru kaydırıyorum. "Şu anda Morpheus'u kıskanıyorum, bela," diyorum ona. "Sanırım az önce onun fantezilerinden birini gerçeğe dönüştürdün."

"Keşke bilseydin," diyor Morpheus, sesi gergin. "Siktir, nefes almak istediğini bilmeme rağmen hala emiyor."

"Çünkü hareketlerini içgüdülerinin yönlendirmesine izin veriyor," diyor Hades, sesinde gururla. "Bir Omega'nın yapması gerektiği gibi."

Sera titriyor, parmaklarımin ucunda hissettiğim tepki bu, ben onun kolunu okşamaya devam ederken.

"Şimdi, nefes almak için bir molaya ihtiyacın varsa, sadece ucunu geri çekip, dikkatlice nefes alırken dilini başının etrafında döndürmeni öneririm," diye devam eder Hades. "Ama onun düğümünü masaj yapmayı unutma. Evet, Serapina. Aynen öyle."

Sera tekrar titrer, onun övgüsünden açıkça zevk alır.

"Ona nasıl hissettiğini söyle, Morpheus," diye ekler, sesindeki emir açıkça bellidir.

"Patlamak üzereymişim gibi," diye yanıtlar Rüyalar Tanrısı inleyerek. "Siktir, Serapina, sana dokunmamayı zorlaştırıyorsun."

Hades gülümser. "Duydun mu, hayatım? Morpheus parmaklarını saçlarına geçirmek ve onu tekrar derinlemesine içine almak istiyor."

"Ben öyle demedim," diye Morpheus dişlerini sıkarak cevaplar. "Ama yanlış da değil." "Onun sana dokunmasını istiyor musun, Serapina?" diye sorar Hades.

eğilip dudaklarını kulağına değdirdi. "Cevap vermeden önce, evet dersiniz dersin bir sonraki aşamasına geçeceğimizi bilmenizi isterim."

Morpheus'a bakar, sonra Hades'e bakmaya çalışır. O bekler.

Ama kız konuşmaz.

Bunun yerine, Morpheus'un penisine geri döner ve adam buna tepki olarak tıslar.

"Hmm, bunu olumlu bir cevap olarak kabul ediyorum," der Hades, ensesindeki tutuşunu gevşeterek kadının narin omurgasını okşamaya başlar. "Morpheus..." Yorumunu bitirmez, ama diğer Alfa'ya anlamlı bir bakış atar.

Morpheus bir elini serbest bırakır ve Sera'ya uzanır, ama onu penisine zorla oturtmaz. Sadece parmak eklemleriyle kızın yanağını okşar, saygısı hissedilir.

Bu, Omega'mızda bir başka titremeye neden olur, kollarım dokunduğunda tüyleri diken diken olur. Hades sırtından kalçalarına doğru yolculuğuna devam ederken, ben de eğilip omzunu öperim. Daha derine indiğinde, Sera sıçrar.

"Şşş," diye onu tekrar susturur. "Bir sonraki dersin çoklu görevlerle ilgili olacağını sana önceden söylemiştim. Seni memnun edecek birden fazla eşin var, Omega. Bu, dikkatini nasıl bölüneceğini öğrenmen ve... bizi birçok deliğinde kabul etmen anlamına geliyor."

Vücudunun kasılması ve onun sözleri, parmağını onun içine sokarak ne demek istediğini vurguladığını gösteriyor.

"Sakin ol, Serapina," diye mırıldanır. "Burada kontrolün sende olduğunu unutma. Çok ileri gidersek, bize bir işaretle haber ver."

Dudaklarımı tekrar omzuna bastırıyorum, sonra kulağına doğru öpüyorum. "Bunu senin için iyi hale getireceğimize güven, sorunlu," diye fısıldıyorum. "Sana zarar vermeyeceğiz."

"Aslında tam tersi," diye ekliyor Hades, elleriyle sözlerini vurgularken, Sera'nın boğuk bir inilti çıkarmasıyla.

"*Siktir*, bu çok iyi geldi," diyor Morpheus, elleri Sera'nın saçlarına kayıyor. "Ona bunu tekrar yaptır."

Hades sözlü olarak cevap vermez, ama Sera'nın çıkardığı ses, Morpheus'un isteğini dinlediğini doğrular. Gülümserim ve kulağının hemen altına bir öpücük kondururum. "Aferin sana, gizemli kız. Morpheus'u mutlu etmeye devam et."

"Oh, bu sadece kuzenimle ilgili değil." Hades'in sesi derin, sözleri dikkatimi ona çekiyor. "Onun ikinizi de tatmin etmesini izlemek istediğimi söylemiştim, değil mi?"

Sera, Morpheus'un etrafında nefes nefese kalır, yanakları kızarır.

"Hades," diye uyarırım.

"Bunu nasıl durduracağını biliyor, Maliki," diye cevaplar. "Ancak şu anda parmaklarımı sıkma şekli bana daha fazlasını istediğini, daha azını değil."

Morpheus kendini Sera'nın ağzına sokarken, kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyor ve Sera'nın gözleri neredeyse geriye doğru yuvarlanıyor. Ama Morpheus'un keskin bir nefes alarak kendini kontrol altına aldığını, kaslarının gerginleştiğini ve Sera'nın saçlarını tutuşunu yumuşattığını görüyorum.

Ancak Sera buna hiç aldırış etmiyor.

Onun düğümünü sıkarken onu derinlemesine yutuyor, sonra Hades'in aşağıdaki hizmetlerine bir kez daha inliyor.

"Bak sana, sevgili Tanrıça, Morpheus'un sikini emerken parmaklarımı tutuyorsun," diyor, boş eliyle kalçasını okşamak için bacağının arkasını okşuyor. "Ama Maliki'yi de tatmin etmeni istiyorum. O çok sabırlı davrandı, amını yaladı ve diliyle seni ecstasy'ye ulaştırdı. Sanırım şimdi onu memnun etme sırası sende, hmm?"

Siktir. Onun sözleri beni zaten olduğumdan daha da sertleştiriyor.

"Dediğim gibi, bu çoklu görevle ilgili," diye devam ediyor. "Maliki'nin bu tatlı bakire amcığı almasını izlemek istiyorum, Maliki'nin bu tatlı bakire amcığı almasını izlemek istiyorum, Morpheus da senin ağzını sikiyor. Ama boşalmanı istemiyorum, hayatım. Henüz değil."

O titriyor titrer sarsılır sözlerine ya da belki onun yol dokunma ona dokunma şeklinden.

"Çünkü eğer gerçekten uslu bir kız olursan, onlar seni tohumlarıyla doldurduktan sonra seni ödüllendireceğim." Omuzlarının arasına bir öpücük kondurmak için öne eğildi. "Ne dersin, Serapina canım? Maliki'yi içinde hissetmek ister misin? Şu anda parmaklarımdan daha derine girmesini? Seni çılgınca *sikmesini*?"

"Hayır diyebilirsin, Sera," diye hatırlatırım ona, burada asıl kontrolün onda olduğunu bilmesini sağlamak için. "Hazır değilsen, iki parmağını kaldır, tamam mı?"

O yapmaz.

Bunun yerine, bir eliyle Morpheus'un düğümünü daha sıkı kavrar, diğer eliyle de kalçasını tutar, sanki kendini sabitlemek istercesine.

"Maliki, onun amını ne kadar sert sıkıldığını hissetseydin, bunu istediğini anlardın," diyor Hades, gözleri benimkilere bakarak. "Ama bunu onun için iyi hale getirmeni bekliyorum. Bu onun ilk seferi. Ve üçümüz arasında ona en az zarar verecek olan sensin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne zamandan beri nazik bir sevgili olarak biliniyorum?" Beni yeterince izlemiş olmalı ki, tam tersi olduğumu biliyor.

"Sen, benim ya da Morpheus'tan daha kolay bir rakipsin," diye cevaplar. "Ayrıca onun zevk almasını sağlayacaksın. Aksi takdirde seni öldürürüm."

Buna öfkelenirim. "Onun zevk almasını sağlayacağım için tehdidin değil." "Biliyorum."

"Ona boşalmasının yasak olduğunu söylemek, onu benim sikimde orgazm olmaya zorlayacağımı garanti eder," diye devam ettim, onun cevabını duymamış gibi davranarak. "Onu o kadar iyi sikeceğim ki, ikinizin de düğümlerine ihtiyacı kalmayacak."

Gülümser. "Göreceğiz, değil mi?"

"Sadece o kabul ederse," diye karşılık veririm.

Elini bacaklarının arasından çekip bana ıslak cildini gösterdi.

"Onun kayganlığı benim için yeterli bir anlaşma, Maliki," diye mırıldanır ve her parmağını temizleyerek emer. "Bana inanmıyorsan, oraya in ve kendin tat. Ama eşimiz senin sikini istiyor. Ya ona istediğini verirsin ya da ben onun bekaretini benim düğümümle alırım."

Bölüm 33

Sera

Aman Tanrım.

Şu anda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. İçimdeki her şey yanıyor. Damarlarım. Göğsüm. *Uyluklarımın arasındaki boşluk...*

Hades'in dokunuşu beni yeni bir varlık boyutuna gönderdi, parmakları iç duvarlarımı okşayarak içimdeki doyumsuz yarattığı uyandırdı. Bu yaratık, sanki Maliki'den beni alması için yalvarır gibi kalçalarımı havaya kaldırmamı sağladı.

Bu delilik. Bu

çok yoğun.

Hayal gücünün gerçeğe dönüşmesi.

Ancak ben bu tür şeyleri sadece rüyalarımda Hades ile yaşadım. Üç erkekle değil. Yine de o beni Morpheus ve Maliki ile paylaşıyor.

Bu çılgınlığı nasıl anlayacağımı bile bilmiyorum. Bu değişimi.

Bu muhteşem cenneti.

Çıplakım. Morpheus

çıplak. Maliki çıplak.

Ve Hades tamamen giyinik.

Nedenini bilmiyorum, ama bu gerçek her şeyi daha da ateşli hale getiriyor.

Morpheus saçımı daha sıkı tutuyor, ağzımda onun penisi olduğunu hatırlatıyor. Unuttuğumdan değil. Düğümü elim altında zonkluyor, şişkin kas avucumda bir iz bırakıyor.

Hades, kendi düğümüyle benim bekaretimi almayla tehdit etti, ama ben bunu tam olarak anlamadım. Ancak, o kısım şaftın tabanında gibi görüldüğü için bunun nasıl olacağını merak ediyorum.

Morpheus'u biraz sıkıyorum, ampul hareket ediyor mu diye merak ediyorum.

O da saçımı çekerek cevap veriyor. "Henüz değil, küçük hayalperest," diyor.

Bir parçam onun penisini ağızımdan çıkarmak ve ne demek istediğini sormak istiyor. Ancak, dilim ve ağızımla onu yalamayı bırakmak istemiyorum.

Tadı güzel. Günah ve çöküş gibi, tabii bu ikisinin bir tadı varsa. Emin değilim. Ama o, bir rüyada Hades'ten öğrendiğim bir terim olan ön sıvıyı ağızıma akıtmaya devam ediyor ve ben bu tada bağımlı oldum.

Daha fazlasını istiyorum.

Onu tamamen yutmak istiyorum.

Onun boşaldığını hissetmek istiyorum.

Ancak, dudakları omzuma değdiğinde dikkatimi çeken Maliki oluyor.

"Bunu mu istiyorsun, baş belası?" diye sorar, sözleri düşük bir gürültüyle titremeye neden olur. "Sana güvenlik işareti verdiğimizi biliyorum, Sera, ama bunu yapmadan önce senin rızana ihtiyacım var."

Morpheus saçımı tutan elini gevşetir, beni yukarı doğru çekerek gözlerime bakar. Onu bir patlama sesiyle serbest bırakırım, bu da dudaklarını kıvrılmaya neden olur. "Gözlerindeki o aç bakış sonsuza kadar zihnimde kalacak, küçük hayalperest."

Beni bırakmak yerine, oturur ve beni beklenmedik bir öpücüğe çeker, bu öpücük beni kucağında titretir.

Çünkü vay canına.

Vay canına.

Beni sanki ona aitmişim gibi öpüyor. Ve belki de öyleyim.

Üç eş. Bu mümkün mü? Bunu sorgulamak istiyor muyum?

Hayır. Hayır, istemiyorum.

Bunun yerine, dilimin Morpheus'un diline dokunmasına izin veriyorum ve bunun paylaştığımız rüyaya ne kadar benzediğini fark ediyorum. Sadece bu daha iyi çünkü bunun gerçek olduğunu biliyorum. Bu gerçekten o. *Biz buradayız. Biz varız. Ve şu anda, ben onunum...*

Beni tamamen üzerine oturana kadar yaklaştırıyor, ısınmış vücudum onun ıslak penisine değiyor, samimi öpücük vücudumda şok dalgaları yaratıyor.

Beni bıraktığında, nefes nefese kalmıştım.

"Oh, çok hazırsın, değil mi, küçük hayalperest?" diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere dikilmiş. "Benim düğümümün üzerinde titrediğini hissedebiliyorum, tatlı küçük amını doldurması için bir sık yalvarıyorsun." Başını yana eğiyor, gümüş rengi saçları yana doğru savruluyor. "Ama bence Hades haklı, önce Maliki olmalı. İlk seferinde o kadar sert davranmayacaktır."

Maliki itiraz eden bir ses çıkarır. "Ben de ona pek nazik davranmayacağım."

"Hiçbirimiz yumuşak davranmayacağız," diyor Morpheus, yanağını avuçlayarak. "Ama onun için sorun olmayacağını düşünüyorum." Tekrar beni öpmek için eğiliyor ve ben onun karşısında titriyorum.

Çünkü haklı.

Umurumda değil.

Hiç de bile.

Sadece bu deneyimi daha fazla yaşamak istiyorum. Onları daha fazla. *Daha fazla his.*

Onun sıcak penisine bastırıyorum ve daha ileri gitmemi engellemek için kalçamı tuttuğunda titriyorum. Beni ittiğinde diğer eli yüzümde kalıyor. "Maliki'ye rızanı ver, Serapina, o da senin her isteğini yerine getirecek."

Ağzımdan bir nefes kaçıyor, hem ağır hem de hafif hissettiren bir nefes.

Bu erkeklere, ellerine, ağızlarına, *ihtiyaçlarına* köle olmuş gibi hissediyorum.

Ya da belki de kendimim.

Ben... Bilmiyorum. Ama Morpheus beni Maliki'ye doğru ittiğinde, harekete boyun eğiyorum ve onun geniş omuzlarına uzanıyorum. Maliki beni kolayca yakalıyor, bir anda kendine çekiyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapıyor. Vücudumun nasıl hareket ettiğini bile bilmiyorum, sanki aralarında uçmuş ya da buharlaşmışım gibi. Ancak, birdenbire Morpheus'un değil, Maliki'nin üzerine oturuyorum ve tanıdık bir titreşim uyluklarımdan arasında yankılanıyor.

Onun dövmeleeri.

Oh, yıldızlar...

"Sana sikhmemi söyle, baş belası," diyor ağzıma. "Bunu istediğini söyle."

Onun sözleri, daha önce sorduğu ve benim cevaplayamadığım soruya benziyor. Ama şimdi bana bir şans veriyor, ona ne istediğimi söyleme fırsatı.

Baskı altındayım. Aşırı heyecanlıyım. Kendimi kaybetmiş durumdayım.

Yine de onunla, *onlarla* birlikte kendimi güvende hissediyorum.

Bu delilik olabilir. Ya da belki de sadece kader.

Her ne olursa olsun, bunu kabul etmek istiyorum. "Seni istiyorum," diye fısıldıyorum, onun bakışlarına karşılık vermek için geriye yaslanırken yutkunuyorum. "Sana güveniyorum."

Onun altın gözleri yanıyor benim gözlerime
"Gölgeler, gizem," diyor.

Ve sonra beni ağzıyla yutuyor, dili benim de uyum sağlamak zorunda olduğum bir tempo belirliyor.

Çünkü bu Maliki. Koruyucum. Benim... *benim birisi*.

Onunla bir bağ hissediyorum. Sanki onu ben seçmişim gibi. Ya da belki de o beni seçti.

Umurumda değil. Önemli olan, bunun doğru hissettirmesi ve bunun bitmesini istememem.

Onun dokunuşuna, sıcaklığına, *dudaklarına* kapılıyorum.

Sanki hayatta kalabilmesinin tek yolu buymuş gibi beni öpüyor.

O beni yatağa yatırıp bacaklarımın arasına yerleşirken, ben ona sarılıyorum, vücudum içten içe yanıyor.

Bunda nazik olan hiçbir şey yok. Her şey vahşi bir enerji. Her şey *ihtiyaç*. Ve ben onun hareketlerinden zevk alıyorum, bacaklarım onun kalçalarına dolanıyorum.

"Aramıza elini uzat, yaramaz," diyor. "Sikimi istediğin yere koy."

Tanrım, bu sözlerin bana hissettirdikleri, hayatımdaki diğer tüm deneyimlerden daha önemli. Maliki'ye, Morpheus'a, Hades'e kapıldım.

Sadece... Bu anın hiç bitmemesini istiyorum. "Şimdi, Serapina," diyor Hades, beni titretirerek.

Onun hakimiyetinde beni etkileyen bir şey var. Ama şu anda bundan daha fazlası var. Onun sözleri *bana izin veriyormuş* gibi geliyor. Sanki kendi sınırlarını benimkilerle test ediyor gibi. Bir bütün olabileceğimizden emin olmak için.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. Birdenbire nasıl anladığımı bilmiyorum. Ama doğru geliyor. *Bütün bunlar doğru*.

Yutkunarak, avucumu Maliki'nin kaslı sırtından yan tarafına doğru kaydırıyorum ve sonra elimi, onun talimatına uyarak aramıza sokuyorum.

Ve cesurca onun penisini kavradım.

Kesinlikle doğru, zihnimde bir tamamlanma hissi yayılırken yankılanıyor.

Benim olmam gereken yer burası. Olmak *istediğim* yer.

Maliki'nin altında.

Onun altın rengi gözlerine bakarak.

Onu girişime yerleştirirken. "Al beni," diyorum ona.

Cesurca. Çılgınca. Hatta mantıksız bile olabilir. Ama düşünmenin ötesindeyim. Tek istediğim hissetmek.

Ve o durmaksızın içime girerken hissediyorum.

Bu müdahaleyle bir çığlık kaçıyor, acı tüm vücudumu sarıyor ve gözlerimi kocaman açmama neden oluyor. "*Maliki*."

Ancak, o cevap veremeden, dövmeleri *kıvrılmaya* başlar.

Ve oh. *Ohhh*. "*Oh, yıldızlar...*" Ona doğru eğiliyorum, hislerim kafa karıştırıcı. Acı veriyor. Ama aynı zamanda *çok da iyi* geliyor. Sanki içim elektriklenmiş gibi. Vızıldıyor. *Titriyor*.

İnlememle adı yine ağızımdan kaçır, ayak parmaklarım kıvrılırken bacaklarımla kalçalarını sıkarım.

O hareket bile etmiyor, sadece gölgesini kullanarak beni derinlerden masaj yapıyor.

İçimde buna tepki olarak titreyen bir yer var, yabancı bir his sinir uçlarıma mesajlar gönderiyor ve beni onun altında titretip duruyor.

"Ben... ben..." Ne demek istediğimi bilmiyorum. Onun yaptığını nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Bu çok fazla. Bu yetmez. Bu beni *patlatacak*.

Tıpkı o, penisini klitorisime bastırduğunda olduğu gibi...

"Maliki," diyor Hades, sesinde bir uyarı var.

"Sana zaten söyledim, Sera artık benim patronum." Sözlerini, yıldızları görmemi sağlayan bir kalça hareketiyle vurgular. "Ve kızım boşalmak istiyor." Hareket etmeye başlar, ritmik itişleri titreşimlerle birleşerek beni şehvetten neredeyse bayılmaya neden olan çılgın bir ritim yaratır.

Tek yapabileceğim
şey hissetmek.

Kendimi
kaptırmak.

Var olmak.

Çünkü Maliki, iddiasıyla beni çılgına çeviriyor, penisi içimde, benim anlayamayacağım bir şekilde sıcak ve zonkluyor.

Onunla aynı hızda gitmeye çalışıyorum, vücudum onun vücuduyla birlikte hareket ediyor, daha önce hiç yaşamadığım bir coşkuyu kovalıyorum.

Orada, görüş alanımın sınırında, karanlık, aydınlık ve *değişken*.

O noktaya ulaştığımda patlıyorum, hisler delilik yankısıyla içimde dalgalanıyor. Çığlık atıyorum. Mırıldanıyorum. *Uçuyorum*.

Biri homurdanıyor.

Başka biri mırıldanıyor.

Ve Maliki inliyor. "Siktir, amcığı sikimi boğuyor."

"Bu kimin suçu?" Hades'in zihnimin sisinden sorduğunu duyuyorum.

"Benim, ve hiç pişman değilim," diyor Maliki, içimde hareket etmeye devam ederken keskin sözlerle.

Ama sonra dünya eğiliyor ve kendimi dört ayak üzerinde buluyorum, tırnaklarım yatağa batarken Maliki kolunu karnıma dolayarak beni dizlerimin üzerinde tutuyor. "Morpheus için ağzını aç," diyor, dudakları bir şekilde kulağıma değiyor.

Maliki'nin göğsünü sırtımda hissediyorum, vücudu şehvetle terlemiş. Tıpkı benimki gibi.

Ve penisi alt tarafımın derinliklerinde, beni titretmeye neden olan o yere gömülü.

"Dudaklarını aç, tatlı kız," diye ekliyor Maliki. "Ben seni arkadan sikerken Morpheus'u em."

Thorns, aklımı kaçıracağım, diye düşünüyorum, bir şekilde Maliki'nin ağzımı açma emrini yerine getirirken. Morpheus çoktan oradaydı, penisinin başı bir anda dilimin üzerine bastırdı.

Elini saçımda hissediyorum, beni onun penisinin üzerine yönlendirmeye yardım ediyor.

Maliki kolunu belime sıkıca dolarken, biri elimi tutup Morpheus'un kalçasına yerleştiriyor. Diğer elim yatağı bırakıp onun düğümünü kavıyor. Beni bu pozisyona getiren kişinin Hades olduğunu fark ettiğimde, yeni bir sıcaklık dalgası beni sarıyor.

"Birden fazla eşin olduğunda çoklu görev yapmak hayati önem taşır," diyor, dudakları kulağıma değecek kadar yakın. "Şimdi bırak seni kullansınlar, sevgilim. İşleri bittiğinde seni temizleyeceğim."

O yeni sıcaklık dalgası *eriyip* akıyor. Nefes almayı bıraktığıma eminim.

Morpheus boğazıma girerken bunun bir önemi yok.

Saçımı kavrayarak ağzımı istediği gibi kullanıyor, Maliki aşağıda kendini bırakarak hareket ederken daha da derine giriyor.

Kendimi çok
dolu
hissediyorum

Çok ele
geçirilmiş.

Öyle sahiplenilmiş.

Bu delilik. Bu çok güzel. *Bu biziz.*

Morpheus'un kalçasına tırnaklarımı geçiriyorum, beni kullanırken tutunuyorum. Tüm bunları yaparken, onun düğümünü kavrayıp, daha önce sevdiğini öğrendiğim şekilde masaj yapıyorum.

Ama Maliki görmezden gelinecek biri değil, dövmeleleri aşağıda yeni bir hareketle kıvrılmaya başlıyor.

Onu sıkıca sarıyorum, vücudum onun şehvetli okşamalarına tepki veriyor ve tıpkı önceki gibi bir crescendo oluşturuyor.

Fae... Beni yine boşaltacak. Öncekinden daha da yoğun bir şekilde. *Morpheus ağzımdayken bayılırsam ne olur?*

Elbette bana iyi bakacaktır. Umarım. Belki.

Ama şu anda bana davranış şekli, onun da benim kadar bu deneyimden kaybolmuş olduğunu gösteriyor. Yine de bana bakıyor, mavi-yeşil irisleri ikiz alevler gibi dönüyor.

Hipnotik bir
etki yaratıyor.

Muhteşem.

Erotik.

Onun zevkinin benimkiyle aynı anda arttığını görebiliyorum, ama nefes almam için geri çekildiğini hissediyorum, bana bakmak onun kendi ihtiyacından daha öncelikli.

Bunun benim için işe yaramayacağını anlıyorum. *Bana karşı nazik davranmasını istemiyorum.*

Onun vermek istediği her şeyi ve daha fazlasını alabilmek istiyorum.

Bunu, onun penisine tekrar oturarak, onu derinlemesine emerek ve yanaklarımı onu küfrettirecek kadar içe çekerek gösteriyorum.

"*Serapina*," diye homurdanıyor.

Ama Hades yanımda yatakta uzanırken gülüyor. "Çok heveslisin," diye övüyor. "Onu o güzel boğazına boşalt, dostum. Onun tohumunun her damlasını yutmanı izlemek istiyorum."

Bunu söylediğine inanamıyorum. Burada olduğuna. bunu *teşvik ettiğine*.

Belki bu bir rüyadır.

Tanrım, umarım

değildir...

Maliki ileri doğru hamle yapar ve beni o kadar derinden vurur ki nefesim kesilir. Morpheus boğazıma girer ve nefesimi keser.

Bir anlığına panik kaplar beni, ama sonra aşağıdan bir his yayılır ve gözlerim geriye doğru yuvarlanır.

Ne düşündüğümü, ne yaptığımı ya da... ya da *hiçbir şeyi* bilmiyorum. Sadece buradayım. Alınıyorum. Yeni bir zirveye sürükleniyorum. Varlığımın en çılgın fantezisinde var oluyorum.

"Siktir, Serapina," diye dişlerini sıkıyor Morpheus. "O şekilde düğümüne dokunuyorsun..."

Dokunmak nazik bir ifade. Ben kazara tırnaklarımı batırıyordum. Ama Morpheus bundan *hoşlanmış* gibi görünüyor, ben de tekrar yapıyorum ve Rüya Tanrısı'ndan hafif bir tıslama duyuyorum.

Hades onaylayarak mırıldanıyor.

Ve Maliki... Maliki, sırtımı sıcaklığıyla yıkarken belimi daha sıkı kavradı. "Morpheus'u boşalt, yaramaz," dedi kulağıma. "Onun boğazında patlamasını izlemek istiyorum, sonra da sen *içerken* seni doruğa ulaştırmak istiyorum."

Vücudum onun sözlerine tepki olarak titrer, karnımda heyecan artarken korku beni boğar.

Korku ve heyecanın kafa karıştırıcı bir karışımı.

Morpheus'un hassas tenine tırnaklarımı geçirip dudaklarımla onun penisini masaj yaparken, onu tekrar derinlemesine emerek bu karışımı kucaklıyorum.

Dilimin altında orgazmının oluştuğunu hissediyorum, damarları ağızımda atıyor gibi.

Boynundaki kaslar şişerken saçımı çekiyor. Sonra adımı homurdanarak boğazıma giriyor, nefes almamı engelliyor ve orgazm olmaya başlarken beni felç ediyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum, bu his tamamen yeni. Bu yüzden... *yutuyorum*.

Başka nasıl tepki verebilirim ki? Aksi takdirde beni boğacak. Ama ah, *ah*, *yıldızlar*, tadı çok güzel.

Daha önce yaşadığım aynı günah ve çöküş, ağzımda patladığında bolca akan ön sıvı.

Maliki ve Hades'in bana öğrettiği gibi onu yutuyorum, o boşalırken inlerken onun tohumunu *içiyorum*.

Ama ses çıkaran tek kişi o değil. Maliki de homurdanıyor. Kalçalarını benimkilere doğru itiyor. Dövmelerinin erotik kıvrımlarını daha da belirginleştiriyor. Ve aramıza uzanarak başparmağıyla klitorisimi okşuyor.

Onun gölgelerinin yarattığı hissin orada da yankılandığını fark ettiğimde irkiliyorum. Hassas düğmeme karşı. *Onun elinden*.

"Oh," demeye çalışıyorum, ama ses Morpheus'un ecstasy'si tarafından boğuluyor, penisi hala dudaklarımın arasında kayıyor ve boşalmaya devam ediyor.

Bir süredir nefes almadım. Ciğerlerimde yanma hissediyorum. Zihnimde biriken korku.

Ama sonra hiçbir şeyin önemi kalmaz, çünkü başım önde karanlık bir unutulmaya doğru itilirim, Maliki'nin ilgisi tüm mantığı ve gerçekçi beklentileri geride bırakır.

Sanırım çığlık atıyorum.

Belki... belki gargara yapıyorum.

Gerçekten bilmiyorum. Sadece uçtuğumu biliyorum.

Yükseliyorum. Ve Maliki de içime giriyor.

Zevki sırtımda yankılanıyor, dudaklarından adım çıkıyor.

Bir şey omzumu deliyor. Dişler, sanırım. *Maliki'nin ısırtığı*.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Kendi coşkusunu bastırıyor mu, yoksa beni işaretliyor mu, bilmiyorum.

Delicesine ikincisini umuyorum ama birincisini varsayıyorum.

Ne olursa olsun, gerçekten önemli değil. Çünkü şu anda yapabileceğim tek şey hissetmek. Var olmak. İki erkek tarafından ele geirilmenin coşkulu ardından gelen mutluluğun tadını çıkarmak.

Boğazımın dibine.

Uyluklarımın arasına.

O kadar iyice *sikildim* ki, konuřmayı, dűřűnmeyi, yutmaktan bařka bir řey yapmayı bilmiyorum. Titriyorum. *Ve bu kadarı kabul ediyorum.*

Dűnya varoluřun içinde ve dıřında belirip

kayboluyor. Nefes ciğerlerimi dolduruyor.

Hayat bacaklarımın arasında atıyor.

Kulaęıma sűzler fısıldanıyor. lűm

Tanrısı'nın sűzleri.

Belki de beni diriltiyor.

Bu dűřűnce beni neredeyse gűldűrűyor.

Ama kollarını etrafımda hissediyorum, mırıldanması bir fener gibi bana gűven veriyor. řu anda gűmleksiz olduęunu sadece belli belirsiz fark ediyorum.

nemli değil. O ritmik ses tűm acılarımı yatıştırıyor.

Beni huzurlu bir duruma sokuyor. Beni koruyor.

Esniyorum.

O gűlűyor.

Ve sıcak bir şeye yerleşiyoruz. Islak bir şeye. Onun mırıldanması kadar sakin bir şeye.

"Dinlen, Serapina," kulağıma fısıldıyor. "Sen uyurken ben sana bakacağım. Uyandığında, yeniden başlayacağız."

Bununla ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum, ama sanırım başımı sallıyorum.

Sonra gűęsűne bařımı yaslayıp, onun ferah sabah kokusunun tadını çıkartıyorum.

kokusuna kendimi kaptırıyorum. İ ekiyor. Ve onun mırıldanması her şeyi sustursun.

Zihnimi.

Kalbimin dűzensiz atıřları. Acı

veren nefeslerim.

Dűnyam.

Varlığım.

Bir an için, onun tanıdık varlığına kendimi kaptırıyorum. Ve kendime izin veriyorum... *yeniden hayal kurmaya.*

Bölüm 34

Morpheus

"Henüz beni öldürmeyi denemedin," diyorum kuzenim ıslak saçlarına havluyla girerken. "Bunu, aramızda bir şeylerin yürüyeceğinin işareti olarak görüyorum."

O burun kıvırıyor. "Serapina'yı beceren ve ona iz bırakan sen değilsin." Karanlık bakışları, benimle birlikte yatakta çıplak uzanan Maliki'ye yöneliyor, kolları yeni yıkanmış eşimizin etrafında.

"Eğer eş çemberine katılırsam, odak noktamın o olacağını sana söylemiştim. Sen değil. Onu işaretlemek konusunda ise..." Sesi kesilir, altın rengi gözleri uyuyan kadına doğru kayar. Muhteşem orgazmından beri kıpırdamamıştır, vücudu bizim bakımımızla dolmuştur.

Siktir, o muhteşem, diye düşünüyorum, şimdi ona her zamankinden daha fazla çekici buluyorum. Belki de yatak odasındaki oyunumuz sırasında içindeki Tanrıça'nın açmasını izlediğim içindir.

Ya da belki de ona olan hayranlığım daha da artmıştır.

"Üzgün değilim," diye mırıldanır Maliki, avucunu kadının kolunda yukarı doğru kaydırarak dişlerinin omzunda bıraktığı izlerin üzerinde durur. İyileşmiyor, bu da bunun sadece bir izden daha fazlası olduğunu gösteriyor — bu bir *hak talebidir*.

Bu ilginç, çünkü... "Corpse Fae'lerin eşlerini ısırarak sahiplendiklerini bilmiyordum."

O gülümser. "Ben bir Corpse Fae'den daha fazlasıyım." "Açıkça," diye cevap veririm, eğlenerek.

Hades sadece homurdanır, bu gelişmeden pek hoşlanmadığı bellidir.

"Beni cezalandıracak mısınız, efendim?" diye sorar Maliki sohbet eder gibi, resmi unvanı Hades'in çenesini sıkmasına neden olur.

Serapina'nın ona bu şekilde hitap etmesinden hoşlandığı düşünülürse, bu ilginç bir fiziksel tepki. Ama Maliki açıkça

onu kızdırmak için yapıyor.

"Cezalandırmalıyım," diyor Hades, infazcısına. "Ama sana karımın memnuniyetini sağlamanı söylemiştim ve, şey." Uyuyan güzelliğe bakıyor. "Başardın."

"Ayrıca ona gelmemesini de söyledin," diye işaret eder Maliki. "O yüzden emrine uymadığı için onu cezalandırmayı planlamanı iyi olur."

Hades buna öfkelenir. "Serapina'yı asla cezalandıramam.

Kahretsin, Persephone'yi nasıl cezalandıracağımı bile bilmiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum, bunu yüksek sesle itiraf etmesine şaşıyorum. "Bu labirent aksini söylüyor, Hades."

"Bunu düzeltmeye çalışıyorum," diye mırıldanır.

"Biliyorum." Labirentin her yerinde onun büyüünü hissedebiliyorum, şekil değiştiriyor ve duvarlara daha fazla hayat katarak onları yeniden yaratıyor. Ancak bu, onun gerçekten gerçekleştirebileceği bir şey değil. Ona yardım etmesi için eşimizin yardımı gerekiyor.

Ancak Serapina hala çoğunlukla insan.

Çoğunlukla, çünkü bir insan Maliki ve benim ona yaptıklarımızdan sağ çıkamazdı. Ama henüz tam olarak bir Omega da değil. Garip bir melez durumda varlığını sürdürüyor, umarım kızgınlık dönemine girdiğinde bu durum düzelir.

"Uyandığında kaçmaya hazır olacak," diyor Hades, konuyu biraz değiştirerek. "Ve sanırım üçümüzün de onu kovalamasını isteyecek."

Onu inceliyorum. "Buna izin verecek misin?"

O da bana bakıyor. "Senin düğümünü okşamasına izin verdim."

"Öyle yaptın." Bakışlarım, yumruklarını sıkın ellerine düşüyor. "Bu da büyük bir irade gerektirirdi."

"Evet," diye onaylıyor, parmaklarını esneterek zorla gevşemeye çalışıyor.

Tabii ki, bu işe yaramıyor.

"Sahiplenici hissetmen normal," diyorum, gözlerim yavaşça onun yanan irislerine dönüyor. "Bu bizim bir parçamız, Hades."

"Yine de sen bir şekilde tamamen rahat görünüyorsun," diye mırıldanır. "Binlerce yıl boyunca içgüdülerimi kontrol etmeyi öğrendim, kuzen," derim.

ona hatırlat. "Eşimin isteklerini yerine getirdiğimi bilmek... yardımcı oluyor."

Hades anladığını belirtircesine başını sallar. Ya da belki de bu bakış açısını benimsemeyi tercih ediyordur. Belki bu ona yardımcı olur.

Her ne olursa olsun, çabası dikkate alınır.

"Labirentte yaptığım işi bitirmek istiyorum," der, tekrar ona bakarak. "O uyandığında geri döneceğim."

Cevabımızı beklemeden odadan buharlaşarak kaybolur.

Maliki içinden kıkırdar, sonra dinlenen eşimize odaklanır. "Onun ne gördüğünü görebiliyor musun?"

Parmaklarımla kızın saçlarını okşuyorum. "Şu anda iki ayın parladığı bir lagünde yüzüyor." Bu, geçen gece suya girdiğimde onu bulduğum yerin aynısı. "Onu uyandırmamı ister misin?"

O başını sallar. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum." "O benim rüya dünyamda güvende. Hades bariyeri düzeltmek için ne yaptıysa

bariyer düzeltmek için yaptığı her neyse işe yarıyor gibi görünüyor, ama ben kesinlikle eşimizi zihnimde gözetlemeye devam edeceğim."

Maliki eğilip yanağına bir öpücük kondurdu, sonra yanındaki yastığa uzandı. "İyi. Bir değişiklik olursa beni uyandır." Bu sözler güvenin bir göstergesiydi, kadını korumam için bana duyduğu inanç bir nevi iltifattı.

Ancak, gölgeleri derisinden sızarak Serapina'nın uyuyan bedenini sarıyor, onu korumak için doğuştan gelen eğilimi, sözlerini gölgede bırakıyor.

Gerçi, bunu yaptığının farkında mı acaba diye merak ediyorum, çünkü çoktan uykuya dalmış durumda. Rüyalarımda onu hissediyorum, Serapina'yı arıyor.

Gülümseyerek onları birbirine bağlarım, ona lagünü gösterir ve oynamaya teşvik ederim. Yatağında da gördüğüm gülümsemeyi yüzüne yayar ve onu hayal dünyasında Omega'mızla oynamaya bırakırım.

Serapina'nın yumuşak bir inilti çıkarması uzun sürmüyor, fantezisi gerçeğe dönüşüyor, uyluklarını sıkıp Maliki'ye doğru yuvarlanıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, o göğüslerini Maliki'nin koluna bastırırken sırtına yaslanıyorum. "Uyumaya devam et, küçük hayalperest. Ben de gitmen gereken yere ulaşmanı sağlayacağım."

Sanki söylediklerimi anlamış gibi kıcını kasıklarına doğru itti.

Belki de anlamıştır.

Ya da belki de bu sadece Omega'mın olması gerektiği gibi tepki vermesidir.

Parmaklarımla uyluğunun yanından kalçasına kadar yukarı doğru kaydırıp başının arkasını öpüyorum. Sonra, kokusu ciğerlerime dolarken derin bir nefes alıp oyalanıyorum.

O, çikolata gibi kokuyor, doğal kokusu beni yalamaya, ısırma ve kemirmeye teşvik ediyor. Ama kendimi tutuyorum ve sadece elimi yukarı doğru kaydırmaya devam ediyorum.

Serapina titrer.

Sonra tatlı küçük kalçaları tekrar bana doğru itilir ve bir inilti daha çıkar.

Saçlarına gülümserim, avucum kalçasını kavrar. Maliki uykusunda ona doğru döner, penisi sertleşmiş ve onun alt karnına hazırdır.

"Vay, bu eğlenceli görünüyor," diye kulağına fısıldıyorum. "Acaba şu anda içinde mi? Seni unutulmaz bir şekilde sikiyor mu?" Çünkü kalçaları, onun erotik titreşimlerinden zevk aldığını gösteren bir şekilde hareket ediyor.

Ve onun dövmelerinin onun üzerinde kıvrılma şekli de aynı şeyi ima ediyor.

Yine de sanki beni de oyuna davet ediyormuş gibi bana doğru bastırmaya devam ediyor.

"Ne hevesli bir Omega," diye fısıldıyorum, boynunu ve sonra omzunu öpüyorum. "Tüm eşlerinin sana zevk vermesini istiyorsun, değil mi, küçük hayalperest?"

Dudakları nefes nefese açılır, ben ve Maliki arasında kıvranan görüntüsüne hayranlıkla bakarken meme uçları sertleşir.

"Siktir, tatlım, bunu ne kadar sık hayal ettiğimi bilemezsin - sen rüya görürken seninle oynamayı." Elim karnına kayıyor, parmaklarımla arkası Maliki'nin sert sikini okşarken aşağı doğru kayıyor. O, şüphesiz benim varlığımı hissederek hafif bir homurtu çıkarıyor. Ama uyanmıyor. Ben parmaklarımı aşağı doğru kaydırırken, o da olması gerektiği gibi Serapina ile rüyasında kalıyor.

Ancak, amına ulaşmadan hemen önce duruyorum.

Ve elimi yumruk yapıyorum.

Çünkü uyku halindeyken onun sınırlarını konuşmadık.

Henüz.

Bu benim sapkınlığım olabilir, ama onun da öyle olup olmadığını bilmiyorum.

Yutkunarak, elimi zorla kalçasına geri götürüp

başımı boynuna gömdüm. "Senin yanında göstermem gereken kısıtlama neredeyse acı verici," diye itiraf ettim. "Ama bu seni memnun edecekse, Serapina, sonsuza kadar acı çekmeye razıyım."

O benim sevgim ve saygımla bakacağı. *Sonsuza kadar.* Ve ona olan inancını sarsmayı reddediyorum.

O nefes nefese kalmaya başlarken onu kucaklarım.

Maliki'ye sürtünmeye çalışırken başının arkasını öpüyorum. Kıcı benim düğümümle birleştiğinde homurtuyu geri çekiyorum.

Sonra, aramızda parçalandığını hissettiğimde mırıldanırım, rüyası vücudunu ateşli bir doruğa ulaştırmış ve şok içinde gözlerini açmasına neden olmuştur.

Maliki tam yanında, altın rengi gözleri şehvetle dolu, önce ona, sonra bana bakıyor. Ama Serapina gerçekten uyanmaya başladığında, dudakları bir nefesle açılıyor ve dikkatimizi tekrar ona çekiyor.

Bir an Maliki'yi inceler, sonra bana bakar.

Gülümserim. "Merhaba, güzel Omega," derim, göz bebeklerinin genişlediğini fark ederek. "Eşlerini test etmeye hazır mısınız?"

Yutkunur. "Ben... Bilmiyorum."

Kaşlarımı kaldırırım. "Bilmiyor musun?" "Garip hissediyorum."

"Uyurken boşaldığın halde yanmak üzereymiş gibi mi?" diye soruyorum.

O titrer. "Bu gerçek miydi?"

"Hisler, evet," diye mırıldanırım. "Ama oraya nasıl geldiğin bir rüyaydı. Sınırlarına saygı duymak için elimden geleni yaptım, ama o lezzetli kıcın benim düğüme bastırırken bu oldukça zordu."

Gözleri büyür ve bana doğru döner, bakışları çıplak vücudumdan zonklayan sikime doğru kayar. "Oh," diye nefes alır. "Oh." "Evet, uyurken buna benzer sesler çıkardın."

saçını kulağının arkasına koymak için uzanırım. "Bacaklarının arasına uzanıp sana yardım etmemek için büyük çaba sarf ettim."

Bana bakıyor. "Bana dokunmadın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Sadece kalçanı tuttum, küçük hayalperest. Ve boynuna ve başına birkaç kez öptüm."

"İyi bir kısıtlama örneği," diye araya girer Maliki.

"Rıza önemlidir," diye cevap veriyorum, sözlerim hem ona hem de Serapina'ya yönelik. "Sen rüya görürken seni becermek isterdim, tatlım, ama sadece senin izinle."

Dudakları aralanır, göz bebekleri titriyor gibi görünür. "Evet," der bana. Ancak, onayının ardından kaşlarını çatır. "Ama şu anda değil."

Oturur, hareketi o kadar ani olur ki biraz sallanır.

Ancak, onu tutmak için uzanmadan önce, çoktan dizlerinin üzerine çökmüş.

Sonra ikimize de bakar.

Burnunu kırıştırır. "Hâlâ garip hissediyorum." "Kaçmak istiyormuşsun gibi mi?" diye tahmin ederim.

"Belki?" Kaşları çatılır. "Ben... anlamıyorum."

Maliki dirseklerinin üzerine kalkar, uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlar. "Huzursuz mu hissediyorsun?" diye sorar.

"Biraz."

"Tahrik oldun mu?" diye ısrar eder. "Tekrar sevişmeye hazır mısınız?" Yanakları hoş bir pembeye döner. "Belki."

O sırtıyor. " 'Belki' yeterli değil, sorunlu. Yoksa iletişim dersini mi unuttun?"

"Ona hatırlatabiliriz," diyorum, ona bakarak.

O benim bakışımı karşılıyor. "Yapabiliriz. Yapmalıyız." Ona tekrar bakıyor, sesinde bir tehdit var gibi ekliyor, "*Yapacağız.*"

Kız yataktan kalkar, gözleri büyür. "Henüz değil." "Neden?" diye sorar adam.

"Çünkü..." Sesi kesilir ve etrafına bakar. "Çünkü hazır değilim."

Adam kaşlarını kaldırır. "Sikişmeye mi?"

Kız başını sallar. "Henüz değil." Bir adım geri atar. "Sadece... birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Sadece birkaç dakika mı?" diye karşılık veriyor, bu oyunu onunla oynamaktan açıkça keyif alıyor. Çünkü o da benim kadar iyi görebiliyor ki, kız

zaten kovalamaya başladığını görebiliyor. Bu yüzden kapıya doğru yavaşça ilerliyor. "Yoksa daha uzun bir başlangıç mı istersin?"

"Ve belki biraz giysi veya ayakkabı?" diye öneriyorum, kapı koluna uzanırken takılıp düşeceği bazı şeyler yaratarak.

Esnek siyah pantolon ve tişörtün yanı sıra koşu ayakkabıları ve çoraplara bakakaldı.

Bize bakmadan eğilip onları topladı. Sonra odadan fırladı.

Maliki bir an kapıya bakar, sonra bana göz atar. "Her kızıştığında bunu yapacak mı?" diye sorar sohbet eder gibi. "Yoksa bu tek seferlik bir deneyim mi?"

Omuz silkiyorum. "Onun ruh haline bağlı, sanırım. Ama genellikle, ilk başta bir kovalamaca olur, sonra da bir talep gelir. Ancak, eğer hoşuna giderse, bu bizim hayatımızda normal bir olay haline gelebilir."

"Hmm, sanırım bunu sevebilirim." Düşünceli ses tonunda derin bir ilgi var, bu ilgi bende de yankı buluyor.

Ancak ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Yatakta uzanarak Omega'nın kendine gelmesi için zaman tanıyoruz. Giyinmesi için. *Kaçması için.*

Kokusu, kızgınlık döneminin resmen başladığını açıkça gösteriyor. Ancak henüz şehvete kapılmamış. Bu zamanla olacak.

Önce kaçır.

Yakalandığında, kendi kurallarını koyacak. Ona seçenekler sunun. Oynamamız için sınırlar belirleyin. Onu sahiplenip sahiplenemeyeceğimizi söyleyin. Onu çiftleştirin. Onu dölleyin.

Ve ondan sonra... sevişiriz.

Günlerce.

Belki bir hafta.

Ama sadece onu *kazanırsak.*

Bu da onu takip etmeyi gerektirir.

Hazır olduğunu gösteren işareti dinliyorum: ön kapının çarpması.

Sonra yataktan kalkıp kıyafetlerimi arıyorum. Maliki beni takip ederek dolaba giriyor, benden örnek alarak giyiniyor.

Hades gelir o an biz dönüşümüz yatağa yatağa onun şık takım elbiselerinden birini giymiş olarak.

Pantolonumu ve g mleğimi inceledikten sonra, Maliki'nin seğtiği eşofman altı ve tenis ayakkabılarına bakıyor.

"Ona kağıp saklanmak için beş dakika daha veriyorum," diyor bize, duvarda bir saat beliriyor. "Geri sayım bittiği anda, *avlanmaya başlarız*."

Bölüm 35

Sera

Ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Her şey gerçek dışı geliyor. Bu labirent.

Morpheus ve Maliki ile az önce olanlar.

Ve Hades, onun varlığını hatırlayarak düşünüyorum. Onun hakimiyeti. *Onun talepleri.*

Ben... Bu hisleri anlamıyorum. Bu dünyayı. *Alt karnımdaki bu sancıyı.*

Maliki benimle lagünde buluştu, ama tüm bunlar saatler önce olmuş gibi geliyor. Oysa bu sadece zihnimdeydi, bir rüyaydı, uyandığımda... *geldiğimde.*

Dönüp, biraz tanıdık gelen duvarları fark ettim. İlk geldiğimde görmüştüm onları. Son birkaç gün boyunca incelemiştim. Ama şimdi farklı bir şey var.

Asmalar, sanırım. *Asmalar var.*

Oyulmuş kafataslarının her yerine yayılmışlar, önümdeki yola *hayat* veriyorlar.

Durup onlara bakıyorum. Neden var olduklarını merak ediyorum. *Nasıl* var olduklarını. Hades'in dokunuşunu hissederek fark ediyorum. Onun tezahürünü.

Tasarımını değiştirmeye çalıştı.

Neden?

Yine dönüp kafatası şeklindeki kabine bakıyorum. Nedense, onun geri döndüğünü biliyorum. Bu... bu tuhaf. Sanki daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde onunla bağlantılıymışım gibi.

Bir parçam ona dönmeyi arzuluyor. Morpheus'a. Maliki'ye.

Ama adımlarım beni ters yöne götürüyor, içimdeki yabancı bir taraf *koşmak* istiyor.

Bu içimdeki alarm zillerini çaldıran içsel bir ihtiyaç. Ben... Hades'in bunun olacağını söylediğini biliyorum, bu labirenti

. Ancak attığım her adım midemi daha da şiddetli bir şekilde bulandırıyor.

Bu iyi bir his değil.

Heyecan verici de

değil.

Ya da doğru.

Sadece, varlığını kaplayan bu yanlışlıkta garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey var. Sanki bu çekimi daha önce yaşamışım gibi...

Demeter ile ilgili rüyamda mı? Kaşlarımı çatarak merak ediyorum.

Hayır.

Benzer, ama değil.

Bu sadece Omega ruhuma bir tepki mi? İnsanların ihtiyaçlarına alışkın olduğum için Omega'nın ihtiyaçlarını anlamadığımdan mı kafam karışık?

Belki.

Ama bu, tanıdık gelen yanlışlığı açıklamıyor.

Bacaklarım hareket etmeye devam ediyor, beni labirentin derinliklerine götürüyor, zihnim ise ihtiyatla dönüyor. Çığlık atma dürtüsü ciğerlerimi dolduruyor. Yine de dudaklarım açılmıyor. Sanki vücudum tamamen benim kontrolüm altında değilmiş gibi.

Bunu daha önce de hissetmiştim, fark ettim. Ama ne zaman?

Başka bir koridorun görüntüsü, bastırılmış bir anıdan bana itiliyormuş gibi zihnimde parlıyor.

Ayaklarım sert zemine vurmaya devam ederken, onu takip ediyorum.

Ancak birdenbire zemin yumuşar.

Yapraklar ve çiemenlerle kaplı.

Ne? Beynim bacaklarıma koşmayı bırakmalarını emrederken neredeyse tökezliyorum. Ama tek yaptığım daha hızlı koşmak. Bana ne oluyor?

Aşağıya bakıyorum ve ayaklarımın altındaki betonu fark ediyorum. Ancak, avlunun yumuşaklığını *hissediyorum*.

Hayır.

Avlu değil.

Ateş zambaklarıyla süslenmiş bir koridor.

Onların tatlı kokusunu alıyorum, benim için yandıklarını seviyorum.

Tıpkı Hades gibi...

Gözlerimi kırpyorum, görüntü bir anda kayboluyor ve yerine ürkütücü çevrem geliyor. Çimentoya kazınmış kafatasları. Arnavut kaldırımları. *Açan çiçekler.*

İki gerçekliğin yan yana gelmesinden kafam çok karışık, başımı sallıyorum.

Yoksa bu bir anı mı...? Bu olasılık karşısında dudaklarım aşağı doğru kıvrılır. *Neyi hatırlıyorum?*

Çevremdeki her şeyi araştırıyorum, başka bir zamana, başka bir yere, *başka bir deneyime* nasıl girip çıktıklarını fark ediyorum.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, bu hissi tanıyorum. Beni, istemediğim halde koşarkenki bir ana geri götürüyor. Durmaya çalışırken. *İçimde çığlık atarken, ama sesim çıkmıyor.*

Yutkunuyorum, o günün dehşeti yabancı bir okşama gibi içimi kaplıyor. Yine de o anın hatırası çok net. Sanki o anı diğerlerinden daha iyi biliyorum.

Ama bir anda yok oluyor, Pip yoluma çıkınca bir kez daha ürpertici çevremle yer değiştiriyor. Mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, ellerini yukarı kaldırarak beni durdurmaya çalışıyor.

Aniden vücudumu kontrol altına alıp duruyorum ve o, yüzünde yalvaran bir ifadeyle bana dönmem için işaret ediyor. "Bana ne oluyor?" diye soruyorum, sesim kısık çıkıyor. "Neden bu kadar garip hissediyorum, Pip?"

Az önce koştuğum yolu tekrar işaret ediyor, yüzünde aciliyet var.

Ta ki başka bir görüntüye dönüşene kadar. Oynayan bir hayvan görüntüsü. Hayır. Bir... bir... *geyik*. Ama bu sıradan bir geyik değil. Boynuzları, görkemli siyah kuyruğu ve standart bir hayvanın işaretleri var. Ama ağzı hareket ediyor ve dudaklarından kelimeler çıkıyor. Sesler değil. *Kelimeler.*

Bana konuşuyor.

Sadece, ne dediğini duyamıyorum.

Dudaklarını okumaya, kelimeleri anlamaya çalışıyorum.

Delos, zihnimde nefes alıyorum, aniden onun adını hatırlıyorum.

Diana'nın bir hediyesi.

Kirpiklerim titriyor, bu bilgi beklenmedik ve kaynağı bilinmiyor.

Ama...

Ama *tamamen* bilinmeyen bir bilgi değil, değil mi?

Persephone, bir sonraki anda fark ediyorum.

Ama Delos'un görüntüsü, çok paniklemiş Pip'in içinde kaybolur. Hâlâ bana dönmemi söylüyor. Ancak ayaklarım yine zihnime karşı geliyor. Dinlemek istiyorum. *İtaat etmek* istiyorum.

Dünya bir kez daha yemyeşil bir bahçeye dönüşüyor, etrafımdaki çalılar çok uzun, etrafı göremiyorum. Çok güzel, çiçekler açıyor, güneş tepemde parlıyor.

İçimde her şey duruyor, ciğerlerim sanki ilk kez çalışıyor gibi.

Gözlerimi bir saniye kapatıp hayatın güzelliğinin tadını çıkarıyorum. *Var olmanın* ihtişamı. Bu, inkar edemeyeceğim bir cazibe, cevap vermek istediğim bir çağrı.

"Eve gel," diye fısıldayan yumuşak bir ses kulağıma geliyor. "Seni özledim, tatlım..."

Titriyorum, bu takma ad kısa süre önce çok farklı bir sesle söylendi.

Erkeksi bir sesle.

Morpheus.

Dünyam dönüyor ve ben tekrar labirente geri dönüyorum, onun düşüncesi beni şimdiki zamana geri getiriyor gibi.

Pip, kızgın bir kasırga gibi önümde dönüp duruyor.

Ancak, artık yalnız değil. Kısa bir süre önce tanıştığım baykuş Athena, onun üzerinde uçuyor, kanatlarını bana doğru çırparak genişçe açıyor.

Hava üzerime doğru esiyor ve beni birkaç adım geriye itiyor.

Acı bacaklarımda dalgalanıyor, bu his *ileri* gitme, *geri* gitmeme ihtiyacımdan kaynaklanıyor.

Ama Athena'nın tüylerinden gelen bir başka enerji patlaması beni kulübenin yönüne doğru itiyor. Ya da en azından kulübenin olduğunu düşündüğüm yere.

Çeneler uyluklarımda etrafını kapattığında bir çığlık atıyorum. Ancak, aşağıya hızlıca baktığımda Howl ve Mort'un tanıdık kafalarını görüyorum, dişleri devasa ve bacaklarıma agresif bir şekilde tutunmuş olmalarına rağmen naziktir.

Geriye doğru yürümeye başlarlar, ben de onlarla birlikte sendelerim. Ancak, etrafımızı saran bir sis bulutu, bizi büyülü bir kasırgaya sürükler.

'un bir başka ılığı dener kaçmak beni, ama ben kayboldum. Uçuyorum.

Aniden yalnız kaldım...

Tüm tanıdıklar gitti. Pip bile.

Ve ben... Yine o karanlık yerdeyim. Vücudumun olmadığı yerde. Maddi bir formumun olmadığı yerde. Hiçbir şeyimin olmadığı yerde.

Sadece düşüncelerim var.

Hayır, hayır, hayır!

Yine bu boşluğa düşmeyeceğim. Reddediyorum.

Zihinsel kısıtlamalara karşı direniyorum, hayal gücümü kilitleyip bir kapı *hayal ediyorum*.

Kapı açılıyor ve yine o çalı labirenti ortaya çıkıyor. Ateş zambakları. Delos...

Ama ona doğrudan bakmak yerine, oval şekilli yüzünde büyük kahverengi gözleri olan koyu saçlı bir kadına bakıyor. Kadın çok güzel. Minyon. Ve etrafındaki hayatı kontrol ediyor.

Ancak, görünüşe göre kendi iradesi dışında hareket ediyor, görünmez bir güç tarafından canlı koridorda sürükleniyor. Dudakları, çıkaramadığı bir ılık için açılıyor. Ve Delos, onu geri çekmek için çaresizce çeneleriyle onu yakalamaya çalışıyor.

Ama karanlığın içinden bir ok uçarak canavarın kalbine saplanıyor.

Bu, kadını öfke ve çaresizlikle titretir. Canavarına bakar, gözleri yaşlarla dolar ve aniden onun ıstırabını hissederim. Kalbinin kırıklığını. *Korkusunu*.

Çünkü ben oyum ve o da benim.

Persephone...

Onuntırnakları pençeleri içine toprağı zemine ayak bacakları tekmeliyor ayakları aniden sırt üstü düşüyor ve yerin üzerinde sürükleniyor.

Ama onun ardından her şey iyileşir, mücadelenin izi kalmaz. Delos bile yok olup gitmiş gibi görünüyor.

Sanki ikisi de hiç orada olmamış gibi.

"Bu senin iyiliğin için, evlat," diyor bir ses, artık çok iyi tanıdığım bir ses. Eve dönmem için fısıldayan aynı ses. Bu kaderi hak ettiğimi söyleyen aynı ses. Beni dikenlerin olduğu bir bahçeye sürükleyen aynı ses, ne kadar süre olduğunu sadece dikenler bilir.

Demeter.

Onun arzuları etrafımda dönüyor, besleyici niyetleri neredeyse beni onun yanına çekecek kadar hissedilir bir varlık.

Ancak ben gerçeği gördüm.

Bu dünyada iyi Alfalar var, diye düşünüyorum, bu sözleri kendimi aksanlı bir tonla yüksek sesle söylerken duyuyorum. Hades'inkine benzer bir tonla. *Ölüm Tanrısı iyi bir Alfa, anne.*

Bu sözleri hiç yüksek sesle söylemedim, ama yine de söyledim.

Persephone olarak.

Onun zihni benimkine dokunuyor. Onun anıları. Onun deneyimleri. *Onun çileleri.*

Omegalar, sanırım, etrafımda hissediyorum. Acılarını *duyuyorum.* Çıgıllıklarını. *Hayallerinin küle dönüşmesini...*

Burası yeniden doğuşun yeri. Dirilişin. Demeter'in yeteneklerini kullanarak yarattığı bir boyut...

Ve Persephone'nin evliliğinden miras aldığı yeteneklerle.

Şimdi her şey çok net. *Çok gerçek. Çok canlı.*

Yine de, bunun şu anda gerçekleşmediğini biliyorum. Ben gerçekten bu dünyada değilim.

Hades'in labirentindeyim.

Nişanlılarımla birlikte.

Gözlerimi bir kez daha kapatıp o dünyayı hayal ediyorum. Garip bir his beni sardığında içinde koştüğüm dünyayı. Alfalarımın beklediği yeri. Koruyucumun bana koruma sağladığı yeri. *Vücudumun hala var olduğu yeri...*

Sonunda tanıdığım hisler beni ele geçiriyor.

Dumanlı sislerin altını çizen bir

ürperti. Taze bir sabahın kokusu.

Karanlık arzuları uyandıran günahkar dokunuşlar.

Bu kombinasyon beni bir kez daha uçuruyor, ancak bu sefer etrafımda dönen yabancı bir enerji kasırgası değil. Bu, geleceğimin okşaması ve kucaklaması. Erkeklerim. *Kaderimdeki eşlerim.*

Ama bundan çok daha fazlası.

Labirentimizi hissediyorum.

Ailemizi.

Hayatlarımızı.

Soğuk bir ölüm tabutunun içinde hapsolmuş. Ancak içimizde, biz geliyoruz. Duvarlar buz gibi, zemin daha da soğuk.

Yine de burada sarmaşıklar

büyüyebilir. Kökler salınabilir.

Hayat yeniden başlayacak.

Ben yaratabilirim. Hades diriltebilir. Maliki koruyabilir. Ve Morpheus ilham verebilir.

Bu, koşullar ve kaderin inanılmaz bir birleşimi. Bir parçası olmak istediğim bir dünya.

Asla isteyerek terk etmeyeceğim bir bağ.

Kulağımda bir şey çığlık atıyor, bu acı verici ses doğrudan kalbime ulaşıyor. Ama hayati organımın etrafındaki kalkarı delip geçmiyor. Bunun yerine, yok olup gidiyor.

Çünkü burada

güvendeyim.

Arkadaşlarımla birlikte.

Onların sıcaklığıyla, sevgileriyle, güçleriyle çevriliyim.

Onların gücüyle.

Demeter bana dokunamaz.

Gözlerimi açtığımda Maliki'nin beni tuttuğunu ve altın rengi gözlerinin yoğun bakışlarını gördüğümde bu gerçek oluyor. Morpheus onun yanında, eli kolumda.

Hades'in eli boğazımda, vücudu Maliki'ninkiyle birlikte benimkini kucaklıyor gibi.

Sanki beni gökyüzünden düşerken yakaladılar ve yerde etrafımda bir yuva oluşturdular.

"Sera," diye fısıldıyor Maliki.

Ona bakıyorum, dudaklarım onun adını söylemek için açılıyor.

Ama az önce yaşadığım her şeyin ağırlığı bir kez daha üzerime çöküyor ve tek yapabildiğim *çığlık atmak*.

Çünkü bu çok fazla.

Çok yoğun.

Çok sıcak.

Karmaşık deneyimlerin birleşimi. Nefes alamıyorum.

Düşünemiyorum.

Ama beynim geçmişle yanıp tutuşuyor. Şimdiki zamanla. *Şu anla.* Uzuvarım titriyor.

Ciğerlerim

yanıyor.

Kalbim hızla

atıyor.

Onlara hatırladığımı, Omegaların nerede olduğunu bildiğimi, onlara yardım etmemiz gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Ama tek yapabildiğim inlemek. Ağlamak. *Ve yalvarmak.*

Çünkü dünyam altüst oldu. Vücudum içten dışa dönüyor.

Ve sonunda kızgınlığının başladığını deli saçması bir düşünceyle fark ediyorum. Şu anda başıma gelenlerin tek açıklaması bu.

Bu da demek oluyor ki, akılsızlaşmak üzereyim. Umutsuzum. *Tamamen onların merhametine kalmış durumdayım.*

Hades, bu olasılıktan heyecanlanmış gibi mırıldanıyor. Ancak, bir an için kendime gelip, hiçbirinin beni becermek istemediğini anlıyorum. Ya da benimle çiftleşmek. Ya da beni sahiplenmek.

Sadece beni rahatlatıyorlar.

Çünkü Morpheus da mırıldanıyor. Ve Maliki'nin dövmeleeri titriyor.

"Güvendesin," diyor Hades kulağıma fısıldayarak. "Sadece nefesine odaklan, tamam mı? Nefes al ve ver."

Gözlerim kapanmaya başladığında Morpheus, "Gözlerini kapatma Serapina," diyor. "Bana bak tatlım. Bizimle kal."

Ona ve sonra Maliki'ye bakıyorum.

Hades, beni ve Maliki'yi bir şekilde kucağına almış gibi görüldüğü için göremediğim tek kişi.

Soru sormak ya da bu kollar yığınınna nasıl düştüğümü anlamaya çalışmak yerine, onların önerdiği gibi *nefes* almaya başlıyorum.

Düşünmekten daha kolay.

Hatırlamaktan daha kolay.

Ama kalbim kulağımnda güm güm atmayı bırakır bırakmaz, boğazımı temizliyorum.

Çünkü *kolay olan* her zaman *doğru* değildir.

Onlara olanları anlatmam gerekiyor. Bildiklerimi. *Gördüklerimi*.

"Persephone sana ihanet etmedi," diyorum, sesim kısık çıkıyor. Ancak Hades'in beni duyduğunu biliyorum, çünkü altında kaskatı kesiliyor

"Sana geri dönmek için sürünerek gitmeye çalıştı," diye devam ediyorum.

"Delos

yardım etmek için oradaydı. Ama Demeter çok güçlüydü." Sesim her kelimeyle daha da güçleniyor, gerçekliğim geçmişimle karışıyor, ruhum tuhaf bir şekilde rahatlıyor, çünkü gerçek sonunda zihnimde ortaya çıkıyor.

Mucizevi bir şekilde bütün hissediyorum. Garip bir şekilde savunmasız.

Ve olağanüstü derecede öfkeliyim.

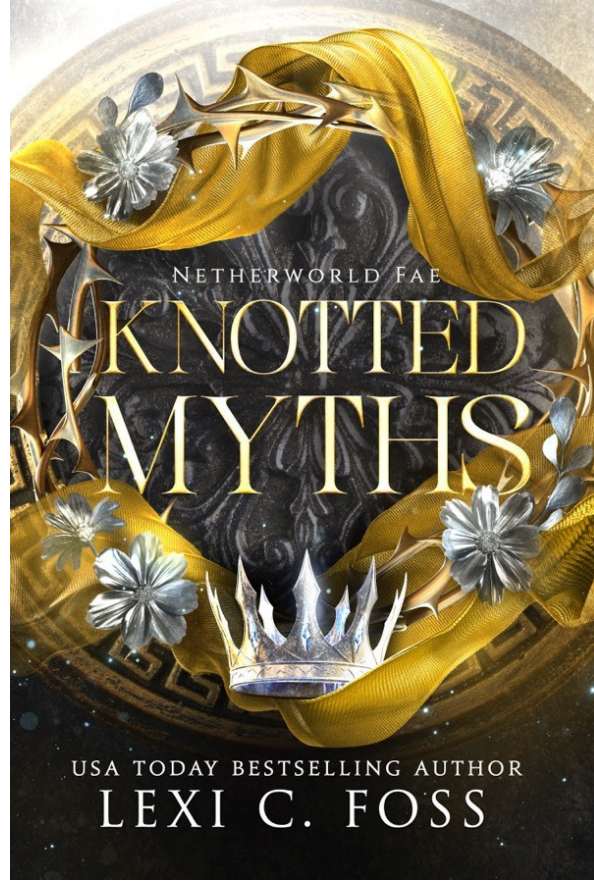
"Her şeyi hatırlıyorum," diyorum, sırtımı düzelterek daha dik oturuyorum. "Ve diğer Omegaları nasıl bulacağımı biliyorum."

Netherworld Fae Üçlemesi, [*Knotted*](#) Myths ile sona eriyor...

Alina ve arkadaşları hakkında merak mı ediyorsunuz?

[*Their Lethal Pet*](#)'i okuyun.

[Knotted Myths](#) ile seriyi [devam ettirin...](#)

Şimdi her şeyi hatırlıyorum.

Her kirli işi.

Her yalanı.

Her manipölasyonu.

Ruhum, güvenebilmem gereken tek Alfa tarafından aldatıldı.

Ölümlü bir bedene hapsolmuş.

Ve varolmayan bir düzleme demirlenmiş.

Bu kadim ağa dolanmış masum Mythos Fae'yi kurtarmaya kararlıyım.

Ancak, önce içimdeki Omega'yı nasıl serbest bırakacağımı bulmam gerekiyor.

Bu, hayal edebileceğimden çok daha zor bir iş.

Hayatımdaki üç baskın peri bana yardım etmeye kararlı.

Beni korumaya.

Beni eşleştirmek.

Ama hayatta kalmak için eş çemberi olarak çalışmak gerekiyor, ki bu mümkün görünmüyor.

Maliki ve Morpheus artık Hades'in niyetine güvenmiyor.

Ve Hades takım oyuncusu değil.

İlerleyebileceğimiz bir yol bulamazsak, geçmişimizin mitlerine sonsuza kadar bağlı kalabiliriz.

Ya da bir seçim yapmak zorunda kalabilirim.

Kalbimi kıracak bir seçim.

Ve ruhumu yok edecek...

Yazarın Notu: [*Knotted Myths*](#). Netherworld Fae üçlemesinin son kitabıdır.

Hades ve Persephone'nin "neden seçim yapmalı" hikayesinin

Omegaverse havasıyla yeniden anlatımıdır. Çünkü düğümlemek her zaman eğlencelidir...

Onların Ölümcül Evcil Hayvanı

Alina'nın hikayesini merak mı ediyorsunuz? [*Their Lethal Pet'e*](#) göz atın

"SEÇİM GÜNÜNE HOŞ GELDİNİZ," diyor Vikont, herkesin bakışları yerdeyken ellerini genişçe açarak. "Bugün canavarları kutluyoruz ve Kurbanlarımızı seçerek onlara saygımızı gösteriyoruz."

Sanki hepimiz alkışlamalıyız gibi konuşuyor.

Kimse alkışlamıyor.

Kimse kıpırdamıyor bile.

Sanki lanet bir duvara konuşuyormuş gibi.

Yine de gülümsüyor, podyumda ve sahnede olmaktan açıkça keyif alıyor. Aslında bu kısmı daha önce hiç *izlememiştim*. Hiç dikkat etmemiştim. Ama arkasındaki baronlar da sırtıyor.

"Üç yüzyıldan fazla bir süredir, canavarlar bu muhteşem dünyada bizimle uyum içinde yaşamamıza izin verecek kadar naziktiler. Hayatta kalmamız için ihtiyacımız olan birçok kaynağı bize sağladılar, sağlığımızı korudular ve bize uzun ömür bahsettiler. Onlara teşekkür etmek için, onlara Sunular sunuyoruz. Bu da bu töreni inanılmaz derecede önemli kılıyor — *doğru* Sunuları gönderdiğimizden emin olmalıyız."

Son iki kelimeyi söylerken bana bakıyor.

Ya da belki de ona doğrudan bakan tek kişi ben olduğum için öyle görünüyor. Ama şimdi başımı eğemiyorum, sınırlarım bacaklarımda dans edip omurgamdan aşağı akarken bile. Kaybetmeyi göze alamayacağım bir tür irade savaşına girmiş durumdayız. Yine de kazanmayı göze alabileceğimden de emin değilim.

"Başlamadan önce, bir dakikalığına dua ederek canavar türüne teşekkür etmek istiyorum. Lütfen gözlerinizi kapatın ve benimle birlikte

benimle birlikte dua edin..." Sesi kesiliyor, bakışları hala üzerimde.

Gözlerimi

kapatmıyorum.

Hareket bile

etmiyorum.

Ve yemin ederim, buradan onun dişlerini gıcırdatışını duyabiliyorum.

Ne yapıyorsun? diye soruyorum kendime. *Bu yepyeni bir isyan seviyesi.*

Geçen yıl boyunca isyanımda daha cesur hale geldim, ama bunların hepsi sadece Kurban olarak seçilmek için yapıldı.

Ancak bu seferki farklı. Gerekli. Ve tamamen delice.

Vikont duasını başlıyor, bu meydanda her yıl duyduğum sözleri söylüyor.

Ama şimdi her şey farklı. Çünkü bana bakarak okuyor. Sesi daha derin, daha öfkeli, daha yoğun geliyor.

Hayal mi ediyorum?

Ilık havaya rağmen, titreme vücudumu kaplıyor, tüylerim diken diken oluyor. Bu hisse tepki olarak midem kasılır, içim soğurken alnımda ter damlaları belirir.

Çelişkili sıcaklıklar başımı döndürüyor, neredeyse Vikont'tan gözlerimi ayırmama neden oluyor. Ama sonra son sözleri beni olduğum yerde tutuyor.

"Kaderlere, sunularımızın en iyi kalitede olmasını, canavarların kurbanlarımızla yatırılmasını ve gelinlerimizin ya da damatlarımızın bizi hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmamasını diliyoruz."

Vaazını her zaman bu şekilde bitirir.

Ancak bu sefer, "Ve herhangi bir nedenle canavarlar memnun olmazsa, canavarların bir daha asla memnuniyetsiz kalmamalarını sağlamak için, suçlu sunuyu ibret olarak göstereceğiz." diye ekliyor.

Bu, kalabalığın birkaç üyesinin biraz yer değiştirmesine neden olur ve şaşkınlıkları, pek de ince olmayan nefeslerini kesmelerinden anlaşılır.

Bu ne demek oluyor ki? Viscount'a bakarak merak ediyorum.

Ama o sadece gülümsüyor ve ellerini çırpıyor. "Başlayalım mı?" Şu anda adeta ışık saçıyor, bu da zihnimdeki tüm alarm zillerini çaldırıyor.

Ve bunun nedeni sadece sonunda benden gözlerini ayırmış olması değil.

Ama son sözleri bir tehdit gibi geldiği için. Doğrudan bana yönelik bir tehdit.

Kalbim göğsümde çarpıyor, *güm güm* sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Yüksek
sesli.
Şiddetli.
Ezici.

Bu sesin içinde düşünemiyorum. Tek yapabileceğim görmek. Gözlemlemek.
İzlemek

Kadeh tören platformunda öne getirilirken.

O kadar ağır ki, üç Köy Koruyucusu onu sahne boyunca itmek zorunda kalıyor.

Güm, güm.

Vikontun ağzı yine hareket ediyor, ama sesi çok uzak geliyor. Sanki ben 3 metre derinlikteyim ve o yüzeyden kükrüyor gibi.

Güm, güm.

Hala ona bakan tek kişi benim. Kimse ona bu şekilde saygısızlık yapmaya cesaret edemiyor.

Benden başka kimse.

Güm, güm.

Eli Kadeh'e doğru uzanıyor, çenesi sertleşiyor ve ilk Kurban'ın adını derinlerden çıkarıyor.

Kaç kişi olacağını söyledi mi? Merak ediyorum, boğazım kurudu. Bir şansım var mı? Lanet olsun, bir şansım olsun ister miyim?

Sözleri kafamda yankılanıyor.

"Suçlu Kurban'ı ibretlik yapacağız." İbretlik. İbretlik. İbretlik.

Bu ne anlama geliyor?

Örnek ben miyim?

Ona baktığım için mi? Yoksa kendime çok fazla dikkat çektiğim için mi?

Gözlerimi kapatmaya zorluyorum, derin bir nefes alma ihtiyacım, duyularımı ele geçiren isyankar içgüdülerimi bastırıyor. *Odaklan*, diyorum kendime. *Törene odaklan.*

Bu gidişle, kalbimin atışları yüzünden kendi adımları bile duyamayacağım.

Eğer adımı okursa, diye düşünüyorum, yutkunarak. Bu düşünceyle kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde sızlıyor, geçen bir yıl boyunca motivasyonum bir anda durma noktasına geliyor. *Monsters Night'a gitmem gerekiyor. Serapina'yı bulmam gerekiyor.*

Ama bu konuda bir şeyler inanılmaz derecede yanlış geliyor. Sanki bir şekilde kendimi bir tuzağa düşürmüştüm gibi.

İmkansız. Serapina'nın el yazısıydı. Bundan eminim.

Ama...

"İlk kurbanımız," diye duyurur Köy Vikontu, sesi sonunda kalbimin çarpıntısını bastırır ve gözlerimi açmamı sağlar. "Bartholomew Monroe."

Herkes bir an için hareketsiz kalır, sonra kalabalık, beyaz sarı saçlı uzun boylu bir adam sahneye doğru ilerlemeye başlayınca dağılmaya başlar. Onu tanımıyorum, ki bu şaşırtıcı değil. Ben sadece bahçe bölgemde çalışanları tanıyorum.

Buralarda, meydanın her iki yanındaki dağlarda yaklaşık on mil boyunca uzanan kulübelerle dolu çok sayıda çiftlik var, bu da hepimizin düzenli olarak sosyalleşmesini imkansız kılıyor. Seçim Günü, hepimizin böyle bir arada olduğu tek zamandır.

Parmak uçları benimkilere dokunur ve beni irkiltecek kadar. Sonra Sage'in yanımda olduğunu hatırlarım. Bütün bu zaman boyunca oradaydı. Peçemi çıkardıktan sonra onun varlığını gözden kaçırmıştım, dikkatim o kadar kararlıydı ki tek görebildiğim Köy Vikontu'ydu.

Bartholomew sahneye çıkınca eli bir kez daha Kadeh'in içine kaybolur. Sarışın adamın yüzündeki ifadeyi göremiyorum ama sıkılmış gibi görüldüğünü tahmin ediyorum. Dışarıya duygularını gösteren davranışlar kabul edilemez. Aynı şey isyan için de geçerlidir.

Köy Vikontu ikinci bir isim okur, bu sefer sahneye daha yakın olan bir kadın. Başörtüsü ve elbisesi her şeyi örtüyor, tek görebildiğim koyu renk saçları.

Üçüncü isim okunduğunda tırnaklarım avucumu ısıyor—bu isim Benimki *değil*.

Gönüllü olabilseydim, olurdu. Ama işler böyle yürümüyor.

Beşinci isim okunduğunda, yakıcı güneşten çok daha farklı nedenlerle terliyorum.

Kaç kişiyi çağıracak?

*Siktir, neden dinlemedim ki?
Adımı söylemezse ne olacak?*

Altıncı kişi seçildi.

Yedinci.

Sekizinci.

Midem düğümlenir, uzuvlarım titremeye başlar.

O benim adımı söylemeyecek. Bu

iyi mi, kötü mü?

Kötü. Serapina'yı bulmam lazım, ama içimden bir ses şöyle diyor:

İyi. Örnek olmak istemiyorum.

"Ve son sunumuz," diyor Vikont.

Sage, kadehten son bir isim çekerken avucuyla benim avucumu sıkıca tutar. Kurtulduğumu umduğunu biliyorum. Ama kurtulmadım. Ya da kurtuldum. Biraz. Ben... Kararsızım.

Vikont önceliklerimi karıştırıyor. Ben...

"Alina Everheart."

Vikont doğrudan bana bakarken, adım kasaba meydanında yankılanıyor. Ve bu sefer, bunun tek nedeninin ona bakan tek kişi olmam olduğunu biliyorum; bunun nedeni, benim adımı bilmesi.

Kahretsin. Peçemi çıkarmamalıydım...

[BURADA OKUMAYA DEVAM ET](#)

USA Today'in en çok satan yazarı Lexi C. Foss, karanlık dünyalarda, özellikle de acımasız olanlarda oynamayı sever. Ailesiyle birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, seyahat listesindeki maddeleri tamamlamakla veya dünyanın dört bir yanında güneş tutulmalarını takip etmekle meşgul. Tuhaf bir kişiliğe sahip,
çok fazla kahve içer ve yüzmeyi sever.

Lexi'nin tüm kitapları hakkında en güncel bilgilere erişmek ister misiniz? [Buradan](#) haber bültenine [kaydolun](#).

Lexi ayrıca Facebook'ta özel okuyucu grubunda okuyucularla vakit geçirmeyi sever - [Buradan](#) [katılın](#).

Lexi'yi nerede bulabilirsiniz:

www.LexiCFoss.com

Lexi C. Foss'un diğ er kitapları

Kan İttifakı Serisi - Distopik Paranormal Chastely Bitten

Kraliyet Isırığı

Asil Isırık Ası

Isırık Kral

Isırığı Zalim

Isırık

Kan İttifakı Tekil Romanlar - Distopik Paranormal Kan

Günü

Kan Şehri

Beni

Arzulayın

Donmuş

Isırık

Karanlık Köken Serisi - Paranormal Romantizm Bael'in

Varisesi (ÜCRETSİZ!)

Ölümün Kızı Kaosun

Oğlu Günahın

Sevgilisi Bael'in

Prensesi

Cehennemin Esiri

Drakon Klanı Serisi - Şekil Değ iştiren

Omegaverse Altın Sektör

Gümüş Sektör

Elemental Fae Akademisi - Ters Harem Birinci

Kitap

İkinci Kitap

Üçüncü Kitap

Elemental Fae

Kraliçesi Kış Fae

Kraliçesi

Cehennem Perisi - Ters

Harem Cehennem Perisi Esiri

Cehennem Perisi Gardiyanı

Cehennem Perisi

Komutanı Cehennem

Perisi Prensi

Cehennem Perisi Kralı

Ölümsüz Lanet Serisi - Paranormal Romantizm

Kitap Bir: Kan Kanunları

Kitap İki: Yasak Bağlar Kitap

Üç: Kan Kalbi Kitap Dört: Kan

Bağları Kitap Beş: Melek

Bağları Kitap Altı: Kan Arayıcı

Yedinci Kitap: Kötü Bağlar

Sekizinci Kitap: Kan Kralı

Ölümsüz Lanet Dünyası - Kısa Hikayeler ve Bonus

Eğlence Yaşlı Bağlar

Kan Yüğü

Suikastçı Bağları

Mershano İmparatorluğu Serisi - Çağdaş Romantizm

Birinci Kitap: Prens'in Oyunu

İkinci Kitap: Büyücü'nün Hamlesi

Üçüncü Kitap: Asî'nin Kurtuluşu

Midnight Fae Akademisi - Ters Harem Ella'nın

Maskeli Balosu

Birinci Kitap

İkinci Kitap

Üçüncü Kitap

Dördüncü

Kitap

Öteki Dünya Fae - Ters Harem

Onların Ölümcül Evcil Hayvanı

Ölümün Gelini

Yalanlar

Yuvası

Düğümlü Mitler

Noir Islah Evi - Ménage Paranormal Romantizm

Başlangıç

İlk Suç İkinci

Suç Üçüncü Suç

Dördüncü Suç

Yeraltı Krallıkları Serisi - Karanlık Paranormal Romantizm Mutlu

Son

Sonsuza Kadar Mutlu Isırık

X-Klan Serisi - Değişken

Omegaverse X-Klan: Köken

Andorra Sektörü

X-Klan: Deney Kışın Ok

Bariloche Bölgesi

Venom Adası

V-Klan Serisi - Değiştirici Omegaverse

Kan Sektörü

Gece Sektörü

Eclipse

Sektörü

Kodiak

Sektörü

Vampir Hanedanlığı - Karanlık Paranormal

Violet Slays

Kesişen Kaderler

Diğer Kitaplar

Scarlet Mark - Bağımsız Romantik Gerilim Rotanev -

Bağımsız Poseidon Hikayesi

Carnage Island - Bağımsız Ters Harem Romantizm

Canavarlar Ülkesi Kargaşası - Bağımsız Ters Harem Romantizm

Beni İddia Et - Bağımsız Ters Harem Romantizm

Chase Me - Bağımsız Omegaverse Romantizm

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM